

COLECȚIA

*Tubiri
de poveste*

SABRINA JEFFRIES

Bestseller
USA
Today

*Dansul
seducției*

Un hoț priceput și fermecător poate fura chiar și o inimă neînduplecată...

Este suficient de dificil pentru Lady Clara Stanbourne să-și conducă așa cum trebuie căminul pentru reeducarea hoților de buzunare și fără să se confrunte cu afacerile ilicite ale unui infractor care locuiește chiar în vecinătate. După toate aparențele, misteriosul căpitan Morgan Pryce se ocupă cu vânzarea de lucruri furate, iar ea nu-i va permite niciodată chipeșului nelegiuit să-i readucă pe copii pe drumul greșit! Pryce se înșală foarte tare dacă are impresia că ea este un trandafir delicat și el o poate impresiona prin cuvinte pasionale sau promisiuni nerostite. Doar dacă Clara ar putea să-și țină în frâu dorința aprigă pe care banditul cel fermecător o aprinde de fiecare dată în ea...

Morgan își dorește să-i poată spune minunatei Clara adevărul: lucrează sub acoperire pentru a prinde un răufăcător notoriu. Minte ar trebui să-i stea la misiunea sa – nicidecum să se întrebe cum ar fi s-o țină pe Clara în brațe și să-i guste buzele voluptuoase. Dar acum că ea a intrat în cel mai primejdios joc posibil, Morgan știe că trebuie să o apere, în ciuda faptului că ea reprezintă un adevărat pericol pentru misiunea... și pentru inima lui!

Sabrina Jeffries este autoarea a 36 de romane, vândute în peste 7 milioane de exemplare. Aflate în permanență în topurile de bestselleruri din *New York Times* și *USA Today*, cărțile ei au fost traduse în 18 limbi din întreaga lume.

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-741-540-7

9 786067 415407

Capitolul 1

*În învățătură, ca și-n muncă, ori în joaca dătătoare de sănătate,
Fie ca anii mei fragezi să se scurgă, așa încât să pot, de fiecă zi,
Da socoteală împăcat, în clipa din urmă.*

„Împotriva lenei și relelor“,
Cântece divine pentru copii, Isaac Watts

Londra, mai 1819

Lady Clara Stanbourne era descendenta unei spițe străvechi de reformatori și pungăși. În familia regretatului său tată se născuseră quakeri și liberali, a căror pasiune pentru schimbare nu era întrecută decât de poziția lor socială respectabilă. Familia regretatei sale mame, clanul Doggett, se lăuda cu o pleiadă impresionantă de ticăloși flușturatici, care excelau la jocurile de noroc și se aruncau bucuroși în brațele desfrâului și ale unui trai dez-mățat. Familia Doggett n-ar fi deținut nici cea mai mică urmă de cuviință dacă n-ar fi fost firava legătură obținută prin alianța cu familia Stanbourne.

Din fericire pentru Anglia, familia Doggett practic se stinsese. Doar unchiul Cecil al Clarei, trișor la cărți, mai continua tradiția familiei de a face prăpăd în rândurile celor încrezători și pioși. Dar acum o făcea în America, căci fugise din Anglia cu opt ani în urmă, după ce îndeletnicirea sa îl adusese în ele din urmă în bătaia unui ditamai pistolul.

Astfel că Lady Clara fu surprinsă să afle, când coborî în salon, într-o frumoasă zi de luni din acea primăvară, că avocatul american al unchiului său, un domn pe nume Gaither, tocmai sosise la Stanbourne Hall, din Virginia. Nici măcar nu știa că unchiul

ei avea așa ceva. Cu toate acestea, Samuel, noul ei lacheu, insista că acest individ o aștepta în salonul din față. Oftând, aruncă o privire la ceas.

– Sunt așteptată la cămin din clipă în clipă. Dat fiind că am fost plecată la țară pentru două săptămâni, se vor îngrijora dacă întârzi. Cred că va trebui să trimiți un băiat cu un bilet să-i anunțe.

– Da, domniță, spuse Samuel intimidat, arătând foarte elegant în noua sa uniformă de lacheu. Samuel era cel mai recent succes al ei de la Căminul Stanbourne pentru Reeducarea Hoților de Bunzare. Deși era puțin cam scund pentru un lacheu adevărat, își îndeplinea îndatoririle destul de bine, iar asta conta cu adevărat.

O explozie de lătrături, venind dinspre salonul din față, o avertiză că mătușa sa, Verity Stanbourne, ajunsese acolo înaintea ei. Clara se grăbi spre ușă și scoase un oftat când îi văzu pe cei trei pudeli miniaturali ai mătușii sale, împopoțonați cu fundițe, țopăind în jurul americanului. Bietul domn Gaither se clătina pe picioarele nesigure în vârful unui taburet, strigând:

– Marș! Plecați, fiarelor! Dați-i drumul de aici!

Mătușa Verity își flutura mâinile în van către câinii care făceau tumbe și lătrau.

– Haide, Fiddle, nu-i voie... O, vino-ncoace, Faddle! Și tu, Foodie, dacă nu încetezi... spuse ea, aruncându-i domnului Gaither o privire neputincioasă. Vezi ce tare mi-ai supărat fetițele? Sunt foarte nervoase, crede-mă.

Un lătrat scurt anunță intrarea unei femele spaniel în vârstă.

– Dumnezeule, iată că vine Empress... stai nemișcat, domnule Gaither! Dacă nu te place, s-ar putea să te muște!

Clara traversă încăperea și se aruncă în mijlocul câinilor.

– Culcat, toată lumea, în clipa asta! Nu mușcă nimeni pe nimeni.

Le aruncă priviri crunte pudelilor până când lătrăturile se transformă în scheunături, și trei capete cârlionțate se lasară în pământ, complet supuse.

Cum Empress continua să hămăie la picioarele bietului domn Gaither, Clara adăugă apăsător:

– Ajunge, Empress!

Și spanielul bătrâior se retrase lângă mătușa Verity.

Din nefericire, Clara nu putu să facă nimic pentru a opri mârâitul înfundat pe care câinele continuă să-l scoată. Se vedea treaba că Empress nu-l avea deloc la inimă pe oaspetele lor, ceea ce nu era de bine pentru domnul Gaither. Cățelușa avea neobișnuita abilitate de a judeca oamenii fără greș. În cele din urmă, se dovedea că aceia la care mârâia sau lătra aveau defecte grave de caracter.

Empress era atât de infailibilă, încât mătușa Verity o folosea pentru a deosebi candidații buni de cei răi, atunci când le lua interviu noilor servitori. Drept urmare, personalul de la Stanbourne Hall era invidiat de toate prietenele femeii.

Judecând după căutătura domnului Gaither, defectul său de caracter era faptul că ura câinii.

Clara întinse mâna pentru a-l ajuta să coboare de pe scaun.

– Îmi pare rău, domnule. Sunt Lady Clara Stanbourne și văd că ați cunoscut-o deja pe mătușa mea. Vă rog să ne scuzați pentru inconveniență. Mi-e teamă că nu prea suntem obișnuite cu oaspeții.

– Îmi dau seama de ce, mormăi el, coborând de pe taburet.

Aruncând priviri crunte în jurul său, își scutură redingota pentru a înlătura orice urmă de câine.

– E vina dumatăle, domnule. Mătușa Verity stătea pe canapea, aranjându-și fustele cu atenția unei cochete. Nu le-ai îngăduit să te amușineze, și nu le place asta. Unul dintre pudeli îi sări în poală, iar ea îl trase aproape. Ai încercat să o lovești cu piciorul pe Faddle, și e foarte sensibilă la astfel de lucruri.

– Sensibilă! E un nenorocit de câine! Și, mai mult, nu cred...

– Nu vreți să luați loc, domnule Gaither? interveni Clara. Poate doriți un ceai?

Întrebarea îl făcu să se oprească. O privi încruntat.

– Nu, doamnă. Voi intra imediat în subiect, ca să termin odată cu asta. Cu privirea țintă la Empress, care continua să mârâie, din locul unde era așezată la picioarele mătușii Verity, avocatul se așeză cât de departe putu de câini. Să lași fiarele să umble de capul lor... să le asmuți asupra străinilor... Jur că întreaga țară și-a ieșit din minți.

Ignorându-i reproșurile, mătușa Verity bătu ușor cu mâna pe canapea, iar Fiddle și Foodie săriră imediat, înghesuindu-și

trupurile mărunțele în spațiul confortabil de lângă ea. Oftând, Clara se așează alături de mătușa sa. Dumnezeuule, ce zi! Și încă nu era nici măcar amiază.

Cu ochii încă la câini, domnul Gaither își deschise servieta, scotocind prin niște hârtii.

– Sunt aici pentru a vă informa, milady, că Cecil Doggett a decedat.

Afirmația lui fusese atât de lipsită de menajamente, încât Clara era sigură că nu auzise bine.

– Cum? Unchiul Cecil? Sunteți sigur?

– Credeți că aș bate calea până aici și aș îndura aceste... creaturi dacă nu aș fi? Scoase un document cu aspect oficial și i-l înmână. Iată certificatul de deces.

– Ah.

Îl luă și inima i se strânse în timp ce-și aruncă privirea pe hârtie. Faptele erau așternute suficient de limpede.

Simți un nod în gât. Era adevărat că unchiul Cecil fusese un ticălos, dar mereu ținuse într-un fel special la el. Îi încurajase pasiunea de a colecționa cărți pentru copii. Niciodată nu spusese că interesul ei este „frivol“, așa cum făcea tatăl ei, sau „o prostie“, în opinia mamei. Îi oferise pur și simplu ceea ce își dorea – cărțile minunate cu basme, fabule și povești cu fapte vitejești.

Citi certificatul cu ochii încețoșați de lacrimi.

– Spune... aici că a murit de atac de cord.

Recăpătându-și calmul, domnul Gaither încuviință cu o profundă solemnitate.

– Nu-mi vine să cred. Mătușa Verity îi luă hârtia din mână și o cercetă. Cât de atipic pentru Cecil. Își ridică privirea către avocat. Sunteți sigur că nu a fost otrăvit? Sau ceva la fel de sinistru?

O, Doamne, ca de obicei, Mătușa Verity se ridică la înălțimea numelui său. Văzând expresia confuză a domnului Gaither, Clara își dădu seama că trebuia să explice.

– Bărbații din familia Doggett sunt... erau genul de aventurieri, vedeți, și toți au avut parte de o moarte... mai deosebită. Cel mai în vârstă dintre unchii mei a fost împușcat într-un duel, iar cel mai tânăr a fost spânzurat în Madrid, pentru plastografie.

– Astfel că moartea în urma unui atac de cord nu este ceva la care să te aștepți din partea unui Doggett, adăugă mătușa Verity.

– Vă încredințez că, dacă nu aș fi fost sigur de felul în care a murit, nu aș fi părăsit America pentru a veni aici, spuse avocatul cu aroganță. Și, cu siguranță, nu aș transmite moștenirea acestuia doamnei.

Clara îl privi fără să priceapă, însă mătușa Verity se repezi asupra comentariului său.

– Ce moștenire? Cecil nu a avut nicicând mai mult de doi șilingi în buzunare.

– La moartea sa, domnul Doggett deținea cincisprezece mii de lire sterline. A lăsat zece mii din această avere pentru Lady Clara. Dacă este de acord să le primească.

Clara rămase cu gura căscată.

– Zece mii!

Încercă să priceapă vestea uluitoare. Parcă era desprinsă dintr-o poveste de Charles Perrault. Și, ca toate poveștile, părea mult prea frumoasă pentru a fi adevărată.

– V-a spus cumva unchiul meu cum a ajuns să strângă o asemenea avere? Când a plecat din Londra era aproape falit.

– Mi s-a spus că a câștigat o plantație la un joc de cărți. Fratele proprietarului, un om bogat, i-a oferit bani în schimbul proprietății, iar domnul Doggett a acceptat. A spus că nu se dă în vânt după viața de proprietar de plantație. Dar, din păcate, nu a trăit suficient de mult pentru a se bucura de noua sa avere.

Simți o greutate în piept, gândindu-se că unchiul Cecil murise singur-singurel într-o țară străină.

– Și... ăăă... Cecil a câștigat jocul cinstit? întrebă mătușa.

Clara oftă. Nici măcar nu se gândise la asta.

– Bineînțeles! exclamă avocatul. Vă asigur că nu aș fi niciodată părtaș la un demers ilegal.

Clara îi aruncă un zâmbet firav. Dacă tovarășii unchiului Cecil nu îl prinseseră trișând în momentul cu pricina, nu avea rost să-i explice despre acele înclinațiile acum. Și, din câte știa ea, nu trișase. „Când o zbură porcul.“

– Totul este atât de neașteptat, rosti Clara. Sunteți sigur că unchiul Cecil a vrut ca banii să-mi rămână mie? Nu sunt decât

nepoata sa. Poate că m-ați confundat cu una din... ăăă... amantele sale sau copiii săi din flori. Am auzit că are câțiva din fiecare categorie.

– Clara! Mătușa Verity acoperi urechile moi ale lui Empress cu mâinile. Nu ar trebui să vorbești despre asemenea treburi de față cu Empress. E o fință castă!

Cățelușa se agită să scape de mâinile mătușii Verity, în mod evident dornică să soarbă fiecare cuvânt scandalos. Clara ridică din umeri.

– Unchiul Cecil a fost mereu direct când venea vorba despre viciile lui, așa că nu văd de ce m-aș preface că nu au existat.

– Doamne sfinte, nepoată, îmi vei șoca toate fetițele cu asemenea vorbe. Sunt foarte sensibile când e vorba de buna-cuviință.

Când avocatul cu figura împietrită pufni, mătușa Verity îi aruncă o privire cruntă.

– Ei bine, așa e. Trebuie să fie, dat fiind că locuiesc în Stanbourne Hall. Fratele meu, tatăl Clarei, a fost cleric, știți. Un om foarte aparte.

– Îmi cer scuze, replică domnul Gaither, dar mi s-a dat de înțeles că a fost marchiz de Pemberton.

Clara îi aruncă o privire îndurerată.

– Așa este. A devenit mai târziu în viață, când a moștenit titlul pe neașteptate. Până atunci, fusese cleric. Acum, în ceea ce privește averea unchiului meu...

– Da, desigur. Ca să vă răspund la întrebare, celelalte cinci mii din averea sa le revin „amantelor și copiilor din flori“. Așadar, cele zece mii sunt negreșit pentru dumneavoastră. Doar dacă nu cumva vreți să le refuzați. Domnul Doggett a făcut mențiunea că, dacă refuzați banii, va trebui să accept fără crâcnire.

– Cred că ar trebui, într-adevăr, să refuzi, interveni mătușa Verity. Tatăl tău a ținut mereu ca mama ta să nu accepte nici un ban obținut de unchii tăi pe căi...

– Ai vrut să spui ilicite? o intrerupse Clara. Căile ilicite ale unchilor mei?

– Nu, draga mea, nu asta am vrut să spun... începu mătușa.

– Ba da, rosti Clara ferm.

Poate că unchiul Cecil trișase. Nu avea să știe niciodată sigur, și nu avea ce face cu privire la asta. Dar putea să întrebuițeze zece mii de lire „ilicite“ într-un scop nobil. Nu pentru ea, desigur. Tata îi lăsase o rentă anuală frumușică de o mie de lire. Cu aceasta și venitul mătușii Verity, aveau destul ca să poată trăi amândouă confortabil la Stanbourne Hall întreaga lor viață. Dar cu zece mii de lire, gândește-te la toate îmbunătățirile pe care le puteau aduce căminului!

– Așadar, doriți banii, Lady Clara? întrebă avocatul nerăbdător. Ideile se învărteceau deja în mintea Clarei.

– Da, într-adevăr.

– Prea bine, doamnă.

Domnul Gaither începu să-i explice procesul de transferare a fondurilor.

– Dacă accepți totuși banii, Clara, interveni mătușa, ai putea să-i folosești cu cap.

– La asta mă gândeam, mătușă Verity, spuse ea răbdătoare.

– Te-ai putea, în sfârșit, mărita!

Clara o privi uluită.

– Ce treabă au banii cu asta?

– O, e foarte simplu, draga mea. Adăugând opt mii la zestrea ta actuală, vei putea să-ți alegi după bunul-plac unul dintre gentilomii respectabili disponibili. Mai ales după ce vom folosi celelalte două mii să te aranjăm. Se opri, bătând-o pe Clara pe genunchi. Nu că nu ai fi deja aranjată cum trebuie, înțelegi tu. În ceea ce mă privește, prefer felul în care te îmbraci. Dar am observat că până și bărbaților respectabili le plac femeile cu... mmm...

– Veșminte costisitoare? spuse Clara ridicând tonul.

– Nu, dragă. Eleganță. Rochiile tale de lână sunt toate foarte bune pentru reeducare, dar ai nevoie de eleganță pentru a atrage un bărbat. După ce obții un soț cu eleganța și zestrea ta frumușică, te poți îmbrăca din nou așa cum vrei. Dar trebuie să îl prinzi mai întâi. Nu-i așa, Faddle?

Faddle lătră plină de aplomb. Clara își dădu ochii peste cap.

– Am auzit că Lord Winthrop, care a rămas văduv de curând, își caută soție, continuă mătușa cu iscusință.

– Dumnezeule, nu Winthrop din nou, spuse Clara.

Aceasta fusese, în mod cert, o furtună într-un pahar cu apă – mătăhălosul conte îi acordase o oarecare atenție în perioada în care își făcuse intrarea în societate, dar se retrăsese când mama sa protestase împotriva legăturilor familiale „dezgustătoare“ ale Clarei. Fata sperase că scăpase de el pentru totdeauna când se căsătorise cu o altă femeie cu opt ani în urmă, spulberând speranțele mătușii Verity.

Apoi, biata soție a contelui murise, lăsându-l văduv cu cinci copii. Era clar că mătușa Verity revenise la plănuirea partidei.

– După ce te vom aranja cum trebuie, spuse mătușa, și va auzi de noua ta avere, cu siguranță te va căuta din nou.

– Nu vreau să o facă. Era un prostănac pompos pe atunci, și la fel e și acum.

– Bărbații respectabili, cu frică de Dumnezeu, sunt astfel uneori, draga mea. Dar cu responsabilitățile tale, acesta este genul de soț de care ai nevoie, nu crezi?

Clara îi aruncă o privire încruntată, deși mătușa ei avea probabil dreptate. Când urma să se căsătorească, soțul Clarei trebuia să fie un cetățean de nădejde, care să-i aprobe activitățile de re-educare. Problema era că, din câte se părea, Clara nu era atrasă de asemenea bărbați. Poate că de vină era nefericitul ei sânge din neamul Doggett, dar îi găsea atât de... plicticoși. Într-o zi trebuia să-și învețe lecția și să se mulțumească cu un astfel de soț, dar nu se îndura să o facă încă.

Mătușa Verity se aplecă să șoptească la urechea lui Empress:

– Ce crezi, fetițo? Nu ar arăta Clara minunat într-o rochie franțuzească elegantă, cu perle în păr? Chiar și un cărcotaș de soi precum Winthrop ar trece cu vederea rudele scandaloase ale mamei ei și...

– Nu voi întrebuința banii pentru zestre, o întrerupse Clara, aruncându-i domnului Gaither o privire stânjenită, înainte ca mătușa ei să înceapă să pâlăvrăgească despre săculeți și bonete roz și câte și mai câte altele. Intenționez să-i folosesc pentru cămin.

Mătușa se îndreptă de spate dintr-odată.

– Cămin?

– Cu zece mii de lire, pot să-l extind foarte mult. În pieptul Clarei începu să clocotească entuziasmul. Copiii vor putea avea o sală

de clasă adevărată, și le putem oferi meșteșugarilor stimulente financiare pentru a-i primi ca ucenici. Am putea chiar iniția o mică afacere a noastră, pe care ar putea-o desfășura copiii mai mari.

– Dar, Clara, trebuie să îi folosești pe toți pentru cămin? Ai putea oferi căminului jumătate, păstrând jumătate pentru a-ți mări zestrea. Sprâncenele ei palide se împreună. Așa nu ar mai rămâne nimic pentru a te aranja. Hmm, poate că dacă am alege o croitoreasă englezoaică...

– Nu folosesc nici un bănuț pentru zestrea mea, i-o retează Clara, căci ajunsese la capătul răbdării. Dumnezeu știe că e deja suficient de mare.

Mătușa își flutură mâinile, după care le odihni pe pieptul generos.

– Fată dragă, gândește-te la ce spui. Înaintezi în vârstă, să știi.

– Mulțumesc pentru subliniere, spuse Clara, murind de rușine că purtau această conversație în fața unui străin.

– Nu am decât douăzeci și opt de ani, nici pe departe atât de mulți încât să mă mulțumesc să-mi cumpăr un soț. Mai este încă destul timp pentru măritiș.

– Sfinte Sisoe, Clara...

– Destul! Hotărârea mea e luată.

Mătușa Verity apelă la domnul Gaither, care ascultase conversația cu un interes plin de aroganță.

– Spuneți-i, rogu-vă, că nu poate folosi toată moștenirea pentru reeducare.

Pentru întâia oară în acea dimineață, trăsăturile firave și pedante ale domnului Gaither fură luminate de un zâmbet.

– Domnul Doggett nu a făcut nici un fel de stipulare cu privire la felul în care vor fi întrebuințați banii, doamnă. A lăsat asta pe deplin la latitudinea nepoatei sale.

– Deștept om, unchiul meu, murmură Clara.

Domnul Gaither continuă, aproape cu malițiozitate:

– Dacă vrea să-i folosească pentru a face cuști aurite pentru micile dumneavoastră fiare, e absolut liberă să o facă.

Chipul mătușii oglindește groaza.

– Cuști! Clara, nu ai face niciodată...

– Bineînțeles că nu, mătușă. Nici nu mi-ar trece prin cap. Doar dacă insiști să folosesc banii pentru zestre, adăugă tânăra, tacinând-o.

– Nu încerc decât să ajut, mormăi mătușa Verity.

Nu era proastă... știa când să se retragă, deși asta nu însemna că se dăduse bătută.

– Dacă insiști să ignori posibilitățile, presupun că nu putem face prea multe în această privință, nu, fetițelor?

Hămăitul pudelilor șterse într-o clipită zâmbetul de pe chipul domnului Gaither. Sări în picioare.

– E timpul să plec. Trebuie să transmit veștile și celorlalți moștenitori.

Clara îi zâmbi americanului, ridicându-se și ea.

– Da, copiilor din flori și amantelor unchiului Cecil. Presupun că nu-mi puteți spune cine...

– Nici măcar să nu te gândești, Clara Stanbourne, protestă mătușa ei. Să reeduci hoții de buzunare e una, dar dacă începi să ai legături cu genul acela de femei...

– De fapt, doamnă, interveni avocatul, domnul Doggett s-a gândit că nepoata sa ar putea adresa o astfel de întrebare și m-a instruit să păstrez secrete identitățile tuturor. Cred că se teme că dacă... ăă... consoartele sale ar ști despre rudele sale dragi, ar putea profita de pe urma acestora.

Ochii Clarei se umplură din nou de lacrimi. Era atât de tipic pentru unchiul Cecil să încerce să o protejeze.

– Vă mulțumesc, domnule Gaither, pentru că îi îndepliniți dorințele cu atâta fidelitate.

Spre surprinderea ei, el îi făcu cu ochiul.

– Vă voi informa când sunt gata toate hârtiile, doamnă, ca să vă puteți primi banii. Acum, scuzați-mă...

– Da, desigur, vă voi conduce.

Clara îi aruncă mătușii sale un zâmbet binevoitor.

– Mătușă Verity, mă duc la cămin, dar mă voi întoarce la ora cinei.

– Ai grijă, Clara! strigă mătușa după ea. Ia-l cu tine pe unul dintre lachei!

– Întotdeauna fac asta, spuse Clara iritată, în timp ce îl conducea pe domnul Gaither în foaier.

Samuel sări în picioare și se grăbi să-i aducă haina domnului Gaither. Dar, în timp ce tânărul îl ajuta să o îmbrace, ea văzu ceva strălucind în mâna lui dreaptă.

Oftând, înaintă și îl apucă pe Samuel de încheietură, înainte ca domnul Gaither să se întoarcă.

– Dragă domnule Gaither, spuse ea suav, cred că v-a căzut portofelul. Se pare că Samuel l-a găsit.

Samuel se înroși, dar întinse portofelul cu viteza fulgerului, astfel încât nimeni în afară de Clara nu ar fi știut că acesta zăbovise în buzunarul său timp de cinci secunde.

– Era pe podea, domnule. Este al dumneavoastră?

Cu o privire complet uluită, domnul Gaither își pipăi buzunarul, apoi spuse:

– Mulțumesc lui Dumnezeu, al meu este, într-adevăr.

– Trebuie să fi căzut când v-ați pus haina, spuse Samuel plin de solitudine.

– Presupun că da.

Domnul Gaither îl privi pe Samuel cu suspiciune, acceptând portofelul. Apoi, întorcându-se spre Clara, schiță o plecăciune.

– O zi bună, doamnă. Vă voi trimite un bilet de înștiințare când va fi gata totul. Poate că ar fi mai bine să ne întâlnim în altă parte data viitoare.

– Cu siguranță, încuviință ea iute. O zi bună, domnule Gaither. De-abia se închisese ușa în urma lui, că se întoarse valvârtej către Samuel. Nu-mi vine să cred că...

– Nu-i ce credeți, domniță, se grăbi Samuel să se apere. Aș fi înapoiat portofelul înainte să plece trăsura, chiar așa aș fi făcut. Exersam doar.

– Pentru ce? Ai încheiat-o cu viața aceea acum.

– Nu trebuie să-mi ies din mână, căci nu se știe niciodată...

Se îndepărtă ca și când ar fi încercat să se abțină să nu spună prea multe. Dar spusese deja destul. Știa la ce se gândea. Căci nu se știe niciodată când îți pierzi slujba. Într-o zi, visul s-ar putea spulbera, la fel cum s-a întâmplat cu multe altele, și între tine

și foamete nu rămâne altceva decât iscusința ta. Aruncă o privire către chipul lui neliniștit și oftă.

– De acum înainte te rog să exersezi doar pe mine și pe servitori, bine?

El clipi către ea.

– Vreți să spuneți că nu mă concediați?

I se strânse inima, văzându-i chipul plin de speranță.

– Nu. Deși, dacă mai faci vreodată așa ceva...

– Da, domniță... Vreau să spun, nu, domniță... Vreau să spun că n-o să mai fac niciodată, jur! Îi apucă mâna și o sărută cu o fervoare vecină cu disperarea. Nu vă voi dezamăgi. N-o să mai fur niciodată și voi fi cel mai bun lacheu care a lucrat vreodată la Stanbourne Hall!

– Cu siguranță vei fi cel mai priceput. Văzându-l spășit, ea îi zâmbi liniștitor. Haide, haide, muncești bine și din greu, și am toată încrederea că îți vei folosi degetele iuți mai bine decât ai făcut-o în trecut. Își desprinse mâna încet. Acum du-te și pregătește-mi trăsura.

Încuviințând în grabă, Samuel o luă la picior. Ea clătină din cap, privindu-l cum se îndepărta. Samuel era unul dintre succesele ei, însă până și el avea momentele sale de slăbiciune. De câtă suferință era nevoie pentru a determina un tânăr atât de promițător să creadă că nu avea nici o speranță pentru viitor în afară de a fura! Că trebuia să se aștepte întotdeauna ca viața să-i ofere dezamăgiri?

Își îndreptă umerii. Era aici să îndrepte toate acele nedreptăți, și cu această nouă sursă financiară putea să o facă de minune.

Trăsura se urni huruind. În timp ce Samuel își ocupa locul din spate, ea urcă și începu să contemple planurile noii sale moșteniri. Erau îmbunătățirile practice, desigur, lărgirea dormitoarelor copiilor și o nouă sobă pentru bucătărie, plus încă măcar doi profesori și o mulțime de cărți. Mama ei dorise întotdeauna o încălzire mai bună. Într-adevăr, dacă ar fi avut o încălzire potrivită în acea iarnă amarnică din anul 1812...

Oftă la gândul amintirii întunecate. Mama sa murise de pneumonie în acea iarnă. Și Clara se îmbolnăvisese, căci petrecuseră multe ceasuri la cămin încercând să-i încălzească pe copii. Numai

că mama iei nu avea constituția robustă a tinereții pentru a supraviețui expunerilor frecvente la aerul umed și rece.

Lacrimile îi înțepară ochii și le alungă nerăbdătoare. Ce prostie să zăbovească asupra lucrurilor care nu puteau fi schimbate. Vestea morții unchiului Cecil îi adusese gânduri morbide.

Își netezi fustele rochiei sale practice de lână, genul pe care o purta mereu când mergea la cămin, și își îndreptă spinarea. Cea mai bună cale de a-i onora pe cei morți era să faci ca dispariția lor să le fie utilă celor vii. Mama ar fi încântată să știe că, indirect, contribuise la neașteptata moștenire prezentă a căminului. Într-adevăr, dacă nu ar fi fost insistența neabătută a mamei ca ea să se asocieze atât cu familia Doggett, cât și cu familia Stanbourne, unchiul Cecil nu și-ar fi cunoscut nicidecum nepoata suficient de bine, încât să-i lase o astfel de moștenire.

Clara zâmbi. Spera că mama privea din ceruri și zâmbea și ea. Dar acum pătrundeau pe străzile murdare și apăsate de deznădejde din Spitalfields. Trecerea trăsorii ei de-abia era băgată în seamă – locuitorii cu ochi înțețoșați de pe străzi erau obișnuiți să vadă echipajul negru-auriu al familiei Stanbourne trecând prin zonă aproape în fiecare dimineață. Clara venea aici singură de zece ani, șapte de la moartea mamei și încă trei înainte de asta.

Trăsura intră huruind pe Petticoat Lane, o stradă faimoasă pentru cei care primeau bunuri furate, care își desfășurau deseori activitatea în prăvălii de amanet. Își luă săculețul de piele și își puse șalul de lână când se apropiară de cămin.

Apoi ceva îi atrase privirea pe o alee aflată foarte aproape de destinație. În mod normal, nu s-ar fi uitat de două ori la doi oameni puși pe harță, dar o licărire roșie îi atrase atenția.

Johnny Perkins, cu haina sa stacojie preferată. Locatarul de doisprezece ani al căminului purta o discuție încinsă cu un străin înalt și lat în umeri, care părea să-l împiedice pe băiat să dea bir cu fugiții.

Amintindu-și de incidentul din acea dimineață cu Samuel, strigă:

– Oprește trăsura!

În timp ce vehiculul se opri zguduindu-se, deschise ușa și sări afară. Spunându-i vizitiului să continue și lui Samuel să aștepte

la capătul străduței, se îndreptă către gentilomul impunător, îmbrăcat cu o redingotă jerpelită și un joben uzat.

Străduța trăsnea a hering prăjit și a varză, fiind învăluită de frica aceea mută, omniprezentă în Spitalfields. Totuși, nu teama, ci neliniștea o îndemna să se apropie de bărbatul care îl apucase pe Johnny de umăr, ținându-l cu fermitate. Căci soarele dimineții se răsfrângea în ceasul de aur ce atârna din mâna lui Johnny, iar asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Încă unul dintre suții ei dăduse de bucluc în această dimineață.

Capitolul 2

... Nu conversa cu toată lumea, ci doar cu cei care sunt buni, cumpătați și virtuoși. Comunicarea nefastă corupe bunele maniere.

*O încântătoare cârtică de buzunar:
menită să-i instruiască și să-i amuze pe conașul Tommy
și pe drăgălașa domnișoară Polly, John Newbery*

Încercând în van să-și stăpânească neliniștea, Clara parcurse avântată restul străduței. Ajunse tocmai la timp pentru a auzi glasul firav al lui Johnny, care spunea:

– Aveți grijă că...

– Johnny! interveni ea apăsător.

Băiatul întoarse iute capul, iar obrazii săi roșcovani căpătară culoarea laptelui.

– Drace, mormăi el, în timp ce ea se apropia.

Îi aruncă faimoasa „căutătură Stanbourne“, care, în general, îi pune la punct pe copii numaidecât.

– Înapoiază-i domnului ceasul în clipa asta!

Johnny ezită, apoi întinse ceasul. De îndată ce obiectul ajunsese în mâinile străinului, acesta își ridică ochii negri către ea, privind-o cu răceală. Teama luă locul iritării pe care i-o stârnise

Johnny. Singurii oameni din Spitalfields cu o privire atât de directă erau gărzile. Sau, mai rău, oamenii legii. Îngrijorată peste măsură, făcu un pas înainte și puse o mână ocrotitoare pe umărul nefericitului ei protejat.

– Te rog, domnule, sunt sigură că Johnny nu a vrut să îți ia ceasul...

– Ce te privește pe dumneata dacă a vrut sau nu, doamnă? Ești mama flăcăului?

Mâna bărbatului strângea încă umărul lui Johnny și părea să-și întărească strânsoarea, în vreme ce stăteau acolo amândoi, ținându-l pe băiat.

Panica ei se intensifică. Engleza cu un vag accent a bărbatului nu era tocmai aceea a unui străin, dar nici a unui englez. Ceea ce nu excludea posibilitatea ca omul să fie ofițer.

Se sili să dea la iveală un zâmbet împăciuitor.

– Sunt într-un fel protectoarea lui.

– Maică-mea-i moartă, îi sări Johnny în ajutor. Dumneaei e Lady Clara.

– Lady Clara?

În loc să ducă mâna la pălărie sau să-și ceară scuze, mormăi o injurătură în franceză. Apoi îi scrută înfățișarea: părul, rochia, ba chiar și cizmele, cu o privire pătrunzătoare, bruscă și impersonală.

– Ce caută o doamnă nobilă în Spitalfields?

– Conduc Căminul Stanbourne pentru Reeducarea Hoților de Buzunare. Este clădirea de cărămidă de după colț. Johnny este unul dintre locatarii de acolo.

Un zâmbet ironic, firav, înflori pe buzele aspre ale bărbatului.

– Văd că reeducarea lui evoluează frumos.

Ea se îmbujoră.

– Ocazional survin recidive, domnule, dar nu sunt ceva obișnuit. Îmi pare rău că a trebuit să asști la asta. Acum, dacă ai fi atât de bun să-l eliberezi pe Johnny, am putea discuta mai bine...
ăă... situația.

Johnny rămase tăcut, plimbându-și privirea neliniștită de la ea la străin. Bărbatul o privi țintă suficient de mult încât s-o lase să-i citească inteligența înăscută în ochii de nepătruns și expresia circumspectă. Apoi ridică din umeri și își luă mâna

de pe umărul lui Johnny. Aruncă o privire fugară ceasului și îl îndesă în buzunar.

Ea răsuflă ușurată.

– Mulțumesc, domnule... domnule...

– Pryce. Apoi adăugă, după o pauză: Căpitanul Morgan Pryce.

„O, Doamne, un căpitan. Dar ce fel?“ Cum el nu-i mai oferi alte informații, îl examinează mai atent. Era îmbrăcat sărăcăcios – cu o haină și o jiletcă din barhet peticit, o eșarfă vădit jerpelită, cizme tocite –, iar părul său negru cârlionțat trecea de gulerul subțiat al cămășii. Însă alte detalii ale înfățișării sale dezvăluiau un bărbat cu obiceiuri de gentilom. Își legase eșarfa cu mare grijă, iar unghiile îi erau curate și bine îngrijite.

Totuși, asta nu făcea din el un om al legii.

– Ești căpitan în poliția riverană? Sau la comisariatul de pe strada Lambeth?

Auzind pufnetul inexplicabil al lui Johnny, gentilomul îi aruncă băiatului o privire pătrunzătoare.

– Sunt căpitan în Marina Maiestății Sale.

– În Spitalfields? lăsa ea să-i scape.

O umbră de amuzament îi traversă figura surprinzător de chipeșă.

– În caz că nu ai auzit, Anglia nu ia parte la nici un război în perioada aceasta, așa că nu prea au căutare căpitanii de marină. Ne primim cu toții salariile pe jumătate.

Deși profesia lui explica vorbirea elegantă și aerul autoritar, nu dezvăluia ce făcea un gentilom cu aer de străin, care reușise să obțină gradul de căpitan, în zona ei.

– Pe jumătate sau nu, cu siguranță îți poți permite să îți stabilești familia într-o zonă mai bună decât Spitalfields.

– Nu am familie. Și locuiesc aici deoarece dețin o afacere în zonă.

Clătină din cap înspre clădirea dărăpănată din dreapta, a cărei ușă stătea pe jumătate deschisă.

– Aceea este intrarea lăturalnică în noua mea prăvălie. Vând mărfuri nautice marinarilor.

– Dar de ce tocmai aici, dintre toate locurile?

– De ce nu? În această parte a Londrei locuiesc o mulțime de marinari. Ar fi trebuit să-mi stabilesc afacerea în Strand, printre modiste și croitori? Ca să profit de prezența numeroaselor tinere doamne care cumpără busole?

Sarcasmul lui o făcu să-și arcuiască o sprânceană.

– Cu siguranță nu. Dar există părți ale orașului în care riști mai puțin să îți fie jefuită prăvălia.

O, la naiba, hoția era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l pomenească. El îi aruncă o privire semnificativă lui Johnny.

– Excelentă observație.

Ea trase aer în piept, neliniștită. Era posibil ca acest căpitan Pryce să nu fie ofițer de poliție, însă unii marinari puteau fi cât se poate de posaci atunci când venea vorba despre lucruri cum ar fi să fii jefuit în plină stradă. Și, cu siguranță, părea genul de om posac.

– Sper că îți dai seama, domnule, că nu ai realiza mare lucru ducându-l pe Johnny în fața judecătorului.

Johnny îi aruncă o privire speriată căpitanului Pryce.

– Nu mă duceți la judecător, așa-i?

– Nu, spuse căpitanul Pryce cu fermitate. Bineînțeles că nu.

O copleși ușurarea, dar nu putea risca să vadă că omul se răzgândește.

– Locul în care vei merge este căminul, în clipa aceasta, spuse ea, strângându-l pe Johnny de umăr. Haide, dă-i drumul!

– Dar mi-ați dat permisiunea să o vizitez pe Lucy în această dimineată...

– Libertate pe care ai folosit-o în cu totul alt scop, astfel că permisiunea ți-a fost revocată.

Lucy era sora lui Johnny. Dacă era nevoie, Clara avea să-l ducă în vizită la Lucy chiar ea, mai târziu.

– Acum du-te și transmite-i doamnei Carter că am spus să-ți pună degetele iscusite la treabă în bucătărie. Să ajuți la curățatul cartofilor pentru o vreme îți va oferi timpul necesar ca să meditezi cât de aproape ai fost de un dezastru în această dimineată.

– Nu pot să menitez mai bine ștergând praful din salon? se oferi Johnny plin de speranță.

– Meditezi, spuse ea subliniind consoanele. Înseamnă „să te gândești“. Ca în „gândește-te la păcatele tale“. Cred că ai putea să o faci cel mai bine curățând oalele de noapte.

– O, nu, domniță! Johnny părea îngrozit. Acum că mă gândesc mai bine, curățatul cartofilor este treaba potrivită pentru meditat. Da, exact ce trebuie.

– Bună alegere.

Îl împinse fără prea multă blândețe către intrarea spre alee.

– Dă-i drumul. Vin și eu într-o clipă.

Aruncându-i căpitanului Pryce o ultimă privire pe furiș, Johnny o luă la picior. Își ținu respirația până când băiatul se strecură pe lângă Samuel și trecu de colț, apoi răsuflă ușurată. Încă un dezastru evitat.

Ei bine, nu în întregime. Trebuia să se ocupe în continuare de suspiciosul căpitan. Dar, când se întoarse cu fața la el, citi mai degrabă interes decât suspiciune în ochii lui.

De data aceasta, când privirea lui o cercetă, nu fu bruscă sau impersonală. O privi pe îndelete, în amănunt, intim, așa cum un bărbat analizează o femeie atrăgătoare. Spre iritarea ei, asta îi deșteptă niște fiori neobișnuiți în pântec. Iar când privirea lui îi ajunsese la buze, ca și când ar fi fost atrasă acolo de respirația ei grăbită, fiorii începură să o răscolească frenetic.

Ce absurd. Era un vecin, nimic mai mult. Un vecin în mod vădit atrăgător, e adevărat, și, cu siguranță, mai interesant decât orice alt bărbat pe care îl întâlnește în Spitalfields, dar cu toate acestea nimic altceva decât un vecin.

Se strădui să-și recapete stăpânirea de sine.

– Mulțumesc pentru îngăduința arătată față de Johnny, domnule, spuse ea, cu o voce mai gătuită decât i-ar fi plăcut. Știu că ți-ai făcut o impresie greșită despre protejații mei, dar te asigur că cei mai mulți nu sunt ca el.

Privirea pe care o ridică asupra ei redevenise de gheață și îndepărtată.

– Vrei să spui că nu sunt suficient de nesăbuiți încât să se lase prinși.

Poate că era căpitanul acesta chipeș, dar manierele sale erau mai grosolane decât cele ale Bestiei din povestea ei preferată de Madame Le Prince de Beaumont.

– Vreau să spun că încercă să evite purtarea care îi face să dea de bucluc.

Când el ridică sceptic dintr-o sprânceană, încremeni.

– Știi, nu sunt decât niște copii. Mai greșesc din când în când.

– Atâta vreme cât îi ții departe de prăvălia mea, nu-mi pasă prea tare de ce fac.

Asprimea lui îi tăie elanul.

– Dacă îți faci griji că vor fura de la dumneata...

– Îmi fac griji că o să mă calce pe bătăături.

– N-o vor face. Se forță să zâmbească, hotărâtă să fie amabilă, chiar dacă el nu era. Te asigur că locuitorii din Spitalfields ne consideră vecini foarte de treabă.

Încruntându-se, el privi către capătul aleii, unde stătea Samuel, lustruindu-și cu o batistă butonii de alamă ai livrei negre-aurii.

– Spune-mi, doamnă, petreci mult timp în cartier?

– În fiecare zi.

– Tatăl, soțul sau bărbatul care este responsabil de dumneata nu are nimic de obiectat în acest sens?

Asta o scoase din peneni.

– Scuză-mă, dar sunt perfect capabilă să am grijă de mine... Nu am nevoie de nici un bărbat care să fie „responsabil“ pentru mine.

– Serios? făcu el, dând din cap către capătul aleii. Și atunci de ce stă de pază nesăbuitul acela incompetent de acolo?

Slavă cerului că Samuel era mult prea departe pentru a auzi insultele acestui căpitan îndrăzneț.

– Samuel este lacheul meu. Mă însoțește peste tot din principiu. Și nu e un nesăbuit incompetent.

– Este, dacă crede că te poate proteja rămânând la câțiva metri distanță.

– Eu i-am spus să stea acolo. Sincer, nu credeam că aș fi în pericol.

Bărbatul se apropie, iar privirea lui întunecată îi alunecă pe buze, apoi pe sâni. Rămase ținută acolo cu subînțeleș, înainte de a se ridica s-o privească în ochi, cu nonșalanță.

– Atunci ești la fel de nesăbuită ca și el.

Obrajii i se îmbujorară, în ciuda eforturilor ei de a împiedica acest fapt. Deși era înfășurată din cap până la glezne în lână brună groasă, privirea lui părea să o dezgolească. Sau, cel puțin, sugera că i-ar plăcea să o facă. Imaginea subită a căpitanului înalt și viril scoțându-i veșmintele de pe ea, unul după altul, îi înteeți pulsul în mod alarmant. Se strădui să-și recapete controlul.

– Mereu ești atât de bădăran?

– Mereu ești atât de nepăsătoare cu privire la siguranța dumitale?

– Întâmplător, consider că anumite lucruri sunt mai importante decât siguranța.

– Cum ar fi?

– Bunăstarea protejaților și a semenilor mei. Viitorul omenirii.

– Ce preocupări înalte pentru o tânără atât de firavă, spuse el sarcastic. Iar aici, noi ceilalți nu ne îngrijorăm decât să supraviețuim de pe o zi pe alta.

Ea își ridică bărbia.

– De aceea cred că faptul că m-am născut privilegiată înseamnă că trebuie să-i ajut pe cei mai puțin fericiți. Ai putea spune că îmi aduc contribuția, împiedicând corabia să se scufunde.

– Scoțând apa cu degetarul? o ironiză el. Ai grijă, milady, sau s-ar putea să te trezești că te scufunzi mai repede decât poți scoate apa.

– Dacă aș avea un șiling pentru fiecare dată când vreo persoană binevoitoare a prezis dezastrul, aș putea să îți cumpăr întreaga prăvălie, până la ultimul cui. Însă, în ciuda celor neîncredători, am reușit să-i plasez pe șaiszeci și trei dintre protejații mei în slujbe, ca ucenici sau servitori, în întregul oraș.

Pe chipul lui se citi uimirea.

– Ai convins atât de mulți oameni să angajeze hoți de buzunare? Șuți, pentru numele lui Dumnezeu?! *Bon Dieu*, Doamne sfinte, de cât timp lucrezi aici?

– De zece ani, deși nu dețin conducerea decât de șapte. Și, înainte de a întreba cum de „bărbatul care este responsabil pentru mine“ o poate îngădui, ar trebui să îți spun că regretatul meu tată e cel care m-a adus întâia oară să lucrez la căminul Stanbourne.

– Și soțul dumitale este de acord?

Spre groaza ei, roși din nou.

– N... nu sunt căsătorită.

El își dădu ochii peste cap.

– Asta explică totul.

– Ce vrei să spui?

De data aceasta, privirea lui care alunecă pe deasupra ei fu de o insolentă jiguitoare.

– Nici un bărbat cu capul pe umeri nu i-ar permite frumoasei și tinerei sale soții să se aventureze în această parte a orașului, neprotejată.

– Sunt protejată, contracară ea cu tact, refuzând să se lase intimidată. Îl am pe Samuel. Și, în ciuda înfățișării lui, este foarte eficient. A fost el însuși hoț de buzunare cândva, așa că știe primejdiile acestei zone. Și poartă asupra lui un cuțit periculos. Zâmbi suav. Să-i spun să ți-l arate?

Privi pe lângă ea către Samuel.

– Nu te deranja. I-ar trebui prea mult timp să-l pescuiască din cizmă, și nu acolo ar trebui să-l țină, căci astfel nu-i este de prea mare folos.

Când ea tresări, surprinsă că știa unde își ținea Samuel cuțitul, căpitanul își întoarse privirea spre ea.

– În plus, cuțitul este inutil împotriva unui bărbat înarmat cu un pistol. Un ticălos s-ar putea descotorosi de lacheul dumitale nesăbuit cu un singur un glonț, înainte ca măcar să apuci să țiți, *mademoiselle*.

Ar fi considerat cuvintele lui aspre drept o amenințare, dacă n-ar fi simțit și altceva. Deși părea dur, iar tonul îi era aspru, în adâncurile ochilor săi licărea grija. Dumnezeuule, omul încerca, de fapt, să o prevină... în propriul său fel necioplit și arogant.

– Ei bine, căpitane Pryce, spuse ea pe un ton suav, nu prea știu ce să spun. Deși sunt flatată de preocuparea dumitale pentru bunăstarea mea, aceasta este complet inutilă. La urma

urmelor, vin aici de zece ani fără să fi avut parte nici măcar de un incident.

– Până acum, spuse el cu încăpățănare.

– Așadar, plănuiești să mă ataci pe alee în plină zi?

– La naiba, nu asta... Părea complet exasperat. Nu am vrut decât să spun că femeile în situația dumitale nu ar trebui să umble de colo, colo prin Spitalfields.

– Vreau să știi că nu „umblu de colo, colo” pe nicăieri. Și habar n-aveam că am o anumită situație. Mai exact, ce fel de situație?

– Știi ce vreau să spun. O doamnă tânără și necăsătorită, care are mai mult timp de pierdut decât minte.

– Ce de complimente! Ce gentilom galant ești! Încep să cred că, la urma urmelor, s-ar putea să fi cu adevărat căpitan de marină.

Sarcasmul ei îl făcu să ridice dintr-o sprânceană.

– Crezi că mint?

Ea ridică din umeri.

– Pari a fi francez după vorbă și mă îndoiesc că marina angajează mulți căpitani francezi.

– Sunt la fel de englez ca și dumneata.

– Nu înțeleg cum. Folosești franceza mult prea ușor și prea bine în vorbire. Englezii o stâlcesc întotdeauna, inclusiv eu.

– Am crescut în Geneva, astfel că am tendința de a întrebuița ambele limbi învățate în copilărie. Își încrucieșă brațele peste piept cu nonșalanță. Și, în orice caz, nu te privește de unde sunt și ce profesie am.

– Ah, dar te înșeli, ești vecinul meu și trebuie să mă gâdesc la bunăstarea copiilor mei. Cu prăvălia dumitale atât de aproape, aș dori să știu cu ce fel de persoană vom avea de-a face în viitor.

Sprâncenele lui negre și dese se împreună într-o căutătură cruntă.

– Stai departe de prăvălia mea și nu va trebui să ai de-a face cu mine deloc.

Brusc, se întoarse pe călcăie și se îndreptă către ușa deschisă. O clipă, ea nu putu să facă altceva decât să-l privească, fiindcă

bădărânia lui crasă o lăsase fără cuvinte. Dar, când ajunsese la ușă, ea își recapătă stăpânirea de sine.

– M-ai pus la punct, cu siguranță, nu-i așa? Ferească Dumnezeu să încerce cineva să se poarte ca un vecin cumsecade.

Înjurând în șoaptă, el se întoarse către ea.

– Dă-mi voie să lămuresc un lucru, Lady Clara. Aș prefera să nu te porți ca un vecin cumsecade. Apoi se opri, pe chipul său apărând o expresie în mod vădit păcătoasă. Cu mâna pe mânerul ușii, își lăsă privirea să alunece sugestiv pe deasupra ei. Nu, îmi retrag cuvintele. Fii o vecină oricât de cumsecade dorești, atâta timp cât îți lași obrăznicăturile la cămin. Întotdeauna primesc cu brațele deschise compania... feminină, mai ales atunci când femeia este atât de aleasă.

Ar fi trebuit să fie idioată să nu înțeleagă ce vrea să spună.

– Consideri că acesta este un compliment? Căci, dacă așa este, este de mare prost gust.

– Aceasta este ideea mea de invitație. Te rog să mă scuzi dacă nu am fost suficient de clar.

– O, ai fost cât se poate de clar, domnule. Dar va trebui să recurgi la stabilimentul de la capătul străzii pentru genul acela de companie. Mi-e teamă că talentele mele nu au de-a face cu așa ceva.

– Ce păcat, spuse el cu răceală. Căci nu-mi ești deloc de folos ca vecină, iar protejații dumitale cu atât mai puțin. Așa că ține-i departe de prăvălia mea. S-a înțeles?

– Perfect.

Acum nu avea să-și lase copiii să se apropie de prăvălia lui, chiar dacă le-ar fi dat gratis bunurile pe care le deținea.

– *Adieu, mademoiselle.*

Intră în prăvălie și trânti ușa în urma lui.

Dumnezeule, ce om! Mai întâi se purtase de parcă s-ar fi temut că va fi jefuit de toți protejații ei, iar apoi îi făcuse o invitație cât se poate de jignitoare! Spera că nu va trebui să mai aibă vreodată de-a face cu el. Grosolănia lui întrecea toate așteptările.

Continuând să mormăie pentru sine cu privire la uluitorul vecin, se întoarse către capătul aleii unde o aștepta Samuel, privind încrunțat.

– Ce voia individul acela? întrebă Samuel când ea se apropie. Slavă cerului că Samuel nu auzise ce voia cu adevărat bestia aceea de om.

– Johnny a vrut să-l jefuiască. Încercam să liniștesc lucrurile. Samuel o privi curios.

– Sunteți sigură că asta a făcut Johnny?

– L-am prins în fapt. Și nu „exersa“ doar, te asigur. Din fericire, căpitanul Pryce a fost dispus să treacă cu vederea situația.

Și să-i țină prelegeri și să o insulte pe parcurs.

Samuel continua să privească țintă către ușa închisă a prăvăliei.

– Căpitanul Pryce?

– Pretinde că este căpitan în Marina Maiestății Sale.

– Părea prea dur pentru a fi un ofițer de marină, dacă mă întrebați pe mine.

Dur? Da. Dar, dacă purtarea lui nu ar fi fost atât de îngrozitoare, l-ar fi considerat atrăgător – în felul lui de derbedeu. Acele sprâncene groase incredibile... trăsături puternice, agresive... ochi care îi ațâțau curiozitatea. Păcat că avea maniere de căpcăun.

Pe buzele ei înflori un zâmbet firav. Se potrivea de minune în cartier. Ba nu, nu era în întregime adevărat. Cu toată atitudinea posacă și sugestiile lui bătărești, semăna prea puțin cu Briggs, chiorul, cu limbajul său grosolan și obiceiurile murdare. Sau cu boxerul acela brutal, Harry, care sărea cu pumnii ridicați, gata să răzbune orice ofensă, fie ea mare sau mărunță.

Totuși, înțelegea ce voia să spună Samuel prin „dur“. Căpitanul Pryce avea o anumită asprime... un aer autoritar și o forță masculină copleșitoare, care-i stârnea fiori de plăcere de-a lungul spinării. Orice „companie feminină“ ar fi fost probabil extrem de încântată să se afle la dispoziția lui.

Dumnezeule, la ce se gândea? Omul era o fiară. Îi avertizase pe ea și pe protejații săi să se țină departe. Orice femeie cu capul pe umeri ar fi evitat complet să aibă de-a face cu el. În plus, trebuia să se ocupe de lucruri mult mai importante, acum că unchiul Cecil îi lăsase o moștenire.

– O, Samuel, ți-am spus vestea, nu-i așa?

În timp ce părăseau aleea, îi explică despre noua moștenire, mulțumită că dezvăluirea ei îl distrăgea – ca și pe ea – de la tulburătorul căpitan Pryce.

Când ajunseră la cămin, se opri pentru a scruta fațada ponosită de cărămidă, cântărind-o din ochi.

– Ce crezi că ar trebui să facem mai întâi cu banii?

– E ușor, trebuie să reparați acoperișul. Curge ori de câte ori plouă. Trebuie să puneți țigle noi. Și ar trebui să faceți ceva cu obloanele care se mișcă, și cu ferestrele, de asemenea. Aveți nevoie de unele mai solide, fixate cum trebuie, ca să nu mai intre atâta curent.

Ea încuviință.

– Biata clădire bătrână, venerabilă și nefericită. Traversase o sută de ani, mai întâi ca spital pentru nebuni, înainte ca Bedlam să o scoată din uz, iar apoi drept căminul ei imperfect. Tare mi-ar plăcea să o aranjez nițel – să vopsesc streășina într-un albastru strălucitor și să înlocuiesc cornișele pe cale să se prăbușească cu unele splendide, dar atunci bătrânica noastră nu și-ar mai găsi cătuși de puțin locul în Spitalfields.

– Și asta ar însemna cu siguranță că am da de bucluc, domniță.

– Da. Ar fi fost diferența dintre a fi lăsat în pace și a fi jefuit întruna. Presupun că cel mai bine ar fi să ne mulțumim cu reparațiile practice. Zâmbi către Samuel. Ar fi mai bine să intru. Doamna Carter ar dori să audă vestea cea bună.

Doamna Carter administra căminul ca o cloșcă iubitoare cu un rând de pui, deși înainta în vârstă și vorbea deseori de pensionare. Clara nu știa ce se va face fără ea când avea să vină clipa aceea.

– Când să mă întorc cu vizitiul ca să vă luăm? La cinci fix, ca de obicei?

– E bine. Și... Samuel? Își întoarse privirea către capătul aleii. Roag-o pe mătușa Verity să se uite după listele de marină și să mi le trimită imediat. Știu că le are. Obișnuia să urmărească promovările vărului său destul de îndeaproape pe listele acestea.

– Plănuți să verificați ce-a spus căpitanul, nu-i așa?

Ea ridică din umeri.

– Întotdeauna e bine să-ți cunoști vecinii.

Samuel o privi pătrunzător.

– Nu ați verificat-o niciodată pe bătrâna doamnă Tilby când s-a mutat pe această stradă sau...

– Du-te și spune-i mătușii să-mi trimită listele.

Apoi urcă în grabă scările, pentru că nu voia să vadă expresia curioasă a lacheului. Era o simplă precauție. Voia să se asigure că acest căpitan Pryce era cine pretindea că este. La urma urmelor, fiind atât de aproape, iar copiii iei atât de vulnerabili, era ceva firesc. Nu era nimic altceva la mijloc. Absolut nimic.

Era atât de preocupată de gândurile ei, încât nu-l observă pe Timothy Perkins, în vârstă de cinci ani, decât după ce traversase anticamera. El nu o văzuse încă. Stătea cu ochii țintă pe ușă, și doar când sări pe ceva cu piciorul își dădu seama că era concentrat asupra unuia dintre numeroșii gândaci care mișunau prin vechea clădire.

Se pregăti să-l întrebe de ce aștepta în fața bibliotecii, singura încăpere pe care protejații ei o evitau. Apoi se gândi mai bine, îndreptându-se spre el în tăcere. Dar, când se apropie, copilul ridică privirea și ingheță. Când se uită către ușa bibliotecii, panicat, ochii ei se îngustară. Își dădea seama când cineva era pus să stea de pază.

El deschise gura să lanseze avertismentul, dar ea îi aruncă renumita „căutătură Stanbourne“, ducându-și un deget la buze. Copilul își lăsă umerii în jos. Bietul băiețel. Poate că fratele său Johnny ar fi putut-o sfida, dar micuțul Timothy era încă suficient de crud și putea fi intimidat.

Punându-i o mână pe umăr pentru a-l liniști, se apropie de ușă și își duse urechea lângă deschizătură.

– Așadar, te întorci? întrebă o voce pe care o recunosc ca aparținându-i lui David Walsh.

– Ba bine că nu. Aceasta era vocea lui Johnny. Cel puțin să-mi iau banii. Ticălosul acela viclean nu mi-a dat nici măcar un bănuț pentru ceas. Știu că face cel puțin opt șilingi.

– Ei bine, nu prea ai cum să te aștepți să-ți dea banii când doamna stă aici, spuse David. Atunci ar ști ce ați făcut amândoi. Am auzit că acest căpitan nu e prost. Nu s-ar lăsa prins în fapt de ea.

Căpitanul? Să-i dea bani lui Johnny pentru ceas, pe la spatele ei? Adevărul o izbi cu forță brutală, coborându-i în pântec

ca o greutate de plumb. Căpitanul Pryce, blestemată să-i fie pielea, era unul dintre acei oameni îngrozitori care făceau parte din cealaltă jumătate a ecuației hoției: se număra printre cei care primeau bunurile furate.

Desigur! Asta explica atât de multe. De ce un căpitan de marină – dacă era așa ceva – se stabilise în Spitalfields. De ce el și Johnny fuseseră pe alee.

Dumnezeu să-l trăsnească pe acel ticălos! În timp ce ea fusese plecată într-o vizită prelungită la rudele de la țară ale tatălui său, el se instalase aici, atrăgându-i copiii pe căi greșite din nou. Iar ea îi mai și mulțumise că îi dăduse drumul lui Johnny. Cum de putuse fi atât de proastă? O prăvălie pentru mărfuri marinărești, într-adevăr. Ar fi trebuit să știe mai bine. Negustorii de bunuri furate își vindeau deseori mărfurile la adăpostul unor prăvălii legitime. În special în Spitalfields, unde legenda spune că poți pierde o tabacheră pe o stradă, pentru a o răscumpăra câteva minute mai târziu pe alta. Fără îndoială, acesta era motivul pentru care el venise aici.

Lua-l-ar naiba! Până acum fusese norocoasă să nu aibă negustori de bunuri furate care să lucreze în apropierea căminului. În acest capăt al străzii se aflau în mare parte taverne și prăvălii de zdrențe, și nici una dintre acestea nu îi tenta de copiii ei să calce greșit. Un negustor de bunuri furate aflat la o aruncătură de băț însemna un dezastru.

– A zis căpitanul cât îți va da? întrebă o voce feminină.

Mary Butler, fără îndoială. Îl venera pe Johnny așa cum acesta adora portofelele grase.

– Nu, nu am ajuns la asta până să vină doamna.

– Când te vei duce iar la prăvălie, spune-ne cât îți oferă, adăugă David. Căci am auzit că e mai mult decât ar da oricare dintre negustorii de bunuri furate care lucrează pentru Spectru. Și s-ar putea să fie mai ușor să avem de-a face cu căpitanul decât cu ăștia.

Spectrul? I se ridică părul pe ceafă. Se spunea că toți negustorii de bunuri furate din Spitalfields lucrau pentru un bandit-șef. Porecla lui provenea din abilitatea sa de a-și conduce afacerea într-un anonim complet. Purtând o mantie cu glugă care îi ascundea fața, își îndeplinea toate tranzacțiile în încăperi slab

luminate, care se schimbau la fiecare întâlnire. Nici măcar negustorii de bunuri furate nu știau cine era cu adevărat, motiv pentru care le scăpase printre degete autorităților de ani întregi.

Hoții de buzunare, fiind superstițioși din fire, credeau că abilitatea sa neobișnuită de a scăpa neprins era supranaturală. Abundau zvonuri că putea pluti pe deasupra apei, că odată zburase de pe o clădire pe alta în timp ce era urmărit.

Nu erau decât niște prostii. Dar nu și reputația sa de om necruțător. Toți cei care îl călcau pe bătăturei apăreau în cele din urmă pe o străduță lăturalnică uitată, cu gâtul tăiat.

– Nu știm sigur că nu e în cârdășie cu Spectrul, spuse Johnny. Căpitanul ăla pare la fel de dur ca oricare dintre oamenii Spectrului. Am auzit că a fost pirat cândva.

– Am auzit că a fost tâlhar, spuse Mary în șoaptă. Pun prinoare că poate vâri cuțitul în pântecul unui om la fel de ușor ca oricare dintre oamenii Spectrului.

Erau doar exagerările tipice copiilor? Sau căpitanul chiar era atât de ticălos? Clara se apropie mai tare, sperând să audă mai multe.

– Ar trebui să te ții departe de el, Johnny, continuă Mary pe un glas plângăcios. Lasă-i ceasul căpitanului. De ce să te întorci la vechea viață? Nu aduce altceva decât bucluc.

Clara zâmbi. Măcar unul dintre copiii ei dădea dovadă de cum-pătate. David pufni.

– Nu spui asta decât pentru că ești invidioasă, Mary. N-ai putea șuti un ceas de la cineva nici măcar dacă ar fi orb, surd și mut.

– Ba da! strigă micuța Mary, luată peste picior. Odată am luat o ștergătoare de dantelă de la o femeie cu ștaif, în timp ce se holba fix la mine!

O „ștergătoare“ era o batistă. Furtul acestora fusese specialitatea lui Mary.

– Nu se pune când doamna ți-a oferit-o ca să-ți suflă nasul, replică David.

– Nu mi-a oferit-o, măgarule! Am furat-o și gata!

– Și, în orice caz, ștergătoarea nu se compară cu un ceas de aur ca ăla despre care ne-a spus Johnny. Știi cât de greu este să duci la îndeplinire o treabă ca asta! Și Johnny al nostru a șutit o dată

o bancnotă de zece lire de la un luptător și a scăpat fără nici o zgârietură. Tu n-ai făcut niciodată așa ceva.

Minunat. Acum se întreceau pentru titlul de Cel mai Talentat Hoț de Buzunare. Johnny spuse deodată:

– Las-o în pace, David.

– De ce? E drăguța ta?

– Cel puțin eu dau singură cu jula, răspunse Mary. Nu mă ascund în spatele lui Johnny, în timp ce el face toată treaba.

– La dracu', pun io mâna pe tine pentru asta! strigă David.

Auzind semnele încăierării, Clara decise că nu avea să mai audă nimic folositor și împinse ușa în grabă. David și Mary erau prinși într-o păruială, iar Johnny încerca să-i despartă.

– Ajunge!

Îi despărți cu iuțeală, prinzând-o pe Mary cu o mână și pe David cu cealaltă.

– Nu mai vreau să aud nici o vorbă despre cine fură mai bine! Și nici despre acel căpitan blestemat, dacă știți ce este bine pentru voi.

Toți trei pălră când își dădură seama cât de mult auzise. Priviră acuzator către micuțul Tim, care stătea în spatele ei.

– La naiba, ai lăsat-o să asculte? strigă Johnny la bietul său frate.

– Am încercat să vă avertizez, strigă Timothy, dar doamna nu m-a lăsat!

Johnny pufnit dezgustat. Dacă Clara nu ar fi fost supărată de întreaga tărașenie, ar fi râs. Johnny era un nesăbuit, dacă credea că un puști de cinci ani putea rezista „căutăturii Stanbourne“.

Cu siguranță, îi făcea pe Mary și pe David să rămână împietriți. David era principala sa grijă. Mary știuse ce spune despre el – ajunsese la cămin tocmai pentru că avea degete la fel de iuți precum un jongler. Fusese prins la prima sa faptă și i se dăduse drumul doar când Clara îl implorase pe judecător să îl lase în grija ei. Din nefericire, venerația pe care o nutrea pentru Johnny îl făcea să riște să se afirme, iar Mary nu era de ajutor.

Clara nu știa ce era mai rău – un hoț nepriceput și nesigur, ca David, sau unul competent și charismatic, precum Johnny.

– Știți cu toții că nu e bine să încurajați acest gen de activitate. Hoția nu are viitor, oricât de priceput ai fi.

David și Mary își lăsară capetele în pământ.

– Da, doamnă.

Johnny făcu un pas înainte cu un aer războinic.

– Ei nu au nimic de-a face cu toată treaba, domniță. Am fost numai io. Pe mine ar trebui să mă pedepsiți.

Dorința lui de a-și asuma responsabilitatea pentru acțiunile sale o surprinse. Poate că era totuși speranță pentru el. Însă doar dacă rămânea fermă acum.

– Nu-ți face griji, pe tine te voi pedepsi. Cunoști regulile, Johnny. Trei șanse, asta-i tot. Dacă te întorci la hoție o dată, primești un avertisment și o săptămână de sarcini de îndeplinit. De o faci de două ori, primești o prelegere și o lună de sarcini de îndeplinit. O faci de trei ori...

Nu trebuia să termine propoziția. O știau cu toții. A treia oară erai dat afară din cămin. Nu te puteai întoarce timp de o lună, și atunci doar dacă dovedeai că ți-ai schimbat cu adevărat obiceiurile.

Disprețuia regula aceea. Tatăl său o stabilise și, deși se gândea deseori să o înlăture, știa că nu îndrăznea să o facă. Nu avea de ales: dacă le îngăduia copiilor precum Johnny să fure lucruri în timp ce locuiau încă în cămin, risca nu doar ca aceștia să-i corupă pe toți ceilalți protejați ai ei, ci și ca autoritățile să închidă întreaga instituție. Asta nu ar fi făcut bine nimănui. Oricât de nesuferită și de exagerat de strictă era, acea regulă era o necesitate.

Se forță să continue, deși Johnny încremenise la fel ca și ceilalți când i se reaminti acest lucru.

– Aceasta este cea de-a doua abatere, Johnny. Ești primejdios de aproape de evacuare.

Un mic oftat care se auzi din spatele ei îi reaminti că micuțul Tim asista la toate acestea. I se strânse inima în piept și îl liniști repede.

– Nu și tu, Timothy, doar fratele tău. Tu vei avea mereu un loc aici, atâta timp cât te supui regulilor.

Ușurarea de pe chipul lui îi arată că îi intuiuse corect grija. Bietul băiețaș. Prea fraged pentru a fi un delincvent înrăit, însă suficient de mare pentru a se teme de abandon.

Pentru Tim exista speranță, dar, din nefericire, Johnny atârna pe marginea abisului. O putea lua și într-o parte, și-n cealaltă. Și se temea grozav că știa înspre ce direcție se îndrepta.

– Mary, David și Timothy, mergeți și alăturați-vă celorlalți în sala de clasă.

Cu ochii în pământ, copiii porniră, dar când Johnny se pregăti să se strecoare pe lângă ea, îl prinse de braț.

– Nu am terminat încă, băiete. Vreau să știu de la cine ai furat ceasul.

Johnny se holba la pantofii săi.

– De la un bogătaș, pe strada Leadenhall.

Ea scutură din cap.

– Nu înțeleg de ce simți nevoia de a fura. Te-ai descurcat atât de bine. Au trecut patru luni de la ultima abatere. De ce să strici totul după ce ai ajuns până aici?

El ridică din umeri.

– Acesta nu este un răspuns, Johnny.

– Nu am un răspuns pentru dumneavoastră, doamnă.

Refuzul său de a i se confesa o îngrijoră. Dacă Johnny ar fi fost prins furând de la acel „bogătaș“, ar fi fost dus în fața judecătorului imediat. Iar faptul că era posibil să riște acest lucru pentru un motiv oarecare, pe care ea nu-l putea ghici, o îngrozi atât de tare încât vorbi fără să gândească.

– Prea bine, nu vorbi cu mine, dar dacă te duci la prăvălia căpitanului să iei banii pentru acel ceas, știi că aceea va fi cea de-a treia abatere.

În clipa în care privirea lui o întâlnește pe ei, neliniștită și speriată, își regretă cuvintele. Dar nu îndrăzni să le retragă. Indulgența și bunătatea nu funcționaseră cu Johnny – era la fel de incorigibil ca întotdeauna. Poate că severitatea va funcționa.

Își înghiți teama.

– Vorbesc serios. Actele de hoție includ vânzarea mărfurilor către un negustor de bunuri furate. Așa că stai departe de prăvălia căpitanului Pryce dacă vrei să rămâi aici.

Încuviințarea lui solemnă îi dădu speranțe că așa va face. Apoi dispăru.

I se înmuieră genunchii și trebui să se sprijine de zid pentru a rămâne în picioare. Dacă ar putea fi sigură că se purta cu Johnny așa cum trebuia... Dar era atât de greu să știi care era lucrul potrivit de făcut.

Un lucru era clar – cu cât stătea mai mult în cămin, cu atât era mai bine pentru el. Însă cum îl putea ține aici, acum că lansase acel ultimatum? În clipa în care se întorcea cu spatele, Johnny avea să dea fuga sigur la prăvălia căpitanului Pryce pentru nenorociții lui de bani. Trebuia să prevină cumva asta.

Putea să-i dea bani lui Johnny pentru ceas ea însăși, dar asta ar fi însemnat să-i răsplătească infracțiunea. Nu, trebuia să îl facă pe blestematul acela de căpitan să-i dea ceasul, asta era tot. După ce îi va spune lui Johnny despre asta, nu va mai avea motiv să-i ceară banii, de vreme ce căpitanul nu îl va plăti pentru ceva ce nu îi adusese nicicând profit.

Bineînțeles, aceasta însemna că trebuia să aibă din nou de-a face cu căpitanul. Se încruntă. Ticălosul acela – l-ar fi putut strânge de gât pentru că îi ducea copiii în ispită. Îl cântărise greșit. Nu era cătuși de puțin o Bestie. Cel puțin Bestia se transformase în prinț după ce fusese împlânzită de frumoasa fată.

Nu, căpitanul Pryce era lupul din *Scufița Roșie* a lui Perrault. Și, ca și lupul, nu avea decât un singur scop – să-și devoreze prada. Pretindea că nu vrea să aibă nimic de-a face cu copiii ei când, de fapt, plănuia să îi ademenească. Fără îndoială, doar încercase să-i tempereze suspiciunile când o avertizase să-și țină copiii departe.

Ei bine, dacă avea impresia că ea va sta cu mâinile-n sân, în vreme ce el îi corupea mieii chiar sub nasul ei, ar fi făcut mai bine să se gândească de două ori. Copiii ei ar putea să ia de bune promisiunile lui prostesți de îmbogățire, dar ea nu era Scufița Roșie, să fie ademenită și apoi devorată. Putea să se deghizeze oricum dorea. Căci, orice costum și-ar fi pus, lupul era pe cale să se întâlnească cu vânătorul.

Capitolul 3

Toate doamnele îl vedeau ca pe un zeu,
Nobilii îl poșteau în casă;
Castelul îl lăsă în seama lor,
Iar el porni în lumea largă.

Povestea lui Jack, ucigașul de uriași,
legendă anonimă din Cornwall,
ediție tipărită de J.G. Rusher

Căpitanul Morgan Pryce, cunoscut în alte cercuri drept onorabilul căpitan Morgan Blakely, stătea în dreptul vitrinei din prăvălia sa ce mirosea a mucegai, cercetând ceasul de aur în lumina soarelui. În interiorul capacului se putea citi o inscripție: „Scumpului meu băiat“. Scutură din cap. Probabil că fusese al vreunui nefericit sentimental, prea tânăr și prea necopt ca să știe cum să evite hoții de buzunare, deși ceasul, grozav de vechi și de uzat, părea mai degrabă să aparțină unui bătrân. Să fi fost oare o moștenire de familie?

Închise capacul cu zgomot și își trecu obiectul cu mișcări leneșe dintr-o mână în cealaltă, căutând să ghicească greutatea aurului, admirând în lumina soarelui scânteierile lăntișorului, care amin-teau de pietrele scumpe... sau de zâmbetul lui Lady Clara.

Se încruntă. Exact asta-i mai lipsea, să se complice cu ea. Avea să-i aducă numai necazuri. Știuse asta din clipa în care își ridicase ochii și o văzuse stând dinaintea lui în toată splendoarea – părea că tocmai atunci coborâse din ceruri, acolo, pe străduță, lumina soarelui învăluindu-i trupul zvelt cu o aură divină.

L' ange de l'allée. Da, asta era – îngerul străzii. Sărise în ajutorul copiilor, fără a se gândi la propria siguranță, fiindcă „viitorul omenirii“ era mai important. Plutise prin împrejurimile parohiei Spitalfields cu aripi de lână și certase un bărbat pentru că nu fusese politicoș. Apoi, răspunsese insultelor mârălănești aruncate

de acesta cu ocări la fel de murdare. Apoi se îmbujorase tare draguț când bărbatul o măsurase din cap până-n picioare.

Goana bruscă a sângelui prin vene îl făcu să-i scape o înjurătură. Blestemat să fie Ravenswood! Ce naiba-l apucase pe omul ăla să pună prăvălia așa de aproape de un adăpost pentru hoții de buzunare? Și de ce femeia care se ocupa de el nu era o fată bătrână urâtă și c-o fire acră? În loc să fie frumușică, mirosind a iasomie și a ulei de migdale. Aproape c-o vedea înmuind un degețel drăgălaș într-o sticlută de spițerie, apoi trecându-l ușor peste pulsul care bătea atât de ademenitor la gâtul fin și zvelt...

Bon Dieu, probabil că-și pierduse mințile. Nu era vremea să tânjească după o femeie, și mai ales după una ca ea. Lady Clara nu era vreo târfă pariziană, cu care-și putea satisface poftele fără să se gândească prea mult, sau vreo nevestă spaniolă plictisită, care, ca și el, își dorea câteva ore de distracție. Chiar dacă încă nu-i trezise disprețul, nu era genul de femeie după care să se țină. Pentru numele lui Dumnezeu, era o fecioară britanică. Avea scrupule și moravuri... și așteptări. Propriile scrupule îi dictau să ocolească orice femeie cu așteptări. Nu se putea ridica la înălțimea lor, iar când le părăsea, lucrurile sfârșeau foarte urât. În plus, în momentul acesta ar fi fost nu doar nechibzuit, ci de-a dreptul periculos dacă și-ar fi îngăduit să fie distras de vreo femeie.

Dea Domnul să-i fi ascultat avertismentul, atât de dragul ei, cât și de dragul protejaților ei. Fiindcă o bănuia de agerime a minții. Dacă îl dibuia, avea să fie un adevărat dezastru.

Un zgomot ușor, ca un răcâit, la ușa laterală, îl puse în gardă, chiar înainte ca aceasta să se deschidă și în încăperea să se strecoare o siluetă înaltă, înveșmântată modest.

– Bună dimineața, Blakely.

Morgan își privi superiorul de la Ministerul de Interne strecurându-se pe lângă o vitrină cam ponosită, pentru a reuși să treacă prin cadrul strâmt al ușii din față.

– Nu-mi spune Blakely în Spitalfields. Aici lumea mă știe de Pryce. Și, mă rog, ce cauți aici? Nu-i deloc înțelept să fim văzuți împreună.

Spencer Law, al cincilea viconte Ravenswood, își sprijini mâna de-o tejghea făcută din lemn de stejar, provenit de la vreo corabie naufragiată.

– Nici nu vom fi. M-am asigurat că nu-i nimeni în preajmă. Dar chiar dacă s-ar nimeri cineva pe-aici, nu m-ar recunoaște în hainele astea.

– Dacă spui dumneata.

Morgan fu nevoit să recunoască faptul că Ravenswood nu părea nelalocul lui în încăperea sărăcăcioasă, cu tavanul jos, așa cum păruse drăguța Lady Clara, pe străduța lăturalnică.

În ciuda aspectului distins, omul aproape că se confunda cu lemnul tejghelei. Înainte să-și ocupe poziția foarte înaltă și foarte vizibilă din minister, fusese cel mai iscusit spion din Anglia. Dar, deși nu prea mai avea de-a face cu lumea secretelor, știa, la nevoie, să reintre în pielea omului de odinioară. Acum, de pildă.

– Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite? se interesă Morgan cu o undă de sarcasm.

Ravenswood se îndepărtă de tejghea.

– Voiam să mă asigur că prăvălia e potrivită pentru misiunea dumitale. Și că ți-am asigurat toate condițiile pentru a te apuca de treabă. De ambele treburi.

Morgan traversă încăperea și se apropie de vitrine, pe care le lăsase mai murdare dinadins, pentru a-i împiedica pe trecătorii curioși să vadă ce se petrece înăuntru. Însă Ravenswood avusese dreptate, nu zăbovea nimeni prin preajmă.

Atârnând plăcuța cu „Închis“, Morgan se întoarse către angajatorul lui.

– Clădirea e foarte bună, deși mă întreb de ce m-ai pus tocmai aici, la o aruncătură de băț de Căminul Stanbourne pentru Reeducarea Hoților de Buzunare.

– Băieții de la cămin vor împrăștia vestea despre prăvălie mai repede decât oricine.

– Iar dacă, între timp, unul sau doi se vor întoarce la vechile năravuri, spuse Morgan sec, pe dumneata nu te va interesa prea tare, bănuiesc.

Ravenswood ridică din umeri.

- E un risc calculat, pe care trebuie să ni-l asumăm pentru binele obștesc.

- Nu cred că Lady Clara Stanbourne ar vedea lucrurile în aceeași lumină.

- Ai cunoscut-o?

- Azi-dimineață. M-a prins în mijlocul unei târguieli cu unul dintre băieți, răspunse Morgan legănând în aer ceasul de aur. Tocmai îmi oferea asta spre vânzare.

Ravenswood clipi și făcu un pas înainte.

- Ce dracu'?

Își pipăi buzunarele, cu sprâncenele unite a încruntare. În clipa în care-și dădu seama de adevăr, pe Morgan îl pufni râsul.

- Nu-mi spune că-i al dumitale. Nu-mi spune că ești „scumpul băiat“...

- Dă-mi-l!

Ravenswood îi smulse ceasul din mână. Când văzu că Morgan nu se oprește din râs, îl lămurii pe-un ton sumbru:

- L-am primit la zece ani - a fost un dar de la mama.

Asta explica aspectul uzat. Ravenswood avea spre treizeci și cinci de ani, deci și ceasul probabil că avea cel puțin douăzeci.

Bărbatul cercetă atent ceasul, apoi îl îndesă în haina ponosită.

- Hoțomanii dracului. Uite cu ce mă aleg dacă mă plimb p-aici. Probabil că m-au agățat când traversam Leadenhall, înainte să mă opresc la Pickering să iau micul dejun. Un puști a țâșnit de după o trăsură și s-a izbit de mine.

- S-a izbit de dumneata? Te-a prins cu cel mai vechi truc din arsenalul hoților de buzunare!

- Am multe pe cap în ultima vreme, mormăi Ravenswood. Așadar, Lady Clara te-a prins în vreme ce puștiul încerca să-ți vândă ceasul?

Înăbușindu-și râsul, Morgan renunță să-și mai tortureze superiorul.

- Da. Din fericire, a înțeles greșit și-a crezut că tocmai mi-l șterpelea din buzunar. N-am contrazis-o.

- Și când va afla adevărul?

- Nădăjduiesc să nu-l afle. Dar, ca să mă asigur, am prevenit-o să-și țină flăcăii departe de mine.

- Pe toți dracii, de ce-ai făcut asta? O să intre la bănuielei.

- Îmi displace profund să corup copiii întorși pe drumul cel bun. E un risc prea calculat pentru gustul meu.

- Știi foarte bine că un băiat care vine la tine să-ți vândă bunuri furate e deja cu un pas înainte pe drumul greșit.

Adevărat. Și totuși... Își amintea foarte bine cum era să te lipești de câte-o ușă ca să scapi de frig, ronțâind la baghete vechi de câteva zile, șterpelite de la brutărie. Să dormi în bârloguri de hoți, unde adăpostul vremelnic plătit c-o batistă șutită era mai bun decât o noapte acasă, ascultând cum maică-ta se împreuna cu ultimul ei amarez. Oricât de rău ar fi fost, nici un copil nu merita o asemenea viață. Întorcându-se cu spatele la Ravenswood, începu să aranjeze mărfurile pe-o tejghea din apropiere.

- Din moment ce eu îmi asum toate riscurile, tot eu voi alege ce suport și ce nu. Acum, spune-mi ce trebuie să știu despre Lady Clara, în caz că nu dă ascultare sfaturilor mele.

Ravenswood rămase tăcut, cântărind parcă dacă era cazul să continue discuția sau nu. În cele din urmă, oftă și zise:

- Lady Clara, hmmm... În primul rând, nu e o femeie de lume obișnuită.

Puțin spus. O femeie de lume obișnuită își petrecea după-amiezile de luni făcând vizite, nu muștrulind puști neobrăzați. Nu se îmbrăca în straie din lână decât dacă era săracă, dar chiar și așa, tot făcea pe dracu-n patru să găsească niște muse-lină franțuzească. Și, cu siguranță, nu se ciorovăia cu căpitani de marină mitocani, pe străduțe lăturalnice.

- E devotată cauzei, așa cum lasă impresia?

- S-ar bate cu diavolul însuși pentru copiii aceia.

Atunci, copiii aceia se puteau socoti norocoși că oameni precum Lady Clara se luptau pentru ei. Judecând după fuga tânărului Johnny, micii ticăloși blestemați nici măcar nu-i apreciau eforturile.

- Nu are o familie a ei, de care să se îngrijească?

- Numai o mătușă care locuiește cu ea, dacă nu mă înșel. Părinții i-au murit acum multă vreme, și nu s-a măritat niciodată. Cum n-a mai fost pe la vreo pețitoare de ani întregi, și nu merge la petreceri decât pentru a convinge bieții nobili să doneze pentru

neprețuitul ei cămin, cred că nici nu se va mărita vreodată. Nu puțini domni o rup la fugă când o văd venind.

– Probabil că e plin de idioți prin cercurile în care se învârte doamna, mormăi Morgan.

Chicotitul înăbușit al lui Ravenswood îl scoase din sărite.

– Recunosc că este frumoasă. Dar cam zeloasă pentru gusturile mele.

Morgan nu zise nimic. Acest zel al ei îl fascina. Gândul că o englezoaică de viță nobilă își risca siguranța în fiecare zi, de dragul unor copii pe care alții nu-i băgau în seamă... era năucitor.

– Reușește să-i convingă și pe alții s-o ajute?

– Mai mult decât te-ai aștepta. Când Lady Clara îți aruncă zâmbetul acela îngeresc, te trezești că-i oferi ajutorul, fie că vrei sau nu vrei.

Morgan se întoarse către el și întrebă mijindu-și ochii:

– Să înțeleg că ți l-a aruncat și dumitale?

Ravenswood se uită la el cu milă.

– M-a convins să-l angajez pe unul dintre micii șuți, pe post de valet. Doar nu-ți faci griji că-și va băga nasul, zise el după o pauză. O fi ea mai rea de gură, însă mai mult latră decât mușcă. Nu cred că o doamnă ca ea și-ar face de lucru cu tâlharul periculos drept care te dai dumneata.

Morgan nu era la fel de sigur.

– Bănuiesc că ai dreptate. Și, chiar de-ar bate-o gândul ăsta, mă descurc eu cumva.

– Dacă aș fi crezut că nu ești în stare, nu te-aș fi trimis așa de aproape de căminul ei. Altfel, cum îți place locul? Ai dat peste vreunul de-ăsta cu degete uți, în afară de flăcăul Clarei?

Dintr-un foc, o expediase pe tânăra nobilă. Morgan se rugă să izbutească și el același lucru.

– Doi pirați de pe fluviu, un spărgător și câțiva hoți obișnuți, ca să nu mai pomenesc de hoții de buzunare. Având în vedere c-am oferit tuturor, mai puțin șuților, cam prea mult pentru marfa furată, pun rămășag că „afacerea” mea va înflori, mai ales după ce se mai duce vestea.

– De ce „tuturor, mai puțin șuților“?

-Nu genul ăsta de afaceri vreau eu să încurajez. Dacă mă mulțumesc cu mărunțiș, Spectrul nu va simți că i se drămuiește câștigul.

-Încă nici urmă de el, nu?

Morgan ridică dintr-o sprânceană.

-După numai zece zile? Spectrul se va arăta numai atunci când mă va considera un competitor important. Iar asta necesită ceva cheltuială, cel puțin o vreme.

-Sper că nu una prea îndelungată. Vreau să terminăm cât mai curând.

-Ca să nu mai vorbim de zgârcenia dumatilă.

Ravenswood zâmbi subțire.

-Adevărat. Mai ales că banii pentru aventura asta vin din cuferele mele.

Morgan se încruntă.

-Ești sigur că e bine să faci toate astea fără știrea amiralității sau a ministerului?

-După ce-ai pățit cu contrabandiștii, nu mai vreau să risc nimic. Cu cât știi mai puțini, cu atât mai bine. A murit deja un om. Nu mai risc viața nimănui, și în nici un caz viața celui mai bun om al meu. Cu pași leneși, Ravenswood se duse și se așeză pe marginea unui taburet. Sper ca planul să dea roade.

-Dă-mi timp. Dacă Spectrul vinde și cumpără bilete de bancă furate, atunci faptul că și eu mă ocup de același lucru îi va ridica probleme serioase.

Cum numerele biletelor de bancă erau înregistrate, hoții nu puteau obține bani în schimbul acestora decât trimițându-le, prin complici, în țări, unde lumea se interesa mai puțin de legitimitatea lor. Complicii foloseau biletele pe continent și, în cele din urmă, acestea sfârșeau în bănci străine care nu bănuiau nimic. La rândul lor, aceste bănci le schimbau pe bani la Banca Angliei. Și, fiindcă Banca Angliei nu putea risca să nu schimbe propriile bilete venite de pe continent, tranzacția se făcea... aducând pierderi anuale de mii de lire sterline. Morgan bănuia că Spectrul își avea complicii săi în Europa.

-De îndată ce izbutesc să-i mai scad profitul, va trebui să iasă la lumină și să-mi ceară socoteală. Fie se va oferi să mă ia tovarăș

în afaceri, fie va încerca să scape de mine. Orice-ar alege, va trebui să se arate în carne și oase.

– Dar al doilea scenariu te va costa viața. Ca pe Jenkins.

Morgan ridică din umeri.

– Jenkins a făcut numai greșeli. N-ar fi trebuit să trimiți un gentleman spion să se ocupe de unul de teapa Spectrului.

– De vreme ce nu erai în Anglia, îi atrase atenția Ravenswood, numai pe Jenkins m-am putut bizui. Dar ce-i rău în a fi și gentleman, și spion? Doar m-am numărat și eu printre ei.

– Adevărat, însă te-ai ocupat de demascarea trădătorilor din înalta societate franceză, nu de prinderea bandiților din Spitalfields. N-ai alergat de colo, colo, iscodind vânzătorii de bunuri furate, dându-te drept hoț, când, în realitate, nu puteai deosebi un manglitor mărunț de-un tartor.

– Ce-i ăla manglitor? Văzând că Morgan ridică din sprânceană, Ravenswood adăugă morocânos: Bine, bine, am înțeles. Dar și dumneata ești un gentleman, la fel ca Jenkins.

– Da, însă Jenkins așa s-a născut. Eu, nu. Își aruncă ochii spre vitrină, apoi continuă c-un glas în care se strecurase o undă de amar: De asta ai și venit la mine, după cum bine știi – pentru experiența mea directă cu micile pungășii.

– Ca să nu mai pomenim de viclenie și de capacitatea de-a te putea integra oriunde.

„Mai ales aici.“ Morgan privi afară, la strada mohorâtă, cufundată într-o deznădejde cenușie. Nu-l deranjase să-și ducă zilele printre contrabandiști, făcându-și în același timp datoria, căci doar erau marinari ca și el. Dar traiul în Spitalfields... Trăise în chin în primii treisprezece ani de viață, pe străzile Genevei, înainte să fie descoperit de rudele tatălui său. O copilărie ca a lui nu se ștergea numai cu o educație aleasă și un îndelungat stagiu în serviciul marinei. Fiece zi petrecută în Petticoat Lane îi readucea în memorie amintiri dureroase din acei treisprezece ani... Înjură în șoaptă. Abia aștepta să se încheie misiunea asta.

– Ce vreau eu să spun e că voi fi mai convingător primind bunuri furate decât a fost Jenkins jucând rolul de hoț. Luând o busolă, o aburi cu răsuflarea și-o lustrui cu mâneca hainei. Mai

întâi, pentru că Jenkins nu avea deja o reputație pătată, de care să facă uz în construirea rolului. În schimb, Morgan Pryce...

– Deci, de aceea îți folosești vechiul nume, în loc să-ți iei unul nou.

Până în urmă cu un an, când fusese primit oficial în familie, Morgan folosise numele de domnișoară al mamei, Pryce. Așa fusese mai bine pentru toată lumea.

– Când încerci să joci teatru, trecând drept altcineva, e mai bine să spui adevărul de câte ori ai ocazia. Printre hoți, am reputația de-a fi complice de pirată și contrabandiști. Din fericire, chiar dacă Morgan Blakely a fost exonerat de orice vină pentru îndeletnicirile de-odinioară, Morgan Pryce încă mai e cunoscut din pricina lor. Așadar, de ce nu m-aș folosi de asta?

– Da, însă dacă nu-ți iei alt nume, oamenii la care ții – fratele dumitale, de pildă – ar putea prinde de veste că te-ai întors la vechile năravuri. Sau i-ai spus deja cu ce te ocupi?

Imaginea respectabilului său frate, Sebastian Blakely, baronul Templemore, îi apăru brusc dinaintea ochilor, pricinuindu-i o clipă de regret.

– Nu i-am spus nimic. Fericiti cei ce nu știu, sau cum se zice.

– Chiar dacă nu te ții de rămășag? Din câte știu, condițiile lui au fost ca, timp de un an, să rămâi în Anglia și să nu intri în bucluc.

– Dar sunt în Anglia, nu-i așa? Și-n ce bucluc m-aș putea vâri deschizând o mică prăvălie?

Ravenswood dădu ochii peste cap.

– Bănuiala mea e că Templemore n-ar fi de acord cu interpretarea asta.

– Atunci, poate c-ar fi bine să nu-i pomenești nimic. Mă îndoiesc că el și Juliet vor veni prea curând la Londra, deci nu vor avea cum să afle. Sunt prea ocupați în Shropshire cu semănatul grâului, tunsul oilor și alte prostii din astea.

Ravenswood îi aruncă o privire întrebătoare.

– Nu ți-ai dorit niciodată să trăiești ca ei? Sunt convins că Templemore ți-ar îngădui bucuros să locuiești pe moșia lui.

– Nici să nu-ți treacă prin minte! se cutremură Morgan. Chiar dacă găsesc agreabilă tovărășia fratelui meu și-a soției lui, urăsc

să fac pe domnul moșier. Cele trei luni de după ce-am făcut rămășagul, petrecute în Charnwood, m-au adus în pragul nebuniei. Viața pe moșia fratelui meu e prea liniștită.

Îi lăsa mult prea mult timp pentru amintiri.

- Da, cred că te înțeleg. Eu însumi prefer Londra, cu atracțiile sale.

- Eu prefer marea. Acțiunea. În viața mea nu m-am plictisit mai tare ca atunci când am locuit la reședința Templemore. Dacă n-ar fi fost nenorocitul de rămășag, aș fi părăsit Anglia acum câte-va luni, m-aș fi îndreptat către India sau Africa.

- În cazul ăsta, când o să-l mai întâlnesc pe fratele dumitale, îi voi mulțumi că te-a ținut aici.

Morgan se uită la el bănuitor.

- Mai bine i-ai mulțumi cumnatei mele. A ei a fost ideea rămășagului. Sărmana femeie crede că, fără intervenția ei, voi da de mari necazuri.

Buzele lui Ravenswood se arcuiră într-un zâmbet.

- Mă întreb cum de-o fi ajuns la concluzia asta. Mă rog, zise ridicându-se de pe taburet, cred c-a sosit vremea să plec.

- Nu uita ce vreau în schimbul serviciilor mele - căpitănia unui vas de mâna-ntâi. Asta și nimic altceva.

Tot coșmarul ăsta avea să merite efortul, dacă în schimb avea să obțină comanda unei nave, cu care să plece din cloaca asta uitată de Dumnezeu.

- Ești sigur că n-ai prefera postul de la minister pe care ți l-am oferit?

- Și să rămân la Londra? Nici gând. Vreau comanda unei nave, iar dacă nu-mi poți garanta asta...

- Vei primi ce-ai cerut.

- Așa spui, însă nu sunt prea convins că-ți poți onora promisiunea, cât timp amiralitatea nu știe nimic despre misiunea noastră.

- Nu-ți face griji, își vor da cu toții acordul de îndată ce totul se va fi încheiat cu bine. Domnii de acolo se dau în vânt după eroi, iar dumneata sigur vei fi un erou dacă-l prinzi pe Spectru.

- Și dacă nu-l prind?

– Atunci, vei fi un om mort, zise Ravenswood ridicând din umeri. Iar morții nu comandă nave.

Morgan se încruntă.

– Nu mai vorbi de parcă aș fi c-un picior în groapă. N-am nici o intenție să mor, și în nici un caz în fundătura asta.

– Îmi voi da toată silința să mă asigur că nu vei muri. Apropo, când va mai trebui să luăm legătura, îl voi trimite pe Bill cu un mesaj. Cred că-l cunoști.

– Ți-e teamă să nu-ți mai șutească cineva ceva din buzunare?

De data asta, Ravenswood nu mai răspunse la tachinare.

– Bill va trece pe-aici o dată pe săptămână, ca să ia raportul dumitale scris. Vreau să-mi povestești despre orice ins care-ți dă de bănuț, despre orice zvon îți ajunge la urechi...

– Știu ce am de făcut, îi răspunse Morgan sec. Nu-s la prima misiune.

– Adevărat. Ai supraviețuit unor catastrofe care pe unii mai slabi i-ar fi răpus. Însă nici norocul dumitale nu va ține la nesfârșit.

– Dacă ar fi vorba de noroc, m-aș îngrijora, rânji Morgan. Dar fiindcă e vorba de iscusință, nu văd de ce ne-am neliniști.

Ravenswood fusese rareori auzit râzând.

– Trebuie să recunosc – să-i dăm cezarului ce-i al cezarului. Dacă trufia pură a salvat vreodată un om de la moarte, apoi acela ești dumneata. Păzește-ți spatele, prietene, adăugă el redevenind serios, după care se întoarse să plece.

– Ravenswood! strigă Morgan pentru a-l opri.

– Da?

– Un manglitor e băiatul postat la fereastră ca să adune bunurile furate și să le dea complicelui. Complicele, adevăratul hoț, se cheamă tartor.

Pe chipul lui Ravenswood se oglinde surpriza.

– De unde știi toate astea?

– Am prins câteva cuvinte de-ale hoților, în lunile în care i-am spionat pe contrabandiști și-am trăit printre pirați. Tot atunci, zise susținându-i celuilalt privirea, am deprins și câteva metode de-a scăpa cu viață.

– Mi-e teamă că vei avea mare nevoie de ele.

Și, cu această ultimă sentință, Ravenswood dispăru. Morgan îndepărtă cu o ridicare din umeri avertismentul. Poate că Ravenswood cercetase cu mare atenție împrejurările în care copilărise Morgan, însă erau episoade întregi din viața lui pe care nimeni, nici măcar frate-său, nu le cunoștea. Lupta pentru supraviețuire era a doua sa natură.

Nu pericolul misiunii sale îl ținea treaz noaptea. Nu, din pricina amintirilor ticăloase nu putea dormi. Le ținuse în frâu pentru atât de multă vreme, încât crezuse că le îndepărtase pentru totdeauna.

Iluzia ținuse însă până ajunsese în Spitalfields. Doamne, cum mai disprețuia locul ăsta. Însă avea să-și ducă însărcinarea la bun sfârșit, așa cum îi stătea în obicei. Și, odată primită comanda vasului și după încheierea rămășagului, avea să plece departe, cât mai departe de Londra.

Întoarse iarăși plăcuța de pe ușă, care acum anunța că e „Deschis“, apoi își petrecu următoarele ceasuri ocupându-se de hoții și de clienții care se perindau prin prăvălie. Târziu după-amiază, stomacul său începu să protesteze. Nu mai îmbucase ceva din acea dimineață, însă nu putea să închidă până la șase, când urma să se îndrepte către taverna lui Tufton, să ia cina.

Amintindu-și de merele pe care le pusese deoparte în camera din spate, în zori, când sosise, cercetă cu atenție strada prin geamul vitrinei. Nu se vedea nici țipenie, deci nu se mai obosi să întoarcă tăblița, ci doar dădu fuga în odaie. Până la ora închiderii, trebuia să se mulțumească cu fructele.

Tocmai luase un măr și se întorcea în prăvălie, când auzi clopotețul de la ușa din față. Se pregăti pentru obișnuita întâlnire sordidă cu vreun hoț, dar ce văzu îl țintui locului. Cu spatele la el, o siluetă feminină bine cunoscută ședea aplecată asupra unui raft. Încă mai purta rochia pământie în care o văzuse, dar poziția în care se găsea acum îi ridicase poalele cât să lase vederii două glezne frumoase, în ciorapi de mătase fină. Morgan simți că i se usucă gura. Și-ar fi dat leafa pe-un an, numai să vadă ce mai ascundea ciorapii aceia de culoarea pielii. Dacă era ceva la fel de apetisant ca silueta cu șolduri înguste și bust generos ce se ghicea dedesubtul rochiei sobre, atunci merita fiecare bănuț.

Când însă femeia porni să-i scotocească prin mărfuri, Morgan se încruntă. Spioană mică! Mai întâi îl descoase pe străduță, apoi vine direct la prăvălie. Mda, ne-am lămurit cum stau lucrurile cu „mai mult latră decât mușcă“. Prea bine. De data asta avea s-o pună definitiv pe fugă, indiferent de mijloace. Dar, mai înainte, voia să se joace puțin cu ea.

Capitolul 4

*Cu limbi ademenitoare și la vorbe cu miere clei,
Se țin de tinerele ce pășesc pe-alei...
Însă, vai, acești Lupi cu rânjet larg! Cine-i prea orb să vadă
În ghearele căruia e mai periculos să cadă?*

„Scufița Roșie“, *Povești din vechime, cu pilde,*
Charles Perrault

Clara scotoci printre busole, barometre, pipe și alte obiecte marinărești așezate pe raft, însă nu găsi nici un ceas. Fir-ar să fie, oare unde îl ascunsese ticălosul? Dacă izbutea să-l găsească, își putea considera misiunea îndeplinită. Chiar atunci, din spate se auzi o voce puternică de bărbat:

– Cauți ceva anume, doamnă?

Ceea ce o sperie de moarte. Răsucindu-se brusc, tresări la vederea căpitanului Pryce, care stătea la numai câțiva pași de ea.

– Doamne sfinte, asta-i obiceiul dumitale, să te streкори neauzit în spatele oamenilor?

– Numai în spatele celor care-mi cotrobăie prin mărfuri.

– Dar nu...

– Și văd că ți-ai adus și câinele de pază, adăugă el, făcând semn cu capul către locul de pe trotuar unde stătea Samuel. Deși nu pricep cu ce ți-ar putea fi de ajutor stând afară.

– Am vrut ca discuția noastră să fie între patru ochi.

Unele dintre lucrurile pe care ținea să i le spună erau numai pentru urechile lui, în nici un caz pentru cele ale hoților de buzunare, chiar dacă băiatul nu se mai îndeletnicea cu șterpelitul.

– Între patru ochi? repetă el, strecurându-se după teigheaua cea mai apropiată, cu un zâmbet leneș pe buze. Îmi place cum sună.

– Să nu-ți vină alte idei, sări ea. Nu e deloc ce crezi dumneata.

– Nu mă poți învinui că trag concluzii pripite. Am fost foarte explicit azi-dimineață, în privința singurului motiv pentru care mi-aș dori să-mi treci pragul. Și totuși, iată-te.

Da. Și iată-l și pe el, ditamai omul, la peste 1,80 m. În dimineața zilei aceleia, afară, în aer liber, nu păruse atât de impunător, sau la fel de amenințător. Aici însă, tavanul încăperii se afla la numai câteva degete de creștetul lui, iar lumina chioară îi ispatea imaginația să-i confere bărbatului umeri mai vânjoși și-un piept mai puternic decât cele văzute mai devreme.

Imaginația ei și nimic altceva. Acum, că-i cunoștea adevărata natură, îi atribuia o înfățișare mai amenințătoare decât era ea în realitate – o privire mai adâncă... un maxilar mai puternic, umbrit de-un început de barbă... păr tuns mai scurt.

Iar când bărbatul duse mărul la gură și mușcă din el, numai imaginația trebuie să fi fost de vină pentru impresia de alb ireal pe care i-o lăsară dinții. Pe măsură ce se scurgea timpul, se simțea tot mai puțin vânător, și tot mai mult Scufița Roșie.

– „Ce dinți ascuțiți ai“, mormăi ea.

– Cum?

– Nimic, răspunse încercând să-și stăpânească emoțiile. În tot cazul, nu sunt aici să-ți țin dumitale tovărășie.

– Ce dezamăgire. Atunci, care-i motivul acestei vizite?

Morgan mesteca incet, fără a-și dezlipi privirea insolentă de pe chipul ei.

– Dacă vrei să știi, caut un ceas. Cel pe care l-a furat Johnny pentru dumneata, adăugă ea cu inima-n gât, întinzând mâna.

Morgan ciuli urechea.

– Vrei să spui ceasul pe care l-a furat Johnny de la mine.

– M-ai auzit bine. Mi-ai dat de înțeles că ceasul era al dumitale, dar știi că nu-i așa.

– Asta ți-a spus Johnny?

Nu părea deloc tulburat de acuzația ei, continuând să muște liniștit din măr.

– L-am auzit vorbind cu prietenii lui despre cum a încercat să ți-l vândă. Se pare că dumneata n-ai socotit de cuviință să pomești despre asta, în cursul discuției noastre de pe stradă.

Expresia lui nu lăsa să se ghicească nimic.

– N-am vrut să-l bag și mai mult la apă pe sârmanul băiat. Una e să furi un ceas, și cu totul alta să-l furi și-apoi să încerci să-l vinzi.

– Și cu totul alta să îl cumperi, știind că e de furat. Din câte știu eu, cei vinovați de așa ceva sunt pedepsiți cu până la paisprezece ani de exil.

– Vai, doamnă, dramatizezi!

Își linse de pe buze sucul de măr, ceea ce-o duse cu gândul la poteci ascunse și pași de lup prin pădure.

– Băiatul s-a oferit să-mi vândă ceasul, iar eu m-am învoit. Am considerat că e un târg cinstit. Dinspre partea mea, era un amărât care vindea comoara lăsată moștenire de tată, spre a-i cumpăra sârmanei lui mame o bucățică de pâine. Și nu sufăr să fiu un obstacol în calea nobleței sufletești.

Femeia pufni. Poveștile astea erau chiar mai gogonate decât cele pe care ticăloșii ei unchi încercaseră să le bage pe gâtul mamei sale.

– Ți-am înghițit gogoșile prima oară, fiindcă mă temeam de ce i-ai putea face lui Johnny. Acum, nu mă mai tem. Dacă într-adevăr ai fi crezut că e un schimb cinstit, m-ai fi contrazis când l-am acuzat pe băiat că a furat ceasul de la dumneata.

El ridică din umeri.

– M-ai luat pe nepregătite, asta e.

– Sunt convinsă. N-aveai nici o intenție să mărturisești că nu ești decât un complice de-al Spectrului, care a venit aici să semene furtună și să-mi ispitească sârmanii copii...

– Spectrul? Ți-ai spus cine e?

Ea simți că bărbatul intrase brusc în alertă, deși nici o tresărire a mușchilor, nici o schimbare de expresie nu trădase asta.

– Sunt încredințată că știi foarte bine cine e.

– Chiar și-așa, spune-mi.

– E regele hoților. Toți lucrează pentru el. Din câte înțeleg, el îi apără de oamenii legii.

– Pari a-l cunoaște bine, se încruntă el.

Văzând că el nu are de gând să termine cu teatrul, îi aruncă o privire furioasă și adăugă:

– Protejtații mei sunt o sursă inepuizabilă de informații. Până astăzi, însă, Spectrul s-a mulțumit cu colțișorul lui din Spital-fields, iar eu am rămas într-al meu.

– Până azi?

– Presupun că și dumneata ești în serviciul lui, la fel ca toată lumea. Înainte să apari, pe strada asta nu se ocupa nimeni cu vânzarea de bunuri furate. Asta-mi ușura misiunea de-a scăpa copiii de obiceiurile proaste.

O undă ciudată, aproape de tristețe, îi întunecă trăsăturile, înainte să apuce s-o ascundă.

– Nu lucrez în slujba nimănui.

– Dacă spui adevărul, afacerea dumitale are zilele numărate. Spectrul ține mult la imperiul lui. Fie va încerca să te convingă să lucrezi pentru el, fie va avea grijă să nu mai lucrezi deloc. E cunoscut pentru cruzimea cu care scapă de concurență.

Nu știa prea bine la ce să se aștepte din partea lui, însă în nici un caz la un hohot de râs.

– Te temi pentru viața mea, *mademoiselle*? izbucni el, strângându-și mâinile la piept într-un fals gest de emoție. Sunt mișcat, cu adevărat mișcat de grija dumitale...

– Nu fi caraghios, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce... îl contrazise ea, dar se întrerupse c-o înjurătură. Pe onoarea mea, ești cea mai afurisită ființă pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc.

Sprrijinit de zidul din spatele tejghelei, el termină de mâncat mărul, apoi azvârli cotorul într-o găleată.

– În acest caz, ar fi trebuit să-mi urmezi sfatul și să te ții departe de mine.

Ea nu luă în seamă tonul amenințător, forțându-se să respire calm și să vorbească rațional.

– Am venit doar ca să recuperez ceasul și să-ți cer să încetezi cu afacerile ilegale, cel puțin cu acelea care-i privesc pe protejații mei.

– Care afaceri ilegale? Sunt doar un umil negustor...

– Prostii, izbucni ea enervată de încrederea lui insolentă. Un lucru cu siguranță nu ești, domnule, în nici un caz umil. Și nici negustor nu ești, cum nu sunt eu regina Angliei. Încetează să mai crezi că sunt o fetișcană naivă, care înghite pe nemestecate gogoșile astea ridicole.

– În sfârșit, cădem și noi de acord.

Se desprinsese de perete, apoi se aplecă și se sprijini cu coatele pe teighea, ajungând s-o privească ochi în ochi. Privirea îi alunecă de-a lungul trupului ei, devoratoare.

– Numai fetișcană nu ești, doamnă.

– Încetează!

– Ce? se prefăcu el că nu pricepe.

– Să te uiți la mine de parcă ai vrea să mă mănânci.

Zâmbetul lui întruchipa de minune spiritul lupului flămând.

– Dar exact asta vreau.

Ea se abținu să nu roșească.

– Ți-aș cădea greu la stomac.

– Mă foarte îndoiesc, *mon bel ange*.

– Nu sunt îngerul dumitale frumos, domnule. Nu-ți sunt nimic.

– Mi-ai putea fi, insinuă el.

– Nu fi caraghios. Însă, în sinea ei, simți un val de fiori străbătându-i trupul. Se încruntă. Numai blestematul de sânge din neamul Doggett o putea împinge să se gândească măcar la o atare posibilitate. Se forță să nu ia în seamă privirile lui grăitoare. Și nu încerca să-mi distragi atenția cu prostiile dumitale. Am dovezi că minți în privința adevăratelor afaceri pe care le învârtești. Ai cumpărat destule bunuri furate ca să-ți fi făcut deja o reputație printre hoții din împrejurimi.

El ridică dintr-o sprânceană vicleană.

– Văd că Johnny a fost slobod la gură.

– Așa se întâmplă când ai de-a face cu copii – vorbesc foarte mult. Acum, zise întinzând iarăși mâna, dă-mi ceasul.

– Ce-ai de gând să faci cu el?

– Să-l înapoiez stăpânului său de drept, firește.

– Și cine-i acela?

Roșind, ea își feri ochii.

– Nu știu.

– Asta-ți va îngreuna eforturile de a-l găsi, nu crezi?

– Am să dau de capăt poveștii ăsteia. Johnny mi-a spus numai că e vorba de-un domn întâlnit pe Leadenhall Street, dar am eu metodele mele de-a afla adevărul.

– Da? Și care sunt aceste „metode“ misterioase?

– Mă voi duce la poliție, să întreb dacă a reclamat cineva pierderea unui ceas.

Dacă sperase ca, la auzul cuvântului „poliție“, să dea înapoi înfricoșat, reacția o dezamăgi profund.

– În acest caz, te vor întreba cum de-ai pus mâna pe bunuri furate, iar căminul dumitale va fi de-ndată pus sub supraveghere.

Naiba să-l ia, avea dreptate.

– Bine. Am să le spun că l-am găsit.

Cu un zâmbet batjocoritor, el se ridică de pe teaguea.

– Atunci, vor lua ceasul, îți vor promite să-l găsească pe proprietar și-l vor păstra pentru ei. Cine știe, poate unul va veni chiar aici, să-l vândă. Te vei fi ostenit degeaba.

Era foarte posibil să aibă dreptate. Judecând după mulțimea de afaceri cu bunuri furate care înfloreau pe Petticoat Lane, o parte dintre polițaii de la comisariatul de pe Lambeth Street sigur erau corupți. Ar fi putut să se adreseze unuia dintre magistrații care le erau șefi, însă acesta, auzind cu ce nimicuri venea, cu siguranță ar fi trimis-o la unul dintre subordonați.

Chiar și așa, o deranja la culme că acest... acest derbedeu îi deschisese ochii.

– Ești foarte cinic, domnule.

– De ce? Fiindcă văd toate hibecele planurilor dumitale? Sau, zise el, c-o neașteptată expresie ștregărească pe chip, poate nu mi-ai dezvăluit adevăratul plan. Poate că n-ai să faci nimic cu ceasul ăsta. În afară de a-l păstra pentru dumneata, adăugă șoptind conspirativ.

– Ce? Cum îndrăznești să insinuezi... Se întrerupse când el izbucni în râs, dar continuă, cu calm: Înțeleg. Ți se pare totul teribil de amuzant. Prea bine. N-o să-ți mai ardă de râs când am să mă întorc aici c-un polițai să te aresteze.

Deși râsul se curmă, pe chipul lui nu se citea vreo îngrijorare deosebită.

– Dacă ți se pare că așa se cuvine, atunci te rog să nu te sfiești.

Ocoli tejgheaua, până ajunse de aceeași parte cu ea. Sprijinit într-o mână, rămase privind-o relaxat și nonșalant și... tot cu zâmbetul acela batjocoritor, lua-l-ar naiba!

– Dar, după cum bine știi și dumneata, n-ai nici o dovadă. În plus, ce ofițer de poliție va crede mai degrabă cuvântul unei doamne băgăcioase, care face pe sfânta izbăvitoare, și nu pe-al unui ostaș care și-a servit patria în războiul victorios ce tocmai s-a încheiat? Și da, în ciuda tuturor îndoielilor dumitale, chiar am fost căpitan de marină.

– Știu, murmură ea. Te-am găsit în registrul amiralității.

Petrecuse o jumătate de ceas răsfoind cu atenție uriașul tom, în căutarea numelui Pryce. Bărbatul părea surprins.

– Sunt măgulit. Probabil că te-am impresionant puternic, de-ai dat imediat fuga să afli cât mai multe despre mine.

Ea nu-i luă în seamă sarcasmul.

– Acum cinci ani, ai fost căpitanul unui vas de mâna a treia, *Titan*. După această dată, numele dumitale nu mai apare nicăieri, deși se zvonește că te-ai fi întovărășit cu pirații și contrabandiștii. Un asemenea trecut nu te-ar face prea simpatic poliției.

– N-ar trebui să pleci urechea la zvonuri. Adesea, ele se dovedesc a fi false.

– Deci, tăgăduiești?

– Nu e nevoie. Poliția nu va accepta niște simple bârfe drept dovadă.

Încrederea aceasta sfidătoare în propria persoană nu făcea decât să sublinieze inutilitatea discuției. Cu un ticălos năvălit în rele ca el, amenințările erau vorbe-n vânt, mai ales dacă mai avea și un polițai, doi în buzunar. Dar mai era un imbold la care căpitanul Pryce și cei de teapa lui răspundeau întotdeauna.

– Speram să evit asta, însă nu-mi lași altă cale. Se îndreptă de spate, încercând să pară că discută afaceri serioase. Ce-ai zice dacă aş face în așa fel încât să merite osteneala de-a pleca imediat din Spitalfields?

– Sună foarte interesant.

Își încrucișă brațele și, c-un surâs senzual pe buze și flăcări în ochi, se sprijini comod de marginea tejghelei.

– Știi ce-ai putea face ca „să merite osteneala“.

Of, Doamne, n-ar fi trebuit să se exprime în felul acela. Se grăbi să corecteze impresia greșită pe care i-o lăsase:

– Îți ofer două sute de lire ca să închizi prăvălia și s-o redeschizi în altă parte, de preferat în afara Londrei, unde nu-mi vei mai putea duce în ispită protejații.

În sfârșit, reușise să-i șteargă de pe mutră expresia aceea batjocoritoare.

– Cum?

– Ia-o, dacă dorești, ca pe-o contribuție la cheltuielile de mutare. Două sute de lire. Dar cu condiția să pleci mâine.

– Ți-ai pierdut mințile?

– Posibil. Însă, mulțumită unui unchi generos, îmi permit acum să-mi satisfac capriciile nebunești, iar asta ar fi cel mai recent.

– Să mă plătești să plec.

– Exact.

Bărbatul îi cercetă chipul, încercând parcă să se asigure de sinceritatea ei. Apoi clătină din cap.

– Îmi place la Londra. Îmi place în Spitalfields. Nu am nici o intenție să plec de-aici.

Cumva, răspunsul n-o miră. Nu se așteptase să se lase convins prea ușor.

– Atunci, trei sute de lire.

– Aha, deci de aceea ți-ai lăsat servitorul afară. Ca să nu te audă oferind bani unui ticălos. Spune-mi, așa procedezi cu oricine ar putea să-ți corupă protejații? Dacă da, probabil că ești putred de bogată.

– Îți place să te târguiești, văd. Fie. Cinci sute de lire. Nici un ban în plus.

– *Sacré bleu*, la naiba, nu vreau să...

Se întrerupse, trecându-și furios degetele prin păr, apoi continuă:

– Uite ce e, pot să fac banii ăștia în câteva zile. Oferta dumitale jalnică e sub demnitatea mea.

– Aha! Deci recunoști că primești bunuri furate.

– Nu recunosc nimic, zise desprinzându-se brusc de tejghea. Acesta este motivul pentru care-mi faci oferta? Să mă prinzi c-o mărturisire?

– Nu, te asigur că nu, se grăbi ea să-l contrazică. Este o ofertă cinstită.

– Chiar de-ar fi, nu mă interesează.

Își luă ochii de la ea și privi către trotuarul din fața prăvăliei.

– Ar fi mai înțelept să pleci, până nu-și pierde cu totul răbdarea câinele dumitale de pază. Tocmai flirtează c-o lăptăreasă și probabil c-a uitat complet de dumneata. La bună vedere, Lady Clara.

Se întoarse pe călcâie și ieși cu pași mari.

Ea ezită. Deși văzu dintr-o privire că Samuel era într-adevăr ocupat cu altceva, refuză să renunțe așa de ușor. Lăsând la o parte orice urmă de prudență, își urmă „victima“ în camera din fund. Acesta, cu un aer foarte preocupat, tocmai aprindea un felinar.

– Nu-ți cer să te lași de afaceri, să știi.

Bărbatul, întors cu spatele, încrămeni la auzul vocii ei.

– Doar vreau să le muți în altă parte, se grăbi ea să adauge. E o ocazie foarte bună să faci niște bani fără osteneală. Sunt niște fonduri pe care, altfel, nu le-ai putea obține, și tot ce trebuie să faci în schimb e să-ți muți afacerea oneroasă.

– Afacerea mea nu e...

– Faptul că vei accepta acești bani nu înseamnă nici măcar că-ți recunoști vina. De fapt, dacă munca dumitale e una cinstită, ar trebui să profiți de ocazie și să accepți să fii plătit pentru o nimica toată cum e mutarea prăvăliei.

El se întoarse încet și-o fixă c-o privire prevestitoare de rău.

– Poate că pur și simplu nu am încredere în doamnele care-mi oferă bani pentru atât de puțin.

– Pentru mine, nu-i puțin.

– Oricum, mă vei ierta, sper, dacă refuz să-mi risc viața și afacerea de dragul unei oferte financiare dubioase.

- Dar...

- În plus, am vad bun aici, zise și făcu un semn atotcuprizător.

Ea privi în jur, la încăperea mică și lipsită de ferestre. Odinioară fusese o bucătărie, dacă ar fi fost să se ia după cuptorașul aflat într-un colț, însă, din nu se știe ce motiv, actualul proprietar o transformase în dormitor. Dumnezeu să-l înțeleagă, deoarece nici nu prea era loc, pe peretele din stânga fiind și-o scară. Patul era cam șubred și prea îngust pentru un om de statura lui, comoda era zgâriată. Mai zări un lavoar și-un coș cu mere și... cam atât. Doamne Dumnezeule, ce viață spartană ducea acest prosper negustor de bunuri furate.

- E tot ce am nevoie. Cel mai mult contează că nu plătesc chirie. Pe termen lung, s-ar putea să păgubesc dacă plec de-aici, cu tot cu banii pe care mi-i oferi.

Observația aceasta îi trezi bănuielile.

- Cum de nu plătești chirie?

- Casa aparține unor prieteni. Dar asta nu te privește pe dumneata, adăugă cu severitate. După cum nu te privesc nici prăvălia, nici afacerile mele.

Orice urmă din aroganța amuzată de mai devreme dispăruse și nu mai rămăsese decât lupul amenințător care se apropia acum de ea.

- Deci, ar fi mai bine să te ții departe și să-ți vezi de-ale dumitale, Lady Clara, dacă nu vrei să ai necazuri cu mine.

Dacă îi permitea s-o intimideze acum, când bătălia abia începuse, atunci nu va izbuti în veci să câștige războiul. Stăpânindu-și teama, îi susținu privirea fără să clipească.

- Prea bine, dacă nu vrei să ascuți de glasul rațiunii și să părăsești Londra, atunci dă-mi ceasul și te scutesc de îndată de prezența mea.

- Ceasul?

- Ceasul despre care am vorbit mai devreme, pentru numele lui Dumnezeu, zise uitându-se urât la el. Dacă ești bun să-ți amintești, nu l-ai plătit pe Johnny pentru ceas, deci dreptatea spune că e încă al lui. Având în vedere că momentan eu răspund pentru băiat, îți cer să-mi returnezi ceasul.

Trebuia neapărat să-l împiedice pe Johnny să se întoarcă aici și să ceară bani pentru obiectul furat. Măcar atât. El o privi furios.

- Nu ți-l pot da. Nu-l mai am. L-am vândut la puțină vreme după ce l-am primit.

- E cu neputință. N-ai fi avut când, iar prăvălia dumitale nu dă pe dinafară de clienți. Uite, din clipa în care am intrat eu, n-a mai apărut nimeni.

- Cum să aibă curaj să intre, dacă ți-ai postat paznicul la ușă? Crede-mă, am vândut ceasul.

- Nu te cred.

- Nu-mi pasă. Dar dacă asta te va liniști, adăugă el după o pauză, am să-ți dau dumitale banii pe care i-aș fi dat lui Johnny.

- Categorie, nu! Aș deveni și eu complice.

- Altceva nu pot face pentru dumneata. Dacă nu vrei banii, atunci ar fi cazul să pleci.

- Nu plec nicăieri fără ceasul ăla. Trăgând aer în piept, întinse iarăși mâna. Își dădu seama că, din stradă, Samuel nu avea cum s-o mai vadă, însă fiecă dram de mândrie din ea se răzvrătea la gândul că l-ar fi putut lăsa pe căpitan să câștige duelul. Se forță să privească în ochii lui amenințatori și reci. Dă-mi-l, și promit că plec.

- Da, ai să pleci, asta fără îndoială.

Se apropie de ea, până la punctul în care îi putea simți căldura corpului.

- Chiar în clipa asta. Fiindcă dacă mai rămâi, deși ți-am spus că nu mai am nenorocitul dumitale de ceas, voi presupune că ai alte motive care te-ndeamnă să zăbovești.

Cu bună știință își aținti privirea asupra gurii ei, iar ea simți un tremur în zona pântecului.

- C... cum ar fi?

- Cum ar fi faptul că ai obosit să tot aduni de pe străzi niște derbedei nerecunoscători. Ridică mâna și-i mângâie obrazul cu degetul, pielea ei înfiorându-se de plăcere. Te-a ajuns singurătatea unei asemenea vieți și-ai vrea să încerci ceva mai... incitant. Cu mine, adăugă, aplecându-se să-i șoptească la ureche.

Ea se trase violent înapoi.

- Nu fi caraghios.

Bărbatul lăsă mâna să-i cadă și arată către ușa de la intrare.

– Bine. Cunoști drumul. La revedere, Lady Clara.

Clara îi măsură îndelung expresia de completă siguranță de sine. Era limpede că se aștepta ca ea să renunțe la tot și să iasă urlând din prăvălie, strângându-și virtutea la piept și jurând să nu mai pună piciorul acolo.

Juca teatru. Exact rolul pe care oricare dintre neisprăviții ei unchi l-ar fi jucat cu nefericitele care le-ar fi dat de furcă. Dar să îndrăznească oare să-l demaște?

De ce nu? Dacă ar fi încercat ceva, nu trebuia decât să țipe, și Samuel i-ar fi venit în ajutor, într-o clipită. Însă era gata să parieze o sumă frumoșică pe faptul că bărbatul nu va face, de fapt, nimic. Își ridică bărbia.

– Ți-am spus... Nu plec fără ceas.

Pe chipul lui se citi mai întâi mirare, apoi mânie, și înainte ca ea să apuce să reacționeze, se apropie, obligând-o să se dea înapoi ca să nu fie dărâmată. Clara se lipi de perete, unde mâinile bărbatului îi țintuiră umerii. Se uită în ochii lui, în care se citea o expresie de hotărâre, și simți o ușoară panică.

– Ce naiba-ți imaginezi că faci?

– Îți stimulez simțul de autoapărare.

– Să știi că nu mi-e frică de dumneata, răspunse cu dărzenie.

– Ar trebui să-ți fie, zise el aruncându-i un zâmbet răutăcios.

Apoi o sărută. Apăsat. Cu nesaț. Așa cum nu fusese sărutată niciodată.

Îndrăzneala lui o năuci atât de tare, că, la început, nu reacționă. Pe urmă încercă să-l îndepărteze, dar parcă ar fi împins o stâncă. Nici nu se clintea. Nimic la el nu se mișca, mai puțin buzele... Care-i explorau fiecă colț al gurii, c-o meticulozitate nemiloasă. Respirația îi mirosea a mere, aromă care se împletea cu aceea de rom, emanată de pielea obrazului neras.

Un val de fierbințeală o străbătu din creștet până-n tălpi, făcând-o să împietrească de rușine. Doar nu cumva îi răspundea și ea la sărut... La sărutul acesta incredibil, îngrijorător, care părea să se prelungească la nesfârșit, și care-o năucea.

Când se desprinse de buzele ei, era așa de zguduită, că nu izbuti decât să se uite fix la el. Bătăile inimii îi bubuiau în urechi,

în vreme ce se lupta cu disperare să-și țină în frâu simțurile dez-lănțuite. Bine măcar că nici el nu părea mai puțin tulburat. Respira întretăiat, la intervale scurte, iar pe chip i se oglindea o surpriză la fel de mare ca și a ei. Imediat însă își reveni, iar expresia lui redeveni impenetrabilă.

– Acum, șopti el, sper că ți-am dat foarte clar de înțeles de ce-ar fi bine să nu mai vii pe-aici.

Vorbele erau o amenințare, iar ea pricepu asta.

– De ce, fiindcă mă vei săruta până leșin?

Cum de îndrăzne să creadă c-o putea alunga atât de ușor?

– Sau mai rău, zise el cu o sclipire crudă în ochi, vizibilă chiar și-n lumina puțină. Te-aș putea silui.

– S... silui? Din piept îi urcă un hohot nebunesc de râs, pe care nu izbuti să-l înăbușe la timp. Doamne Sfinte, parcă ai fi un personaj dintr-un roman gotic! Auzi, să mă siluiești. Nu fi caraghios!

Judecând după flacăra de mânie ce-i juca pe chip, nu la răspunsul acesta se așteptase din partea ei. Strânse din buze până ce ajunseră o linie subțire, apoi se lăsă deasupra ei, amintindu-i dureros că era prizoniera lui.

– Crezi că n-aș fi în stare?

– Cred că nu ești într-atât de neghiob.

Asta păru să-l oprească o clipă.

– Cum adică?

– Ai avut dreptate când ai spus că n-aș câștiga nimic plângându-mă poliției de afacerile dumitale. Dar, dacă m-aș plânge că m-ai atacat... ei bine, lucrurile ar sta cu totul altfel, nu? Englezii sunt mai altfel. Nu iau în serios o femeie de lume, până ce aceasta nu țipă c-a fost „siluită“, așa cum foarte plastic te-ai exprimat dumneata. Apoi, n-ar mai trebui decât să le indic persoana, și-ai fi hăituit până ai ajunge în ștreang.

Nu că ar fi crezut, fie și pentru o clipă, că el intenționa s-o „siluiască“. Dacă ar fi avut cu adevărat astfel de gânduri, nu și-ar fi întrerupt sărutul pentru a o amenința pe tonul acela brutal.

– Excelentă observație, mormăi el.

– Așa cred și eu.

În sfârșit, câștiga și ea o bătălie. Însuflețită de perspectiva succesului după aplicarea noii tactici, adăugă cu aroganță:

- Da. Dacă nu mă eliberezi imediat și nu-mi înapoiezi ceasul, aş putea fi tentată să mă plâng, oricum, de purtarea dumitale. Ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului dumitale și, după cum spuneam, în asemenea cazuri, al meu are șanse mai mari de-a fi crezut.

Se așteptase să-l vadă capitulând. În loc de asta, în ochii lui luci o luminiță hazlie.

- Atunci, poate că n-ar strica să le dau motive să mă spânzure, nu-i așa?

Ea avu la dispoziție numai o clipită pentru a se întreba ce voise să spună, fiindcă în clipa următoare gura lui se lipi iarăși de-a ei. De data asta nici măcar nu mai încercă să se lupte, fiind prea furioasă că tactica eșuase, enervată că-i dăduse în vileag șiretlicul și... Doamne sfinte, foarte curioasă. Cât de departe va împinge oare nebunia asta a lui?

Răspunsul veni peste numai câteva secunde. Fiindcă n-o mai atingea doar cu buzele. Își încolăci un braț în jurul mijlocului ei și-o trase spre el, prinzându-i bărbia cu mâna liberă pentru a o împiedica să se miște. Apoi se lipi cu totul de ea, fără a întâmpina rezistență. Nici măcar ei nu-i era limpede de ce nu-l îndepărtase. Poate pentru că, de data asta, sărutul era altfel, mai ademenitor, mai intim, nu amenințător ca prima oară. Buzele lui se jucau cu ale ei, sorbindu-le, mângâindu-le. La naiba, acum chiar că nu-l mai putea ignora.

Limba care i se strecură brusc printre buze o șocă, însă nu avu timp să se împotrivească. C-o îndemânare demnă de toată invidia, adânci explorarea gurii ei.

Ciudata mișcare o fascina. Nici un bărbat n-o mai sărutase așa. Nu și-ar fi imaginat în veci că putea fi atât de... plăcut. Și de incitant, și de obraznic. Amețită, se sprijini de el fără măcar să-și dea seama, iar din gâtul lui se ridică un sunet, pe jumătate mârâit, pe jumătate geamăt. O trase iarăși aproape de el, fără să întrerupă sărutul. Cu fiecare mișcare a limbii lui, pulsul ei era tot mai puternic, iar capul, tot mai ușor. Doamne, dar știa să sărute, nu glumă. Nu și-ar fi imaginat că bărbații sunt capabili de-o asemenea... pasiune.

Nu, asta nu era chiar adevărat. Își spionase de câteva ori unchii, în vreme ce aceștia își sărutau târfele. Acum pricepea de ce femeile acelea, după ce se desprindeau din îmbrățișarea lor, erau întotdeauna îmbujorate și pe jumătate leșinate. Din același motiv, se simțea și ea tot mai îmbujorată și mai leșinată în mâinile lui. Mâinile lui puternice și iscusite. Cea de pe gât dezmiarda și mângâia, purtându-se de parcă pielea ei ar fi fost făcută din mătase fină. Cealaltă își răsfirase degetele pe spatele ei pentru a o lipi de el atât de tare, încât se temu că fiecare nasture de-al lui îi va lăsa urme pe corset. Totuși, în ciuda îmbrățișării pătimașe – și valului de pasiune pe care-l năștea –, el nu făcea decât s-o sărute. Știa că siluirea implica mai mult de-atât. Poate că lupul nu era chiar așa de hain pe cât părea. Din păcate, exista o singură cale de a se convinge definitiv – să-i dea un deget, ca să vadă de-i lua toată mâna. Și să se roage să n-o strângă de gât cu ea.

Capitolul 5

*Iscusit, pescarul momeala-n cârlig atârână,
Și cu mișcări domoale în gârlă o aruncă;
Peștii cu ochi lacomi o măsoară, dar
în curând vor fi surprinși întâia și ultima oară.*

*O încântătoare cârtică de buzunar,
John Newbery*

Morgan voia să se oprească, dar nu era în stare. *Bon Dieu*, ce gust divin avea! Și tot din rai părea rupt trupul ei mlădiu, abandonat îmbrățișării lui. De aceea nici nu-i dădea drumul. Răspunsul ei, la fel de dornic, îi arăta limpede că intenția de a o speria nu dădea roade.

Cu toate acestea, ar fi sărutat-o întruna. Gura ei caldă, îmbietoare, îi ațâța și mai mult dorința, iar parfumul de flori îi gădila nărilor. Tânjea să se cufunde în adâncurile ei. Din clipa în care

alergase în ajutorul lui Johnny, precum un înger al răzbunării, nu se mai gândise decât la ea: s-o guste, s-o atingă, să-i scoată rochia aceea urâtă și să...

S-o siluiască. Da, în clipa aceea, cuvântul suna nespus de tentant.

Dar n-avea să facă asta. Nu de teama amenințărilor ei neroade, nu. Ravenswood ar fi rezolvat cu iuțea fulgerului orice plângere făcută poliției. N-avea s-o facă fiindcă nu-i stătea în obicei să profite de femei care nu-l doreau, chiar dacă, sub impulsul momentului, acestea păreau să-și fi schimbat sentimentele.

Așadar, în ciuda gurii ei amenințătoare și dornice, în ciuda atingerii trupului ei, în ciuda parfumului proaspăt împrăștiat de părul ei, trebuia neapărat s-o îndepărteze, până nu-i intra și mai mult pe sub piele. Îi dovedise ce avusese de dovedit. Dacă ea nu părăsea valvârtej prăvălia, chiar în clipa aceea, atunci n-avea strop de minte.

Dându-i drumul, el se retrase și așteptă ca pe chipul femeii să se arate primele semne de revoltă, așteptă palma care negreșit avea să vină. Palmă de care avea nevoie, pe care o dorea. Fiindcă atunci chiar va fi scăpat definitiv de ea.

Dar nu primi nici o palmă. Dimpotrivă, ea își încolăci brațele de gâtul lui și rămase așa. Când se întinse să-l sărute din nou, el se smuci cu un mârâit.

- Ce naiba faci?

Sprâncenele ei frumoase se arcuiră a mirare.

- Te sărut, firește.

Faptul că părea atât de dornică îl nedumerea. Însă trupul lui nu mai stătu o clipă pe gânduri - fiece mușchi se încordă, în așteptare.

- De ce?

În ochii ei străluci o scânteie de hotărâre.

- Dacă nu am mai multe dovezi, nu mă pot plânge polițiștilor că m-ai siluit. Trebuie să fi prins făcând ceva mai grav decât un simplu sărut, atunci când voi țipa și Samuel va sosi în goană, spre a te escorta pe Lambeth Street. Pe de altă parte, dacă te-ai învoi să-mi dai ceasul, căpitane Pryce...

Micuța nesocotită crezuse că-l va duce de nas cu amenințările ei mărunte. Nici nu bănuia că aproape era să-și piardă cumpătul. Chiar dacă știa că nu era decât un tertip, nu putea să-și stăpânească furtuna din trup.

– Dacă vom fi ceva mai intimi, o tachină el, nu crezi c-ar fi cazul să-mi spui Morgan?

– Prea bine, spuse ea cu miere pe limbă. Dragul meu Morgan, ești bun să continuăm chestia asta cu siluirea?

– Tot mai crezi că n-aș îndrăzni, așa-i?

– Nu cred, sunt *sigură* că n-ai îndrăzni, îl provocă ea.

El o privi furios, palmele strângându-i și mai tare mijlocul.

– Ar trebui să-ți dau pe față tertipul. Ar trebui să te siluiesc, numai ca să-ți deschid ochii asupra pericolului care te pândește dacă ești atât de nesăbuită.

– Sunt foarte mișcată, cu adevărat foarte mișcată de grija pe care mi-o porți, îi răspunse ea pe același ton batjocoritor.

– Of, la naiba, zise el c-o voce răgușită și-o sărută din nou, fără a se osteni să-și ascundă dorința, hotărât să-i dea o lecție.

Dar naiba s-o ia dacă nu-l săruta și ea! Gura ei îi primea limba cu un entuziasm mai potrivit unei prostituate. Să nu fi știut că nu asta îi era planul, ar fi întins-o pe jos și i-ar fi dat pe loc ce părea să ceară. Atât de mult o dorea. Prea mult, chiar.

Poate că sosise clipa să-i arate cât de mult. Își strecură o mână între trupurile lor și îi cuprinse un sân în palmă, frământându-l prin țesătura de lână a rochiei. Preț de-un minut incredibil, ea chiar îi răspunse, lăsându-se în palma lui și făcându-i vintrele să palpitate de nerăbdare. Apoi încremeni și se trase brusc înapoi, cu ochii ei albaștri arzând speriați.

– Ce faci?

– Aștept să-ți chemi câinele de pază, draga mea Clara.

Fără să-și plece privirea, ridică și cealaltă mână să-i mângâie sânul. Se strădui să nu-și imagineze ce culoare avea sfârcul sau ce gust i-ar lăsa în gură, se strădui să nu observe ce bine se potrivea în palma lui.

– Haide, țipă. În fond, asta era planul. Sau crezi c-ar fi bine să-ți scot și-o parte din haine, să nu creadă poliția că jucăm teatru?

Cu un mic oftat revoltat, ea se strecură din îmbrățișarea lui și se îndepărtă. Slavă Domnului! Un minut dacă mai stătea, ar fi lăsat deoparte manierele cavaleriești și din el ar fi rămas numai o bestie sclavă unui singur gând.

– Bine, ai câștigat, șopti ea. Ai câștigat.

Ochii ei păreau brusc neînchipuit de mari, iar bărbia îi tremura. Se simțea precum ultimul ticălos, dar continuă fără milă.

– Trebuie să vorbești mai limpede. Ce anume am câștigat?

Ea trase aer în piept, cutremurându-se.

– Nu mă voi plânge autorităților.

– Asta nu se poate numi concesie. Știam oricum că n-ai s-o faci. O femeie de rangul dumitale n-ar risca în veci să stârnească un scandal. Alt premiu mai ai?

În ciuda focului care-i mai ardea încă în obraji, ea se bâlbâi:

– Nu voi mai insista să-mi returnezi ceasul.

– Insistă, dacă asta vrei, dar să știi că n-am mințit. Chiar nu-l mai am.

– Cum spui dumneata, zise și se răsuci către ușa de la intrare.

– Dar eu vreau ceva de la dumneata, îi strigă el.

– Ce? se miră ea, oprindu-se din drum.

– Cuvântul dumitale de onoare că nu vei mai călca pe-aici.

Spatele ei delicat se îndreptă brusc, într-o atitudine de revoltă.

– Nu ai dreptul să-mi ceri nimic, domnule. Ar trebui să fii bucuros că renunț atât de ușor.

Asta i se părea ei o renunțare ușoară?!

– Bine, întoarce-te dacă ții morțiș. Și vom juca din nou jocul ăsta simpatic. Dar, data viitoare, lasă-ți câinele de pază acasă. În felul ăsta, o să te pot silui în voie... Nu voi fi obligat să-ți stric rochia, sfâșiind-o, sau...

– Of, încetează odată! zise repezindu-se la el. În veci n-ai...

– Ești sigură? întrebă el făcând un pas spre ea. Poate-ai vrea să mă încerci, *mon bel ange*.

Focul din ochii ei se stinse. Scutură din cap fără un cuvânt.

– Crede-mă, nu am nîci o dorință să revin aici. Cum însă dumneata insiști să-mi corupi protejații...

– Să zicem că promit să nu mai cumpăr nimic de la ei. Atunci?

Nici nu rosti bine vorbele, că le și regretă. Cum va putea să se țină de promisiune, altfel decât luându-i la întrebări pe toți hoții care-i treceau pragul? Și nu putea face asta, fără să nu pună pe fugă oamenii de care-avea nevoie pentru a-l scoate din bârlog pe Spectru. Licărul de speranță ivit în ochii ei îi îngreuna și mai mult situația.

– Ai face asta, pentru mine?

– Dacă-mi stă în putere, răspunse el evaziv. Dacă știi că sunt de la cămin.

– N-ai să mai cumperi nimic de la băieții mei, insistă ea, de parcă nu-i venea a crede.

Ar fi făcut orice ca s-o împiedice să mai vină la prăvălie, cu întrebările ei nesuferite, cu pretențiile ei neobrăzate și cu buzele acelea delicioase.

– Mă voi strădui.

– Nici nu cer altceva, spuse ea c-o umbră de zâmbet.

– O apăătoare neînfricată, asta ești, nu? zise el scuturând din cap. De dragul unor mici ticăloși ingrați, care s-ar întoarce într-o clipită la vechile năravuri.

– Sunt singura care le ia apărarea, domnule. Dacă și eu îi părăsesc, ce le mai rămâne, în afară de casa de corecție sau de ștreang?

Invidia care-i săgetă inima la gândul protejărilor Clarei îl împinse să deschidă gura într-un gest necugetat.

– Of, Clara, ce păcat că, la vârsta lor, n-am avut și eu în preajmă pe cineva ca tine.

Ea tresări, surprinsă. Când pe chip îi apăru o expresie de mare curiozitate, Morgan își blestemă cuvintele nesăbuite. Din fericire, chiar atunci se deschise cu zgomot ușa de la intrare, clopoțelul se zbātu nebunește, iar peste vacarm răsună o voce:

– Domniță, unde sunteți? S-a întâmplat ceva?

– Sunt aici, în spate, Samuel! îi strigă ea băiatului.

Peste doar câteva clipe, în cadrul ușii se ivi silueta servitorului.

– Ce se petrece aici? zise el încruntându-se la Morgan. De ce stați pe întuneric?

– Cam târziu să-ți faci griji! se răsti la el Morgan.

Samuel se făcu alb ca varul.

– Dacă ai îndrăznit măcar s-o atingi pe domniță...

– Ajunge, Samuel! se amestecă ea. Nu s-a petrecut nimic.

– Ciudat definești dumneata nimicul, observă Morgan, enervat de nonșalanța cu care Clara trecuse peste ce se întâmplase între ei. Mie mi se pare c-a fost mai mult decât nimic.

– Te jupoi de viu! strigă Samuel și se repezi la el, dar fu oprit de Clara.

– Lasă-l în pace, spuse aceasta, apoi se întoarse mânioasă spre Morgan. Nu-mi mai provoca slujitorul!

– Dar de asta are nevoie, pe onoarea mea! răspunse el uitându-se urât la Samuel. Într-o bună zi, o să ți se întâmple ceva cu adevărat rău, în vreme ce el flirtează și se scobește în nas!

Furia de pe chipul Clarei dispăru ca din senin, locul ei fiind luat de-o blândețe care-i opri aerul în gâtlee.

– Sunt convinsă că, a doua oară, nu va mai greși. Nu-i așa, Samuel?

Samuel îl săgeta cu privirea pe Morgan.

– Nu, domniță. Data viitoare, o să mă lipsesc de dumneavoastră ca marca de scrisoare.

– Ai grijă să nu uiți.

Morgan știa că tocmai se făcuse de râs, mai întâi alungând-o cu amenințări de „siluire“, apoi certându-i zdravăn servitorul pentru că nu o păzise cum trebuia. Dar n-avea încotro. Clara deșteptase în el un instinct proteguitor de mult adormit. Ar fi pus pariu că știa și ea asta, judecând după felul în care-i zâmbea acum.

– Mulțumesc pentru grijă, Morgan, îi spuse ea în șoaptă. Și pentru promisiunea făcută. La bună vedere.

Târându-l după ea pe Samuel, care nu voia să se miște, ieși din prăvălie.

Abia după ce n-o mai văzu reuși să respire în voie. Ce-i făcea femeia asta? Când era în preajmă, vorbea numai cum nu trebuia, făcea numai nefăcute și simțea că i se încinge trupul în locuri nepermise.

Trebuia neapărat să bage la capul ăla prost că Clara – Lady Clara – nu era de nasul lui, nici acum, nici în alte împrejurări. Tot ce voia era să scape din orașul ăsta blestemat, ori, dacă se încurca cu ea, adio libertate. O femeie cu așteptări va dori să-l

vadă la casa lui, îndurând o viață domestică mult prea monotună pentru a îneca amintirile întunecate ce-l bântuiau. O viață cu copii care urlă și petreceri în lumea bună, cu o slujbă plictisitoare la Ministerul de Interne, așa cum avea Ravenswood, îndrumându-i pe alții spre aventurile și binecuvântata uitare datorite de mare.

Cu toate acestea, trebuia să mărturisească faptul că-i venea greu să și-o imagineze pe Clara în rolul unei doamne din înalta societate, sorbind ceai și mergând în vizite. Și pe ea ar fi plictisit-o o astfel de viață. Dar și-o putea imagina cu ușurință însărcinată cu copilul cuiva, poate chiar al... La naiba cu toate, acum o vedea purtându-i copilul! Ce nebunie!

Hotărât să-și scoată din minte astfel de gânduri, se grăbi să se întoarcă în încăperea de la stradă, unde începu să se pregătească de închidere. I-ar fi prins tare bine o masă caldă și câteva halbe de bere, poate chiar și-o fătucă binevoitoare, care să-i repună mințile pe făgașul lor.

Până isprăvi, se lăsase deja noaptea. Încuie ușa din față, apoi se strecură pe cealaltă, apucând-o pe străduță, însă regretă de-ndată ruta aleasă, fiindcă îl ducea cu gândul la ea, lucru pe care se jurase să-l evite.

Era prea prins în eforturile de a și-o alunga din minte pe Clara, astfel că simțurile lui, altfel mereu la pândă, nu izbutiră să-l avertizeze de primejdie decât când fu prea târziu. Lovitura primită în pulpe îl trimise în genunchi, însă lama care i se lipi de îndată de gâtlee îl făcu să-și ignore durerea din picioare, spre a se concentra asupra atacatorului. Nu putea fi decât un singur om, căci se știa că arma preferată a Spectrului era cuțitul.

– Ascultă la mine, căpitane... se auzi o voce familiară.

Nu pierdu vremea încercând să-și amintească unde-o mai auzise, ci își înfipse cotul în ceea ce bănuia a fi vintrele bărbatului. Îl lovi destul de puternic pentru a-i smulge un urlat și a-l face să scape arma. În numai câteva clipe, Morgan sărise în picioare și își scosese propriul cuțit. Izbindu-l pe atacator de perete, îi apăsă lama pe gât și-i spuse:

– Dacă ți-e dragă viața, zi-mi repede cine ești și ce vrei de la mine.

- T... te rog, căpitane, nu mă omorî, șopti bărbatul. S... sunt eu, Samuel.

- Samuel al lui Lady Clara? întrebă Morgan, nevenindu-i să creadă.

Preț de-o clipă, pe străduța întunecată nu se auzi decât răsufleta înțetăiată a servitorului.

- Am... am vrut să... să-ți dau un avertisment, atâta tot. S-o lași pe doamna în pace.

Mormăind un potop de înjurături, Morgan se depărtă de perete și vârî cuțitul în teaca de sub haină.

- Mare prostie ai făcut, atacându-mă așa. Dacă te omoram?

- Da. Și-ți mulțumesc că m-ai cruțat.

În lumina slabă, Morgan îl văzu pe Samuel îndreptându-și livreaua și ridicându-și ciorapii.

- Doar că doamna a fost atât de bună cu mine. Nu vreau să pătimească nimic.

- Nici eu.

- Dar, după ce-ai spus acum câteva ceasuri...

- Am încercat să te întărât, așa cum ți-a și spus.

Dă Doamne să nu-i fi spus lui Samuel cum îl lăsase s-o atingă. Cine știe, poate că, data viitoare, nesăbuitul servitor va încerca să-l împuște.

- Însă jur că, atâta vreme cât îți vei ține stăpâna departe de prăvălia mea, nu mă voi mai apropia de ea. Nu vreau să am necazuri, nici cu tine, nici cu ea.

Ușurat, Samuel se sprijini de perete.

- Mă străduiesc din răspuțeri să am grijă de ea, să știi. Însă, uneori, e mai greu. Doamna e puțin... mă rog...

- Încăpățânată? Independentă? Hotărâtă să-și pună viața în pericol la tot pasul?

- Văd c-ai început s-o cunoști foarte bine, zise Samuel morocânos. Ea-și închipuie c-o pot apăra de oricine, dar eu nu-s așa voinic și...

- Și doar fiindcă ai fost hoț de buzunare, asta nu înseamnă că te pricepi să-ți aperi stăpâna.

Lumina lunii strălucea destul cât să arate capul plecat al servitorului.

– Adevărul ăsta e, pe onoarea mea!

Morgan îi aruncă băiatului o privire complice.

– Știi ceva, Samuel? E cu puțință să învingi un atacator, chiar dacă ești jumătate cât el. Însă trebuie să știi cum. Uite... dacă vrei să te învăț cum să-ți folosești mai bine cuțitul ăla, îți stau la dispoziție.

– Ce motiv ai avea să faci asta?

„Pentru că mă înspăimântă gândul că stăpâna ta ar putea să cadă în ghearele unui ticălos, din pricina neghiobiei tale.“

Din păcate, nu-i putea răspunde așa. Nu trebuia să uite ce rol juca.

– Pentru că mi-ar prinde bine ajutorul tău. Stăpâna ta își tot vâra nasul în treburile mele. Îți propun un târg: tu o ții departe de mine, eu te învăț cum să te ferești de pericole. Te-nvoiești?

Samuel se îndreaptă de spate.

– O, da, căpitane! Ți-aș fi recunoscător dacă m-ai învăța.

– Atunci, batem palma. Ne vedem mâine, tot aici, după ce-o conduci pe Lady Clara la cămin. Dar cred c-ar fi mai înțelept să nu suflăm nici o vorbă nimănu.

– Da, domnule. Mulțumesc, domnule, se grăbi el să încuviințeze, apoi adăugă pe-un ton mai potolit: Și-ți mulțumesc că nu m-ai omorât. Nu-mi surâde să ajung hrană la viermi.

– După cum nici mie nu-mi surâde să explic autorităților cum se face c-am un servitor mort pe strada din spatele prăvăliei. Hai, fugi. Te-o fi așteptând Lady Clara la cămin.

– La naiba! Trebuia să fiu acolo puțin după lăsarea întunericii, strigă el și-o rupse la fugă.

Morgan își dădu ochii peste cap – în ce naiba se băgase? Băietanul ăsta nu era în stare să apere pe nimeni, pentru numele lui Dumnezeu.

– Bravo! se auzi o voce răgușită, de undeva din întuneric. Te-ai purtat cu el cu mare îndemânare, căpitane Pryce.

Instinctul de supraviețuire îl puse din nou în alertă. Se răsuci, cu mâna deja la cuțit, dar nu văzu pe nimeni. Străduța părea pus-tie, dar era prea întuneric pentru a fi sigur că nu pândea nimeni în umbrele din celălalt capăt.

– Arată-te! Morgan cercetă din nou străduța. I se păruse că zărește ceva mișcându-se, dar poate se înșela. Un fior straniu îi străbătu șira spinării. Nu vorbesc cu umbrele.

– Asta înseamnă că vom avea o conversație foarte scurtă. Fiindcă eu nu discut decât din umbră.

Glasul era la fel de impenetrabil ca întunericul nopții. Spațiul strâmt și distanța la care se afla vorbitorul făceau ca vorbele acestuia să trezească ecouri, dând impresia că veneau de pretutindeni.

– Cine ești? Și ce vrei?

Morgan bănuia răspunsul la prima întrebare, dar nu și la a doua.

– Aș putea să te întreb același lucru. Dumneata ai intrat pe teritoriul meu.

– Nu știu despre ce vorbești. Strângând cuțitul în pumn, Morgan mai făcu câțiva pași, atent la fiecare mișcare. Sunt un simplu negustor.

Din toate părțile, îl înconjură hohote tunătoare de râs.

– Știm amândoi cu ce te ocupi, căpitane. Ce-aș vrea eu să aflu este motivul pentru care ai ales să faci afaceri în Spitalfields.

– Ce te privește pe dumneata?

– Tot ce se întâmplă în Spitalfields mă privește direct. Și vei afla asta cât de curând. Dacă nu cumva știi deja.

Din dreapta se auzi un zgomot ușor. Se întoarse imediat într-acolo, dar nu era decât un șobolan speriat. La dracu', de ce nu luase un felinar?!

– Deci, răspunde-mi, continuă vocea din umbră. De ce te-ai stabilit în colțul meu de oraș?

– E un loc ca oricare altul.

– Aici, te înșeli.

– Nu cred. Am avut vada bună încă din prima zi. Și, cu reputația pe care-o are Petticoat Lane, anume că asigură oricărui negustor... cum să spun... marfă extraordinar de ieftină, mă aștept ca, pe zi ce trece, să am câștiguri tot mai mari.

– Eu nu m-aș bizui pe asta. Da, e adevărat că hoții se vor duce la cine îi plătește mai bine, însă, pentru asta, trebuie să ai costuri

cât mai mici. Iar eu mă pot asigura că vei avea costuri pe măsura profiturilor.

– Ce vrei să spui?

Morgan se lupta din greu să-și ascundă entuziasmul. Făcea progrese. Ba încă mai iute decât sperase.

– În partea asta de oraș, focul e un dușman neîmblânzit. Iar dacă unul sau doi dintre prietenii mei mai spătoși se ațin pe lângă prăvălia dumitale, nu cred să-ți mai treacă multă lume pragul. Sau pot aranja ca, la adăpostul întunericului, să fii scos din afaceri pentru totdeauna.

– După cum ai văzut și singur, asta nu va fi treabă ușoară.

– Adevărat. Poți scăpa lesne de-un servitor oarecare, însă te asigur că oamenii mei sunt mai pricepuți. În plus, până și dumeata trebuie să dormi uneori.

– Nu conta pe asta. Te rog, nu te sfii, trimite-ți oamenii. Dacă nu te deranjează să rămâi fără prietenii dumitale spătoși, mie mi-ar prinde bine puțină mișcare. Acum, te-aș ruga să mă ierți, zise și dădu să plece. Mi-e prea foame ca să-mi mai pierd vremea cu amenințările dumitale plictisitoare. Dacă mai ai ceva să-mi spui, mă găsești la taverna lui Tufton.

– Dar încă n-ai auzit ce târg vreau să-ți propun, căpitane Pryce, strigă vocea în urma lui, acum parcă puțin iritată. Sunt dispus să te las să-ți vezi nestingherit de afaceri, însă cu anumite condiții.

Morgan se opri locului.

– Ce fel de condiții?

– Cea mai importantă este cea financiară, desigur. Să-ți împarți profiturile cu mine.

– Nici pomeneală, mârâi Morgan.

– Îți riști viața dacă nu te învoiești.

Pufnind neîncrezător, Morgan se întoarse cu fața spre străduță.

– Și, pentru generozitatea mea, ce-aș primi în schimb? Pe lângă viața mea, firește.

– În primul rând, protecție împotriva brațului legii. Eu și oamenii mei ne ținem ca umbrele de fiece judecător de pace, de fiece ofițer de poliție, de fiece magistrat din împrejurimi. În clipa în care autoritățile se hotărăsc să aresteze pe cineva aflat sub protecția mea, norocosul este avertizat și ajutat să scape.

Morgan trase scurt aer în piept. Avea oare de-a face numai cu laudăroșenia unui ticălos? Sau tentaculele Spectrului se întindeau cu adevărat atât de departe? Trebuia neapărat să afle răspunsul.

– Am și eu oamenii mei, domnule. De ce-aș avea nevoie de protecția dumitale?

Vocea râse.

– Dacă te gândești la marină, știm amândoi că nu te mai au la inimă de când ți-ai făcut apariția pe puntea unui vas de pirați.

– De unde ai aflat dumneata de asta?

Morgan știa răspunsul dinainte, dar tot era curios să audă ce minciună va folosi Spectrul.

– Așa umblă vorba. În plus, am și eu legături în marină.

Nu era nevoie de ele, Morgan se asigurase personal că întreaga suflare din Spitalfields știa de timpul petrecut de el la bordul navei *Satirul*. Oricum, chiar dacă Spectrul avea legături în marină, acestea nu erau în poziții prea înalte, fiindcă ticălosul părea să nu fi auzit că fusese găsit nevinovat de toate învinuirile ce i se aduseseră pentru scurta, și nu tocmai plăcuta, perioadă petrecută cu Lordul Piraților.

– Fie, zise Morgan, accept că mi-ai putea oferi oarece protecție în fața legii. Ce alte avantaje mi-ar mai aduce tovărășia cu dumneata?

– Un profit mai mare. Negustorii mei au prețuri standard pentru bunurile furate pe care le primesc. Aud că dumneata plătești peste aceste prețuri. Odată ce-am bătut palma, nu va mai fi nevoie.

– Dar o parte din profiturile mele vor merge la dumneata, deci, în final, tot acolo ajung.

– Nu chiar. Îți pot face legătura cu hoții cu adevărat harnici, care acum te ocolesc, din loialitate față de mine.

– Loialitatea aceasta s-ar putea să nu dureze, dacă aud că eu dau mai mult, nu?

– Dar dumneata nu poți încasa bilete de bancă furate. Eu pot.

Aha, deci Ravenswood avusese dreptate în privința principalei surse de venit a Spectrului.

– Aici se întâmplă să greșești. Am și eu oamenii mei, prin care scap de biletele de bancă furate. Deci, după cum observi, n-am prea mare nevoie de dumneata.

– Ascultă la mine, vierme ce ești...

Glasul izbucnise de undeva de deasupra lui, dar se frânse aproape imediat. Bun. Așadar, îl înfuriase îndeajuns încât Spectrul să uite de tehnicile lui ciudate de mascare a vocii. Morgan ar fi trebuit să ghicească faptul că ticălosul nu era defel pe străduță, ci vorbea de la una dintre ferestrele clădirii de alături.

Se văzu nevoit să-și înfrâneze pornirea de-a da năvală înăuntru. Dacă-l încolțea acum, n-ar mai fi putut strânge dovezile de netăgăduit ce l-ar fi ajutat să-l înfunde. Deocamdată, nu se putea bizui decât pe cuvântul lui. Trebuia neapărat să facă legătura cumva între acest diavol și bunurile furate, iar pentru asta era musai să-i câștige încrederea. În plus, un atac asupra casei n-ar fi dat roade. Aceasta avea cel puțin trei ieșiri – una prin față, una pe-o latură și poate chiar una în spate, la care n-ar fi putut ajunge de pe străduță.

– Îmi pui răbdarea la încercare, căpitane Pryce, zise Spectrul, redevenit stăpân pe sine. Fie îmi accepți târgul, fie mă văd nevoit să trec la fapte. Și sunt capabil de orice când mi se forțează mâna.

Omului părea să-i placă teatrul.

– Tremur ca piftia, rânji Morgan.

Nu voia să-i trezească bănuielile, arătându-se prea dornic să bată palma.

– Deci, ăsta e răspunsul dumitale? Îmi refuzi oferta?

– M-ai înțeles greșit. Trebuie să mai chibzuiesc.

Urmă o pauză lungă. Apoi bărbatului din umbră îi scăpă o înjurătură.

– Prea bine, e dreptul dumitale. Peste o săptămână, te voi întreba din nou. Dacă până atunci nu te-ai hotărât, îmi retrag oferta.

– De acord. Dar să zicem că mă hotărâsc mai repede. Cum dau de dumneata?

Tăcere.

– Ei bine? Domnule Fantomă, sau cum ți-o zice, mai ești acolo?

Când nu primi nici un răspuns, țâșni în stradă. Tocmai la vreme pentru a zări o siluetă înaltă, cu umeri lați, care se îndepărta într-o goană nebună, călare pe-un cal negru.

În timp ce-l privea pe bărbatul înveșmântat în mantie dispărând în ceața deasă, Morgan lăsa să-i scape un oftat. Era limpede că nu va fi ușor să dea de urma Spectrului. Un lucru însă era sigur: Spectrul nu era o ființă supraomenească. În cele din urmă, Morgan tot avea să pună mâna pe el.

Capitolul 6

*Iară pe iarba de mătase, lâng-o verde pădure,
La umbra unui stejar, al veacurilor paznic,
Copiii Pământului și Locuitorii Lumii Azure
Se adunară-ntr-o seară la un vesel praznic.*

*Balul fluturelui și praznicul lăcustei,
William Roscoe*

„Copiii sunt la fel de neliniștiți ca și mine“, își spuse Clara, așezându-se împreună cu ei în bibliotecă. „Și cine i-ar putea învinovați?“ După întâlnirea cu Morgan Pryce, băierile cerului se rupseseră, inundând orașul cu ploile de primăvară. Acum, după trei zile de prizonierat în casă, timp în care nimeni nu mai dăduse pe la piață, nimeni nu se mai hârjonise prin parc sau prin grădina din spate, copiii adunaseră destulă energie cât să facă o moară să macine cale de-o săptămână. Poate c-ar fi fost mai bine dacă ar fi renunțat să-i mai adune pe cei treizeci și doi de „chiriași“, pentru obișnuita lectură de dinaintea cinei.

– Ce poveste vreți să ascultați azi?

Larma stârnită de întrebare o năuci. Îngrămădiți în bibliotecă precum albinele în stup, copiii, o grămadă fremătând de mâini și picioare și capete agitate, nu se potoliră până ce Clara nu le servi „căutătura Stanbourne“.

– Pe rând, vă rog.

– Ne spunei povestea Cenușăresei? întrebă Mary, care ședea turcește la stânga Clarei.

– Vai, Mary, exclamă David, altă poveste nu mai știi să ceri, la naiba!

– Nu-i politicos să vorbești așa, interveni Clara, adăugând cu voce blândă, atunci când observă zâmbetul răutăcios pe care Mary i-l aruncă băiatului, dar are dreptate David, abia ce-am ascultat *Cenușăreasa*. Hai să lăsăm pe altcineva să aleagă povestea de azi.

Văzând chipul dezamăgit al fetei, Clara fu cuprinsă de remușcări. Totuși, era adevărat că dorința lui Mary de-a asculta *Cenușăreasa* nu putea fi potolită cu nici un chip. Deși era de înțeleș, sărmana tânjind după o viață mai bună, plictiseala resimțită mai ales de băieți, după a cincea istorisire într-o lună, nu era nici ea de neglijat.

Clara aruncă o privire către locul unde ședeau unii dintre băieții mai mari, rezemați de rafturile cu cărți.

– Poate vreți voi, flăcăi, să alegeți povestea de azi. Ce zici, Johnny? Ce-ai vrea să ascuți?

Mutra lui îmbufnată și încruntată nu era deloc o încurajare.

– Nu-mi plac poveștile. Sunt minciuni și rămân minciuni, așa că de ce să ne mai ostenim?

Clara oftă. Johnny mocnise de revoltă și furie încă de când se întorsese din vizita la sora lui, Lucy, în dimineața aceea. Când Clara îl trimisese la ea, însoțit de Samuel, se așteptase ca, la întoarcere, băiatul să fie binedispus, dar, în loc de veselie, Johnny târâse după el în casă toate furtunile care bântuiau orașul și trântise apa de ploaie în capul tuturor.

– Nu-i adevărat! strigă Mary. Nu toate-s minciuni. Fetele din popor se mărită cu prinți, nu-i așa, Lady Clara?

– Uneori.

– Ei, haide, Mary, nici măcar o femeie de ispravă, așa ca Lady Clara, nu se mărită c-un prinț, îi răspunse Johnny tăios. Nu vezi? Nu s-a măritat cu nimeni!

– Asta pentru că am decis să mai aștept o vreme, spuse Clara, parcă scuzându-se.

– Nu vrei un soț, domniță? întrebă Mary.

– Într-o zi, când am să gădesc un domn potrivit. Toți prinții veritabili par să fie luați deja, dar poate gădesc pe cineva mai puțin... nobil.

Prin minte îi trecu imaginea lui Morgan Pryce, dar se blestemă imediat pentru neghiobia ei. Nu conta că omul era mai chipeș decât orice prinț. Sau că sărutările lui rămăseseră întipărite pe buzele ei, astfel încât îi simțea gustul în fiecare dimineață. Sau că aroma de mere și rom și fierbințeala trupului său i se strecurau în vise, în fiecare noapte.

Chiar dacă Morgan ar fi fost genul care să se însoare – lucru de care se îndoia –, n-ar fi putut să-și dea mâna cuiva care purta mantia infamiei cu atâta ușurință. Deși, trebuia să recunoască faptul că, în câteva ocazii, întrezărise și sclipiri de bunătate. De pildă, atunci când promisese să nu mai cumpere nimic de la băieți. Spre mahnirea ei, câțiva dintre protejații săi mai apelaseră la el, în ciuda regulilor pe care le impusese. Sau așa umbla vorba pe străzi. Dar, tot de pe străzi, auzise și că Morgan îi refuzase. Zilnic îi trimisese pe tinerii şuți înapoi de unde veniseră, făcând afaceri numai cu bărbați în toată firea.

Mai era și mustrarea pe care i-o făcuse lui Samuel, că n-o apărase cum se cuvenea. Pentru asta nu exista nici o explicație logică. Într-o clipă o amenințase cu siluirea, în cealaltă se purtase de parcă ar fi fost protectorul ei. De fiecare dată când își imagina că-l înțelesese, faptele lui o surprindeau.

Aici era buba – contradicțiile din purtarea lui îi ocupau mintea nepermis de mult. Uneori își dorea să nu fi dat niciodată ochii cu năucitorul căpitan Pryce, cu surprinzătoarele sale gesturi de curtoazie și cu sărutările lui calde și delicioase. Sărutări menite doar s-o alunge. Nu trebuia să uite asta. Poate că-l găsea... interesant, însă, în ochii lui, ea nu era decât o neplăcere.

– Încă mai aștept să-mi spuneți ce poveste vrei să ascultați.

– M-am gândit eu la una, zise Johnny cu ochii nefiresc de strălucitori. Ce părere aveți de *Barbă Albastră*? Nu-i aia în care unul își omoară nevestele și le atârnă leșurile în cămară? Și p-ormă ia cuțitul și...

- Ajunge, Johnny. Există un motiv pentru care n-am citit niciodată povestea asta. Și anume că e prea înfricoșătoare. Nu știa dacă să se simtă încurajată de faptul că băiatul citise de bunăvoie, sau să se îngrozească de alegerea făcută: cea mai sângeroasă poveste din cartea lui Perrault. Cei mici vor visa urât.

- De ce? Doar îi pregătește pentru ce-i așteaptă-n viață. La ce-am putea spera, în afară de-o viață scurtă, curmată de călău?

Sentința lui Johnny așternu peste creștetele copiilor un giulgiu întunecat. Pe Clara o împietri ura otrăvită din vocea lui. Ce naiba-l apucase pe băiatul ăsta?

Cineva o trase de mânecă, iar ea își plecă privirea și-l descoperi pe Timothy Perkins, care ședea ghemuit la dreapta ei.

- Io vreau să ne spuneți de lăcusta care s-a dus la bal.

După o clipă de gândire, își aminti povestea și răsuflă ușurată.

- A, da, *Balul fluturelui*. Văzând că Timothy dă din cap fericit, adăugă: Minunată alegere, băiete.

O porție de versuri întortocheate de-ale lui William Roscoe, avea să-l vindece pe Johnny de preziceri întunecate. Întorcându-se către raftul din spatele ei, Clara găsi volumul pe care-l căuta, îl deschise și începu să citească:

- „Haide, pălăria ia-o și fuga am dat,/ La balul fluturelui și la praznicul lăcustei./ Musca trompetistă ceata veselă-a adunat,/ Și numai pe tine te-așteaptă, de vrei.“

Se opri și aruncă o privire flăcăilor, care tot îmbufnați stăteau. Atunci îi veni o idee.

- De vreme ce se apropie ora mesei, ar fi frumos să citim povestea cum se cuvine. David, tu joci rolul lăcustei. Mary, tu vei fi fluturile. Johnny, avem nevoie de-un gândac orb...

În poezie erau șaptesprezece gândăcei. Până isprăvi de împărțit rolurile - unul la doi copii, unde era nevoie - chiar și băieții mai mari, deși fără tragere de inimă, consimțiseră să participe. În timp ce-i alinia pentru a porni către sala de mese, Robbie, albina, o bâzâi, iar cele două molii fluturară din aripi, chicotind. La rugămintțile fierbinți ale lui Tim, până și Johnny se învoi, deși tot îmbufnat, să-și urce fratele în spinare, așa cum făcea gândăcelul din poezie cu furnica.

Apoi, porniră toți în marș prin cămin. Ea citea versurile cu glas tare, iar copiii, pe măsură ce se auzeau pomeniți, se târau sau țopăiau, după cum le cerea rolul. Când ajunseră, care sărind, care alunecând, în sufragerie, toți râdeau în hohote, iar furtuna de mai înainte trecuse.

Văzând cum Johnny îl legăna prin aer pe frățiorul lui, așezându-l apoi pe un scaun la masă, Clara simți cum i se strânge inima. Sărmanii băieți... ce se va alege de ei? Când plecă de lângă Tim, veselia de-o clipă îl părăsi iarăși pe Johnny, iar pe fruntea lui se așternu încruntarea de peste zi. Clara se hotărî să afle ce-i putuse spune Lucy, de-l întristase atât de tare, așa că-l opri când trecea pe lângă ea.

– N-am apucat să te întreb ce mai face sora ta.

Băiatul își feri ochii, cu maxilarul încordat.

– E bine.

– A zis cumva dacă va veni să-l viziteze pe Tim? Arde de nerăbdare s-o vadă.

Johnny o săgetă cu o uitătură furioasă.

– Lucy n-o să mai dea p-aci. Și mi-a zis s-o las în pace. Să nu mai trec pe la ea. Nici eu, nici Tim.

– Cum? făcu ea, clătînând neîncrezătoare din cap. Ești sigur că asta a spus? A arătat întotdeauna mare grijă față de voi și...

– Credeți-mă, nu ne mai vrea! Zice că... are lucruri mai importante de făcut. Nonșalanța pe care-o afișa n-ar fi păcălit pe nimeni, nici măcar pe cineva care nu-l cunoștea. Se pare că v-ați pricopsit cu noi, domniță.

Îi aruncase cuvintele-n față ca pe-o mănășă, dar Clara întrezări spaima ce se ascundea în spatele lor.

– Dacă respectați regulile, puteți rămâne aici oricât doriți.

Asta păru să-l mai dezumfle puțin.

– Bine, fie, mormăi băiatul, apoi se îndepărtă la fel de încruntat.

Clara se uită în direcția lui Tim, care ducea la gură bucată după bucată de pâine înmuiată în sos de carne. Era limpede că Johnny încă nu-i spusese frățiorului de interdicția primită. Sărmanul Tim. Aștepta cu mare nerăbdare vizitele iubitei lui surori, și avea să fie adânc rănit de refuzul ei de a-i mai vedea. Chiar dacă ea avea

să-i fie mereu în preajmă să-l aline, prezența ei nu se putea compara cu aceea a surorii.

„Of, Clara, ce păcat că, la vârsta lor, n-am avut și eu în preajmă pe cineva ca tine.“

Cuvintele încărcate de tristețe spuse de Morgan cu trei zile în urmă îi reveniră în amintire, lovind-o până în adâncul inimii. Îi aminteau foarte tare de Johnny și Tim. Fusese oare și Morgan părăsit de familie, pe când era doar un copil? Poate că așa se explica întoarcerea lui la o viață de fărădelegi, chiar dacă își construise o carieră frumoasă în marină. Gândul la tânărul Morgan chinându-se pe străzi, ca oricare dintre protejații ei, îi stârni compasiunea. Da, păcat că nu-i fusese alături, în vremurile acelea. I-ar fi oferit sprijin și încurajare să se desprindă de viața de nelegiuiri care-i ținea băieții prizonieri.

Poate că pentru Morgan nu se mai putea face nimic, însă frații Perkins nu erau încă pierduți de tot. Clara refuza să creadă că Lucy putuse fi atât de lipsită de inimă. Dar nu exista decât o cale de-a se convinge de adevăr. Trebuia neapărat să vorbească ea însăși cu tânăra, înainte ca Johnny să apuce să-i povestească lui Tim ce-i spusese Lucy.

Răsucindu-se pe călcăie, ieși din sala de mese și-l găsi pe Samuel așteptând-o, căci se apropia ora la care se înapoia de obicei acasă.

– Gata sunteți, domniță?

– Mai întâi, aș vrea să ne oprim pe la taverna lui Tufton.

Lucy lucra acolo, aproape în fiecare seară.

– Trebuie să vorbesc cu Lucy despre frații ei, zise și, luându-și mantia de blană, se îndreptă spre ușă. S-a oprit ploaia?

– Da, dar...

– Atunci, o luăm pe jos.

Samuel își miji ochii, însă știa că nu e bine să se pună cu toanele stăpânei. Se mulțumi să-și potrivească pașii cu ai ei, părăsind împreună încăperile spațioase ale căminului.

După încetarea potopului, străzile fuseseră înghițite de noroi. Cerul, în schimb, se limpezise și oferea un spectacol fantastic, în culorile aurii și roșii ale apusului. Mulțumită ploilor de primăvară, aerul Londrei, de obicei sufocat de praf de cărbune și ceață

groasă, era acum curat și răcoros. Grăbind pasul către tavernă, Clara respiră cu lăcomie. Trecură pe lângă vânzătorii care ieșiseră pe străzi cu marfa, profitând de încetarea ploii – fata cu buchețele purpurii de lavandă, femeia care vindea lămâi. Cu atâtea arome primăvăratice stăruind în văzduh, era chiar păcat să se afunde în aerul stătut al tavernei.

Taverna lui Tufton era o instituție cu mare tradiție în Petticoat Lane, în parte cantină, în parte han, și-n bună măsură cârciumă. Dat fiind că la sânul său îmbibat de gin supseseră nenumărați hoți și pușlamale, era respectată mai degrabă pentru calitatea berii vândute aici decât pentru curățenia locului. Când Clara împinse ușa și-și retrase mâna mânjită de unsoare, se trezi luptând aprig cu dorința de a căuta de-ndată niște apă și săpun.

Ștergându-și palma de șorț, Clara se opri imediat dincolo de prag spre a cerceta încăperea cu tavan jos și înțesată cu mese și scaune. Fumul de lumânare și de pipă se amesteca izbitor cu mirosul de bere și de fiertură de vită, dând naștere unei miasme care-o gătuia pe Clara de câte ori punea piciorul aici, din fericire nu foarte des.

Când privirile îi căzură pe figura cunoscută a unui bărbat brunet, așezat la o masă în colț, inima îi tresări. Îl recunosc pe Morgan, acum adâncit în conversația cu doi indivizi nespălați. Zări porția de friptură de berbec aflată dinaintea lui, și pe buze îi apărură un zâmbet. Ce altceva să mănânce un lup, dacă nu carne de oaie?

În seara asta chiar arăta ca un prădător, îmbrăcat în straie foarte elegante și cu părul negru căzând în neorânduială peste gulerul hainei. Când se întinse să rupă o bucată de pâine, cu forța neintenționată a omului preocupat de masa lui, Clarei i se tăie respirația.

„Data viitoare, lasă-ți câinele de pază acasă. În felul ăsta, o să te pot silui în voie... Nu voi fi obligat să-ți stric rochia, sfâșind-o, sau...”

Pe șira spinării îi trecu un fior plăcut. Chiar și știind că el rostise cuvintele acelea doar ca s-o sperie, nu se putea împiedica să nu zăbovească cu mintea la tabloul mâinilor lui iscusite care-o

dezbrăcau de rochie și-i mângâiau pielea abdomenului, la imaginea buzelor care-i acopereau sânii cu sărutări...

– Dacă vrei să vorbești cu Lucy, o întrerupse Samuel, uitați-o, e acolo.

Cu obrazii îmbujorați, Clara își smulse privirile de la Morgan și le aținti asupra lui Samuel, care-o urmărea cu vădită suspiciune. Posac, servitorul îi făcu semn către celălalt colț al încăperii.

Acolo o zări pe Lucy, o tânără de șaptesprezece ani, care servea halbe de bere la o masă înșesată de bărbați pe jumătate beți. Toți o măsurau din cap până-n picioare cu evidentă admirație. Și pe bună dreptate. Mai înaltă decât majoritatea fetelor, Lucy lăsa întotdeauna o impresie plăcută, chiar și-n rochiile ei subțiri și peticite. Viața grea părea să nu-i întunece veselia, după cum vădea pana roz înfiptă în părul strâns. Probabil c-o cumpăraseră în vreun amanet, pe câțiva bănuți, însă o purta de parcă ar fi fost coroana unei regine, sporovăind cu mușterii ca și când toată lumea ar fi fost a ei. Ceea ce nu era adevărat. Lucy se descotorosise de cei doi frați, trimițându-i plocon Clarei. Deși nu o deranja deloc să aibă grijă de ei, Clara era totuși supărată pe felul complet lipsit de inimă în care Lucy se purta cu băieții.

Fără să ia în seamă șoaptele curioase din jur, Clara traversă încăperea cu Samuel pe urme, atât de aproape încât mai că se ciocni de stăpâna sa atunci când aceasta se opri lângă masa unde stătea Lucy, purtând tava goală în mână.

– Bună seara, Lucy.

Tânăra se răsuci, cu ochii mari de mirare.

– Lady Clara!

Privirile îi zburară apoi către Samuel și se îmbujoră toată, înainte să-și mute iarăși ochii la stăpâna acestuia.

– Ce vă aduce la tavernă în seara asta, domnișă? Vreți niște friptură de berbec?

– Nu. Aș fi vrut să vorbim puțin despre frații tăi.

Încet, încet, pe chipul tinerei se așternu o expresie stânjenită. Trecându-și tava dintr-o mână în cealaltă, zise:

– Avem multă treabă în seara asta. Poate, dac-ați veni peste vreo două zile...

– Nu, Lucy, acum. E foarte important.

– Bine, oftă fata. Nu cred că domnu' Tufton se supără dacă stau puțin cu dumneavoastră. Mai ales dacă vede c-ați și comandat ceva.

Peste câteva clipe ședeau tustrei în jurul unei mese, cu câte-o halbă de bere dinainte, luminați de-o singură lumânare înfiptă într-o sticlă slinoasă. Cu un zâmbet prefăcut, Lucy se propti în coate pe masa pătată de băutură.

– Despre ce e vorba?

Clara nu pierdu vremea.

– Johnny mi-a spus că nu mai vrei să-i vezi, nici pe el, nici pe Tim.

– Cum? mârâi Samuel, înainte chiar ca Lucy să apuce să deschidă gura. De ce, mă rog?

Lucy îi răspunse cu o privire la fel de urâtă.

– Nu-i treaba ta, Samuel Clark, însă nu vreau ca frații mei să mai vină în locul ăsta.

– Înainte nu te deranja. Au locuit și ei aici, până să fie prinși cu mâinile în buzunarul bogătanului și trimiși la cămin.

Lucy își ridică sfidătoare bărbia.

– Da. Și cred că nu s-ar fi apucat de furat dacă ar fi locuit într-o casă respectabilă.

Samuel pufni neîncrezător, sentiment împărtășit de Clara, care însă se mulțumi să-i zâmbească răbdătoare fetei.

– Apropo de băieți, am venit pentru că mă îngrijorează soarta lor, dacă refuzi să-i mai vezi. Johnny e deja foarte supărat, iar Tim va fi de neconsolat, odată ce va afla. Nu trebuie să te vezi cu ei aici. Poți să-i vizitezi la cămin, când ai puțin timp liber.

– Nu, nu, nu se poate, zise Lucy și, plecându-și capul, începu să-și mototolească șorțul. Pentru ei, va fi mai bine să fie pe cont propriu. Am planuri care-mi ocupă tot timpul și...

– Stai nițel, sări Samuel, știi eu ce pui la cale! Rodney Fitch ăla e de vină, nu? Am auzit că ticălosul de polițai din Lambeth Street îți tot face curte. Astea-s „planurile” tale. Crezi c-o să fugă cu coada între picioare, odată ce prinde veste de frățiorii tăi, hoții de buzunare. Pentru un om cu situația lui nu dă bine să se inhăiteze cu golanii.

Lucy ridică brusc fruntea.

– Ba, dacă vrei să știi, a aflat deja. Și n-are nimic de-a face cu el, Samuel. Nu la el mă gândeam când am zis că am planuri.

– Crezi c-o să te ia de nevastă, așa-i? Și-o să te ducă stăpână în casa aia frumoasă a lui, în Grave Lane. Dar nu-i prost să se lege de tine pe viață. O fi el un ticălos, dar nătâng nu e.

Clara nu scoase o vorbă, curioasă unde avea să ducă această surprinzătoare discuție.

– Nici „ticălos“ nu e, protestă Lucy.

Apoi, părând să înțeleagă și restul observațiilor lui Samuel, se uită urât la el și adăugă:

– Și, ce vrei să zici cu „nătâng nu e“? De ce nu s-ar însura domnul Fitch cu mine? Doar sunt destul de frumușică.

– N-am vrut să... dar Samuel se întrerupse, îmbujorat. N-are de-a face cu frumusețea ta. Omul ăsta intră în vorbă cu slujnicele de la hanuri, dar nu se însoară cu ele. Mai ales dacă se întâmplă ca vreuna să aibă doi şuți pe post de frați. E polițai, iar nevasta lui trebuie să fie o femeie onorabilă.

Lucy se ridică mânioasă.

– Adică, eu nu sunt onorabilă?

Samuel se făcu roșu ca para.

– Of, Lucy, doar știi că nu asta am vrut să zic. Am vrut...

– Sunt fată cuminte, iar el știe asta. Și dacă vreau să mă ia Rodney de nevastă, pot să-l silesc. Să vezi de nu!

Pe chipul lui Samuel se iviră nori de furtună.

– Rodney? Așa-i zici acuma? O să ajungi o femeie întreținută, spuse el clătînând din cap, și nici măcar nu vezi asta!

– Cum?

– Mai întâi, te pune să-i zici pe numele mic. Pe urmă te sărută. Pe urmă, „Vai, scumpo, vrei să mă lași să...“

– Hei, ia ascultă! Încetează cu prostiile astea! exclamă Lucy, îmbujorată. Nu mă mulțumesc cu mai puțin de-o verighetă. Iar domnul Fitch îmi respectă dorința. E un gentleman, nu ca alții.

În Samuel se topi orice urmă de împotrivire. Își plecă ochii, atent la halba de bere.

– A fost o vreme când purtarea mea îți plăcea.

Emoția de pe chipul fetei o făcu pe Clara să se întrebe ce se petrecuse oare între ei, înainte să-l fi cunoscut ea pe Samuel.

– Asta a fost demult, Sam, murmură ea. S-au mai schimbat lucrurile de-atunci.

Aranjându-și șalul pe umeri, ca o mare doamnă, Lucy se întoarce spre Clara.

– Dacă nu mai aveți nimic să-mi spuneți, domniță...

– Ba mai am, o contrazise Clara, dar era limpede că n-avea să ajungă prea departe dacă servitorul ei amoretat continua să se vâre în discuție. Samuel, ești bun să mă aștepti afară? Trebuie să vorbesc cu Lucy între patru ochi.

Băiatul se încruntă.

– Nu vreau să vă las aici singură....

– N-o să se lege nimeni de mine. Haide. Vin și eu într-o clipită.

C-o ultimă privire sfidătoare aruncată lui Lucy, Samuel se ridică și ieși ca o furtună. Tânăra păru să se mai liniștească.

– Mulțumesc, domniță. Sam nu pricepe c-o femeie trebuie să facă ce-i mai bine pentru ai ei.

– Adică, să se mărite cu un polițist, ca să asigure viitorul financiar al fraților ei?

Lucy se întristă.

– Nu-l ascultați pe Sam. Asta n-are nici în clin, nici în mână cu domnul Fitch. Doar că... nu vreau ca băieții să mai vină pe-aici, deocamdată.

Lucy nu prea știa să mintă, dar Clara nu vedea nici un motiv s-o mai bată la cap. Se îngrijise Samuel de partea asta.

– Nu mă privește ce speranțe ți-ai pus în domnul Fitch, dar frații tăi nu pot aștepta până se îndeplinesc „planurile” tale. Au nevoie de susținerea și de afecțiunea ta, și chiar acum.

– Sunt pe mâini bune la căminul dumneavoastră, domniță.

– E o iluzie că le e bine. Știai că, acum trei zile, l-am prins pe Johnny încercând să vândă unui negustor un ceas furat?

Lucy își plecă ochii.

– D... da, mi-a zis. Mi-a spus cum s-a-ntâmplat. Dar l-am certat zdravăn, i-am zis că, dacă e dat afară de la cămin pentru asemenea nerozii, o să ajungă pe străzi, de capul lui. l-am zis lămurit că aici nu poate să vină, așa că n-o să mai calce strâmb, vă jur.

– Crezi? Fratele tău e foarte încăpățânat. Probabil că n-o să uite că are o datorie la căpitanul Pryce, pentru ceas, iar eu l-am

avertizat că-l voi da afară din cămin dacă îl prind că se duce s-o recupereze. Astea sunt regulile și nimeni nu are voie să le încalce. Având în vedere că e deja a treia oară când nu respectă regulile...

– Înțeleg, domniță. Dar, căpățânos sau nu, Johnny nu va mai greși. După ce i-am povestit de căpitanul Pryce...

Clara ezită. Aruncă o privire spre locul unde ședea Morgan, adâncit în continuare în discuția cu tovarășii săi.

– Ce i-ai povestit?

Lucy se uită și ea la Morgan, apoi se aplecă spre Clara și-i șopti:

– L-am prevenit să nu se incurce cu oamenii Spectrului. Este periculos.

Clara se cutremură.

– Dar am crezut că afacerile căpitanului Pryce nu sunt legate de-ale ticălosului aceluia.

– Din ce-am auzit eu, lucrurile s-au schimbat, șopti Lucy, coborând și mai mult tonul. Umblă vorba că Spectrul a făcut un târg cu căpitanul, c-au bătut palma.

Clara tresări.

– Cine spune asta?

– Lumea care vine pe-aici, răspuse tânăra ridicând din umeri.

– Așadar, e numai un zvon.

– Păi... da, dar aș pune rămășag că-i adevărat. În colțul ăsta de oraș, dacă un negustor nu e mână-n mână cu Spectrul, s-a zis cu el.

Da, iar dacă într-adevăr Morgan bătuse palma cu ticălosul, atunci nu va mai putea să-și țină promisiunea. Spectrul nu și-ar lăsa lacheii să hotărască singuri de la cine cumpără și de la cine nu. Și, iată cum Morgan va ajunge din nou să-i ispitească protejații.

Cu inima grea, se uită iarăși la el și la acoliții lui. Să fie oare chiar aceia oamenii Spectrului? Veniți să stea de taină cu fârtatul lor? Nu, mai bine să nu se pripească. Spitalfields gema de zvonuri neîntemeiate. Până nu știa sigur, nu avea dreptul să-l judece.

Se întoarse din nou către Lucy.

– Mi-aș dori să pot fi la fel de încrezătoare în privința lui Johnny. S-a făcut foarte încăpățânat în ultima vreme, așa că nu știu dacă te va asculta.

– Mă va asculta, promit, repetă Lucy, cu ochii la domnul Tuf-ton, care se încrunta la ea din celălalt colț al camerei. Frate-meu e băiat deștept, n-o să riște să fie dat afară. Acum vă rog să mă scuzați, zise ridicându-se brusc, trebuie să mă întorc la muncă.

Înainte să apuce să protesteze, Lucy se făcu nevăzută. Clara rămase privind lung, sentimentul de neajutorare copleșind-o cu totul. Voia din suflet să creadă că Lucy nu se înșela în privința fraților ei, dar se îndoia amarnic. Și, ce era cu acest domn Fitch? Dacă fata pusese ochii pe-un ofițer al legii care știa de situația ei, ce-avea să se aleagă de sărmanii Tim și Johnny, în cazul în care acesta avea să-i alunge?

În același timp, Clara mai avea de rezolvat și problema lui Johnny: cum să-l împiedice să-i mai treacă pragul lui Morgan? Neliniștită și supărată, se ridică și dădu să părăsească taverna, dar îi căzură ochii pe Morgan, care acum ședea sigur. O văzuse și el.

Ochii li se întâlniră: ai ei, încărcăți de mânie, ai lui, plini de curiozitate. Apoi, pe chipul lui se așternu o expresie de interes ascuns, întunecat, care-i făcu sângele să fiarbă și gura să i se usuce. Morgan o cercetă din cap până-n picioare, parcă încercând să ghicească plăcerile ascunse sub faldurile mantiei, sub rochia modestă, sub cămășuță, parcă așteptând ca ea să-l invite să le descopere...

La naiba, de ce oare îi stătea mintea la lucrurile astea? De ce-o chinuia așa? Poate că omul nu era decât un lacheu de-al Spectrului. La asta trebuia să se gândească – să descopere adevărul despre legăturile pe care le avea Morgan, ca să știe cum să procedeze în continuare. Își miji ochii. Poate că era mai bine să-l întrebe, pur și simplu. Locul nici c-ar fi putut fi mai nimerit – o tavernă plină ochi, unde nu putea să-și facă de cap cum voia el. În nici un caz nu putea s-o „siluiască“, asta era limpede.

Îndreptându-și umerii, schimbă direcția și-o porni cu pași hotărâți către el. Morgan o întâmpină în picioare, zâmbind și plecându-și capul în semn de salut.

– Seara bună, Clara. Ai venit să bem un pahar împreună?

Dată fiind intimitatea ultimei lor întâlniri, ar fi fost caraghios să protesteze împotriva tonului său familiar, sau a faptului că-i spunea pe nume cu atâta ușurință.

– Aș vrea să-ți vorbesc, dacă se poate.

C-o fluturare din mână, Morgan îi arată locul liber din fața lui. Clara se așează pe scaun, fără să ia în seamă privirile curioase ale vecinilor. Când bărbatul își reluu locul la masă, pulpa lui o atinse ca din întâmplare pe-a ei. Clarei i se opri răsufierea. Oare o făcuse dinadins? Apoi, Morgan își frecă cizma de încălțările ei, iar răspunsul deveni limpede. Deși picioarele lor erau despărțite de straturi zdravene de piele englezească de calitate, clipa aceea de intimitate o copleși, împingând-o să-și smucească piciorul de lângă al lui și să roșească. Râsul lui profund, răgușit, îi dădu frisoane.

– Înțeleg că n-ai venit să reinnoiești legăturile noastre mai... intime.

– Nu, în nici un caz!

Vâzându-i sprânceana ridicată, Clara își mai domoli glasul.

– De fapt, am venit să-ți mulțumesc.

– Pentru ce? întrebă el, măsurând-o bănuitor din ochi.

– Pentru că te-ai ținut de cuvânt și n-ai mai cumpărat nimic de la protejării mei.

– N-a fost prea greu. Nici unul dintre ei n-a mai încercat să-mi vândă ceva. S-au mulțumit să dea târcoale prăvăliei. Se pare că ți-au ascultat povețele. Însă nu de asta ai venit până aici, așa-i? o întrebă el săgetând-o cu privirea.

„Doamne, omul ăsta îți citește gândurile!”

– Nu. Am... aăă, am vrut să te întreb dacă-i adevărat ce-am auzit.

– Da? făcu el, precaut.

– Se zvonește că te-ai învoit să lucrezi în slujba Spectrului. Și, de vreme ce mie mi-ai spus că nu lucrezi decât pe cont propriu...

– N-am spus niciodată că lucrurile nu s-ar putea schimba.

– Deci, e adevărat!

Morgan se încruntă și-și încrucișă brațele.

– Ce-ți pasă dacă lucrez pentru el sau nu?

Faptul că schimbase vorba o îngrijora și mai tare. Totuși, nu spusese răspicat dacă se înhăitase ori ba cu Spectrul din Spitalfields.

– Dacă e adevărat, atunci nu te vei mai putea ține de cuvântul dat: vei fi obligat să iei bunuri furate de la oricine ți le aduce. Chiar și de la băieții mei, dacă mai cade vreunul în păcat.

– În cazul asta, nu le va păsa de negustorul locuiește prin preajmă sau în cealaltă parte a orașului, zise el ridicând din umeri.

– Dar nu înțelegi! Dacă negustorul stă în cealaltă parte a orașului, băieții nu vor fi siliți să-și vadă vechii tovarăși plimbându-se de colo, colo, cât e ziua de lungă, fudulindu-se cu norocul lor și cu banii câștigați pe căi necurate. Stând departe, copiilor le e mai ușor să uite de trecut și să se întărească pentru a rezista ispitei. Cum însă ești atât de aproape...

Mușchii feței lui se încordară.

– Fă-ți treaba cum se cuvine, și nu va mai fi nevoie să te îngrijezi în privința influenței mele asupra protejaților dumitale.

Felul în care-i desconsiderase, atât de direct, temerile îi ucise orice speranță că zvonurile ar fi putut fi false. O copleși dezamăgirea în asemenea măsură, încât fu nevoită să-și înăbușe un țipăt de disperare.

În clipa aceea, își dădu seama cât de neghioabă fusese. Blân-dețea cu care-i tratase copiii îi făurise, în ochii ei, o imagine de adevărat domn, părăsit temporar de noroc, de om cumsecade care nu avea, poate, nevoie decât de puțină încurajare pentru a renunța la viața nelegiuită pe care-o ducea. Asemenea iluzii se născuseră fără îndoială din nesuferita atracție pe care-o simțea pentru acest ticălos. O atracție care tocmai își dăduse obștescul sfârșit.

– Am înțeles, domnule, izbuti ea să îngaime. Am... ca o proastă, am crezut că dumneata... Se ridică brusc, disperată să iasă de-ocolo înainte să-i scape cât de mult crezuse în promisiunile lui deșarte. Nu contează ce-am crezut. Se vede treaba că am greșit.

Se întoarse să plece, însă el o prinse de braț tocmai la timp.

– Uite ce e, Clara, nu fugi așa. Haide să terminăm discuția, ca niște oameni civilizați.

– Oamenii civilizați nu se poartă așa cu o femeie, zise ea privind la degetele care-i strângeau violent brațul, apoi din nou la el, cu răceală. Fii bun și dă-mi drumul, domnule.

Spre marea ei mirare, el se supuse, chiar dacă după o înjurătură zdrăvăne. Când o porni iarăși către ieșire, îl auzi spunând:

– Încă n-am bătut palma cu Spectrul.

Uluită de această mărturisire, Clara se opri locului și se uită lung la el. Morgan era mândros, sfidător.

– Asta ai vrut să auzi?

– Doar dacă e și adevărat.

Chipul lui părea cioplit în piatră.

– E adevărat.

– Dar te-ai putea răzgândi?

Preț de-o clipă nesfârșită, el rămase tăcut, privind-o cu ochi scăpărători, parcă și cu o ușoară ezitare. Apoi își feri privirea.

– Da.

– Am înțeles. Atunci, voi ști ce-am de făcut.

– Asta ce dracului mai înseamnă? întrebă el, străfulgerând-o iarăși cu privirea.

Clara se îndepărtă fără să-i răspundă și se strecură cu iuțeală printre mese, grăbindu-se să plece pentru ca el să nu-i vadă lacrimile. Cu o înjurătură, Morgan se repezi după ea, împingând lumea cât colo, până ce o prinse din urmă.

– La naiba cu toate! Clara, spune-mi ce vrei să faci.

Nu-i răspunse, fiindcă nu era în stare. Nu știa ce voia să facă. Însă nu-i mai putea permite să-și continue afacerile așa de aproape de cămin. Ieși în goană, ușurată să-l găsească pe Samuel așteptând-o pe o bancă. Credinciosul servitor sări imediat în picioare.

– Domniță, ce...

Morgan ieși ca o furtună pe ușa tavernei.

– N-am terminat de vorbit cu dumneata!

Încruntat, Samuel păși între cei doi.

– Seara bună, căpitane Pryce. Sper că n-o necăjești pe doamna.

Asta-l opri pe Morgan, care se uită furios întâi la Samuel, apoi la Clara. Chiar și-n lumina puțină a înserării se vedea mânia ce mocnea sub expresia aparent rigidă a feței lui.

– Doamna a început o discuție pe care n-a încheiat-o. Așa că, dacă ești bun, Samuel...

– În ce mă privește, discuția e încheiată, zise Clara.

– Să-mi fie cu iertare, căpitane, exclamă Samuel pe un ton ciudat de umil, dar nu știam că doamna voia să-ți vorbească...

– Să nu îndrăznești să-i ceri iertare, Samuel, izbucni Clara. Am dreptul să-i vorbesc când vreau eu. Și dreptul să nu vorbesc cu el. În plus...

– Prea bine, Samuel, zise Morgan, aruncându-i servitorului o privire obosită. Du-o acasă. Sunt convins c-ai făcut tot ce-ai putut ca să te ții de învoială.

La auzul cuvântului „învoială”, Samuel gemu stins, apoi își oferii repede brațul Clarei.

– Să mergem, domniță.

Clara se încruntă la el.

– Despre ce învoială vorbește omul ăsta? Când Samuel își plecă fruntea, se întoarse spre Morgan, încruntându-se și la el. Despre ce învoială e vorba, domnule?

Morgan îi răspunse calm.

– Discuția noastră a luat sfârșit, nu-i așa? Nu mi-ai răspuns la întrebări, nu îți răspund nici eu. Noapte bună, *mademoiselle*.

Apoi se întoarse agale în tavernă, cu mulțumirea de sine a omului care știe c-a avut ultimul cuvânt. De îndată ce ușa se închise în urma lui, Clara izbucni.

– Ooof, omul ăsta e cel mai enervant, cel mai... mai revoltător... Fără să bage în seamă brațul întins de Samuel, se răsuci pe călcâie și o porni către locul unde era oprită trăsura, în preajma căminului. E mereu atât de încrezut și sigur pe el. Iar acum te-a atras și pe tine în afacerile lui dubioase.

– Ba nu, domniță, o contrazise Samuel, grăbindu-se în urma ei. Nu-i deloc cum ziceți, vă jur.

– Atunci, cum e? se răsti ea, oprindu-se brusc.

Samuel se opri și el, uitându-se insistent și vinovat la vârful încălțărilor.

– Mă învață cum să mă bat, atâta tot. Ca să pot să vă apăr, o lămuri el, dar văzând că-l privește cu ochii mari, adăugă: Mă întâlnesc cu el dimineața, după ce vă las la cămin.

La orice se așteptase, numai la una ca asta nu. Morgan îl învăța pe Samuel cum s-o apere?

- Nu te cred. De ce?

Samuel ridică din umeri.

- Eu l-am rugat. În seara aia, după ce-am plecat de la prăvălie, m-am întors să-i zic vreo două, dar s-a ținut tare. P-ormă, mi-a zis că, dacă vreau, mă învață cum să am grijă de dumneavoastră.

- Așa, din senin?

Încercă să nu se lase impresionată de poveste, dar cum să rămână rece, când Morgan se străduise atât de mult pentru ea? Apoi, îi veni un gând.

- Dar el a zis ceva de-o „învoială“. Tu ce trebuia să faci în schimbul lecțiilor?

Samuel oftă și-și înfundă mâinile în buzunare.

- Să vă țin departe de afacerile lui.

- A, bineînțeles.

Micul ei vis fericit se spulberă. Ar fi trebuit să știe deja că Morgan nu mișca un pai fără să aibă un interes. În cazul de față, mizerabilul își imaginase că, mituindu-i servitorul s-o țină departe de el, avea să-și poată vedea liniștit de treburile lui necurate.

- Pe onoarea mea, domniță, nu cred că-i așa de ticălos pe cât vă închipuiți. Își face mari griji pentru siguranța dumneavoastră, iar asta trebuie că înseamnă ceva, nu?

- Da.

Însemna că izbutise să se strecoare pe sub pielea lui Samuel. S-ar fi simțit trădată de purtarea băiatului, dar știa că el își privea cu mare seriozitate îndatoririle de paznic. Și cu ce iscusință îi manipula Morgan pe oamenii binevoitori!

Prea bine, măcar acum știa că nu se putea bizui pe Samuel în lupta împotriva lui Morgan. Trebuia să-i pună bețe în roate de una singură. Și sigur avea să găsească o cale. Pentru că refuza să stea cu mâinile în sân și să-l lase pe... pe ticălosul ăla cu două fețe să-i momească pe băieți de partea lui. Nu, cu nici un chip.

Necazul era că nu știa cum să procedeze. L-ar fi dat pe mâna poliției dacă ar fi fost sigură că oamenii legii ar fi ascultat-o. Însă experiența o învățase că aceștia cereau dovezi solide, pe care ea nu le avea. Și chiar dacă l-ar fi luat pe Morgan la întrebări, doar

de hatârul ei, nu putea avea încredere în toți. Dacă dădea peste un polițai necinstit, acesta ar fi luat mita oferită de Morgan și totul s-ar fi oprit acolo.

Clara oftă. Țsta era necazul în Spitalfields: totul se făcea pe sub mână, la adăpostul întunericii sau în cămăruțe ferite de ochii lumii. Dacă măcar o parte din afacerile acestor ticăloși ar fi fost scoase la lumină, atunci... Da, asta era! De asta era nevoie! Și știa omul potrivit care s-o ajute să demaște aceste nelegiuiri.

Pe măsură ce-n mintea ei lua naștere un plan dibaci, pe buze îi înflori un zâmbet larg. Poate că îl atrăsese Morgan pe Samuel de partea lui și-l ispitise pe Johnny să se întoarcă la vechile năravuri, dar războiul încă nu-l câștigase. De mâine chiar, se va pune pe treabă și-i va scufunda căpitanului toate corăbiile.

Capitolul 7

Sunt tentat să cred că nu au fost prea multe epoci, de la crearea lumii, care să fie dominate de vicii la fel de mult ca aceasta prezentă.

„Introducere“, Judecăți juvenile pentru prădarea livezilor, pentru minciuni și alte abateri ticăloase, de domnul Tommy Littleton, secretar al curții, R. Johnson

Loviturile de ciocan din visul lui Morgan se transformară în detunături, trezindu-l din somn. Mormăind amenințări, se rostogoli în pat, așezându-se pe marginea acestuia, cu capul zvâcnindu-i sălbatic. Ciocăniturile veneau de la ușa ce dădea în străduța lăturalnică.

Cine dracu' era? Aruncă o privire la ceas și nu-i veni să-și creadă ochilor. Era unsprezece, mult după ora la care trebuia să-și țină lecțiile cu Samuel. Nu avea dispoziția necesară pentru a se ocupa de lacheu în această dimineață, mai ales că acesta nu reușise să o țină pe Clara deoparte cu o seară în urmă. Se pregăti să se întindă

iarăși în pat și să-și acopere cu o pernă capul care îl dureau, apoi se răzgândi. Era posibil ca Samuel să știe ce voise să spună Clara cu toate amenințările pe care i le aruncase atunci.

Gândul îl făcu să se ridice cu greu în picioare. Înaintă împleticit, aproape împiedicându-se de cizme, și își dădu seama în ultima clipă că era gol. Întinse mâna după indispensabilii mototoliți, iar bătăile reincepură, declanșând o serie de explozii în capul său.

– Vin, dracu' să te ia! strigă el, trăgându-și și pantalonii pe el. Aruncându-și pe spate cămașa, se îndreptă spre ușă, apoi o deschise atât de violent că se izbi de zid, iar capul îi pulsă, străpuns de junghiuri.

Dar nu Samuel stătea dincolo de prag.

– Iute, lăsați-mă să intru! imploră Johnny Perkins, scrutând alea cu privirea, ca și când s-ar fi așteptat să fie prins din clipă în clipă.

– Ce dracu' faci aici? îl întrebă Morgan, frecându-și fața încădrată de perciuni.

Johnny clipi auzindu-i tonul aspru.

– Am venit să-mi dați banii. Pentru ceas.

Morgan aruncă o privire pe alee.

– Dar Lady Clara?

– Nu e la cămin astăzi. A trimis vorbă că merge la plimbare în parc cu mătușa ei.

Ceea ce explica de ce nu venise Samuel în dimineața aceea. Morgan ezită, gândindu-se. Dacă Clara avea să afle vreodată, va fi vai și-amar de ei. Pe de altă parte, poate că ar trebui să-i dea banii băiatului și să termine odată cu asta. Atâta timp cât ea nu afla de întâlnirea lor, iar Johnny se ținea deoparte, nu mai avea vreun motiv să se agite că îi corupea protejații.

– Bine, mormăi el, lăsându-l pe băiat să intre.

Apoi Johnny trânti ușa în urma lui.

– *Sacré bleu*, mai ușor cu zgomotele, pentru Dumnezeu, mormăi el.

Johnny îl privi cu ochii mijiiți.

– Ce-ați pățit? Pare că v-a lovit fulgerul.

– Mai rău de-atât. Am băut destul aseară cât să dau foc unei case. Nu că ar fi treaba ta.

Și cine ar fi crezut că un picușor de rachiu poate face atâta rău? Nici măcar nu-i plăcea. Plănuiise să-și cheltuiască banii cumpărând băuturi pentru alții, ca să le dezlege limbile cu privire la Spectru.

Dar planul lui se dusese de râpă după întâlnirea cu Lady Clara. Privirile ei îngrozite și promisiunea „voi ști ce-am de făcut“, ce-o fi însemnând și asta, îl urmăriseră, până începuse să toarne păhărel după păhărel. În curând, rândurile de băutură pe care le cumpărase pentru posibili informatori se transformaseră în rânduri de băutură pentru tovarăși de beție și pierduse de tot controlul. Și plătea pentru asta cu vârf și îndesat, blestemați fie ochii ei!

Se întoarse către camera din dos, unde își ținea seiful.

– Lady Clara merge des la plimbare cu mătușa sa?

– Nu de când stau eu la cămin. Dar cred că mătușa e un picușor singură, dacă doamna e plecată atâta. Probabil că a împuns-o pe Lady Clara să meargă.

Sau invers. Ce pune la cale femeia asta? Era greu de ghicit. Nu întâlnise niciodată o femeie atât de imprevizibilă, atât de ne-cugetată cu privire la siguranța ei, atât de... generoasă cu copiii.

Înghiți în sec. Ceea ce îl înmuia era bunătatea ei față de copii. Nu mai văzuse așa ceva. Și cum de nu-și dădea seama Johnny cât de norocos era?

– Nu va observa nimeni că ai plecat?

– Trebuia să curăț oalele la bucătărie cu Peg, dar i-am promis un șiling dacă mă lasă să plec. Așa că cre' că-s în siguranță până la prânz.

Morgan se relaxă. Cu puțin noroc, nu-l va face pe puști să dea de bucluc. Din nou.

– Îți aduc banii.

Morgan nu-l lăsă pe Johnny să-l urmeze în încăperea din spate și gesticulă către prăvălia din față.

– Așteaptă acolo.

Cum în ochii lui Johnny apăru un licăr, Morgan adăugă:

– Dacă descopăr că lipsește ceva când mă întorc, vei plăti pentru asta mai târziu și nu mă refer la șilingi. S-a înțeles?

Vorbele alungară lăcomia lui Johnny. Băiatul dădu din cap, cu ochi mari și temători. Pe buzele lui Morgan se iți un zâmbet. Era uimitor ce efect putea avea o amenințare mărunță și o privire

cruntă chiar și asupra celui mai incorigibil hoț. În timp ce se îndrepta spre seif, strigă:

– Și cât zici că-ți datorez?

– Două lire, răspunse Johnny.

Morgan dădu ochii peste cap la tentativa nerușinată a flăcăului de a-l înșela. Nici un negustor de bunuri furate care se respecta nu i-ar fi dat băiatului mai mult de zece șilingi.

Cu ochii la intrarea în încăperea din față, Morgan trase panoul ascuns în perete, deschise seiful și numără un pumn de monede. Apoi închise și se întoarse în încăperea din față, unde Johnny se foia la fereastră, cercetând strada.

– Relaxează-te, băiete, spuse Morgan. Nu-i nimeni pe-afară la ora asta, în Spitalfields.

Noaptea pierdute dinaintea paharelor de rachiu îi făceau pe locuitori să se trezească târziu. Durerea care îi săgeta capul îl anunța că fusese cu adevărat unul dintre ei cu o seară înainte.

Și pentru ce? Nu aflase nimic util, oricâte băuturi cumpărase și la câte glume proaste răsese. Tovarășii săi de pahar se plânseseră de vremurile grele și de uneltirile care dăduseră greș, de buclucurile cu judecătorul și prietenii de la Newgate, dar nimeni nu fusese dispus să discute despre cel mai faimos criminal din Spitalfields.

Nu se alesese decât cu mii de regrete a doua zi, care se adunaseră în mare măsură în stomacul învolburat și în căpățâna care-i zvâcnea. Fusese atât de sigur că lăsase în urmă zilele de coșmar din copilărie, dar nu fusese nevoie decât de nițel rachiu ca să se simtă în largul său alături de niște tovarăși pe care avea să-i disprețuiască după ce se trezea din beție.

Se încruntă. Încă un păcat de pus în cărca lui Ravenswood. Trecând în spatele tejghelei, lăsă banii lui Johnny să-i cadă din pumn.

– Șase șilingi. Atâta făcea ceasul.

Nu avea nici un rost să-i dea băiatului suficient, astfel încât să-l tenteze să se întoarcă. Johnny se încruntă.

– Cre' că n-am de ales când e vorba de negustori de lucruri furate cu punga strânsă.

Întinse mâna după monede, dar Morgan își ținu mâna pe ele.

– Înainte să ți le dau, trebuie să-mi promiți că nu te vei mai întoarce niciodată în prăvălia mea.

Johnny ridică iute capul cu o privire șocată.

– De ce nu?

Morgan ridică o sprânceană.

– Pentru că nu e nimic pentru tine aici. Am rămas cu impresia clară că voi, băieții de la cămin, ați renunțat la hoție.

– Nu pot. Nu încă.

– De ce nu? Dacă Lady Clara îți dă de mâncare, îmbrăcăminte și adăpost, nu trebuie să muști mâna care te hrănește.

– Tre' să fac rost de douăzeci de lire, izbucni Johnny. Trebe!

– Ei, de ce ar avea nevoie un flăcău ca tine, care are unde să stea și mâncare pe săturate, de douăzeci de lire?

În privirea încruntată a lui Johnny apărură sfidarea tipică tuturor băieților care o apucă pe căi greșite.

– Ce vă pasă, atâta timp cât vă primiți partea?

Morgan scrâșni din dinți. Uneori putea fi frustrant să faci pe negustorul de bunuri furate. Schimbă tactica.

– Dar dacă te prinde Lady Clara furând?

– N-o să mă prindă.

– Dar dacă se întâmplă? insistă Morgan.

Vârându-și mâinile în buzunare, Johnny ridică din umeri cu o aparentă nonșalanță.

– Va trebui să plec de la cămin pentru o vreme, atâta tot.

Pretinsa nonșalanță a lui Johnny îl izbi pe Morgan ca o lovitură în stomac. Și el, la vârsta lui Johnny, își ascunsese teama în spatele unei măști de bravură. Se pricepuse al dracului de bine să pretindă că nu-i păsa că supraviețuirea lui și a mamei sale depindeau de iscusința ei – tot mai puțină – de a atrage atenția bărbatilor. Să ascundă de ea adevărul cu privire la felul în care făcea rost de cei câțiva bănuți pe care îi adăuga la puținele lor economii. Să trăiască cu groaza că într-o zi va fi aruncat în temniță, iar ea va rămâne să se lupte singură.

– Vrei să spui că, dacă furi din nou, Lady Clara te va alunga? îl iscodi el.

– Regulile căminului spun că dacă șutești sau vinzi mărfuri furate de trei ori – iar eu am fost deja prins de două – ești dat

afară. Nu te poți întoarce decât după o lună, dacă ți-ai schimbat năravul.

Morgan își aminti că auzise de astfel de „reguli“ de la băieții de pe străzile Genevei, care erau primiți și alungați din instituții caritabile precum căminul lui Lady Clara. În realitate, regulile ei erau indulgente. Alte instituții îi trimiteau pe cei care le încălcau la casa de corecție, sau chiar la închisoare. Asta în cazul în care catadicseau de la bun început să îi accepte pe delincvenți.

Dar când va veni momentul să-l dea afară, o va lăsa inima pe Lady Clara să o facă?

Deodată pricepu totul. Ea se temea că nu o va face. De aceea încercase să recupereze ceasul pe care îl furase Johnny, și era atât de pornită să-l gonească pe Morgan. Nu voia să fie nevoită să-l dea afară pe flăcău – de fapt, pe nici unul dintre băieții ei care ar fi putut să se întoarcă pe căi greșite. Iar Morgan nu avea de gând să fie responsabil pentru că ea încerca să-și respecte convingerile.

– Îmi dați baniî sau nu? întrebă Johnny, bosumflându-se copilărește.

– Promiți să te ții departe de locul ăsta? Și să le spui și celorlalți băieți că nu sunt bine-veniți?

Johnny ridică din umeri.

– O, bine.

Când îi înmână monedele, Johnny le strânse în palmă, apoi le numără cu lăcomie, după care le dădu drumul în buzunarul hainei lui roșii jerpelite. Apoi își ridică bărbia, cu mândrie.

– O să mă duc la alt negustor de lucruri furate, atâta tot.

– Bine. Fii nesăbuit dacă vrei. Dar nu în prăvălia mea.

Un huruit neașteptat și lătrături dezlănțuite îi făcură pe amândoi să dea fuga la fereastră. Morgan de-abia apucă să vadă apariția bizară a unei cucoane cu brațele încărcate de câini hămăitori, care cobora dintr-o trăsură oprită de cealaltă parte a străzii, când Johnny se aruncă la podea.

– La dracu', e ea!

– Ea? întrebă Morgan, încercând să vadă mai bine prin vitrină.

– Lady Clara!

Morgan ieși de după tejghea și se duse la ușa de sticlă. În clipa aceea, un lacheu ajută o a doua doamnă să coboare din trăsură.

Morgan îi cunoștea silueta atrăgătoare mult prea bine. La nai-ba cu femeia asta băgăreată! Era ultimul lucru de care avea nevoie în această zi în care în capul lui sălășluia o menajerie de fiare dezlănțuite.

Apoi Clara se îndreptă de spate, iar Morgan uită de durerea de cap. Dumnezeu să-l ajute, dar era o plăcere să o privești, chiar și cu ochi încețoșați ca ai lui. Unde era rochia ei pământie sobră și boneta ei simplă? Astăzi, un spențer alburii, cu o tăietură impecabilă, se cambra pe deasupra corsetului ei, subliniindu-i sânii și umerii bine conturați, iar dedesubtul acestuia se unduiau metri întregi de țesătură de un albastru pal, ajungându-i până la glezne. Când se mișca, briza ușoară unduia materialul delicat, dezvăluind când linia unei gambe, când curbura unui genunchi grațios.

Sângele i se înfierbântă în vene când își închipsea că-și strecoară mâinile pe sub rochie, atingându-i gambele învelite în ciorapii de mătase. Apoi mai sus, deasupra jartierelor, pentru a ajunge la carnea caldă și parfumată, care tremura sub degetele lui, înaintând să mângâie...

– Cum arată? croncăni Johnny de la picioarele lui Morgan. Pare furioasă? Se îndreaptă încoace?

„Se îndreaptă spre patul meu, dacă e să am un cuvânt de spus în privința asta.“ Înjurând printre dinți, Morgan se luptă să-și țină în frâu imaginația ațătată.

– Nu se îndreaptă niciunde în clipa asta. Și arată... bine.

Arăta elegantă și stăpână pe sine, exact așa cum trebuia să arate fiica unui marchiz când ieșea la plimbare cu mătușa ei.

Iar aceea trebuia să fie mătușa... femeia în vârstă plină de fundițe, cu câinele cu blană cărlionțată. Scuze, câini. Patru la număr. Unul se răsfața în brațele mătușii, în vreme ce ceilalți trei săltau sau călcau pe botinele elegante din piele de ied ale lui Lady Clara. Ignorându-i, ea se îndreptă către spatele trăsorii, pentru a-i da instrucțiuni lacheului.

– Nu trebuie să mă prindă aici, șopti Johnny.

Nu că l-ar fi putut auzi cineva peste hărmălia pe care o făceau afurisiții de câini.

– Mi-a spus că, dacă vin după bani, mă dă sigur afară.

– N-o să te prindă, îl liniști Morgan.

Dar de ce dracu' era aici? Nu avea cum să știe că Johnny era în prăvălie, căci dacă ar fi știut, l-ar fi scos deja afară pe băiat, ducându-l de urechi.

Cu cât privea mai mult, cu atât devenea mai uluit. Clara își instrui servitorul să instaleze o masă și scaune pe partea opusă a străzii, în fața unei pensiuni. Proprietăreasa, doamna Tildy, ieși, purtă o conversație aparent amabilă cu Clara, apoi intră iar în casă.

Aruincând o privire către prăvălia lui Morgan, Clara se așeză la masă alături de mătușa ei și începu să aranjeze călimări cu cerneală, pene și un borcan mare de sticlă.

– Au plecat? șopti Johnny.

– Nu. După câte se pare, vor sta ceva.

– La dracu'!

Întocmai.

– Poziția le conferă o vedere clară asupra aleii și a intrării în prăvălie. Nu există ieșire prin spate, așa că va trebui să te ascunzi aici până când vor pleca.

– Nu pot! se miorlăi Johnny. Doamna Carter va începe să mă caute la ora prânzului și, când n-o să mă găsească, va trage alarma.

– Taci și lasă-mă să mă gândesc. La naiba, nu avea nici un chef să se ocupe de Clara și de protejatul ei neastâmpărat. Presupun că va trebui să scap de ea cumva.

– Dar dacă nu puteți? se auzi glasul subțiratic al lui Johnny. Când doamna își pune ceva în cap, nu-i așa ușor să o faci să se răzgândească.

– Am observat. Fii atent... Ieși în alee și observă-le fără să te vadă. Voi încerca să le conving pe ea și pe mătușa ei să plece. Dacă nu pot, atunci așteaptă până le distrag atenția și tullește-o.

Se uită în jos spre locul în care Johnny se cuibărise, lipit de o tejghea. Te descurci?

Pe chipul lui Johnny apăru un zâmbet de speranță temătoare.

– Mă descurc cu orice, atâta timp cât o împiedicați să mă vadă.

– Mă voi strădui. Dar, mai întâi, am nevoie de ajutorul tău. Le privi pe cele două femei, care acum se aplecaseră una spre

cealaltă, șușotind deasupra mesei. Ce știi despre mătușa lui Lady Clara?

– Domnișoara Stanbourne? Nu prea multe. Nu vine deloc pe la cămin. Se gândi o clipă. Dar stai, am auzit ceva de la Samuel. Domnișoara Stanbourne își iubește tare mult câinii.

Capitolul 8

*Își folosea tichia pentru pricepere și iscusință aparte,
În lupte rare, ca desprinse din carte.
Sabia lui ucidea fără greș uriașii,
Cu o viteză la care nu-i ajung nimănui pașii.*

Povestea lui Jack, ucigașul de uriași, J.G. Rusher

Câinii mătușii Verity își interpretau rolul exact cum își dorea Clara. Fiddle se încăiera cu Foodie, Faddle lătra fără încetare la firma care se legăna deasupra intrării murdare în prăvălia lui Morgan, iar Empress umbla de colo, colo pe sub masă, oprindu-se din când în când pentru a-i adulmea botinele Clarei.

Și ea era la fel de agitată ca și ei. Se simțea exact ca Jack în așteptarea uriașului. Nu că Morgan ar fi fost atât de masiv, dar prezența lui impunătoare îi aducea aminte de ceva legendar, complexitor, și care provoca teamă. În toate bătăliile pe care le purtase cu el, Morgan avusese câștig de cauză cu o ușurință tulburătoare.

Își dorea să-și poată pune tichia iscusinței a ucigașului de uriași și să se înarmeze cu sabia lui extraordinară. Cu siguranță, doar armele mitice ar fi funcționat asupra unui bărbat care putea face o femeie să uite de orice principii, chiar și de rațiune, când o lipea de perete și o săruta.

Nu că un astfel de lucru avea să se întâmple astăzi, slavă cerului. Nici măcar Morgan nu va îndrăzni să facă vreun gest neobrăzat în prezența mătușii Verity și a câinilor.

– Încetează, fetițo! strigă mătușa Verity către Faddle. Nu se cuvine câtuși de puțin ca o domnișoară să latre cu o asemenea insistență.

– Las-o să facă așa cum dorește. Nu deranjează pe nimeni.

Clara dorea ca animalele să latre. Acesta era motivul pentru care se aflau aici, deși mătușa Verity nu știa. Mătușa se întoarse către ea, pufnind.

– M-ai păcălit, știu.

Clara se alarmă.

– Ce... Cum?

– Mi-ai spus că te vei îmbrăca frumos și că vom merge la o plimbare pe Rotten Row, dacă sunt de acord să vin cu câinii aici după aceea.

Clara se relaxă.

– Dar m-am îmbrăcat frumos și am mers la plimbare.

Mătușa Verity pufni.

– N-a fost o plimbare, draga mea, a fost o goană. De-abia am avut timp să văd pe cineva, darămite să fim văzute de gentilomi importanți.

Clara își înăbuși un zâmbet.

– Nu am menționat cât de lungă va fi plimbarea.

– Și, când în cele din urmă ne-am întâlnit cu Lord Winthrop, i-ai rețezat-o înainte ca el să apuce să spună măcar două cuvinte.

– Aș fi vrut să o fi făcut. A turnat o grămadă de cuvinte, unul mai plictisitor decât celălalt. Și nici măcar nu a vrut să-mi povestească despre incidentul cu pirații de anul trecut.

– Ce pirați?

– Îți amintești? Cam cu un an în urmă, se afla pe o navă care a fost atacată de Lordul Piraților. A strigat din toți bojocii la bărbatul acela pe nume Blakely, îți amintești? Fratele baronului? Cel pe care marinarul lui Lord Winthrop l-a recunoscut printre pirați? Povestea a fost mușamalizată când acest ins Blakely s-a întors în Anglia câteva luni mai târziu, dar voiam să știu povestea reală. Și Lord Winthrop a refuzat să mi-o spună.

– Sfinte Sisoe, nepoată, la ce te așteptai? Era doar bârfă neînsemnată – și probabil că nu conținea nici un dram de adevăr.

-Nu asta am auzit. Deși trebuie să recunosc că nu l-am întâlnit niciodată pe acest Blakely în societate... și nici pe fratele său. Totuși, anumite părți din poveste trebuie să fie adevărate, altfel Lord Winthrop ar fi negat-o în întregime. Oftă. Ce om plicticos! I s-a întâmplat un singur lucru interesant în toată viața, și nici măcar nu vrea să discute despre asta.

-O, cui îi pasă că este plicticos? Are avere, este respectabil și are relații bune. Cu siguranță, asta este o compensație semnificativă pentru lipsa de spirit. Și, dat fiind că acum este dispus să treacă cu vederea rudele tale dubioase...

-Nu ți se pare curios? Nu s-a schimbat nimic până acum. Mama sa cu siguranță nu este de acord în ceea ce mă privește. Așa că de ce naiba îmi dă târcoale din nou?

Mătușa Verity ridică din umeri.

-Ești o femeie frumoasă, iar el o recunoaște acum. Mai important, el este un bărbat ales. Îi aruncă Clarei o privire vicleană. Tatăl tău ar fi fost cu totul de acord în ceea ce-l privește.

Clara râse.

-Nu e tocmai o recomandare. Deși l-am iubit enorm pe tata, a fost cel mai plicticos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Lord Winthrop este un adevărat Charles Perrault prin comparație.

-Vai, Clara Stanbourne, nu-mi vine să-mi cred urechilor! Poate că fratele meu nu se pricepea să învărtă fraze înflorite sau să danseze ca oamenii cuceritori, și poate că predicile sale erau nițel cam întortocheate, dar a fost un om însuflețit și interesant.

Clara ridică din sprâncene, amintindu-și doar de prelegeri severe despre bunătate și seri îndelungate de lectură. Tatăl său fusese cel de-al doilea fiu al unui cleric și devenise preot în virtutea inerției. O serie de morți nefericite și legături familiale întortocheate îi aduseseră pe tavă titlul și moșia care aparținuseră unui văr îndepărtat, pe când Clara era încă mică, însă tatăl ei nu își pierduse niciodată înclinația din tinerețe către Biserică.

-Dă-mi un singur exemplu de însuflețire la tata, mătușă Verity și îmi retrag afirmația.

Cu siguranță, mătușa Verity nu se așteptase să fie provocată, căci se fâstâci nițel.

– Ei bine... uneori – nu, presupun că asta era ceva destul de plicticos, dar ocazional... Adică... Se luminează la față. S-a căsătorit cu mama ta, nu-i așa? A fost un lucru extrem de îndrăzneț pentru un cleric să se căsătorească cu fiica unui moșier a cărui familie ducea o viață scandaloaasă.

– Presupun că s-a căsătorit cu ea tocmai datorită familiei. Omul avea nevoie de ceva care să-i înveselească existența plicticoasă, nu-i așa?

Mătușa Verity îi aruncă o privire piezișă.

– Ești foarte aspră cu tatăl tău, dar mamei tale nu părea să-i displacă faptul că era plicticos. Îndrăznesc să spun că l-a găsit reconfortant după copilăria în familia Doggett.

Oftând, Clara privi peste drum. Mătușa Verity avea dreptate. Părinții ei fuseseră fericiți împreună, iar acea uniune potrivită adusese mult bine în lume. Clara își petrecuse viața sperând să găsească pe cineva față de care să simtă o asemenea apropiere, dragoste chiar, dar nu se întâmplase încă.

Se îndoia că se va întâmpla vreodată. La urma urmelor, nu se putea căsători cu oricine îi cădea cu tronc. Avea responsabilități importante, oameni care depindeau de ea. Ar fi trebuit, într-adevăr, să se căsătorească cu un bărbat ca tatăl ei – de nădejde, respectabil, bun – un bărbat a cărui pasiune pentru reeducare o egala pe a ei, și care nu ar fi împiedicat activitățile ce îi aduceau atâta bucurie.

Dar, după ani întregi de frecventare a înaltei societăți, ajunsese la următoarea concluzie: bărbații de genul acela erau, cu siguranță, anoști. Sau cel puțin așa îi găsea ea. Mama își adorase soțul anost, așadar, era clar că nu pentru toată lumea un caracter plictisitor constituia un defect. Totuși, Clara tânjea după ceva mai mult. Un bărbat care să o incite și să o atragă. Sângele ticălos din familia Doggett o făcea să-și dorească ceea ce nu putea avea dacă dorea să-și continue munca.

În fiecare an, frustrarea ei creștea tot mai mult. Deși cunoscuse câțiva gentilomi care se potriveau condițiilor ei dure, îi refuzase pe cei câțiva care se încumetaseră să o ceară în căsătorie. Pur și simplu nu găsea nici o picătură de entuziasm pentru nici unul dintre ei. Dacă măcar unul ar fi fost ca Morgan...

Se încruntă. Ce idioteție mai era și asta? Era cel mai nepotrivit ticălos pe care-l găsisese vreodată interesant. Nici măcar nu o plăcea, pentru Dumnezeu! Flirta cu ea doar pentru a o distra de la activitățile sale ilegale.

Bine, deși era adevărat că o fascina, și o incita, și emana acea atracție a celor certați cu legea, dădea greș din toate celelalte puncte de vedere. Dumnezeu știa că nu ar fi putut găsi niciodată iubirea cu el. S-ar fi folosit de ea urmărindu-și scopurile, și avea să dispară în următoarea ocazie când avea să-i suradă norocul.

Chiar și o viață de față bătrână ca aceea a mătușii Verity sau căsătoria cu un soț anost ar fi fost preferabilă unei uniuni cu un astfel de bărbat.

Simțind un val subit de tandrețe față de mătușa sa, care măcar înțelegea aspectele practice ale dilemei Clarei, se întinse să o mângâie pe mână.

– Îmi pare rău dacă ești de părere că te-am păcălit să vii aici, dar îți sunt recunoscătoare pentru ajutor. Ar fi foarte plictisitor să stau aici fără dumneata. Dacă vrei să-mi folosesc moștenirea pentru altceva decât pentru cămin, atunci trebuie să solicităm donații.

Mătușa pufni, în mod vădit încă deranjată de comentariile Clarei despre Oswald Stanbourne.

– Știi că nu-mi place să vin în această parte a orașului.

– Asta mă face să îți apreciez sacrificiul cu atât mai mult.

– Ei bine... remarcă mătușa Verity, inmuindu-se ușor. Atâta timp cât îți dai seama de asta.

Mătușa Verity era o reformatoare la fel de activă ca toate rudele ei, dar evita aspectele neplăcute ale muncii în domeniu. Tricota bandaje pentru o colonie de leproși din Africa, strângea haine de la prietenele ei pentru cămin și organiza serate pentru a strânge donații – tot ce putea face de la distanță.

Ideea de a trudi în Spitalfields o înfricoșase întotdeauna, așa că nepoata sa o convingea arareori să vină în această zonă. De aceea nu îi spusese mătușii care era adevăratul scop al vizitei lor aici. Posibilitatea de a se confrunța cu un răufăcător adevărat ar fi fost un contact mult prea brutal cu realitatea pentru biata mătușă Verity.

– Sunt puțin îngrijorată de felul în care va reacționa Foodie la acest loc, continuă mătușa. Este atât de sensibilă la locurile străine.

Se părea că Foodie excela în a-și ascunde sensibilitățile, căci se învârtea în jurul cozii cu mare entuziasm.

– Nu înțeleg de ce ai vrut să aduc câinii aici.

– Ți-am spus... ca să speriem indivizii suspecti. Și să ne atragă atenția asupra delincvenților care s-ar putea încumeta să intre în prăvălia unui anumit căpitan. Asta ar trebui să pună o piedică serioasă acestui soi de activități.

– Ei bine, presupun că este un motiv suficient. Sunt cu toții niște excelenți câini de pază. În special Faddle. Iată, năsucul acestui câine...

Se întrerupse, căci ușa prăvăliei se deschise și apărură o siluetă.

– Uite, draga mea, un potențial donator.

Clara își ținu respirația în timp ce Morgan ieșea din prăvălie cu lejeritatea grațioasă a unui gentilom rafinat. Se opri să se uite în susul și-n josul străzii, ca și când abia dacă ar fi observat că se aflau acolo, apoi privi țintă spre ea. Când zâmbi cu o încântare de lup, de-abia se putu abține să nu-i arunce borcanul pentru donații în cap.

– Mă îndoiesc că acest bărbat va dori să ne susțină cauza, mătușă Verity. Este un personaj oarecum dubios.

– Bărbatul acela? Ești sigură? Arată un pic... Ei bine...

– Înfricoșător? Afurisit? Rău?

– Chipeș, șopti mătușa Verity. În ciuda ținutei sale scandaloase, este foarte arătos, nu crezi?

– Nu prea am observat.

Ce privește! Morgan era suficient de răvășitor când era complet îmbrăcat, dar doar în cămașă, cu pantalonii strâmți și în cizme dădea o nouă conotație cuvântului „păcătos”. Faptul că bărbatul acela se plimba de colo, colo, cu părul în dezordine și cu pectoralii încordându-se sub țesătura fină... Nu era de mirare că o apuca agitația și se încingea după fiecare întâlnire cu această fiară afurisită.

– Nu că un bărbat chipeș nu ar putea fi un drac și jumătate, înțelegi tu, continuă mătușa ei. Unchii tăi au fost cu toții foarte

atrăgători și au fost răi până în măduva oaselor. Deodată, o prinse pe Clara de braț. Doamne sfinte, vine spre noi!

Morgan trecu strada, dar de-abia ajunsese pe partea lor, când Empress țâșni de sub masă, ducându-se direct la el.

– Aha! Hai să vedem ce crede Empress despre el, șopti mătușa, increzătoare în abilitatea spanielului de a evalua caracterul.

La fel era și Clara. Zâmbind nerăbdătoare, aștepta ca Empress să latre și să sară la Morgan, căutând o bucățică de o carne fragedă pe care s-o înhațe sau măcar să-și înfigă puțin colții în ea. Dacă exista vreun bărbat care să dețină defecte de caracter atât de grave încât să aibă parte de aversiunea lui Empress, acela era Morgan Pryce.

Empress sări pe el, într-adevăr... Dar începu să dea din coadă și să-i lingă mâna, dând din lăbuțe în aer pentru a-i sări în brațe. Cum? Empress se transformase în trădătoare? Era imposibil!

Când Morgan se aplecă spre câine, Clara sări în picioare, gata să alerge în apărarea câinelui, dacă el i-ar fi făcut rău. În schimb, el luă animalul care dădea din coadă în brațe, răsând.

– Și, cine ești tu, mă rog?

Ținea câinele cu blândețe, relaxat, cu capul la câțiva centimetri de chipul lui. Empress îl linse pe bărbie, iar el zâmbi larg.

– Oricine ai fi, ești prietenoasă.

Abilitatea lui Empress de a cântări caracterul se duse pe apa sâmbetei.

– Clara, ai văzut? șopti mătușa puțin prea tare. Ești sigură că este genul dubios?

Morgan ridică privirea către ele, în mod evident amuzat.

– Cine este genul dubios?

– Știi prea bine cine, răspunse Clara. Acum pune cățelușa jos, căpitane Pryce. O sperii.

– Da, văd că-i tremură... lăbuțele, răspunse Morgan arogant, dar lăsă câinele jos când se apropie de masă.

Când se opri direct în fața ei, Clara abia reuși să nu se sufocă văzând urma neagră de păr care se ițea deasupra cămășii pe jumătate încheiate. Cu ochii strălucind răutăcioși, se înclină la fel de curtenitor ca oricare dintre lorzii pe care îi întâlniseră pe parcursul plimbării lor.

– Bună dimineața, Lady Clara. Și cine este încântătoarea dumitale însoțitoare în această dimineață?

Ar fi fost extrem de nepotrivit să o prezinte pe mătușa sa unui negustor de bunuri furate. Dar, fiindcă mătușa Verity o călca deloc ușor pe picior, nu avu de ales. Oftând, Clara făcu prezentările.

– Domnișoara Stanbourne, nu-i așa? spuse Morgan aruncându-i mătușii un zâmbet strălucitor. Văd asemănarea dintre dumneavoastră și nepoată. Aveți aceiași ochi albaștri frumoși.

Spre ciuda Clarei, mătușa sa roși. Dumnezeule, nu era nevoie de prea mult ca să o îndulcești pe mătușa Verity, nu-i așa?

– Cât despre dumneata, Lady Clara, spuse el aruncându-i un zâmbet la fel de devastator, arăți extraordinar în această dimineață.

Când își însoți complimentul cu o privire insistentă asupra gurii ei, ea îi aruncă o căutătură cruntă. Ticălosul nu putea să reziste să nu facă o aluzie la sărutările lor din prăvălie.

– Iar dumneata arăți destul de rău, răspunse ea.

– Clara! sări mătușa sa. Ce s-a întâmplat cu manierele tale?

– Spun ce cred, pufni Clara.

Era adevărat. Arăta într-adevăr rău, și neîngrijit pe deasupra. De aproape, îi vedea barba nerasă care îi umbrea falca și ridurile de oboseală care îi încrețeau fruntea. Ca să nu mai pomenim de ochii lui cu privire încețoșată.

– Nu, e în regulă, îi spuse Morgan mătușii fără ranchiună. Am avut o noapte grea și îmi închipui că se vede.

Clara îi scrută chipul. Voise să spună „grea“, sau „dezământată“? Când ea îl lăsase la tavernă nu era beat. Dar, cu siguranță, arăta doborât în această dimineață – recunoștea semnele de pe vremea când unchii ei veneau în vizită, și coborau la micul dejun după o noapte de dezmăț.

Simți o gheară strângându-i pieptul. De la tavernă plecase la vreun bordel din împrejurimi? În minte îi veni imaginea chinuitoare a mâinilor lui mari alunecând senzuale peste trupul unei femei.

– Având în vedere noaptea grea, spuse ea pe un ton ridicat, ești, cu siguranță, extrem de binedispus astăzi.

– Cum aş putea să nu fiu? Două doamne încântătoare au aşezat o masă în faţa prăvăliei mele, în văzul tuturor clienţilor. Vocea lui era plină de sarcasm. Asta îmi îmbunătăţeşte starea în mod garantat. Deşi sunt curios de ce aţi binevoit să îmi onoraţi cu prezenţa prăvălia.

– Nici măcar nu ne-am dat seama că suntem atât de aproape de prăvălia dumitale, spuse Clara cu suavitate. Ne-am aşezat aici deoarece doamna Tildy a susţinut întotdeauna căminul, şi nu o deranjează prezenţa noastră.

El ridică dintr-o sprânceană cu un scepticism ironic.

– Înţeleg. Şi cu ce vă ocupaţi, mai exact?

– Cu masa noastră pentru primirea donaţiilor, bineînţeles. Eu şi mătuşa facem acest lucru din când în când – stăm de vorbă cu trecătorii de pe această stradă extrem de aglomerată, cu privire la aducerea unor contribuţii pentru cămin.

– Presupun că aţi aduna mai multe donaţii dacă v-aţi aşeza masa pe o stradă traversată de clienţi mai bogaţi.

– O, îmi place să fiu aproape de cămin, în caz că este nevoie de mine, şi sunt sigură că locuitorii de pe Petticoat Lane vor fi pe cât de generoşi pot să fie.

Privirea lui se îndreptă către locul în care se afla trăsura, cu birjarul şi lacheul moţâind deja pe capră.

– Unde este Samuel?

– I-am dat altceva de făcut astăzi.

Îl trimisese să-l caute pe domnul Gaither în Lincoln Inn's Fields. Ce păcat că avocatul stătea la un hotel în Cheapside. Morgan îi aruncă o privire, cântărind-o.

– Aşadar, dumneata şi mătuşa plănuieşti să staţi în faţa prăvăliei mele pentru cât timp... o oră? Două?

– O, mult mai mult de-atât, spuse mătuşa Verity veselă. Clara spune că va trebui să stăm aici din zori până la asfinţit pentru cel puţin câteva zile.

Spre încântarea Clarei, pe faţa lui se citi iritarea.

– Înţeleg. Şi presupun că nu vă va deranja dacă clienţii mei vor găsi că prezenţa voastră aici este... să spunem... tulburătoare?

Clara nu se putu abţine să nu zâmbească plină de aroganţă.

– Nu pot să-mi inchipui de ce un client legitim s-ar ține departe doar pentru că două doamne inofensive stau în locul acesta.

În ochii lui licărea ceea ce ar fi putut jura că era admirație.

– Nu, nu-ți poți închipui, nu-i așa?

Ea se pregăti să răspundă, dar o mișcare pe alee o făcu să întoarcă privirea în direcția aceea.

– Trebuie să mă întreb, adăugă Morgan iute, atrăgându-i atenția din nou spre el, ce ți-a stârnit zelul de a strânge bani pentru cămin, Lady Clara? Din conversația noastră în prăvălia mea, cu câteva zile în urmă, am înțeles că ai toate fondurile necesare. Sau ai cheltuit deja acele cinci sute de lire în altă parte?

Clara se încordă brusc când mătușa Verity îi aruncă o privire uimită.

– Despre care cinci sute de lire vorbește, draga mea?

„La naiba, gură spartă ce ești!“ Îi aruncă o căutătură cruntă. El zâmbi către mătușă.

– Se pare că nepoata dumneavoastră a neglijat să vă spună despre conversația noastră.

Își întoarse privirea către Clara, lăsând-o să zăbovească din nou asupra gurii ei, reamintindu-i de sărutările pe care ea nu le uitase câtuși de puțin. Drept urmare, simți că i se încing obrazii.

– Nu o plictisesc pe mătușa mea cu toate conversațiile mărunte pe care le port pe parcursul zilei, domnule.

– Nu așa spune că oferta dumitale de cinci sute de lire este mărunță, Lady Clara, replică el, vădit încântat. Cât despre restul conversației noastre...

– Ce vrea să spună? Întrebă mătușa Verity. Ce este toată această tărășenie cu cele cinci sute de lire?

Diavol și ticălos blestemat, își spuse Clara în sinea ei, hotărând că ar fi mai bine să recunoască o parte din cele întâmplare între ei, înainte ca bărbatul să meargă mai departe.

– I-am oferit căpitanului o sumă de bani pentru a-și muta prăvălia din această zonă. M-a refuzat.

Mătușa îl studie curioasă pe Morgan.

– De ce ar dori nepoata mea ca prăvălia dumitale să dispară?

Morgan îi aruncă mătușii un zâmbet absolut fermecător și păcătos.

- Mi-e teamă că Lady Clara a auzit niște bârfe cât se poate de inexacte despre mine. Și nu mă crede când îi spun că a fost informată greșit.

- Nu îi da atenție, mătușă Verity. Căpitanul știe foarte bine că sursele mele cu privire la activitățile sale sunt de nădejde.

Exact în acel moment, Empress se hotărî să ia parte la discuție. Se pare că obosise să îi dea târcoale noului ei favorit și sări din nou pe pantalonii lui Morgan, lăsând urme de noroi pe ei. Râzând, el o ridică nepăsător, iar noroiul de pe lăbuțele ei, îi ajunse în curând pe cămașă. Empress se tăvălea în brațele lui, la fel de nerușinată ca o târfă din port.

- Este extraordinar! Nu crezi? spuse mătușă Verity. Poate că vei dori să-ți verifici sursele din nou cu privire la căpitan, dată fiind reacția lui Empress față de el.

- Ce vreți să spuneți? întrebă Morgan, scărpinând-o pe bătrâna cățelușă după urechile catifelate.

- Lui Empress nu-i plac decât oamenii cu un caracter impecabil, spuse mătușă Verity.

Morgan îi aruncă Clarei un rânjet plin de voieșie.

- Căinii au instincte bune, așa se spune.

Clara își dădu ochii peste cap.

- Empress este cățelușă și face parte dintr-o familie preponderent feminină. Îndrăznesc să spun că este pur și simplu ușurată să se bucure de atenția unui bărbat după atâta timp.

- Nu este adevărat, interveni mătușă. S-a purtat extrem de îngrozitor cu acel domn Gaither.

- Domnul Gaither nu i-a îndeplinit dorința de a fi scărpinată, insistă Clara.

- Lui Empress îi place să fie scărpinată deoarece suferă de purici, observă Morgan. Dar am o soluție pentru asta.

Mătușă ciuli urechile.

- Într-adevăr?

El mângâie blana mătăsoasă a lui Empress, fiind absolut în largul său în prezența câinelui.

- Este un leac pe care-l foloseam pe mare pentru a scăpa de purici, un amestec de ierburi. Vă voi scrie rețeta dacă doriți.

– O, căpitane, ți-aș fi tare recunoscătoare, spuse mătușa. Bietele fetițe suferă atât de mult de pe urma lor, și întreaga casă este chinuită de ei.

Cât ai zice pește, o cucerise în întregime pe mătușa Verity. Clara de-abia își putea reține iritarea.

– Nu ai treabă în prăvălie, căpitane Pryce? Nu aș vrea ca eu și mătușa să te reținem de la afacerile dumitale.

– Presupun că treburile vor merge greu astăzi, nu credeți? spuse el pe un ton sec.

Așa sperase mai devreme, dar acum se temea că speranța ei era inutilă. Avea un fel al lui de a transforma orice situație în avantajul său. Ca și când ar fi vrut să confirme controlul pe care îl deținea, se îndreptă către trăsură și se urcă pe locul lacheului, instalându-se în mod vădit pentru o vizită îndelungată.

– În plus, continuă el, nu mă deranjează să vă țin companie. Această parte a orașului poate fi periculoasă.

– Știi foarte bine că nu-ți pasă de asta. Și nu mai pretinde că nu vrei altceva decât să faci conversație din politețe.

– Sfinte Sisoe, Clara! o apostrofă mătușa. Poate că omul nu se îmbracă potrivit, dar altfel se poartă ca un gentilom ireproșabil. Și este și extraordinar de amabil cu fetițele. De ce insiști să fi nepoliticoasă cu el?

– Da, *mademoiselle*, o tachină Morgan, explicați-ne.

Rezemându-se de trăsură, își încrucieșă brațele puternice peste piept. Mușchii se încordară, ivindu-se prin cămașa strâmtă, iar ea simți că i se usucă gura. De ce trebuia un ticălos al cărui loc era în iad să posede un trup potrivit pentru rai? El avu îndrăzneala să îi facă cu ochiul.

– Să fie din cauza acelei zile din prăvălie când m-ai lăsat...

– Destul, căpitane Pryce! Ocoli masa, îndreptându-se către el atât de repede, încât o stârni pe Faddle, care începu să latre cât o ținea gura. Aș putea sta nițel de vorbă cu dumneata între patru ochi?

Pe buzele lui cărnoase și senzuale înflori un zâmbet.

– Cum dorești. Știi cât de mult îmi plac conversațiile noastre între patru ochi.

Îi arată locul de lângă el, dar ea se întoarce pe călcâie și înaintă pe stradă, îndepărtându-se de trăsură și de masă. El slobozi un blestem în urma ei. Mărind pasul, o prinse din urmă exact când se opri la intrarea pe aleea de peste drum.

- Unde te duci? întrebă el.

- Departe de mătușa și de servitori. Ai spus deja suficient de multe despre conversațiile noastre ca să mă compromiți, mulțumesc. Nu le voi da alte motive să facă speculații cu privire la legătura noastră.

El privi spre partea cealaltă a străzii. Dar când ea vru să urmeze direcția privirii lui, el sări, sprijinindu-se de clădirea din apropiere și o forță să stea cu spatele la drum, pentru a-l privi.

Gesticulă către masă.

- Presupun că ai impresia că această manevră prostească cu „donațiile“ mă va pune pe fugă.

- Dacă nu ai clienți, nu poți funcționa prea mult timp.

Înălțându-și capul, o privi gânditor.

- Mă întreb cât de entuziasmată ar fi mătușa ta cu privire la acest proiect dacă i-aș spune ce am făcut în prăvălie zilele trecute. Își lăsă privirea să alunece asupra buzelor ei. Ce-ar fi dacă i-aș spune că știu exact cât de catifelată este gura ta... Cât de plăcută și caldă este pe dinăuntru... Ce formă perfectă are sânul tău...

- N-ai îndrăzni!

- Pune-mă la încercare.

Privi către linia hotărâtă a maxilarului său și își dădu seama că ar îndrăzni, într-adevăr, s-o facă.

- Du-te și spune-i. Căci, dacă o faci, îi vei distruge toate iluziile prostești despre gentilomul plăcut care are impresia că ești, iar apoi va fi obligată să mă ajute.

- Nu este hotărâtă să te ajute acum? întrebă el, mijindu-și ochii. A, înțeleg că nu i-ai dezvăluit adevăratul motiv pentru care este aici, nu-i așa?

- N... nu înțeleg ce vrei să spui.

- Ba da, înțelegi. Îndepărtându-se de clădire, se apropie de ea. Privirea lui cercetă scurt strada din spatele ei, asigurându-se probabil că nimeni nu-i auzea, înainte să continue: Nu i-ai spus

că sunt negustor de lucruri furate. Sau că încerci să mă scoți din afaceri și toate celelalte. Nu-i așa?

Ea își feri privirea, dar adevărul era prea evident pentru a-l nega.

– Și ce dacă nu i-am spus? Nu am vrut să se alarmeze. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Mă va susține la fel ca și până acum.

– Crezi? Domnișoara Stanbourne nu-mi pare a fi genul aventuros. Poate că ar trebui să aflăm ce va face. Îi voi spune pur și simplu adevărul...

– Să nu care cumva să îndrăznești!

– Înțeleg că ești complet sigură cu privire la felul în care va reacționa.

Strângându-și pumnii, îi aruncă o căutătură cruntă.

– Mă scoți din sărite, ești bătăran...

– Dacă îți displac atât de mult, spuse el cu un zâmbet arogant, de ce te tot întorci pe-aici?

– Ca să mă asigur că încetezi să-mi corupi protejații!

Zâmbind larg, el se apropie, rostind cu o voce scăzută și răgușită care îi ațâță simțurile.

– Nu cred că acesta este motivul. Cred că vii aici pentru că mă plăci, pentru că îți plac micile noastre... întâlniri.

– Nu-mi plac!

Arzătoare, privirea lui de lup o măsură încet de jos în sus și înapoi, atât de fățișă, încât nu se putu abține să nu roșească. El râse înfundat.

– Mincinoaso.

Era neînchipuit de arogant.

– Ți s-au urcat la cap aventurile tale cu femeile. Doar pentru că niște porumbițe de joasă speță ți-au acordat atenție aseară...

– De ce presupui că am petrecut noaptea cu „porumbițe de joasă speță”? interveni el.

– Ce altceva face un bărbat, noaptea, în locurile astea?

– După spusele tale, o mulțime de lucruri. Se pare că mă ocup de negocieri cu răufăcători și de coruperea șuților. Când am timp să mă tăvălesc cu târfele?

– Cu siguranță, eu n-am de unde să știu, spuse ea țeapăn.

El o privi fix, apoi izbucni în râs.

– Să fiu al naibii... Lady Clara cea cuviincioasă este geloasă.

– Ba deloc!

– Atunci de ce îți pasă cum îmi petrec nopțile?

– Nu-mi pasă! Spuneam doar...

– Recunoaște, Clara. Se aplecă, cu un zâmbet plin de satisfacție pe chip. Ești la fel de fascinată de mine pe cât sunt eu de tine.

– T... tu ești fascinat de mine? scâpă ea, apoi îi veni să-și bles-
teme limba care o trădase, când îi văzu dorința de pe chip.

– O, da. Ești primul înger pe care l-am întâlnit vreodată. Privirea lui coborî cu subînțeles către gura ei. Sau pe care l-am sărutat. Experiența a fost absolut fascinantă.

Zâmbetul lui ștregăresc o făcu să se clatine pe picioare. Avea un efect nemaipomenit asupra ei... și o știa. Cumva, reuși să scoată un hohot de râs.

– Astfel de măguliri ușuratece au vreun efect, de obicei, asupra femeilor?

– Nu știi. Nu am mai numit pe nimeni „înger” până acum.

Ea ignoră pulsul care i se accelera prosteste.

– Bineînțeles că nu. Dat fiind că îți petreci timpul cu cele decăzute, nu ai ocazia să-ți încerci complimentele nesincere asupra femeilor respectabile.

– *Mon bel ange*, te asigur că singurii mei tovarăși de-aseară au fost o sticlă de rachiu și o adunătură pestriță de hoți, negustori de bunuri furate și cârciumari. Preferam compania ta și, dacă nu ai fi plecat atunci când ai făcut-o...

Ridică mâna ca și când ar fi vrut să îi prindă obrazul în căuș, apoi își luă seama și o lăsă să cadă din nou. Aruncând o privire furioasă către masă, de unde mătușa Verity privea cu un interes avid, murmură iritat:

– Nu ai prefera să continuăm această conversație în prăvălia mea?

Ea se agăță de iritarea lui, ușurată.

– Nici în ruptul capului. Nu intenționez să-ți mai ofer oportunități de a mă asalta.

El ridică dintr-o sprânceană.

- Nu aș spune că a fost un asalt, dat fiind că ți-ai petrecut brațele în jurul gâtului meu și m-ai implorat să te siluiesc.

- Nu te-am implorat... Se opri, dându-și seama ce punea la cale. Flirtul tău viclean nu mă va distra de la scopul meu de data aceasta. Nu-ți voi îngădui să rămâi în Spitalfields și să-mi ispitești protejtații să se dedea din nou la fărădelegi.

De la masă se auziră deodată lătrături sălbatice, iar câinii dădură fuga peste stradă.

- Ce Dumnezeu... începu ea, răsucindu-se.

Și-l văzu pe Johnny care încerca în van să le alunge pe Fiddle, Faddle și Foodie, care săltau în jurul lui. Inima îi stătu în loc.

- Johnny, ce faci aici?

Dar se temea că știa exact ce făcea acolo.

Capitolul 9

Cugetă astăzi la cele de altădată.

Și recunoaște-ți greșelile din urmă.

O încântătoare cânticică de buzunar,

John Newbery

Morgan înjură printre dinți, în timp ce Clara se grăbea să treacă strada. Ar fi trebuit să știe că planul său de a-l salva pe Johnny nu avea să funcționeze niciodată. Nici măcar un flirt serios nu o putea distra pe Clara suficient de mult de la grija pe care le-o purta protejtaților săi.

Iar acum bietul Johnny Perkins nu avea să fie singurul care va suferi de pe urma nemulțumirii ei. Oftând, Morgan o luă după ea. În vreme ce mătușa se agita să adune câinii în jurul mesei, Clara îl prinse pe nefericitul Johnny de braț înaintea ca acesta să o poată lua la goană. Băiatul își ridică privirea către ea, cu ochii mari de frică.

– Mă duceam până la dugheana negustorului ambulant după niște cartofi pentru Peg.

– Peg nu te-ar trimite singur, replică Clara. Arată-mi buzunarele.

Johnny reacționează cam cum ar fi făcut și Morgan la vârsta lui – își scoase pieptul în față, într-un gest de sfidare.

– Nu tre' să v-arăt, să știți.

Cu o rapiditate cultivată negreșit prin experiență, îi percheziționează ea însăși buzunarele. Printre buze îi scăpă un geamăt slab când dădu peste ceva. Apoi se răsuci către Morgan, ridicând un ghem de monede, înnodate în batistă.

– Ai promis că-mi vei lăsa băieții în pace. Așadar, de unde are acești bani, spune-mi, rogu-te?

Morgan se străduie să-i ignore privirea îndurerată de sentimentul trădării. Nici unui negustor de bunuri furate adevărat nu i-ar fi păsat de sentimentele ei rănite, așa că nici lui nu trebuia să-i pese, oricât de tare îl tulbura. Se apropie de ea, cu o nonșalanță prefăcută.

– Chiar credeai că băiatul va lăsa ceasul din mână fără se ceară plata? E tânăr, dar nu-i prost.

– Vă rog să nu mă dați afară din cămin, Lady Clara, șopti Johnny lângă ea, lipsit de curaj. Jur că nu voi mai fura din nou. Și nici nu mă voi mai apropia de prăvălia căpitanului.

Vina îl inundă pe Morgan cu toată forța unui val uriaș. O pusese într-o ipostază inacceptabilă. Dacă își urma regulile, trebuia să-l dea afară pe flăcău din cămin. Și, de dragul celorlalți protejați ai ei, trebuia să-și respecte regulile.

Părea să-și dea seama și ea, căci chipul îi era la fel de alb ca și spențurul. Îl privea țintă pe Johnny, iar furia și îngrijorarea se amestecau pe chipul ei.

– Ai jurat că nu vei mai veni aici. Ai promis.

Băiatul lăsă capul în pământ.

– Știu, dar... eu... eu...

– Te-am avertizat de posibilele consecințe, insistă ea, ca și când pledoaria ei ar fi schimbat cumva împrejurările. Cum ai putut să faci un lucru atât de nesăbuit?

Vocea ei disperată îl mișcă pe Morgan, făcându-l să vorbească fără să gândească:

– Îți propun o soluție.

Ea își ridică brusc capul, cu ochii arzând de furie.

– Nu ai făcut destule până acum?

– Nu i-am cerut să vină aici. A venit singur

– Dar i-ai dat banii.

Obosit, își frecă tâmpelile care continuau să-i zvâcnească.

– Da. A fost o greșeală. Sunt dispus să plătesc pentru asta.

– Cum? întrebă ea sarcastic. Luând banii înapoi?

– Oferindu-i tânărului Johnny o slujbă plătită.

Trebuia să fie nebun. Cum putea să-și asume responsabilitatea pentru cineva, mai ales pentru un copil, când trebuia să rămână liber și nestingherit?

Cu toate acestea, nu putea nici să stea cu mâinile în sân, văzând cum situația băiatului îi sfâșia inima Clarei. Dacă îl accepta pe Johnny înapoi la cămin, avea să-și submineze autoritatea acolo, ceea ce ar fi putut, în cele din urmă, distruge instituția. Dacă îl dădea afară pe Johnny, băiatul avea să se întoarcă negreșit la vechile năravuri, sfârșind mort sau la închisoare până la cincisprezece ani.

Morgan refuza să fie responsabil pentru vreunul dintre scenarii. El fusese cel care o împinsese să facă o alegere imposibilă, și tot el avea să-i ușureze situația. Era foarte posibil ca Ravenswood să protesteze, dar nu ar fi trebuit să-l plaseze atât de aproape de cămin din capul locului.

Dat fiind că ea nu spunea nimic, mulțumindu-se să-l privească țintă de parcă ar fi luat-o razna, își repetă oferta.

– Îl voi angaja chiar eu pe Johnny. Și poate locui în magazia de sus.

Asta o smulse din uluire.

– Chiar crezi că ți-aș permite să îl faci hoțul tău de buzunare personal?...

– Nu, ai înțeles greșit. Ar fi trebuit să-și dea seama că îi va interpreta greșit gestul. Am nevoie de un ajutor în prăvălie. Johnny va mătura podelele, va lustrui argintăria, va face comisioane, genul acesta de lucruri. Fără hoții, sau îl voi da imediat afară.

Îl privea țintă, iar buza de jos care îi tremura îi trăda confuzia și nesiguranța. Nu putea să o învinovățească pentru

neîncrederea în el. Negustorii de bunuri furate aveau deseori zeci de suți care furau lucruri pentru ei.

– E imposibil... începu ea.

– Ascultă-mă până la capăt, Clara. Știm amândoi că nu poți să-l lași să rămână după ce a încălcat regulile.

Înclină din cap către cămin. Îi urmă privirea, iar umerii îi căzură când văzu chipurile neliniștite ale copiilor lipite de ferestre și pe doamna Carter stând pe scările din față, cu brațele încrucișate.

– Dacă îi îngădui să rămână, în scurt timp și alții vor încălca regulile. Ca să nu mai pomenim că asta va ajunge la urechile judecătorului. După cum spunea, nu există secrete în Spitalfields. Una e să le poți arăta autorităților că primirea lui înapoi face parte din regulile tale... dar, dacă nu poți, dacă faci o excepție, voi fi suspicioși de acum înainte.

Ea închise ochii, ca și când ar fi vrut să îndepărteze totul.

– V... va trebui să o conving pe Lucy să-l ia la ea, asta e tot.

– Nu vreau să locuiesc cu sora mea! strigă Johnny. Lăsați-o să-și vadă de viitor, care-o fi ăla. Nu mă vrea la ea... mi-a zis-o. Și nici eu nu vreau.

Curajoase cuvinte din partea unui băiat care era în mod clar îngrozit de ce i s-ar fi putut întâmpla. Morgan continuă neabătut:

– Dacă îl lași în grija mea, nu va umbla pe străzi. Dacă sora lui nu-l primește, unde altundeva se poate duce? Recurse la singurul argument despre care știa că avea să o înmoaie. Dacă nu cumva vrei să-l trimiți la casa de corecție, desigur.

Clara făcu ochii mari.

– Casa de corecție! Nu, nu poate să meargă acolo.

Își întoarse privirea, dar nu înainte ca el să apuce să-i vadă lacrimile. Dumnezeu, cât ar fi vrut să întindă mâna și să i le șteargă. Dar ar fi fost o prostie și, probabil, nu ar fi fost un gest apreciat.

Ea își revărsă frustrarea asupra băiatului.

– La naiba, Johnny! De ce nu ai putut să faci cum ți s-a spus?

– Pentru că e prea nesăbuit să recunoască un lucru bun atunci când îl are, spuse Morgan.

– Hei! strigă Johnny. Poate că nu vreau să stau nici cu tine, căpitane. Nimeni nu m-a întrebat ce vreau io.

– Și nici n-o să te întrebe, spuse Morgan aspru. Dacă știi ce e bine pentru tine, vei asculta de cei mari măcar o dată-n viața ta.

Johnny clipi, dar avu înțelepciunea să nu spună nimic. Clara îi aruncă lui Morgan o privire scrutătoare, apoi oftă.

– Nu știu ce să fac. Nu știu cum aș putea avea încredere în tine că nu îl vei folosi pentru a servi scopurilor tale.

Întrebându-se de ce se ostenea să susțină o cauză care nu îi aducea nimic bun, se întoarse către Johnny.

– Spune-i lui Lady Clara ce conversație am purtat când ți-am dat banii. Spune-i ce condiții ți-am pus.

Privirea lui Johnny alunecă temătoare de la unul la celălalt, dar răspunse:

– Căpitanul a spus că îmi dă banii doar dacă promit să nu mă mai întorc. Și a zis să le spun celorlalți băieți că nu au ce căuta în prăvălia lui.

– Așadar, vezi? se întoarse Morgan iarăși către Clara. Și, dacă îți amintești, te-am rugat să-ți ții protejații departe de prăvălia mea din ziua în care ne-am cunoscut.

– Da, pentru că încercai să-mi câștigi încrederea.

– Pentru că nu-mi sunt de folos copiii. Nu aduc destui bani și te vără în bucluc dacă sunt prinși.

Privirea ei îl fixa acum.

– Așadar, recunoști că vinzi mărfuri furate.

Îl durea capul – încă suferind de pe urma alcoolului –, din pricina efortului pe care îl făcea pentru a ține pasul cu argumentele ei. La naiba, femeia nu trecea cu vederea nici un amănunt.

– Nu recunosc nimic. Nu spun decât că nu am nici un motiv să cumpăr de la șuți. De aceea Johnny va fi în siguranță în grija mea.

Ea ezită, apoi scutură din cap.

– Îmi pare rău, dar pur și simplu nu pot permite...

– Vreau să stau cu el.

Johnny privi către Morgan, apoi își îndreptă umerii fravi.

– Prefer să locuiesc la căpitan decât la cămin, dacă asta înseamnă că am șansa să-mi câștig traiul.

– O, Johnny, nu trebuie, protestă Clara. Dacă stai la el, nu te mai poți întoarce niciodată la noi. Și cum rămâne cu Timothy?

„Cine dracu' e Timothy?“

Fața lui Johnny se întunecă. Apoi se bosumflă, la fel de încăpățânat ca întotdeauna.

– Timothy nu are nevoie de mine. Va fi bine cu dumneavoastră. Îi place acolo.

„Iar mie nu.“ Johnny ar fi putut la fel de bine să spună vorbele acelea cu voce tare, căci pe chipul Clarei se reflectă din nou trădarea. Lui Morgan îi venea să-l strângă de gât pe băiat. Flăcăul ăsta prostuț chiar habar n-avea cât de norocos era să aibă un înger de pază precum Clara, care să-i poarte de grijă, fiind dispusă să riște atâtea pentru a-i oferi o viață mai bună?

Nu, Johnny era prea crud pentru a-și da seama de asta – nu înțelegea că oamenii nu aveau uneori decât o singură șansă pentru a-și schimba viața. Idiotul renunța la a lui cu surle și trâmbițe. Ei bine, Morgan avea să-i mai ofere una, oricât de neînțelept ar fi fost. I-o datora Clarei.

Ea îi aruncă o rugămintă mută de ajutor mătușii ei de peste drum, dar domnișoara Stanbourne o ignoră. Bătrâna nu părea prea dornică să se implice. Liniștindu-și căinii agitați în șoaptă, stătea în spatele mesei, ca și când s-ar fi păzit de toți cei aflați dincolo de ea.

– Pot să fac ce vreau, continuă Johnny. Și vreau să lucrez pentru căpitan.

– Atunci, cu asta am încheiat discuția, spuse Morgan cu blândețe, înainte ca băiatul să mai spună ceva care s-o alarmeze pe Clara.

– Johnny, du-te și adu-ți lucrurile de la cămin. Trebuie să vorbesc cu Lady Clara între patru ochi.

Încuviințând nerăbdător, Johnny o tuli pe stradă în jos. Clara îl privi plecând, cu o expresie atât de chinuită, încât Morgan simți un nod în stomac. Nu voise să o rănească niciodată, nu voise să se pună în calea inimii ei blânde. Când toate acestea se vor termina, va face tot ce-i va sta în putere pentru a-și lua revanșa față de ea – îl va convinge pe fratele său să doneze fonduri, îl va face pe Ravenswood să-i angajeze protejații, orice ar putea să alunge expresia aceea de disperare de pe chipul ei.

Se întoarse către el cu umerii drepecți.

– Trebuie să-l atragi în bătațiile tale? Nu e decât un copil...

– Pe punctul de a deveni bărbat, încheie Morgan. Așa e mai bine pentru el și o știi.

Ea scutură din cap.

– Să servească drept ucenic la hoții nu este cel mai bun lucru pentru el.

– Nu-l voi lăsa să fure, jur. Se apropie, punându-și mâna pe brațul ei. Nu voi îngădui să i se întâmple ceva cât timp muncește la mine.

Trăgându-și brațul, ea se întoarse cu fața către el.

– Dacă crezi că voi sta pur și simplu fără să fac nimic, în timp ce tu îl corupi...

– Lasă-l să plece, Clara. E suficient de mare pentru a face propriile alegeri. Ura că o făcea să-l disprețuiască atât de mult. Chiar dacă inițial încercase să o facă să-l disprețuiască. Poți veni la prăvălie ori de câte ori vrei să-l vezi. Și pe mine.

– Nu-ți face griji. Ea își îndreptă umerii. Intenționez să fac tabără în fața stabilimentului tău câte zile va fi nevoie până ce te voi alunga.

Scrâșnind din dinți, privi către domnișoara Stanbourne și masa lor amărâtă. Nu avea nevoie de genul acesta de bucluc.

– Nu ai timp de pierdut pe-aici, supraveghindu-mi mișcărilor, și o știi. Ai de condus căminul. Și, în orice caz, nu-ți va fi de nici un folos să mă scoți din pepeni. Nu poți sta aici zi și noapte, iar eu îmi voi face treaba atunci când lipsești.

– Atunci eu și mătușa mea...

– După câte se pare, mătușa ta de-abia așteaptă să plece de-aici. Și chiar crezi că tu, ea și căinii puteți rămâne suficient de mult pentru a schimba lucrurile?

Îi tremura bărbia, făcându-l să-și dorească din tot sufletul să facă un pas și să o sărute să-i treacă supărarea. Era încăpățânată până în măduva oaselor. Totuși, indiferent cât de imposibil era, uneori se întreba cum ar fi fost dacă și-ar fi îndreptat toată grija aceea devotată asupra lui, și nu împotriva lui.

– Haide, Clara, continuă el, îndulcindu-și tonul, măcar ai înțelegepciunea de a recunoaște că ai pierdut bătaia.

-Nu voi lăsa lucrurile astfel. Voi găsi o cale să-l salvez pe Johnny de tine și de el însuși.

Îl cuprinse furia. Ea și principiile ei nenorocite... nu-și dădea seama când trebuia să nu se bage unde nu-i fierbea oala?

-Fă ce trebuie să faci, *mon bel ange*. Doar să nu uiți că până și îngerii știu unde nu trebuie să se încumete. Și când să accepte înfrângerea.

Apoi, fără a aștepta vreun răspuns, se întoarse în prăvălie. Îi trecu prin minte gândul de a se întoarce să-i spună adevărul despre treburile lui. Nu s-ar simți atunci prost pentru jignirile aduse?

Oftă. Nu, nu putea face asta. Clara era o carte deschisă, la fel de cinstită ca o călugăriță la spovedanie. Deși ar fi încercat să-și țină gura cu privire la adevăratul său scop, era posibil să-l dea de gol fără să vrea. Și, odată ce ar ști, și-ar vâri probabil nasul în treburile lui. Erau prea multe în joc pentru a risca așa ceva.

De îndată de intră în prăvălie și văzu locul sărăcăcios, își dădu seama ce făcuse. Fusese de acord să-l ia pe Johnny. Să aibă grijă, să protejeze și să adăpostească un copil. Când el ar fi trebuit de fapt să se concentrez asupra propriei protecții.

Nu conta că Johnny avea aceeași vârstă ca majoritatea mușilor pe care îi avusese în grijă pe când era căpitan. Nu conta că băieții de vârsta lui înfruntau pericole zilnic pe mare. Nu conta că puștiul era un fiu al străzilor, obișnuit să-și poarte singur de grijă. Cu toate acestea, era o mare responsabilitate.

Zgomotul de pe stradă îl făcu să deschidă ușa. Clara se certa cu mătușa ei. Bătrâna îl făcuse pe lacheu să pregătească trăsura din nou, lăsând-o neajutorată, privind în jurul ei pe stradă.

Mătușa deschise ușa trăsुरii și se întoarse către nepoată.

-Vii, dragă?

Clara se îndreptă obosită, aruncă o privire înfrântă către prăvălia lui, apoi se uită către mătușa ei.

-Nu. Mă duc la cămin. Ia-o înainte.

Îl invadează frustrarea, văzând-o că se îndepărtează de trăsura și se îndreaptă agale în direcția căminului. Deși ar fi trebuit să fie ușurat, se simțea groaznic. Nu voia să fie responsabil pentru că îi răpise speranța.

Încremeni. Ce dracu' gândează?! Femeia l-ar fi distrus într-o clipită dacă ar fi știut că poate. Se amesteca într-o investigație importantă, complicând lucrurile, iar el nu-și putea permite așa ceva.

Avea grijă de copii pe care nu-i dorea nimeni în afară de ea. Înjurând, se desprinsese de fereastră. Nu se mai putea gândi la toate acestea acum. Aveau să-i afecteze concentrarea. Era suficient de rău că îngăduise ca sentimentele lui pentru ea să-l determine să facă ceva atât de stupid cum fusese să-l ia pe Johnny. Mai mult de-atât nu le putea îngădui să-l abată. Trecuseră câteva zile de când Spectrul vorbise ultima dată cu el și trebuia să fie vigilent pentru următoarea confruntare.

Ușa din laterală se deschisă, lăsându-l să intre pe Johnny.

– Mi-am adus toate chestiile, spuse el vioi.

Toate „chestiile“ constau într-un sac arătos, probabil furat, plin de ceea ce Morgan spera a fi haine. Încercă să nu se gândească la cât de jalnic era ca un băiat să nu aibă alte posesiuni decât cele care încăpeau într-un sac.

– Unde să le pun? întrebă Johnny.

– Sus, răspunse Morgan. Ți voi arăta. În timp ce Morgan îl conducea pe scările prăfuite către magazie, spuse: Îmi închipui că ai trecut pe lângă Lady Clara pe drum.

Cum Johnny rămase tăcut, Morgan se întoarse și văzu că băiatul se încruntă.

– A vorbit cu tine? întrebă Morgan.

– A încercat. I-am spus să-și vadă de drum.

Morgan reuși să-și stăpânească furia până când aveau să urce amândoi scara. Apoi se întoarse, fixându-l pe băiat cu o privire severă.

– Sper sincer că nu ești atât de prost.

– Ce vreți să spuneți?

– Știi cât de rar se întâmplă ca o femeie ca ea să aibă grijă de bunăstarea ta? Ar trebui să fii recunoscător că îi pasă atât de mult de ceea ce se întâmplă cu tine.

– Vreți să spuneți, pentru că ea e o doamnă, iar eu sunt doar un hoț de buzunare? spuse Johnny, aproape batjocoritor. Credeți că-i mai bună decât dumneavoastră sau decât mine?

– Da, cred. Nu pentru că e o femeie de viță nobilă, ci pentru că îi pasă de oameni. Își dă seama că acțiunile ei au consecințe și îi afectează pe cei din preajmă. Își ia responsabilitățile în serios, și asta nu mulțumită ție și limbii tale prea slobode.

Johnny lăsă capul în pământ.

– Are prea multe reguli.

– Iar tu, băiete, ai prea puține. Dar asta se va schimba.

Când Johnny ridică deodată capul, Morgan continuă ferm:

– Regula unu: nici o hoție, de nici un fel. Fără furat din buzunare, fără șutirea mantiiilor de pe spinarea oamenilor care trec pe alei, fără spargeri.

– Dar credeam că vreți...

– Știu ce ai crezut. Te-ai înșelat. Capacitatea mea de a păcăli legea depinde de aparența de legitimitate, și n-o să-ți îngădui să mă pui în pericol pentru câteva batiste și un ceas sau două.

Asta păru să-l înmoaie pe Johnny oarecum.

– Deci nu mă împiedicați să fur doar pen'că așa a zis ea.

– Cine, Lady Clara?

Johnny încuviință.

– Nu.

Dar bineînțeles că acela era motivul. Și Morgan se enervă că sentimentele ei contau atât de mult pentru el. Nu ar fi trebuit să-i pese. Era periculos să-ți pese.

– Regula doi: te trezești dimineața când îți spun eu să te trezești, mergi la culcare când îți spun să te duci, și nu părăsești prăvălia aceasta fără permisiunea mea clară. S-a înțeles?

– Ați putea să mă trimiteți la fel de bine la închisoare, mormăi Johnny printre dinți.

– Unde vei și ajunge dacă nu-ți stăpânești năravul înainte de a ajunge un ticălos bătrân și lipsit de căință ca mine.

Asta îi atrase atenția lui Johnny.

– Ați fost vreodată la închisoare?

– De câteva ori. Încă dinainte să ajung la vârsta ta. Nu a fost o experiență plăcută. Aș vrea să evit să se repete. Ceea ce mă face să ajung la regula trei: nu vei vorbi cu nimeni despre ce se întâmplă în această prăvălie. Nici cu sora ta, nici cu tovarășii tăi suți, nici cu băiatul ăla Timothy.

– Timothy e frate-meu, sări Johnny. N-are decât cinci ani. Nu-i spun nimic.

Morgan își ținu respirația.

– Sunteți doi frați Perkins? Și o soră? *Bon Dieu*, știu că ai zis că mama ta a murit, dar nu ai alte rude? Tată?

Johnny lăsă capul în pământ.

– A primit șapte ani pentru falsificare. Împrăștia bilete de bancă false când a fost prins. N-avem rude care să vină după noi după ce a făcut el, doar pe Lucy.

– Și se pare că și Lucy s-a săturat de voi doi și s-a spălat pe mâini de responsabilități.

– Nu-i așa. Buza de jos a lui Johnny se răsfrânse. Lucy umblă cu un ofițer de poliție. Ridică o privire arzătoare către Morgan. Dar lui nu-i place de noi, așa că ea nu ne mai vrea în preajmă. Cre' că vrea să se mărite cu el pen'că e respectabil și are bani. Iar de chiar s-o mărita cu el, ei bine... presupun că eu și Tim suntem pe cont propriu.

În mintea lui se făcu lumină.

– De-asta furi? Ca să strângi destui bani încât să o convingi să nu se mărite cu el?

Ridică din umeri.

– Mă pricep la furat, atâta tot.

Dar nu era tot, și o știau amândoi. Morgan își înghiți nodul din gât, amintindu-și de propriile speranțe că va putea să fure destul pentru a-i asigura confortul mamei sale. Poate că atunci nu ar mai fi trebuit să se bazeze pe amănți pentru supraviețuirea ei și a fiului său.

Totuși, în ciuda tuturor încercărilor sale, dăduse greș în cele din urmă. Nu reușise niciodată să o facă să vadă ce șarpe era ultimul ei amant, nu până în noaptea aceea îngrozitoare.

Înjură în timp ce imaginile i se iviră în minte, un coșmar cu ochii deschiși. Nu erau atât de vii și de puternice decât în Spitalfields. Dumnezeu, trebuia să încheie treaba asta curând, să poată pleca din locul ăsta blestemat. Dar între timp, trebuia să se ocupe de Johnny.

– Poate că ești bun la furat, îi spuse băiatului, dar cred că poți face lucruri mai bune.

Pentru prima dată de când urcaseră, expresia bosumflată dispăru de pe figura lui Johnny.

– Credeți?

– Da. Te pot învăța...

– Să fiu negustor de mărfuri furate? Ochii lui Johnny se luminau. Asta ar fi al dracului de bine, căci negustorii sunt cei care fac banii adevărați.

– Nu, spuse Morgan, nu despre cum să fii negustor de mărfuri furate. Despre mare. Despre marină.

– Vreți să ziceți cum să fii marinar? E o viața la fel de grea ca aia de hoț, sau mai rău.

– Dar nu te duce la spânzurătoare, sublinie Morgan. E o muncă bună și cinstită. Și fascinantă. S-ar putea chiar să-ți fac rost de un post de elev ofițer.

Johnny părea sceptic.

– Nu acceptă ei de-alde mine ca elevi ofițeri. Până și eu știu asta. I-o treabă pentru oameni cu rang, pentru gentilomi și pentru ai de au relații, iar acum că războiul s-a sfârșit...

– Lasă-mă pe mine să mă preocup de asta. Tu concentrează-te să fii atent și să muncești din greu pentru mine, și voi avea grijă să primești un post pe măsura ta, unul în care să nu trebuiască să te uiți peste umăr după ofițeri de poliție în fiecare secundă. Făcu o pauză. Dar nu te pot ajuta decât dacă ești dispus să-mi urmezi regulile. Poți face asta?

Johnny ezită, uitându-se în jur. Locul era cald și uscat, fiind încălzit de hornul sobei de jos. Încăperea fiind plină doar pe jumătate de mărfurile depozitate pe rafturi, era loc destul. Fără îndoială, Johnny cântărea posibilitatea de a munci din greu și tentația de a avea o cameră confortabilă numai a lui probabil pentru prima dată în viață. Și o speranță de viitor. Apoi se îndreptă de spate, privindu-l pe Morgan drept în ochi.

– Da, domnule, pot.

Morgan zâmbi.

– Bun.

Acum avea un ajutor, un curier și un lacheu. Întrebarea era: ce dracu' avea să facă cu el?

Capitolul 10

Prea deseori se întâmplă, mă tem, ca alții, din anumite considerațiuni, să se lase ademeniți de fărădelegi care, în cele din urmă, se încheie cu consecințe extrem de neplăcute.

Judecăți juvenile pentru prădarea livezilor, R. Johnson

Clara mai trebuise să vină la comisariatul aglomerat de pe Lambeth Street, dar niciodată cu o problemă atât de importantă. După două zile în care sperase inutil că Johnny își va băga mințile în cap sau că Morgan se va sătura să-l aibă pe băiat în preajmă, se hotărâse să recurgă la ultima soluție: să-l raporteze pe Morgan judecătorului.

În timp ce stătea în birou așteptând să fie primită, încerca să nu se gândească la Morgan în fața curții, la Morgan târât în lanțuri, la Morgan care avea s-o urască. Încerca să nu-și amintească toate mărunțișurile pe care i le relatase Samuel despre felul în care Morgan lucra cu Johnny.

Ce dacă Morgan îl învățase pe Johnny niște deprinderi practice? O făcea probabil doar pentru ca băiatul să-i fie mai util ca hoț de buzunare. Și conta că Johnny susținea că Morgan îi interzisese să fure? Bineînțeles că nu. Ce altceva să-i spună lui Samuel, știind că lacheul avea să-i transmită ei informația? Nu, oricâtă bunătate i-ar fi arătat Morgan lui Johnny, nu o făcea decât pentru a-i înlătura ei obiecțiile cu privire la practicile sale.

Ceea ce trebuia să-și amintească era figura lui Lucy, devastată de propria vină. Se părea că biata fată aflase unde era fratele ei, se dusesse la prăvălie și îl implorase să vină să locuiască împreună cu ea la cârciumă. Johnny îi respinsese oferta fără să stea pe gânduri. Îi plăcea să locuiască la Morgan, din câte îi spusese surorii lui. Nu voia să plece.

Plină de remușcări, Lucy apelase apoi la Clara, dar ce putea face ea, dacă Johnny refuza să asculte de vorbă bună? Nu, nu exista

decât o singură alternativă, iar acum era hotărâtă să o urmeze până la capăt. Indiferent ce efect ar fi avut asupra lui Morgan.

La urma urmelor, Morgan nu negase niciodată că era negustor de bunuri furate. Cunoștea consecințele acțiunilor sale ilegale. Îi dăduse destule șanse să-și schimbe obiceiurile, iar el o luase în zeflema de fiecare dată. Așa că acum avea să-l distrugă. Dacă judecătorul avea să-i ia plângerea în serios.

– Onorata instanță este gata să vă primească, spuse un funcționar și o conduse într-un birou îngrămădit.

„Onoratul” judecător, Elijah Hornbuckle, stătea în spatele unui birou, îngropat în hârtii. Obrajii lați și căzuți, buzele răsfrânte și tenul pătat îl făceau să semene cu un broscoi cu ochelari și perucă. Din fericire, veșmintele sale elegante adăugau un oarecare aer nobil, ceea ce compensa oarecum în raport cu chipul său straniu.

Însă bărbatul înalt care stătea alături de el, deși era oarecum chipeș, se pare că era lipsit de deprinderea de a se îmbrăca bine. Își legase strâmb eșarfa, manșetele cămășii erau murdare, iar haina nu-i venea cătuși de puțin. Ar fi zis că avea patruzeci și ceva de ani, judecând după ridurile de pe față și după începutul de chelie, care strălucea ca un măr lustruit prin părul rar pieptănat pe deasupra. Domnul Hornbuckle îl prezentă drept Rodney Fitch, ofițer de poliție.

Individul acesta era domnul Fitch al lui Lucy? Dumnezeule, fata trebuia să fie pe jumătate oarbă să-l prefere pe acesta lui Samuel, oricât de respectabil ar fi fost, sau indiferent cât de bine ar fi stat cu finanțele ofițerului de poliție.

– Domnul Fitch va investiga plângerea dumneavoastră, spuse domnul Hornbuckle, făcându-i semn să se așeze pe scaun.

Ofițerul se înclină mai adânc decât era cazul.

– La dispoziția dumneavoastră, domnișoară... vreau să spun Excelența Voastră... v... vreau să spun milady. Milady, nu-i așa?

– Da, murmură ea, înghițindu-și un oftat.

Sărise din lac în puț. În circumstanțe normale, ar fi pus oricum la îndoială competența șleampătului domn Fitch, dar relația acestuia cu Lucy punea probleme și mai mari. Dacă Lucy avea vreo influență asupra ofițerului, fata se va asigura că acesta nu-i va găsi

nici o vină lui Morgan, de vreme ce Morgan îl adăpostea în prezent pe fratele ei. Iar Morgan avea să scape din nou.

Cu toate acestea, Clara nu-i putea spune judecătorului ce obiecții avea împotriva domnului Fitch fără a-l implica pe Johnny, ceea ce era hotărâtă să nu facă. Întrebându-se dacă, la urma urmelor, aceasta nu era cumva o vizită inutilă, luă loc pe scaunul de lemn din fața biroului.

Judecătorul se lăsă pe spate și își încrucișă mâinile deasupra burții, ceea ce făcu ca bărbia lui să se răsfrângă deasupra eșarfei, accentuând și mai tare asemănarea cu un broscoi.

– Secretarul mi-a spus că ați venit să raportați un personaj suspect.

– Da.

Îi explică rapid despre Morgan și prăvălia acestuia. Domnul Hornbuckle afișă o expresie de mare magistrat, dar în afară de aceasta nu manifestă prea mult interes față de plângerea ei. Fitch, însă, rupse o foaie și mâzgăli pe ea cu un capăt de creion.

După ce ea termină, domnul Hornbuckle medită un moment.

– Dovezi?

– P... pardon?

– Aveți dovezi? Pocni din degete nerăbdător. Haideți, haideți, ce este? Dați-mi dovezile.

– V-am spus deja. Un hoț de buzunare cunoscut i-a vândut căpitanului Pryce un ceas pe care băiatul îl furase, după cum l-am auzit spunând.

– Iar numele acestui hoț de buzunare? Îl vom chema la interogatoriu.

Domnul Fitch o privi cu mare interes. Ea înghiți în sec.

– N... nu pot să-l spun.

– Vreți să spuneți că nu-l știți?

Nevrând să mintă, ridică din umeri, sperând că domnul Hornbuckle nu va insista.

– Bine atunci, aveți un hoț de buzunare suspect...

– Un hoț de buzunare cunoscut, îl corectă ea.

O privi încruntat pe deasupra ochelarilor.

– Nu poate fi cunoscut dacă nu-i cunoaștem numele, nu-i așa? Ce altceva?

Ea clipi.

– Ce vreți să spuneți?

– Haide, haide, spuse el, pocnind din degetele acelea blestемate, ce alte dovezi aveți? Ați asistat la cumpărarea altor bunuri furate? Sau la vânzarea lor?

Ea își ridică bărbia.

– Nu e ca și cum aș fi stat în prăvălia lui și aș fi asistat la ce se întâmplă. Asta se presupune că trebuie să facă ofițerul de poliție pe durata investigației, nu-i așa?

Domnul Fitch clătină imperceptibil din cap, ceea ce o avertiză că se aventurase într-o zonă alunecoasă, dar era deja prea târziu. Domnul Hornbuckle se umflă ca o broască gata să orăcăie.

– Lady Clara, cu tot respectul, o mulțime de oameni intră în biroul acesta aducând dovezi – dovezi clare, luați aminte – despre intrigi, hoții și tot felul de escrocherii. Nu avem nici timpul, nici ofițerii necesari pentru a investiga toate acestea. Cu siguranță nu putem alerga după toate zvonurile care zboară de colo, colo. Când veți avea dovezi clare, reveniți și vom sta de vorbă din nou.

Se ridică cu afectare și gesticulă către ușă.

– Zi bună, doamnă.

Se ridică și ea, revoltată de respingerea curții.

– Dar... dar... acest om lucrează pentru Spectrul!

Domnul Fitch clipi. Domnul Hornbuckle se încruntă. Apoi schimbară priviri. Se părea că nu trebuia să clarifice cine era Spectrul.

– Sunteți sigură? întrebă judecătorul. De unde știți?

– Ei bine, a spus... se întrerupse, dându-și seama că, pentru a se explica, va trebui să explice și propria legătură cu Morgan, ceea ce i-ar fi fost prea puțin de folos lui Johnny.

– A... am auzit de la câteva persoane. Spuneau că acest căpitan Pryce lucrează pentru Spectru. Sau cel puțin se gândea să o facă.

– Sunt două lucruri distincte, spuse domnul Hornbuckle. Iar zvonurile nu dovedesc nimic.

– Totuși, dom'le judecător, interveni Fitch, nu mă deranjează să cercetez treaba. S-ar putea să fie ceva la mijloc, știți.

Când domnul Hornbuckle se încruntă la el, Fitch adăugă:

– Dacă e cu Spectrul, domnule, nu ar trebui să investigăm?

– Eu sunt cel care va spune ce investigăm, Fitch, și nu am de gând să irosesc un ofițer de poliție pentru zvonuri și speculații.

– Vreți să spuneți că refuzați să faceți ceva? spuse ea nevenindu-i să creadă.

– Nu am spus asta, doamnă, replică judecătorul. În lumina informațiilor dumneavoastră – așa cum sunt – mă voi consulta cu superiorul meu și, poate, dacă va fi de acord, vom...

– Cine este superiorul dumneavoastră, domnule? întrebă ea, nefiind pregătită să lase problema în mâinile unui om atât de puțin dispus să o cerceteze.

Își țuguie buzele cu o expresie de netăgăduit de broscoi râios.

– Mă aflu sub patronajul Ministerului de Interne.

– Și cui dați socoteală?

Părea că s-ar putea să nu răspundă, dar nici măcar domnul Hornbuckle nu era atât de neobrăzat încât să refuze să răspundă unei doamne de spiță nobilă.

– Lord Ravenswood, doamnă.

– Mulțumesc. Atunci voi vorbi eu însămi cu Lord Ravenswood.

Răsucindu-se pe călcâie, se pregăti să părăsească încăperea.

– Vă va spune același lucru! strigă domnul Hornbuckle după ea. Trebuie să aveți dovezi, doamnă, dovezi!

– Vreau să-l aud pe el spunându-mi asta, strigă ea, fără să se mai ostenească să-și ia rămas-bun și traversând în grabă birourile exterioare.

Nu voia decât o investigație, pentru Dumnezeu. Iar judecătorul se purtase de parcă ar fi fost o pretenție uriașă, și nu datoria sa civică, în calitate de om al legii.

Prea bine, se va duce la superiorul său. Îl cunoștea pe Lord Ravenswood de la balurile în societate, și părea un om onorabil. Cu siguranță îl va face pe judecător să asculte și va trimite un ofițer să investigheze. Ba ea îl va accepta chiar și pe domnul Fitch al lui Lucy, dacă asta era tot ce putea primi.

Se depărtase puțin de biroul de pe Lambeth Street când o voce strigă:

– Așteptați, milady!

Oprindu-se, se întoarse și îl văzu pe domnul Fitch, care alerga după ea pe picioarele lui subțiratic. Se opri brusc, respirând mult mai greu decât ar fi trebuit pentru un bărbat de vârsta lui.

– Vreau... să vorbesc... cu dumneavoastră.

– Despre ce?

Respiră chinuit încă o clipă, apoi se îndreptă de spate, slăbindu-și nodul de la eșarfă, agitat.

– Mă întreb dacă... adică... presupun că hoțul de buzunare despre care ați vorbit este rudă cu o cunoștință de-a mea.

– Poate, spuse ea evaziv, curioasă să afle cât îi va dezvălui.

– Am auzit că acest hoț locuiește în prăvălia presupusului negustor de bunuri furate.

Ea strânse din buze. Vorbele zburau, într-adevăr, ca vântul.

– Dacă vorbim despre aceeași persoană, atunci da, cred că așa este.

– Ei bine, atunci, milady... Făcu o pauză, încovoindu-și umerii. Mă întrebam dacă știți de ce băiatul s-a lipit de căpitanu' Pryce.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Iar eu mă întreb de ce sunteți atât de interesat de ruda cunoștinței dumneavoastră, domnule.

Domnul Fitch ridică din umeri.

– Vorbesc despre sora lui, cum presupun că știți. Am grijă de ea din când în când. Dar nu vreau să creadă cineva, mai ales domnul Hornbuckle, că am legături cu răufăcători. În special dacă aveți dreptate cu privire la individul ăsta, Pryce.

O, Doamne, ce ar fi trebuit să-i spună? Nu voia să năruiască șansele lui Lucy de a avea o viață mai bună, dar era limpede că domnul Fitch nu părea genul de bărbat potrivit pentru ea.

– Am înțeles că hoțul de buzunare locuiește acolo ca angajat legitim al căpitanului Pryce. Și nu pentru a... ăă... fura pentru el.

Sau așa spusese Morgan. Încă nu știa dacă să-l creadă sau nu.

În privirea lui se citi o urmă de bănuială, dar dispăru atât de repede, că era posibil să i se fi părut.

– Ei bine, dacă aveți dreptate, nu-i așa rău, nu?

– Nu, nu e rău deloc.

El înclină din cap.

– Mulțumesc, milady.

Apoi se întoarce și o luă către comisariatul de poliție. Îl privi îndepărtându-se. Cum Dumnezeu reușise omul ăsta să devină ofițer de poliție? Cu excepția momentului de adineauri, nu i se păruse că ar da pe-afară de deșteptăciune și, cu siguranță, nu era vreun viteaz. Abia dacă pusese la îndoială decizia judecătorului. Era mai preocupat să-și protejeze reputația, decât pe fratele „cunoștinței” lui.

– Ai putea să găsești pe cineva mult mai bun, Lucy, spuse ea, vorbind de una singură.

Dar asta nu era problema ei, își spuse, îndreptându-se către stradă. În clipa aceasta, principala ei grijă era cum să-l oprească pe Morgan. Ceea ce însemna că avea să treacă pe la Ministerul de Interne în această după-amiază.

A doua zi dimineața, Morgan stătea pe alee, arătându-i lui Samuel cum să-și ascundă cuțitul astfel încât să nu i-l găsească nimeni, când Johnny ieși pe ușa laterală, urmat de un băiat mai mare.

– Băiatu’ ăsta zice că tre’ să vă vorbească, domnule căpitan.

Morgan îl recunoscuse imediat pe lacheul lui Ravenswood.

– Mulțam, Johnny.

Cum flăcăul rămase acolo ca și când ar fi așteptat să audă despre ce era vorba, Morgan se încruntă la el și spuse apăsător:

– Nu ți-am spus să nu lași prăvălia nesupravegheată?

Mormăind o înjurătură, Johnny se întoarce în prăvălie, târșându-și picioarele la fiecare pas. Morgan așteptă până fu sigur că băiatul curios nu avea cum să-i audă, apoi își ceru scuze față de Samuel și-și trase vizitatorul după colț.

– Îmi pare rău, Bill, dar va trebui să revii. Nu a trecut tocmai o săptămână și am uitat cu totul de raport.

– Nu-s aici pentru asta, domnule. Prietenul nostru comun spune că trebuie să vă vorbească. Astă-seară, la balul lui Lord Merrington. Prietenul nostru participă și vrea să veniți acolo.

– La bal? Nu ne putem întâlni într-un loc mai ferit?

– Nu are timp. Trebuie să vă reamintească faptul că nimeni de la bal nu vă poate cunoaște din branșa asta.

Cu excepția lui Lady Clara. Nu, era foarte puțin probabil. Ravenswood spusese deja că ea participa rareori la evenimente sociale, dacă nu era vorba să strângă fonduri. Balul lui Merrington nu ar fi fost cel mai bun loc pentru așa ceva – era un bine-cunoscut târg pentru căsătorii. În plus, Ravenswood spusese că ea le evita și pe acestea, așa că ar fi trebuit să fie în siguranță.

– Să-i spun Domniei Sale că veți fi acolo? întrebă Bill.

Morgan ezita încă. În seara aceea se făcea o săptămână de la întâlnirea cu Spectrul. Omul își aștepta răspunsul. Pe de altă parte, era posibil să fie mai bine să nu se afle acolo când apărea Spectrul. Poate ticălosul avea să se enfurie suficient de tare încât să facă o greșală. Și nu dădea bine ca Morgan să pară prea dornic.

– Da, voi fi acolo. Și îi voi da și raportul tot atunci.

Când Bill se pregăti să plece, Morgan îl opri.

– A spus despre ce e vorba?

– Doar că au apărut complicații care vă necesită atenția.

Era ciudat.

– Mulțam, Bill.

După ce plecă flăcăul, Morgan se întoarse pe alee, cufundat în gânduri. Va trebui să se îmbrace în casa din oraș a fratelui său, singurul său cămin adevărat din Londra. Nu avea haine potrivite pentru bal aici. Și trebuia să se gândească și la Johnny. Nu îndrăznea să-l lase pe băiat singur dacă era să apară Spectrul.

Zâmbi. Era ciudat cât de firesc îi venea să se gândească la Johnny în toate situațiile. În doar trei zile, educația băiatului devenise la fel de importantă în viața lui ca și lecțiile de dimineață cu Samuel și afacerea pe care o avea ca negustor de bunuri furate. Într-adevăr, Morgan ajunsese să-și dea seama de ce Clara era atât de îngrijorată pentru flăcău. Johnny avea potențial. Îi mergea mintea, avea un trup robust și agil și, când nu poza și nu se prefăcea că nu-i pasă de nimic, un temperament îndatoritor. Cu o îndrumare adecvată, Johnny putea reuși în marină. Asta dacă va putea să-și stăpânească tendința de a-și bate joc de tot ceea ce însemna autoritate. Samuel ridică privirea când se apropie pe alee.

– E totul în ordine, căpitane?

– Da.

Morgan îl studie pe Samuel un moment.

- Am nevoie de un serviciu din partea ta.

- Voi face tot ce pot, domnule. Dar dacă are legătură cu doamna...

- Nu. Are legătură cu Johnny. Trebuie să plec în seara aceasta și vreau să fie supravegheat cât lipsesc. L-ai putea duce să stea undeva doar pentru seara asta?

Samuel se încruntă gânditor.

- Presupun că ar putea dormi în anexele servitorilor de la Stanbourne. Aș putea să-l țin cu mine până târziu, apoi să-l strecur după ce adorm toți servitorii. Dacă e doar pentru o noapte...

- Atâta tot, o noapte. Poți să-l aduci înapoi dimineață devreme.

- Dacă vă faceți griji că v-ar putea fura cât sunteți plecat, nu cred...

- Nu e vorba de asta. Doar că nu vreau să-l știu singur aici.

- De ce nu? se auzi o voce arțăgoasă din spatele lui.

Morgan se întoarse, apoi oftă văzându-l pe Johnny în ușă, părând rănit și vulnerabil.

- Ar trebui să ai grijă de prăvălie, spuse Morgan.

- Mă descurc, nu-i așa? răspunse Johnny cu glas plângăreț. Am fost atent și am lucrat din greu și...

- Nu are legătură cu tine, băiete. Ești un ajutor loial și de încredere, te asigur.

Samuel își dresе glasul.

- Nu! spuse Morgan aspru.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Samuel și Johnny să aibă amândoi de-a face cu Spectrul.

- Nu vreau să fiți nici unul din voi aici, în seara aceasta. S-a înțeles?

Când își lăsară capetele în pământ, el își dădu ochii peste cap. Cu asta te alegeai când erai răspunzător de civili. Nu îndeplineau ordinele și se simțeau răniți când nu le dădeai nici o explicație. Era al naibii de enervant.

- Va trebui să aveți încredere în mine în privința asta. Am motivele mele. Își înmuie tonul. Am nevoie să faceți amândoi asta pentru mine. Este important.

Scoțând o liră, i-o aruncă lui Johnny, care făcu ochii mari când o prinse în aer.

– Mergeți amândoi și vă distrați. Duceți-vă la o luptă cu cocoși, sau la o luptă cu premii, sau ce vreți. Mâncați bine și beți un pic de bere. Stați departe de locul ăsta până mâine-dimineață, bine?

Încuviințând, băieții se înseninară, iar el își înghiți zâmbetul. Era uimitor cum putea o liră să înmoaie obiectele unui hoț de buzunare.

Restul zilei trecu tare greu pentru Morgan, care era încordat, întrebându-se ce „complicații” îl îngrijoraseră atât de mult pe Ravenswood. După ce îi trimise de-acolo pe Samuel și pe Johnny la lăsarea serii și închise prăvălia, plecă în grabă spre casa din oraș a fratelui său.

Totuși, își dădu seama că ceva nu era în regulă din momentul în care intră în casă, iar majordomul îl numi „milord”, apoi clipi și se corectă. Servitorii lui Sebastian îi confundau pe cei doi gemeni doar atunci când erau ambii în oraș.

La naiba cu toate!

– Morgan, tu ești? strigă cumnata lui, grăbindu-se să iasă din salon. Juliet zâmbi larg când îl văzu. Tu ești! O, ce bine că te văd. Sebastian a fost groaznic de dezamăgit când am sosit ieri și a văzut că nu ești aici.

Îl primi cu o îmbrățișare, apoi îi remarcă hainele jerpelite. Ținându-l la o distanță de un braț, îl studie cu atenție.

– De ce ești îmbrăcat astfel? Pentru Dumnezeu, arăți ca un vagabond.

– Eu... ăă... ei bine...

Ea își miji ochii.

– Nu ai dat iar de bucluc, nu-i așa? Condițiile rămășagului...

– Îmi aduc bine aminte de condițiile rămășagului nostru, nu te teme. Doar că nu le urmase, atâta tot. Îi zâmbi cu căldură. Hainele mele ponosite nu au nimic de-a face cu asta.

Nu în ceea ce îl privea, în orice caz.

– Se pare că Morgan face muncă de caritate la Căminul pentru Reeducarea Hoților de Buzunare, explică o altă voce, care-i era la fel de bine-cunoscută lui Morgan ca și propriul glas. Sebastian păși

în anticameră, privind-și fratele cu o combinație de afecțiune și suspiciune.

– Sau cel puțin așa pretinde Ravenswood.

– Ai vorbit cu Ravenswood? întrebă Morgan.

Asta era complicația care îl alarmase pe Ravenswood? Părea puțin probabil. Lui Ravenswood nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă Sebastian știa cu ce se ocupa Morgan.

– L-am văzut pe prietenul tău azi-dimineață, dezvălui Sebastian. Cum nu ai venit acasă aseară, iar servitorii au recunoscut că nu ai dormit aici, m-am gândit că s-ar putea ca el să știe pe unde ești.

Morgan încercă să-și dea seama din expresia lui Sebastian dacă Ravenswood îi dezvăluise cu ce se îndeletnicea el în prezent, dar nu reuși. Ura din tot sufletul să-și mintă fratele, însă alternativa l-ar fi îndepărtat atât de Sebastian, cât și de încântătoarea lui soție, ceea ce nu-i convenea defel.

Astfel că nu făcea decât să se eschiveze.

– De fapt, dorm în Spitalfields. Lady Clara, care conduce căminul, are necazuri cu localnicii, și am fost dispus să-mi ofer prezența pentru a-i asigura protecția.

Tot ce spusese era adevărat, chiar dacă ei nu aveau să înțeleagă exact ce voia să spună.

– O, Morgan, e extraordinar de amabil din partea ta! spuse Juliet cu atâta entuziasm, încât îl făcu să se simtă vinovat. Să dormi la cămin când poți avea un pat bun aici...

– Da, foarte amabil, interveni Sebastian, arcuindu-și sprâncelele. Și, totodată, nobil.

Juliet continuă să pâlăvrăgească:

– Presupun că te referi la Lady Clara Stanbourne, nu-i așa? Am întâlnit-o în perioada în care mi-am făcut ieșirea în societate, dar nu iese prea mult, nu-i așa?

– Nu. Nu cred că am întâlnit-o vreodată, spuse Sebastian.

– Judecând după faptul că nu m-a confundat cu tine când ne-am întâlnit prima dată, spuse Morgan sec, așa spune că nu ai cunoscut-o.

– Bineînțeles că nu, dragul meu, ciripi Juliet. Tu ieși în lume la fel de rar ca și ea. Cum Dumnezeu să vă întâlniți? Îi aruncă

lui Morgan o privire șireată. Spune-mi, Lady Clara este încă... necăsătorită?

Cunoștea privirea aceea.

– Să nu-ți vină idei, Lady Pețitoare. O ajutor, atâta tot. Așa că încetează să visezi la capele și la rochii de mireasă exact în clipa asta.

– Întrebam doar...

– Știi că întrebai, *ma petite*, dar nu se va întâmpla, micuța mea.

Fără veste, în minte îi apărură ca o străfulgerare o imagine, în care Clara se îndrepta către altar, înveșmântată în alb și cu o coroaniță din flori de măr. În noaptea nunții, va fi înveșmântată în cea mai subțire muselină, pentru a-și ațâța soțul cu rotunjimile trupului de care el avea să fie în curând liber să se bucure după placul inimii...

Pulsul începu să i se accelereze nebunește și alungă gândul. Naiba s-o ia pe Juliet și ideile ei. Era timpul să schimbe subiectul.

– E ceva de mâncare în casa asta? Nu am mai mâncat de la micul dejun și sunt mort de foame.

O jumătate de oră mai târziu, stăteau în bucătărie, iar Sebastian și Juliet îl priveau cum înfuleca o farfurie cu friptură de vită rece și murături, pe care o stropea cu bere.

– Și ce faci la cămin? întrebă Sebastian.

„*Sacré bleu*.” Nu putea să răspundă fără să mintă. Morgan se concentra asupra mâncării.

– Îți învăț pe băieți câte ceva din secretele marinarilor – cum să facă noduri, cum să citească o busolă... genul ăsta de lucruri.

Îl învăța toate acestea pe unul dintre ei, la urma urmelor.

– Iar pe Lady Clara nu o deranjează că dormi acolo?

– Nu rămâne și ea acolo peste noapte. Doar menajera.

– O. Juliet părea dezamăgită. Trebuie să te întorci acolo în seara asta?

– Nu. Merg la balul lui Merrington.

– Minunat! exclamă Juliet. Și noi mergem. Sebastian nu a vrut să participe – știi cât îi displac treburile astea –, dar eu ard de nerăbdare să dansez, așa că l-am silit să mă ducă.

Morgan își înăbuși un oftat. Asta însemna că urmau să fie acolo cu toții. Exact ce avea nevoie – să se întrebe Juliet de ce se ducea să vorbească între patru ochi cu Ravenswood. Dacă stătea să se gândească, probabil că ticălosul stabilise dinadins întâlnirea pentru astă-seară, după ce vorbise cu Sebastian ieri. Fără îndoială că Sebastian pomenise de bal. Privi către fratele său care părea căzut pe gânduri.

– Știi, spuse Sebastian, ai putea să o însoțești pe Juliet, și atunci nu voi mai fi nevoit să merg. Dacă tot te duci acolo...

– O, nu, domnule Prefer-să-Stau-Acasă, îl întrerupse Juliet. Când am spus că vreau să dansez mă gândeam cu tine. Îi aruncă lui Morgan un zâmbet în semn de scuze. Nu-ți fie cu supărare.

El zâmbi larg.

– Cătuși de puțin.

În momente de genul acesta îl invidia pe fratele său. Nu că ar fi avut vreo dorință să ducă genul de viață pe care o ducea Sebastian. Dar uneori se întreba cum era să ai o femeie căreia să-i pese atât de mult, care să pună bunăstarea ta mai presus de dorințele ei, să tânjească după compania ta și să-ți încălzească mai mult decât patul.

Probabil că avea să rămână cu întrebatul. Femeile alese, ca Juliet și Clara, se ofereau bărbaților care erau dispuși să se așeze la casa lor. El nu era.

– Așadar, de ce mergi la balul lui Merrington? întrebă Sebastian. Știi că e un târg de căsătorii renumit.

Răspunse Juliet în locul lui:

– De-asta merge. Să danseze cu femeii care caută să se mărite.

Morgan se pregăti să protesteze, apoi își dădu seama că era mai bine să o lase să creadă asta. Astfel nu mai trebuia să ofere altă explicație.

– Mi-ai citit gândurile, dragă cumnată, spuse el galant.

Ochii ei străluciră.

– Iar dacă se va întâmpla ca Lady Clara să fie acolo, îmbrăcată în veșminte alese și dornică să danseze cu un gentilom bun de înșurătoare, ei bine, nu se va plânge. Nu-i așa, Morgan?

Asta era atât de departe de adevăr, că Morgan izbucni în râs.

– Ești hotărâtă să mă vezi înșurat, nu-i așa?

– Sunt hotărâtă să te văd viu și aici pentru o vreme, astfel încât copiii noștri să aibă un unchi. Dacă pentru asta e nevoie să-ți găsim o soție, da, vreau să te văd însurat.

Deveni serios, amintindu-și că nu era pregătit pentru nici o soție, și mai ales nu pentru Lady Clara.

– Atunci mă tem că vei fi dezamăgită. Ultima persoană de pe pământ care s-ar căsători cu mine este Lady Clara Stanbourne.

În momentul în care o spuse, își dădu seama de greșeală. Nu voise să spună că Clara nu l-ar lua în căsătorie, ci că el nu s-ar însura cu ea. Și, judecând după compasiunea din ochii lui Juliet, ea îi luase vorbele în serios.

Se pregăti să se corecteze, apoi se dădu bătut. Fără ca măcar să-l vadă împreună cu Clara, Juliet hotărâse că el simțea ceva mai mult pentru Clara decât o dorință nestăpănită. Prea bine, avea s-o lase pe Juliet să-și țeară visurile. Așa îi va fi mai ușor să se ducă și să se întoarcă din Spitalfields, în timp ce ea și Sebastian se aflau în oraș.

Juliet se întinse și îi luă mâna.

– Nu-ți face griji, Morgan. O să se dea pe brazdă.

El simulă un zâmbet îndurerat.

– Sper, într-adevăr, că ai dreptate.

Apoi, spre amărăciunea lui, își dădu seama că, de fapt, era posibil să spună adevărul.

Capitolul 11

Nu există nici o aplecare a cărei împlinire să-i înjosească într-atâta pe aceia în care sălășluiește sau să-i pună în situații atât de umilitoare, precum CURIOZITATEA.

*Primejdia trasului cu urechea,
sau Fata curioasă vindecată, Anonim*

Era foarte posibil să fie o greșeală, hotărî Clara în timp ce înainta împreună cu mătușa sa prin îmbulzeala din conacul

Merrington. Orchestra, care cânta absolut perfect, o făcu să simtă o nevoie irezistibilă de a dansa, iar mirosul șampaniei, care se împletea cu parfumul trandafirilor de primăvară și al liliacului, răspândit în întreaga casă, i se urcă la cap. Dacă micuța Mary ar fi fost acolo, ar fi crezut că a ajuns la balul Cenușăresei.

Da, aproape sigur era o greșeală. Clara nu venise aici să danseze. Venise să-l încolțească pe Lord Ravenswood și să-l facă să îi vorbească. Și de ce reacționa în felul ăsta la acest bal prostesc? Mătușa Verity trebuia, în general, s-o târască la astfel de evenimente, iar apoi Clara își petrecea întreaga seară încercând să convingă oamenii avuți să doneze bani căminului.

Aha! Asta era în neregulă cu ea. Era prima dată când participa la un bal fără să se gândească la donații, prima dată când se simțea liberă să se bucure. Era singura explicație pentru nevoia imperioasă de a dansa și de a se distra. Fie asta, fie...

Nu, își spuse ea cu asprime, nu avea nimic de-a face cu Morgan și cu neliniștea pe care i-o provoca în ultima vreme. Nu avea nimic de-a face cu felul în care o privea, cu faptul că ochii lui arzători o făceau să resimtă o dorință stranie de-a trăi senzații intense, care îi palpitau sălbatic în pântec, până când nu voia altceva decât să se învâртеască, să sară și... să danseze.

Oftă. Bine, poate că avea nițel de-a face cu el. Dar asta nu o va opri să-și îndeplinească misiunea aici.

– Ia uite-l pe Lord Winthrop acolo! exclamă mătușa Verity, clătinându-se zăpăcită pe vârful picioarelor, în încercarea zadarnică de a vedea pe deasupra mulțimii. Trebuie neapărat să ne apropiem!

Clara oftă. Da, fusese clar o greșeală să vină aici. În afară de influența negativă pe care muzica o avea atât asupra ei, cât și asupra mătușii, pentru a-l găsi pe Lord Ravenswood în mulțime era nevoie de o intervenție divină.

Ar fi trebuit să-l oblige pe secretarul simandicos al acestuia să o primească în biroul lordului ieri-dimineața când sosise prima dată acolo pentru a-i vorbi. Și ieri după-amiază când revenise. Și în dimineața aceasta, când așteptase trei ore, doar ca să i se spună că plecase cine știe unde și că nu se va întoarce întreaga zi.

Bineînțeles, nimic altceva în afară de un pistol pus la tâmplă nu l-ar fi împiedicat pe afurisitul de secretar al lui Lord Ravenswood să-și îndeplinească datoria. Ceea ce se pare că presupunea să o țină pe Clara departe de acesta.

Bine. Lasă-l pe bietul amărât să o împiedice să-l vadă pe Ravenswood la birou. Cel puțin secretarul nu avea nici o putere aici. În seara aceasta, nimic, în afară de un cutremur, nu o va împiedica să îl acosteze pe Lord Ravenswood cel greu de găsit. Spera doar că îl auzise bine pe secretar când îi spusese altcuiva că acesta avea să participe la balul familiei Merrington.

– Haide, spuse mătușa Verity, trăgând-o cu putere pe Clara de braț. Trebuie să vorbim cu Lord Winthrop. Ar fi nepoliticos să nu o facem.

Clara își dădu ochii peste cap, dar o urmă. Nu avea să-l găsească pe Lord Ravenswood stând la marginea aglomerației.

– Știi, mătușă, încep să cred că tu ar trebui să te căsătorești cu Lord Winthrop. Câți copii are? Cinci? Gândește-te – câinii ar fi extrem de încântați de perspectiva de a avea o întregă familie de subjugat. Empress i-ar putea cântări pe toți prietenii băieților, găsindu-le defectele de caracter, și alungându-i pe toți peștorii fetelor care nu s-ar ridica la înălțimea așteptărilor.

– Nu fi prostuță. Mătușa își croi drum prin mulțime cu o agilitate surprinzătoare. Lordul este cu cincisprezece ani mai tânăr decât mine. De ce ar vrea o femeie bătrână ca mine?

– Are cu zece ani mai mult decât mine. Eu de ce aș vrea un bărbat bătrân ca el?

– Asta nu înseamnă că e bătrân. În plus, nu-i același lucru, draga mea, dacă un bărbat este mai în vârstă. Bărbații trebuie să fie astfel.

– Iar bărbații mai vârstnici ar trebui să fie mai înțelepți, dar n-am prea văzut semne în acest sens la Lord Winthrop.

– Șșșt, șopti mătușa. Te poate auzi.

– Cum?

Se apropiaseră atât de mult încât era posibil să o audă? Dumnezeule, ar fi trebuit să dea bir cu fugiții când avusese ocazia. Se desprinsese pe furiș de mătușa ei pentru a se îndrepta în altă direcție.

Dar era prea târziu.

– Bună seara, Lady Clara, spuse contele cu glas târăgănat, care veni de undeva de mult prea aproape pentru a putea sta liniștită. Sunt încântat să văd că dumneata și mătușa dumitale participai la acest frumos eveniment.

Încă un pas, și Clara se trezi practic nas în nas cu Lord Plicticoșenie.

– Vai, Lord Winthrop, ce surpriză! Dată fiind aversiunea dumitale pentru distracții frivole, nu mă așteptam să te văd aici.

Lord Winthrop se forță să zâmbească, ceea ce făcu ca figura lui în general sumbră să capete o expresie de marionetă nefericită.

– Găsesc că, din când în când, o petrecere sau un bal sunt reconfortante. Într-adevăr, mă pregăteam să te întreb dacă ai dori să îmi acorzi un dans.

Era uimitor cum invitația venită de la bărbatul nepotrivit îi alunga complet dorința de a dansa. Cu toate acestea, căutarea lui Lord Ravenswood printre oaspeți fusese lipsită de rezultat până acum. Poate că, învârtindu-se în jurul sălii de bal, va avea o perspectivă mai amplă. Și îi va oferi ocazia de a-l descuraja pe Lord Winthrop o dată pentru totdeauna. Astfel că îi acceptă invitația, și, sub privirile strălucitoare ale mătușii, se lăsa condusă pe ringul de dans.

Deloc surprinzător, abilitățile lui Lord Winthrop într-ale dansului lăsau mult de dorit, și nu o dată o luă în direcția greșită când făcură piruete. Era cunoscut pentru temperamentul său sobru, pentru zgârcenia sa și perorațiile fără haz împotriva claselor inferioare, nu pentru felul în care dansa. Sau pentru jocul de cărți. Sau escapade sălbatice la femei. Pe scurt, ar fi fost soțul perfect pentru o fată cu chip proaspăt, gata să preia conducerea unei case pline de copii.

Dar nu pentru ea. După câteva momente de dans, el o întreabă:

– Cum merg lucrurile la micul dumitale cămin?

– Bine.

Fiind ocupată să cerceteze încăperea în căutarea lui Ravenswood, îi acorda prea puțină atenție lui Lord Winthrop.

– Este nobil din partea dumitale să încerci să salvezi copiii, chiar dacă este un demers inutil. Speța aceasta nu poate fi salvată, mă tem.

Ea scrâșni din dinți. Cum putea mătușa Verity se creadă că acest bărbat era potrivit pentru căsătorie? El continuă, fiind aparent sigur că ea era de acord cu afirmațiile sale.

– Dar este o pregătire potrivită înainte de a avea propriii copii. Presupun că aceasta este intenția dumitale în cele din urmă.

Îi aruncă o privire speriată în timp ce fură despărțiți de o nouă piruetă. Comentariul său era cea mai îndrăzneată aluzie la faptul că îi făcea curte. Apoi înțelese deodată de ce o curta. Lucra cu copiii. El avea cinci. Fără îndoială, considera că mariajul cu ea ar fi un aranjament potrivit. Pentru el. Când se reuniră, ea spuse:

– Da, aș vrea să am copiii mei într-o zi. „Ai mei fiind cuvintele esențiale.“ Dar, în prezent, sunt mulțumită să lucrez cu copiii care au atâta nevoie de mine. Un impuls răutăcios o făcu să adauge: Și, fiindcă veni vorba de protejării mei, ne este mereu de folos ajutorul gentilomilor serioși la cămin. Dacă ai vreodată timp la dispoziție și dorești să ne vizitezi, vom fi încântați să te punem la treabă.

Expresia lui îngrozită o făcu să chicotească când dansul îi separă din nou. Apoi, în timp ce se învârtea în jurul dansatorului de alături, îl văzu pe cel pe care-l căuta de cealaltă parte a încăperii. Lord Ravenswood ieșea din sala de bal trecând printr-un coridor care ducea în bibliotecă și spre seră.

Aha! În sfârșit, îl prinsese. Iar dansul se încheia, de asemenea. Perfect. În timp ce Lord Winthrop se apropie să o conducă înapoi la locul ei de pe marginea ringului de dans, se întrebă dacă era nevoie să invoce o migrenă pentru a scăpa de el. Însă, din fericire, perspectiva de a face muncă voluntară la cămin fusese suficientă. Mormăind că trebuie să o caute pe mama sa, o lăsă alături de mătușa sa și dispăru.

– Ce i-ai spus bietului om de l-ai alungat? întrebă mătușa Verity.

– Nu-mi dau seama, spuse Clara cu suavitate. Am avut o conversație absolut delectabilă despre cămin.

Când mătușa se încruntă și părea că e gata să se lanseze într-o prelegere, Clara adăugă în grabă:

– Și, că tot veni vorba despre cămin, văd pe cineva cu care trebuie să vorbesc despre o donație. Mă întorc într-o clipă, mătușă.

Apoi își făcu loc prin mulțime, îndreptându-se către coridorul prin care dispăruse Lord Ravenswood. După ce scăpă de aglomerația din sala de bal, încercă să intre în seră, dar acolo găsi doar un cuplu de tineri, care se desprinseseră vinovați unul de celălalt de îndată ce ea își strecură capul pe ușă. Murmurând scuze, se retrase.

Asta însemna că rămânea biblioteca. În general, Lord Merrington o ținea închisă pe durata petrecerilor, dat fiind că era foarte protector cu vasta sa colecție de cărți. Totuși, se îndreaptă într-acolo să vadă dacă nu cumva ușa bibliotecii era deschisă.

Spre surpriza ei, când încercă mânerul, ușa se deschise. De data aceasta fu atentă să nu dea buzna. Deschizând cu grijă, trase cu ochiul înăuntru. Nu-l vedea pe Lord Ravenswood, dar era sigură că bărbatul se afla acolo.

Auzea murmurul unor voci care veneau dinspre marea fereastră cu arcadă, care era de dimensiunea unei mici încăperi. Din nefericire, cei doi stâlpi care o flancau o împiedicau să vadă interiorul din locul în care se afla. Dacă lordul era într-adevăr acolo, cu cine vorbea în secret? Să fie o femeie? Probabil că ar fi trebuit să se întoarcă când era singur, dar nu voia să piardă șansa de a vorbi cu el. Decizându-se să se apropie, se strecură în bibliotecă.

Morgan se sprijinea ușor de scaunul aurit și elegant, privind pe fereastra cu arcadă la grădinile frumos aranjate ale lui Merrington. Un bărbat aflat sub un copac își indrepta atenția către o tânără timidă cu evantai. Văzându-i cum flirtează, pe Morgan îl cuprinseseră invidia. Făceau parte din peisajul acesta într-un fel în care el nu se regăsea, în ciuda hainelor de seară bine croite, pe care valetul lui Sebastian se străduise din răspuțeri să le aducă la perfecțiune.

Toată povestea asta îl agita, nu doar din cauza tuturor acelor lorzii și a doamnelor lor care-i aminteau că nu era cu adevărat unul dintre ei. Până și casa îl enerva. Draperii de catifea,

ferestre prin care putea vedea, covoare imaculate... Totul părea atât de curat și de ordonat după Spitalfields. Îl făcea să se simtă exact ca negustorul de bunuri furate care pretindea că este – ne-lalocul lui, stingher, un adevărat locuitor de pe Petticoat Lane. De-abia se abținea să nu tragă de eșarfa care-l strângea de gât.

– Crezi că este înțelept să-l lași pe Spectru să scape în seara asta, pentru că nu ești prezent la prăvălie? întrebă Ravenswood.

Morgan se forță să revină la raportul pe care tocmai îl oferise. Ravenswood nu-i dezvăluise încă de ce fusese atât de nerăbdător să-l vadă. Ridică din umeri.

– Dacă fac după cum dictează Spectrul, nu îl vom determina să iasă la iveală. Sfidându-l, voi reuși.

– Sau te va duce la moarte.

– Nu cred că l-am enervat suficient pentru asta. Morgan își încrucișă brațele pe piept, dându-și seama prea târziu că făcând asta își șifona fracul. În orice caz, astea sunt toate informațiile pe care le am pentru tine în seara aceasta. Acum e rândul tău. Spune-mi de ce m-ai târât la balul ăsta blestemat.

Ravenswood oftă.

– Avem o... problemă spinoasă legată de Lady Clara. A fost la poliția de pe Lambeth Street, cerând demararea unei investigații cu privire la tine și la prăvălia ta.

Morgan nu făcu decât să privească fix pentru o clipă, neștiind dacă să râdă sau să țipe. Așadar, în cele din urmă micuța băgăreață îl dăduse pe mâna autorităților? Trebuia să fi fost foarte furioasă din pricina dezertării lui Johnny.

– Ești sigur?

– Bineînțeles că sunt sigur – conduc departamentul, știi doar.

Ravenswood se aplecă înainte, rostind pe voce scăzută:

– Hornbuckle a spus că a îndemnat-o să renunțe la solicitările ei. A refuzat să te investigheze fără a vorbi cu mine mai întâi, dar a descurajat-o să cerceteze chestiunea pe cont propriu. Se pare că asta nu i-a înmuiat hotărârea.

– Nu, nu avea cum. Ce-a mai făcut acum?

Ravenswood privi într-o parte.

– A... apărut la mine la birou la scurt timp după ce a terminat cu poliția. Secretarul meu a alungat-o ieri și din nou astăzi, dar presupun că nu se va da bătută atât de ușor.

– O, nu, nu Lady Clara pe care o cunosc eu. Care se pare că este extrem de diferită de cea pe care o cunoști tu.

– Bine, bine, mormăi Ravenswood. Recunosc că am greșit când am spus că „latră, dar nu mușcă”. Insistentă femeie. Cine ar fi ghicit că avea să meargă până aici? Îl privi curios pe Morgan. Dar nu pari prea supărat să auzi asta.

– E posibil ca opoziția ei să funcționeze în favoarea mea. Spectrul a sugerat că are relații la comisariat. Când îl voi întâlni data viitoare, îmi voi da seama în ce măsură este adevărată această pretenție, dacă va pomeni de Lady Clara. Și dacă are într-adevăr lachei în rândurile poliției, atunci faptul că ea mă urmărește nu va face decât să-i întărească credința că sunt răufăcător. Ca să fiu sincer, ar trebui să-i mulțumesc.

– Așadar, ce să-i spun judecătorului despre investigația ta?

Scaunul scârțâi când Morgan se întoarse să îl privească pe Ravenswood.

– Hornbuckle știe că lucrez, de fapt, pentru tine?

– Nu știe nimeni în afară de mine.

– Atunci, de ce a refuzat să mă investigheze când i-a cerut-o Lady Clara?

– Cred că din cauză că nu i-a oferit suficiente dovezi. Și a spus că părea să ascundă ceva.

Cunoscând-o pe Clara, ascundea implicația lui Johnny.

– Atunci, de ce s-a mai deranjat să-ți pomenească de grijile ei?

– Pentru că a făcut tevdură. Pentru că, deși nu-i convine ca o membră a aristocrației să-i ordone, nu a vrut să treacă cu vederea suspiciunile ei. Și pentru că ești marinar și i s-a părut ciudat să fi bandit.

Motive întemeiate toate.

– Prea bine atunci, spune-i domnului Hornbuckle să facă așa cum îl îndeamnă inima cu privire la investigație. Nu-mi va afecta munca dacă pune un om pe urmele mele. Spectrul va ști cum să îl evite pentru a ajunge la mine. Felul în care va decurge investigația

ne va putea ajuta să ne dăm seama cui îi este loial judecătorul tău. Ca să nu mai vorbim de oamenii acestuia.

– Bine, dar țin să te avertizez că Fitch – omul pe care intenționează să-l folosească – poate provoca necazuri. Deși se poartă precum conetabilul Dogberry din *Mult zgomot pentru nimic* al lui Shakespeare, este foarte competent. A strâns o avere din recompensele primite pentru investigațiile sale reușite.

Ofițerilor de poliție li se spunea să investigheze toate infracțiunile, indiferent de recompensele oferite, dar, în realitate, cu cât victima oferea o recompensă mai mare, cu atât mai asiduu era investigat cazul. Ofițerii buni duceau deseori un trai decent de pe urma recompenselor legitime.

– Asta dă bine pentru judecătorul tău, dacă este dispus să în-sărcineze un ofițer competent să se ocupe de caz. Mă voi descurca, nu te îngrijora.

– Și Lady Clara? Ce vei face cu ea?

Morgan rânji.

– Ești pe cont propriu cu ea, Ravenswood. Nu i-aș spune adevărul, de vreme ce nu știm cât de bine poate păstra secretul. Însă, în afară de asta, descotorosește-te de ea cum consideri de cuviință. Totuși, te avertizez, nu numai că este suspicioasă, ci și inteligentă. Va vedea cu ușurință dincolo de explicațiile tale.

Ravenswood se încruntă.

– Presupun că ești de părere că merit asta după ce te-am plasat într-o prăvălie atât de aproape de cămin.

– La dracu', ba bine că nu. Distracție plăcută!

Pufnind, Ravenswood se ridică brusc, și în acel moment Morgan auzi un zgomot slab de dincolo de unul dintre stâlpii care încadrau fereastra cu arcadă. Nu era sigur, dar putea jura că auzise o răsuflare întretăiată. Din câte se părea, Ravenswood nu auzise, căci se întoarse către ușa bibliotecii și întreabă:

– Vii, Morgan?

– Nu. Cred că voi mai sta puțin aici. Dar ia-o înainte. O, și invit-o pe Juliet la dans, te rog. Ea va fi flatată, iar asta îl va enerva teribil pe fratele meu. Poate că astfel nu vor mai pune atâtea întrebări curioase cu privire la ce am făcut.

Ravenswood izbucni în râs.

– În regulă.

Morgan privi cum șeful său ieși din încăpere fără a părea că observase vreun intrus. Dacă era cineva în bibliotecă, se ascundea.

Sau poate că Morgan își imaginase pur și simplu sunetul. Se forță să privească pe fereastră ca și când nu ar fi observat nimic, dar ciuli urechile pentru a remarca orice zgomot. Când, după un moment, auzi sunetul slab al unui mers furișat, se ridică de pe scaun și o luă într-acolo.

Dar nu era un bărbat. Se auzi un strigăt feminin, în timp ce o femeie o luă la fugă. O prinse înainte ca aceasta să ajungă la ușă. Apucând-o de braț, o răsuci spre el.

La naiba, era Clara!

Încântătoare ca o prințesă, îi aruncă lui Morgan un zâmbet friv.

– B... bună seara.

Parcă simțindu-i furia, se retrase ca și când s-ar fi pregătit să o ia la fugă, dar el o prinse de brațe, oprind-o.

– Cât ai auzit?

Își înfipse degetele în pielea care se ivea deasupra mânușilor lungi și o scutură.

– Spune-mi ce ai auzit, la naiba!

– Nimic, jur! Vorbeați amândoi atât de încet, încât nu m-am putut apropia din pricina acelor stâlpi blestemați.

Să o creadă? Se uită către stâlpi. Nu erau tocmai aproape de scaune. Iar el și Ravenswood fuseseră discreți. Se întoarse să o privească.

– N-ai auzit nimic?

Ea scutură din cap cu furie.

– Nimic, îți promit. Și, crede-mă, am încercat.

– Nu mă îndoiesc de asta.

Acum că era aproape sigur că spunea adevărul, își slăbi strânsoarea. Dar nu-i putu da drumul până când nu o privi. Nu o mai văzuse niciodată într-o rochie de seară. Nu-i văzuse nicicând gâtul încântător împodobit cu perle, sau părul mătăsoș decorat cu panglici... sau sâni catifelate ridicându-se deasupra corsajului rochiei cu decolteu adânc.

Fără ca măcar să-și dea seama, își trecu mâinile peste bucățica de piele dezgolită de deasupra mânușilor din piele de ied, urcând apoi către marginile voalului care îi acoperea mânecile de satin albastru. Și în tot acest răstimp se lăsa absorbit de ea, minunându-se de schimbarea pe care un petic de satin și câteva perle o puteau provoca asupra unei femei. Dar când se intinse să atingă perlele, ea tresări și se retrase, eliberându-se din mâinile lui.

– Cel cu care stăteai de vorbă era Lord Ravenswood, nu-i așa? șopti ea, frecându-și brațele, ca și când ar fi vrut să-i alunge atingerea.

Asta rupse vraja ademenitoare în care îl prinsese.

– Nu ți-a spus nimeni niciodată că este nepoliticos să spionezi oamenii?

– Nu ți-a spus nimeni vreodată că nu e bine să vinzi bunuri furate? Și să mituiești demnitari ai guvernului? Și...

– Să mituiesc demnitari ai guvernului? izbucni el înainte ca ea să termine de enumerat nelegiuirile lui imaginare. Despre ce vorbești?

– Nu face pe inocentul cu mine. Din ce alt motiv ai avea întâlniri secrete cu Ravenswood, dacă nu să-l mituiești pentru a-ți ignora fărădelegile?

El reuși să râdă.

– Nu a fost o întâlnire tocmai secretă dacă ai dat peste noi. S-ar zice că am putea fi mai discreți.

– Nu râde de mine!

– Atunci, nu mă mai spiona.

– N... nu te spionam, protestă ea.

Când el se apropie, intrând în lumina unui sfeșnic din apropiere, ea păru să îi observe ținuta pentru prima dată.

– Și de ce ești îmbrăcat astfel?

– Cum?

Ea făcu semn cu mâna, arătând înspre eșarfa legată cu modernul nod oriental, înspre fracul bine croit și pantalonii de mătase strânși pe picior.

– Așa. Ca un gentilom.

– Sunt gentilom.

Ea pufni.

—Ești un diavol ticălos și amăgitor, asta ești. Te-ai îmbrăcat ca un gentilom ca să te poți strecura la bal să-l mituiești pe Lord Ravenswood...

—Nu știi de unde îți vin ideile acestea, izbucni el. Nu-l mituiam pe Lord Ravenswood. L-am întâlnit pur și simplu aici și am schimbat câteva politețuri. Ca să-l mituiesc, ar trebui să-i spun despre... activitățile mele, nu-i așa?

Ea îl privi cu o expresie gânditoare. Cât avea să mai treacă până să-și dea seama de legătura dintre el și Ravenswood, punând cap la cap toate celelalte lucruri? Ar fi mai bine să o distragă înainte să își dea seama.

Ea ridică bărbia.

—Dacă nu ești aici pentru a te întâlni cu el, de ce-ai venit? Răspunde-mi.

Deodată, îl cuprinse pofta să o ia peste picior.

—De ce crezi? Făcu un gest larg, spre bibliotecă. Lord Merrington deține o seamă de lucruri încântătoare și costisitoare. Are gusturi excelente la porțelanuri și cea mai aleasă argintărie pe care am văzut-o vreodată. Doar tabloul de Rembrandt trebuie să valoareze...

—Nu ai îndrăzni! exclamă ea absolut oripilată. Ești vânzător de mărfuri furate, nu hoț!

—Așa este. Râse, distrându-se de minune. Era atât de ușor să o provoace. Totuși, problema când ești negustor de mărfuri furate este că trebuie să primești ce-ți aduc hoții. Și, dat fiind că, în general, nu au educația necesară pentru a recunoaște ce este mai avantajos să furi, am venit din vreme să aleg ce vreau. Apoi, tot ce trebuie să fac este să trimit profesioniștii aici cu șperaclul și...

—Nu te voi lăsa să furi de la familia Merrington, ti... ticălosule!

Luându-l prin surprindere, se întoarse și porni către ușă. Izbucnind în râs, alergă după ea. Reușise să deschidă ușa înainte să o prindă și să o închidă. Încă râzând, o întoarse spre el, apoi își puse mâinile pe ușă de-o parte și de alta, prinzând-o în capcană. Judecând după expresia ei, ea nu-i împărtășea amuzamentul.

—Lasă-mă în pace! spuse ea, împingându-se cu putere în pieptul lui. Nu te voi lăsa să faci asta!

– Clara, încetează. Nu-ți dai seama că te tachinez? Nu sunt aici să fur. Pentru numele lui Dumnezeu, liniștește-te!

Trecu o clipă până ce ea pricepu cuvintele, și încă una până să înceteze să-l mai împingă. Dar ochii ei frumoși continuau să arunce scânteii, iar pumnii îi rămăseseră lipiți de piept.

– Nu sunt aici să fur, *mon bel ange*, repetă el. Jur.

Furia se transformă în incertitudine pe chipul ei.

– Și nu ești aici să... stabilești ce ar trebui să fure tovarășii tăi?

Abținându-se să nu izbucnească din nou în râs, scutură din cap.

– Haide, chiar crezi că mi-aș dezvălui planurile dacă aș fi chiar atât de ticălos?

– Presupun că nu. Continuând să rămână suspicioasă, îi cercetă îmbrăcămintea încă o dată. Dar dacă nu ești aici să furi și să îl mituiești pe Lord Ravenswood, atunci de ce ai venit?

– Din același motiv ca majoritatea oamenilor, *cherie*. Pentru a participa la bal, draga mea.

– Cu siguranță, nu ai fost invitat...

– Încă sunt ofițer de marină. Am prieteni de pe vremuri.

Ea își miji ochii.

– Lord Ravenswood? Este unul dintre „prieteni” tăi?

– Poate. Înainte ca ea să-și poată continua interogația, preluă controlul. Acum, spune-mi de ce îl spionezi.

Ca și când nu ar fi știut.

– Nu îl spionez pe el. Speram doar să pot sta de vorbă cu el în particular când am dat peste voi doi.

– Și de ce ai vrea să vorbești cu Ravenswood în particular?

Dacă spunea adevărul despre faptul că nu auzise conversația cu Ravenswood, atunci sigur avea să încerce să-și ascundă scopul inițial. Probabil că tocmai își dăduse și ea seama de acest lucru, căci clipi, prinsă în propria manevră. El o chinui bucuros.

– Stai, cred că pot ghici.

Pe chipul ei se citi groaza.

– P... poți?

– Acesta este un târg de căsătorii. Atât tu, cât și Ravenswood sunteți necăsătoriți. Nu e nevoie de prea mult pentru a deduce

restul. Se aplecă pentru a o tachina. Îți cauți un soț, Clara? Aud că este una dintre cele mai bune partide. Ai pus ochii pe el?

Panica ei se transformă în iritare.

– Dumnezeule, nu!

– Nu ar fi nevoie decât să îl ispitești să intre într-o situație compromițătoare. Apoi, ca un caracter nobil ce este, se va căsători cu tine. Acesta este motivul pentru care ai vrut să vorbești cu el în particular, ca să-l ademenești să se însoare iute?

– Nu fi ridicol.

– Nu? Își lăsă privirea să alunece pe trupul ei, cercetând fiecare aspect al veșmintelor ademenitoare. Atunci, de ce ești îmbrăcată în rochia aceasta frumoasă, dacă nu să ispitești un bărbat?

– Întotdeauna mă îmbrac bine la aceste evenimente.

El își desprinsă o mână de pe ușă, pipăind trandafirașii albaștri care îi împodobeau mânecile bufante.

– Satin nu-i așa? Și foarte costisitor, pun prinsoare.

– Nu este mai costisitor decât...

Se opri în timp ce el își trecu un deget pe deasupra țesăturii subțiri de pe umăr, apoi trasă o linie de-a lungul corsajului. Când i se accelera respirația, iar ochii i se umbriră, el simți un val puternic de satisfacție. Încă din ziua aceea în prăvălie, se întrebasese dacă răspunsul ei dornic la atingerea sale fusese doar în mintea lui. Era extrem de satisfăcut că nu se înșelase.

În timp ce ea îl privea fix cu ochii mari, cu buzele desfăcute într-o invitație inconștientă, el își trecu degetul pe deasupra marginii corsajului cu decolteu adânc. De-abia se abținu să nu-i atingă sânii care se îveau ademenitor pe deasupra acestuia. Ceea ce începuse ca o încercare de a o distra de la întâlnirea cu Ravenswood se transforma rapid în dorință pură.

– Ah, da, satin, se auzi rostind răgușit. Și tivit cu dantelă. Foarte costisitor. Vocea lui deveni aproape o șoaptă. Foarte provocator. O alegere excelentă pentru a ispiti un bărbat să uite de precauție.

Ea înghiți în sec, iar mișcarea se reflectă pe gâtul său palid.

– Nu încercam să... vreau să zic, întotdeauna mă îmbrac...

– Pun prinsoare că toți bărbații de aici te-au privit în seara asta, dorindu-și să pună mâna pe tine. Dorind să facă asta. Îi adulmeacă

obrazul, cufundându-și simțurile în parfumul ei de iasomie. Și asta. Îi sărută năsul obraznic. Și asta...

Îi acoperi gura catifelată cu a lui. Toți mușchii din trupul lui se treziră la viață. Buzele ei erau și mai ademenitoare decât își amintea, dulci ca mierea și calde ca o zi de vară. Ar fi putut petrece ore în șir sărutând-o, atingând-o. Nu întâlnise niciodată o femeie atât de deschisă și, totuși, atât de inocentă. Uneori era un înger, alteori o depravată, dar mereu irezistibilă.

Ca acum. Ar fi trebuit să profite de zăpăceala ei pentru a evada, dar în schimb făcea asta. Și nu avea nici o intenție să se oprească, nu după ce așteptase o veșnicie să o sărute din nou. Blestemat fie Spectrul, blestemat fie Ravenswood. Cât timp Clara îl lăsa să o sărute, se puteau duce cu toții dracului. Căci avea să se bucure de gustul ei atâta timp cât avea ocazia.

Capitolul 12

Evită plăsmuirile păcătoase și necinstite, și toate cele de acest fel, care păgubesc bunăstarea trupului sau a minții.

O încântătoare cârtică de buzunar, John Newbery

Cu cât o săruta Morgan mai mult, cu atât îl dorea Clara mai mult. Cum s-ar fi putut abține? Visase la asta, zăbovise noapte de noapte asupra a ceea ce se întâmplase. Și era la fel de încântător ca și până atunci. Bărbatul știa câte ceva despre sărutat. Gura lui o mângâia pe a ei cu atâta iscusință, încât în clipa în care își adânci sărutul, ea renunțase deja la orice gând de a rezista.

Ieși în întâmpinarea sărutului lui, deschizând gura să primească fiecare împunsătură mătăsoasă a limbii lui. Mâinile ei se strecurară sub haina lui din proprie voință, lipindu-se de talia lui caldă și puternică. Cu un geamăt, se aplecă asupra ei și o sărută cu nesaț, făcându-i inima să bată cu atâta furie, încât crezu că o va auzi și el.

Sau că o va simți. Căci același deget care îi traversase marginea corsajului desena o nouă linie. Doar că de data asta își scosese mânușile... Și de data asta degetul lui gol îi atingea carnea. În-drăzneț, seducător, aluneca deasupra pielii ei care tresălta, înfierbântată, la fiecare atingere. Până când, în cele din urmă, se opri la linia unduioasă dintre sânii ei, adâncindu-și degetul în corsaj.

Își desprinse buzele, respirând cu greutate.

– Ce... ce faci?

Privirea lui flămândă o țintui locului.

– Mă gândeam la ispitele cu care plănuiai să-l atragi pe Ravenswood.

– O, pentru Dumnezeu, nu plănuiam să-l atrag...

Gura lui se lipi din nou de-a ei, atât de puternică, răvășitoare și flămândă, încât de-abia observă când își strecură degetul în interiorul rochiei și al cămășuței ei. Dar observă cu siguranță când își trecu degetul pe deasupra sfârcului de sub cămășuță – sfârcul ei gol, pentru numele lui Dumnezeu! Cât de extraordinar de senzual era să o atingă acolo.

Și înfiorător de necuviincios. Smulgându-și gura dintr-a lui, privi în jos către degetul iscusit, abia îndrăznind să-și creadă ochilor. O atingea în sus și-n jos pe sub cămășuță, mângâindu-i cu neobrăzare sânul.

Pulsul îi duduia și de-abia putea respira. Ar fi trebuit să protesteze, dar îi era imposibil să vorbească. Îi fusese mai ușor să reziste atenției lui când hainele îi aminteau constant de caracterul lui ticălos. Era mult mai greu acum, că era îmbrăcat ca orice gentilom pe care-l cunoștea. Îl făcea să pară aproape... respectabil. Doar că nici un gentilom respectabil nu ar fi făcut așa ceva.

– Poate că... poate că ar trebui să ne întoarcem la bal, spuse ea slab.

Dar mâinile îi rămaseră lipite de talia lui, trădând minciuna vorbelor. Privirea lui o țintui, întunecată, misterioasă, promițând plăceri nebănuite.

– E mai confortabil aici. Mâna lui ieși din corsaj, dar doar pentru a se întinde să încuie ușa bibliotecii. Și mai intim.

Un fior de teamă și, da, de nerăbdare, îi traversă șira spinării.

– Nu cred că se cade să ne aflăm în intimitate.

– De ce nu? îi aruncă el un zâmbet plin de neastâmpăr. Plănuiai să-ți încerci farmecele în intimitate cu Ravenswood.

– Nu-i așa! De ce nu mă crezi?

El depuse un sărut senzual pe gâtul ei.

– Pentru că nu mi-ai oferit nici o altă explicație.

Ea se chinui să tragă aer în piept. Nu, nu o făcuse. Momentan, nu se putea gândi la nimic plauzibil, în afară de adevăr. Pe care, cu siguranță nu i-l putea spune. Cum ea rămase tăcută, el depuse un sărut mai jos, pe claviculă.

– Vezi? spuse el cu voce răgușită, în timp ce ea tresărea de plăcerea imposibil de ascuns.

– Voi rămâne la explicația mea. Deși trebuie să spun că a fost foarte crud din partea ta să plănuiești un astfel de lucru. Am auzit că Ravenswood nu are nici o intenție să se căsătorească, dar bietul om nu ar fi avut nici o șansă în fața farmecelor tale. Dumnezeu știe că eu sunt complet neputincios în fața lor.

– Nu ai fost nici o clipă neputincios în... se opri, căci el îi cuprinse sânul în mână, strângându-l prin corsaj cu atâta pricepere, încât o făcu să geamă.

– O, Doamne, ce crezi că faci?

– Te ating așa cum am vrut să o fac de atâta vreme, murmură el, așa cum dorești și tu să o fac.

Ca și când ar fi vrut să o dovedească, își ridică cealaltă mână pentru a-i mângâia și celălalt sân.

„Sfinte Sisoe!“, după cum ar fi spus mătușa Verity. Avea să se topească într-o baltă chiar acolo, pe covorul familiei Merrington.

– Morgan, chiar nu ar trebui să...

Gura lui îi acoperi din nou buzele în cel mai amețitor sărut imaginabil. Sau era amețitor pentru că mâinile lui îi dezmierdau în același timp sânii, plăcerea fiind atât de copleșitoare, încât se ruga să nu se oprească niciodată?

Ce se întâmpla cu ea? Întotdeauna se gândise că dezmațul trebuia să aibă plăcerile sale pentru femei, căci, altfel, unele dintre ele nu ar fi fost atât de dornice să-și ridice fustele în fața bărbaților. Dar nu se așteptase niciodată să o afecteze în acest fel. Vai, nici măcar nu-i plăcea de Morgan!

Nu, nu era adevărat. Îl plăcea prea mult. Dar nu ceea ce reprezenta el. La fel cum nici lui nu-i plăcea cu adevărat ceea ce reprezenta ea.

Gândul o făcu să se oprească. De ce își folosea toate puterile diavolești de seducție împotriva ei? Nu putea să fie din pricină că simțea ceva pentru ea. Nu, trebuia să fie dintr-o altă cauză... Cum se întâmplase în ziua aceea când o sărutase pentru a o distra...

În clipa în care înțelese adevărul dureros, își trase mâinile din haina lui, îndepărtându-l. El se clătină, iar ochii lui cu privirea mijită luceau de-o dorință devoratoare.

– Ce este, *cherie*?

– Știu de ce faci asta! Mă atingi și... și mă faci să vreau ca tu să... În orice caz, știu de ce.

El își încleștă pumnii, ca și când s-ar fi luptat cu sine pentru a se abține să o atingă.

– Pentru că te doresc?

– Pentru că „dorești” să mă distrați. Se luptă să-și ascundă sentimentele rănite. Un bărbat ca tine nu cedează niciodată în fața dorințelor, dacă asta nu servește unui scop. Și scopul tău este să mă împiedici să te întreb ce se întâmplă între tine și Ravenswood.

Trăsăturile lui căpătară o răceală vizibilă.

– Deci m-ai citit, nu-i așa?

Ea încuviință, incapabilă să rostească vreo vorbă din pricina tumultului copleșitor care i se învărteja în stomac.

– Nu e posibil să vreau pur și simplu să te gust, spuse el aspru, sau să te țin în brațe și, pentru un moment blestemat, să simt o legătură cu altă ființă umană. Nu, nu un bărbat ca mine. Nu un răufăcător nemilos.

Forța amărăciunii lui o făcu să se simtă vinovată.

– Nu am vrut să spun...

– Știu ce ai vrut să spui.

El își feri privirea, iar un mușchi din falcă îi zvâcnea. După un moment de liniște mormântală, ea se întinse să deschidă ușa, dar el îi prînse mâna. Împinse în ușă cu cealaltă mână și privirea lui alunecă încet de-a lungul trupului ei. Dorința care i se reflecta pe chip era inconfundabilă.

– Bine, *mon bel ange*. Presupun că vrei răspunsuri la întrebări. Ei bine, contrar a ceea ce crede mintea ta suspicioasă, vreau să împărtășesc câteva momente de plăcere cu tine. Așa că iată oferta mea – tu pui întrebări, iar eu răspund sincer.

Ea deschise gura să vorbească, dar el îi duse degetul la buze.

– Nu am terminat. Pentru fiecare întrebare la care răspund, îmi dai ceva ce vreau. Îi contură buzele cu degetul. Șansa de a te gusta. Își trecu degetul pe deasupra bărbiei ei, mângâindu-i gâtul, până ajunse la piept, iar ea tresări de nerăbdare. De-a te mângâia. Strecurându-și degetul în corsajul ei, se apropie de sfârc. De a-ți dezmierda trupul gol.

Până ca el să ajungă la destinație, ea ardea deja de dorința de a fi atinsă acolo. Iar el o știa, căci pe chip i se citea un zâmbet de satisfacție, în timp ce îi mângâia sfârcul, jucându-se cu ea și stârnind-o.

Însă când o parte prudentă din ea se revoltă și se întinse să-i oprească mâna, el rosti răgușit:

– Acestea sunt condițiile mele. Pentru fiecare răspuns pe care ți-l dau, tu îmi oferi o mângâiere sau un sărut sau... orice voi cere.

Orice va cere. Acum dăduse de bucluc. Căci simpla idee o făcea să-i plouă în gură. Și totodată o zăpăcea. O dorea într-adevăr la fel de mult pe cât pretindea? Într-atât încât să-i răspundă la întrebări? Sau nu era decât o altă uneltire?

– Crezi că n-o voi face, șopti ea. Crezi că, dacă m-ai alungat data trecută cu... avansurile tale revoltătoare, te voi lăsa să o faci din nou.

El se mulțumi să ridice dintr-o sprânceană.

– Știi, nu mai suntem în prăvălia ta acum. Nu sunt la cheremul tău. Pot să ies oricând de-aici și... să îi adresez lordului toate întrebările mele.

În ochii lui licări amuzamentul.

– Ești liberă să încerci. Nu va răspunde, îți promit asta. Dar eu o voi face. Se aplecă, depunând un sărut nerușinat, cu gura deschisă, pe sânul aflat la vedere, pe care tocmai îl atinsese. Apoi ridică fruntea și îi aruncă un zâmbet de lup. Dacă-mi dai ce vreau.

Dintr-un motiv oarecare, i se uscaseră gura neobișnuit de tare.

– Vrei să mă compromiți.

– Nu trebuie să mergem până acolo. Mă poți opri oricând dorești. Oricând ești gata să nu mai pui întrebări.

Ea ezită. Această ofertă a lui părea riscantă și de-a dreptul pri-mejdioasă, ca și când ai fi aruncat cu pietre în lupul de peste pră-pastie. Niciodată nu știai când lupul te-ar putea surprinde sărind peste hău și atacându-te pe neașteptate.

Dar nu era ca și când ar fi fost complet singuri. La doar câțiva metri distanță mișuna un grup imens alcătuit din cele mai nobile personaje din societate. Mătușa Verity va veni probabil să o caute în curând. Și, în plus, ar fi putut țipa după ajutor dacă lucrurile mergeau prea departe. Cineva trebuia să audă.

În plus, cum altfel l-ar fi putut face să recunoască ce se întâm-pla? Ceva ciudat se întâmpla cu siguranță. Morgan era îmbrăcat ca un gentilom și discuta relaxat cu un viconte foarte puternic? Poate că treaba asta cu prăvălia lui nu era chiar ceea ce avea ea impresia că este. Trebuia să afle răspunsurile.

Acesta era singurul motiv pentru care ar fi putut s-o convingă. Nu avea nimic de-a face cu nerăbdarea copleșitoare care îi duduia în piept, cu dorința arzătoare care îi înfierbânta pântecul. Nimic de-a face cu toate nopțile pe care le petrecuse gândindu-se la el și dorindu-și să nu fie singură în pat. Adunându-se înaintea să se răzgândească, spuse:

– Bine.

Privirea lui triumfătoare o făcu să se întrebe dacă nu fusese manipulată. Adăugă grăbită:

– Dar trebuie să spui adevărul. Pentru că îmi voi da seama dacă minți.

El râse înfundat.

– Nu mă îndoiesc de asta.

Apoi, luând-o prin surprindere, o ridică în brațe și o duse la otomana din apropiere. Pentru o clipă, o copleși panica.

– Morgan, ce faci?

– Prefer să stau comod pe durata interogatoriului, tu nu?

– P... presupun că da.

Dar, în loc să o așeze pe sofa, se așeză el însuși și o trase la el în poală. Începu să se agite, dar el o imobiliză cu un braț în jurul taliei.

– Nu, îngerul meu încântător, nu pleci nicăieri. Vreau să fi în-deajuns de aproape încât să mă asigur că te ții de promisiune.

Ea îi aruncă o privire revoltată.

– Crezi că aș trișa?

– În mod sigur. Acum spune prima întrebare.

O trase atât de aproape, încât îi văzu linia fină a buzelor, și îi simți respirația cu aromă de vin. Și simți umflătura tare care creștea sub ea.

– După cum îți dai seama, sunt mai mult decât pregătit să fac prima solicitare, *cherie*.

Dorința lui de netăgăduit îi făcu inima să bată alandala și sângele să se înfierbânte. Într-adevăr, nu mințise că o dorea. Era doar felul lui de a o distra.

În mod straniu, deși îi făcea plăcere, o făcea să fie totodată mai agitată. Acum nu se putea gândi decât la modul în care avea să o atingă. Așa că adresă prima și cea mai evidentă întrebare care îi veni în minte.

– Despre ce vorbeai cu Ravenswood?

– Despre tine.

Întinse mâna către marginea corsajului.

– Așteaptă o clipă! protestă ea prinzându-l de mână. Ce fel de răspuns este acesta?

Ochii lui licăreau.

– Este un răspuns adevărat, așa că îți respectă toate condițiile. Iar acum e rândul meu.

– Dar... dar...

Nu așteptă ca ea să termine de protestat cu privire la răspunsul acela scurt și fără conținut, care deștepta mai multe întrebări decât răspunsuri. Pur și simplu îi trase corsajul și cămășuța în jos, scoțând la iveală un sân.

Ea roși până în vârful urechilor, cu inima bătându-i atât de tare încât crezu că o să leșine. Mai ales după ce o atinse. Era mult mai intens decât atunci când o dezmierdase prin rochie, sau chiar și atunci când îi atinsese pielea dezgolită. Simplul fapt că era goală

în fața lui făcea ca mângâierile să fie atât de intense, încât rămase tremurătoare și fără respirație.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet flămând privindu-i fața, stânjenind-o cu dorința lui de a-i vedea reacția. Și când își înghiți gemetele, pentru că nu voia ca el să știe ce efect avea asupra ei, el îi frământă carnea fără să se grăbească, apoi îi atinse sfârcul cu degetul în mângâieri fierbinți și senzuale. Când, în cele din urmă, ea suspină și cedă plăcerii senzațiilor încântătoare, el șopti:

– Îți place, nu-i așa?

– Nu-mi aduc aminte ca jocul tău să fi presupus ca eu să răspund la întrebări, murmură ea.

– E atât de îngrozitor să recunoști că îți place să te ating?

Îl țintui cu o privire speriată. El se uită nesigur la ea, uimind-o.

– Nu, șopti ea. Doar că nu m-a mai atins nimeni vreodată... astfel... până acum.

– E și mai bine așa, murmură el, lăsându-și capul înspre sânul ei, ca și când ar fi vrut să-l sărute.

Ar fi trebuit să știe că un ticălos ca el va trișa. Dar era prea iute pentru el.

– Nu, nu, spuse ea, oprindu-l cu mâna.

– Am promis doar câte un lucru o dată și ai primit o mângâiere. Nu vei avea parte de un sărut până nu răspunzi la o altă întrebare.

El ridică fruntea, ochii lui negri strălucind atât de dorință, cât și de frustrare.

– Văd că, în ritmul ăsta, vom fi aici toată noaptea.

– Tu ești cel care mi-a răspuns cât s-a putut de scurt. Dacă vrei o mângâiere mai lungă va trebui să fii mai deschis.

Pe chipul lui se citi iritarea.

– Ți-a spus vreodată cineva că ai suflet de negustoreasă? Te târguiești mai ceva decât o precupeață.

Ea zâmbi.

– Tu ești cel care a pus la cale jocul ăsta. Eu nu fac decât să respect regulile.

– Ai dreptate, și e clar că nu le-am expus clar. Așa că uite ce vom face: poți decide dacă am răspuns la următoarea ta întrebare

în mod satisfăcător. Dar, după ce primești răspunsul, trebuie să mă lași să te sărut sau să te mângâi atât cât ține următoarea melodie pe care o cântă orchestra. Sună cinstit?

Gândul că îi va săruta sânul timp de trei sau patru minute o făcu să geamă. Totuși, cerința lui părea rezonabilă. Auzeau foarte bine muzica, și asta măcar îi oferea un timp finit în care să atingă sau să deguste. Trebuia doar să se întărească împotriva șuvoiului de sentimente pe care le stârnea în ea, ori de câte ori o atingea cu mâinile sau cu gura. Merita pentru a obține răspunsurile pe care le căuta.

– Presupun că este suficient de cinstit. Dar lasă-mă o clipă să mă gândesc la întrebare.

– Vrei să primești cât se poate de mult pentru... sărutul tău, nu-i așa? spuse el arogant.

Da, și putea fi la fel de iscusită în alcătuirea întrebărilor pe cât de priceput era el în evitarea răspunsurilor.

– Ai spus că discutai despre mine cu Lord Ravenswood. Ce ți-a spus, în afară de ceea ce știai deja?

El deschise gura să răspundă, apoi o închise, încruntându-se.

– Nu mai ești atât de trufaș când întrebările sunt grele, nu-i așa? îl tachinea ea.

El își miji ochii.

– Până la urmă te voi face să plătești pentru asta, *cherie*.

– Răspunde la întrebare.

Trecu un moment îndelungat. Apoi el oftă.

– Bine. Ravenswood mi-a spus că i-ai atras atenția judecătorului asupra mea și a activităților mele.

– Da? strigă ea. De ce ar face un astfel de lucru...

– Ah, ah, ah, nu atât de repede. Îi duse degetul la buze. Asta este o altă întrebare. Și cred că îmi datorezi ceva înainte să îți dau un răspuns.

Ea înghiți în sec. Trebuia să recunoască faptul că îi dăduse o informație vitală. Să pretindă că nu era suficient de bună pentru a-l face să-și câștige sărutul ar fi fost absolut necinstit.

– Bine.

Zâbind larg, își plecă fruntea. Dar se pare că nu urmărea să-i sărute sânul. Nu tocmai. În schimb, îi apucă sânul, savurându-l.

Cu forță. Șfichiindu-i sfârcul cu limba iarăși și iarăși, într-un fel absolut șocant.

Doamne! Acum îl mușca ușor, apoi îl dezmierda cu atingeri ispititoare ale limbii, care îi stârneau o durere insidioasă în pântec, ce se împrăștia în întregul ei trup care fremăta. Își înfipse mâinile în părul lui pentru a-l ține nemișcat, iar el se supuse cu o dorință sălbatică, făcând-o să simtă că își va ieși din minți dacă mai continua.

Putea deveni primejdios în scurt timp, își dădu ea seama și se forță să asculte finalul cântecului, fără să fie prea sigură câte melodii se scurseseră. În câteva secunde, când orchestra tăcu, îi veni să plângă de ușurare.

– Aici punem capăt, spuse ea, îndepărtându-i capul. Îmi dato-rezi un răspuns.

Pentru o secundă se gândi că s-ar putea să nu asculte, căci o mai mușcă odată jucăuș de sfârc. Apoi, ridicându-și privirea arzătoare către ea, își linse buzele ca un lup flămând ce era.

– Spune-mi o altă întrebare repede. Sunt departe de a fi terminat cu tine, *mon bel ange*.

Cuvintele lui stârniră în ea un val indecent de excitare, care îi copleși simțurile, înspăimântând-o cu forța sa. Poate că ar fi trebuit să pună capăt. De fiecare dată când o atingea, o parte din voința ei de a-l opri dispărea. Nici măcar acum nu părea să-și poată desprinde mâinile din părul lui des și lucios. Voia să îl netezească, să-l mângâie întruna.

Dar mai avea nevoie de un răspuns. Cel puțin de încă unul. Blestemat să fie, și avea să-și primească răspunsurile chiar de-ar fi fost să moară în decursul demersului.

– De ce ți-a spus Lord Ravenswood că te-am raportat judecătorului?

Blestemând cu voce scăzută, el privi într-o parte, dar nu ezită să răspundă, vorbind repede, ca și când ar fi vrut să termine odată cu asta.

– Pentru că suntem prieteni. Ne-am cunoscut când eram în marină. A vrut să mă avertizeze despre posibilul tău amestec.

Îi trebui un moment să priceapă uluitorul răspuns.

– Știe că ești negustor de bunuri furate? spuse ea revoltată.

Privirea lui se întoarse către ea, necruțătoare și seducătoare în același timp.

– Asta este o altă întrebare, îngerul meu.

Dumnezeule, așa era. Și nu putea spune cu mâna pe inimă că nu-i răspunsese la întrebarea anterioară cu sinceritate. Dar intenția diavolească oglindită pe chipul lui o făcu să se alarmeze. Cum avea să facă față următorului cântec? Revoltată, își împinse sânii către el.

– Fă ce știi mai rău, spuse ea răzvrătită, sperând să-i trezească conștiința.

Nu reuși. În schimb, păru că ațâță cu totul altceva, căci, cu un zâmbet îndrăzneț și lipsit de regrete, el îi ridică fustele deasupra coapselor. Foșnetul satinului declanșă un clopoțel de alarmă, iar ea îi apucă mâna, panicată.

– Stai așa, am crezut că vrei să continui să îmi guști...

– Nu am menționat ce voi putea gusta sau atinge. Era vorba despre orice vreau.

– Am crezut...

– Știu ce ai crezut. Dar oricât de încântători ar fi sânii tăi, îngerul meu, există un locșor mai intim pe care doresc să-l explorez.

Continuând să o țintuiască cu privirea lui dogoritoare, cu mâna pe coapsa ei, așteptă să înceapă următorul dans. Când se întâmplă, pe buzele lui se așternu un zâmbet triumfător. Îi îndepărtă mâna, apoi își strecură degetele sub juponul de pânză. În timp ce ea îl privea cu un amestec de revoltă și nerăbdare, el își strecură degetele prin deschizătura din lenjeria ei intimă, atingându-i cârlionții dintre picioare.

Locul ei cel mai intim! Câtă nerușinare din partea lui! Nu știa dacă să fie oripilată sau încântată de îndrăzneala lui. Știa însă că inima ei bătea mai tare decât muzica orchestrei, duduindu-i în urechi, că atingerea lui o făcea să viseze și să ardă de dorință.

Știa și el, judecând după zâmbetul întunecat.

– Asta este ce vreau să mângâi. Găsi un locșor extrem de sensibil și îl atinse ușor cu degetul, făcând-o să tresară. Nu cred că vei avea vreun motiv să te plângi când voi termina.

O... Dumnezeule... mare! Era la fel de priceput ca un hoț care descuie o ușă cu șperaclul, deschizând zăvorul plăcerilor

ei cu atingerea unui singur deget. Numai că nu se opri acolo... Continuă, atingându-i carnea fără preget, până când ea începu să se zvârcolească și să geamă sub mâna lui, dorind mai mult, tânjind după atingerea lui, murind de dorința de a simți plăcerea pe care i-o stârnea în trup cu ușurință.

– Îți place, *cherie*? spuse el cu voce răgușită. Vrei mai mult, draga mea?

– Da, la naiba cu toate, da.

Pe chipul lui se citea satisfacția pură în timp ce o atingea mai apăsător, satisfăcându-i dorințele și ducând-o pe cele mai înalte culmi cu fiecare nouă mângâiere. Degetele ei continuau să-i zăbovească în păr, încleștându-le la fiecare mângâiere, întrebându-se dacă ar putea sucomba, în clipa în care el s-ar opri.

– Dumnezeu, murmură ea, este... Morgan... Da, așa...

– Doamne, ești atât de caldă, atât de udă.... îngerul meu suav și depravat...

Ea închise ochii, dar îi simțea plăcerea în glas. Și o resimțea foarte bine sub propriul posterior, căci gemetele ei de satisfacție făceau ca umflătura din pantalonii lui să se întărească mai tare, până când ajunse să se întrebe dacă nu va da pe-afară.

– *Bon Dieu*, ești fascinantă și pe dinăuntru, și pe dinafară, spuse el răgușit.

„Înăuntru?“ Atunci își dădu seama că degetul lui se împlântase înăuntru ei. Făcu ochii mari.

– Morgan! strigă ea, apucându-l de încheietură. Nu poți... Nu e...

– Șșșt, îngerul meu, nu-ți voi face rău, promit. E doar degetul meu. Ca să îți aduc plăcere. Așa.

Exploră mai adânc, smulgându-i un țipăt speriat de pe buze.

Apoi se aplecă și o sărută flămând, răvășindu-i gura cu împunsături sălbatice ale limbii, ca o fiară prădătoare ce era. Undeva în mintea ei încețoșată, se întrebă dacă asta nu era împotriva regulilor – un sărut și o mângâiere în același timp. Totuși, nu găsi puterea să protesteze.

Nu se împotrivi nici atunci când el coborî cu gura deschisă de-a lungul gâtului ei până la sâni și începu să-i guste din nou, jucându-se și chinuind-o pe toate fronturile. Răsuflarea lui fierbinte

îi făcea pielea să freamete și inima s-o ia la goană. Între picioare, simțea gheara nerăbdătoare a dorinței.

– Mai mult... șopti ea, arcuindu-se deasupra mâinii lui. O, Morgan...

– Am răspuns la suficiente întrebări? mormăi el deasupra sânelui ei.

– Da. Nu. N... nu știu...

Minte îi era complet goală. Nici dacă viața ei ar fi fost în joc, nu și-ar fi putut aminti despre ce fuseseră întrebările.

– Fie întrebă-mă în timp ce te ating, fie nu mă mai întreba deloc. Doar nu mă face să mă opresc.

– Nu... nu pot... să gândesc...

– Bine. Nici eu. *Cherie*, ești divină.

Aruncându-se asupra ei, îi dezgoli celălalt sân și toate protestele ei slabe se topiră în plăcerea arzătoare și năucitoare de a-i simți gura și mâinile pe trupul ei. Dumnezeu s-o ierte, dar nu-l putea opri, nu voia să-l oprească. Numai Morgan părea să trezească sângele familiei Doggett care-i curgea în vene, iar acum că se trezise la viață, ea își pierduse toată voința de a se opune.

Mai ales că degetul lui... nu, două degete acum... o pătrunseră frenetic, stârnind-o, făcând-o să tânjească după... o, nu știa ce. Dar toată energia aceea fără astâmpăr pe care o ațâțase în ea de când îl întâlnise părea să se adune într-o dorință ce zvâcnea sălbatic, adăpostită sub degetele care o pătrundeau. Apoi crescuro din ce în ce mai mult, până când, deodată, explodă înlăuntrul ei, făcând-o să țipe și să îl strângă tare la piept.

Pentru o clipă, întrezări un rai pe care doar el părea capabil să i-l ofere. Apoi, pe măsură ce plăcerea intensă se domoli, fiind înlocuită de un zvâcnet mornit, degetele lui se liniștiră.

Căzu fără vlagă pe umărul lui, încă gâfâind.

– O... Doamne... Morgan, ce mi-ai făcut?

El își desprinsese gura de sânul ei, sărutând-o tandru pe linia arcuită a gâtului.

– Ți-am oferit plăcere, atâta tot.

– De ce?

– Pentru că te-am dorit. Te-ai înșelat înainte, să știi...

– În legătură cu ce?

– Nu te atingeam doar ca să te distrag. Poate că așa a fost la început, dar... O sărută ușor pe obraz, pe ureche, pe linia maxilarului. Știi de cât timp vreau să fac asta, frumosul meu înger, cât de des mi-am imaginat că te dezbrac până la piele, că te întind în patul meu, iar apoi gust și dezmierd fiecare centimetru dulce din tine, până când ajungi la extaz și mă dorești?

Se gândise la ea? Visase la ea? Așa cum ea visase la el? În ciuda tuturor precauțiilor ei, o traversă un fior.

– Și eu mi-am imaginat că te ating, recunosc eu ridicând mâna să-i mângâie obrazul proaspăt bărbierit.

El se trase înapoi, privind-o țintă, dar în ochii lui nu era nici urmă de aroganță sau de semeție.

– Într-adevăr?

Ceva din neîncrederea de pe chipul lui, din dorința lui arzătoare, o făcu să își întărească spusele.

– Da. În special în ziua aceea pe stradă când... ochii ei coborâră sfioși spre pieptul lui. Când nu erai tocmai... ăă... îmbrăcat cuviincios. Își trecu mâinile pe deasupra jiletcii lui. Și ți-am văzut pieptul prin cămașă.

El își desfăcu jiletca, apoi îi luă mâinile și i le apăsă pe piept. Ea îi simți inima bătând puternic sub țesătura fină. El trase aer în piept.

– Mi-aș scoate toate hainele de pe mine pentru plăcerea de a-ți simți mâinile deasupra mea, dar nu știu dacă voi reuși să îmi înnod eșarfa cum trebuie apoi, spuse el cu un zâmbet firav. Nu cu ochii tăi urmărindu-mă, înnebunindu-mă.

Își dorea ca el să înceteze să spună astfel de lucruri delicioase. Îi ațâțau sângele familiei Doggett, înfierbântându-l din ce în ce mai tare, ispitind-o să devină necuviincioasă. Ca acum, când îi atinge pieptul cu degetele, dornică să-i poată mângâia mușchii, chiar și prin cămașă.

– Chiar te înnebunesc?

– *Sacré bleu*, da.

O trase mai aproape de el în poală, potrivit-o mai bine pe genunchi, apoi îi apucă mâna și i-o așeză pe umflătura din pantaloni.

– Să nu mă mai acuzi vreodată că nu te doresc. Nu pot să dorm de dorință, și când în cele din urmă ațipesc, visez că mă atingi astfel.

Îi frecă mâna pe deasupra lui și pe chip îi apărură o expresie înfierbântată și devoratoare.

– O, Doamne, dacă ai vrea să... spuse el, oprindu-se. Spune-mi, îngerul meu, știi cum fac dragoste un bărbat și o femeie?

Obrajii ei păreau pe punctul de a lua foc.

– Da, desigur.

Cum ar fi putut lucra în Spitalfields fără să știe? Auzise descrieri ale actului în cele mai brutale detalii, îl văzuse desenat pe pereții bordelurilor în care își făceau veacul mamele unora dintre copii, și chiar dăduse peste oameni care o făceau. Dar nu își imaginase vreodată că-și va dori să o facă și ea.

– Atunci știi că atâta timp cât asta – îi apăsă palma pe umflătură – este în mâna ta, nu se va împlânta în tine, nu-i așa?

Ea încuviință încet, întrebându-se ce punea la cale.

– Atâta timp cât stă în palma ta, rămâi castă.

– Așa am auzit.

Roșeața din obraji dispăruse de mult, iar acum ar fi intrat în pământ de rușine. Nu îi venea să creadă că purtau această conversație scandaloasă. Deodată, mâna lui se desprinsese de a ei, începând să desfacă nasturii pantalonilor.

– Nu te alarma, Clara. Nu vreau decât să imi atingi carnea cu degetele tale gingașe. Acum prohabul pantalonilor era deschis. Apucând-o de mână, o strecură înăuntru pe sub lenjeria intimă, apoi i-o strânse în jurul mădularului fierbinte și tare ca fierul. Asta așa vrea să mângâi, îngerul meu. Doar un pic. Așa cum te-am mângâiat eu.

Un moment fu prea uluită ca să reacționeze.

– Te șochează? întrebă el.

„Ce întrebare?!“

– Bineînțeles că nu, spuse ea sec. Ating organele genitale ale bărbaților tot timpul. O astfel de purtare face valuri printre femeile de felul meu.

El reuși să zâmbească.

– Atunci, atinge-mă și pe mine.

Când văzu dorința intensă de pe chipul lui, nu o lăsă inima să nu-i ofere ce-și dorea. În plus, era curioasă.

– Foarte bine, dacă insiști.

Sfioasă, începu să-l exploreze. El respiră gâtuit, iar pleoapele îi acoperiră ochii.

– Dacă n-o să mă mai lași niciodată în preajma ta, îți mulțumesc pentru că mi-ai oferit asta.

– De ce nu te-aș mai lăsa niciodată în preajma mea?

El râse cu amărăciune.

– Pentru că ești încăpățânată. Pentru că mă urăști.

Stătea acolo cu ochii închiși și cu pantalonii descheiați, arătându-i mai multă vulnerabilitate decât văzuse vreodată la un bărbat, iar inima ei se înmuie.

– Nu te urăsc. Dacă te-aș urî, de ce aș face asta... lucrul acesta scandalos?

El deschise ochii. Deși erau încețoșați de dorință, în ei se citea totodată întreaga lui incertitudine.

– Ar trebui să mă urăști.

– Știu. Am încercat, dar pur și simplu nu pot. Își lăsă privirea în pământ, stânjenită. Cred că nu fac bine. Arată-mi cum să îți ofer plăcerea pe care mi-ai oferit-o tu mie.

– Nu faci nimic greșit, dar dacă vrei într-adevăr ca plăcerea să fie maximă...

Îi arată cum să-l mângâie, cu mișcări prelungi și ferme, care îl făcură să geamă la fel de tare cum făcuse ea când se mișcase el înlăuntrul ei. Faptul că îl ațâța o făcea să simtă o senzație îmbătătoare de putere. Era ceva interzis, complet inacceptabil pentru o femeie de condiția ei, iar incitarea ei atinse noi culmi. Și îi stârni curiozitatea.

– Nu doare? Vreau să spun, dacă te apuc așa?

Râzând ușor, el se aplecă înainte și îi prinse urechea între dinți.

– Mă scoate din minți. Motiv pentru care trebuie... să ne oprim curând. Înainte să mă fac de rușine.

– Tu? Să te faci de rușine? îl tachină ea. Niciodată!

– Ai fi surprinsă... O, îngerul meu, e prea mult... La naiba, trebuie să te oprești.

Încântată de dramul de control pe care i-l oferea acel moment, șopti:

– Ești sigur? întrebă ea, făcând încă o mișcare lungă și fermă.

– Da, gemu el, forțând-o să-și scoată mâna din pantalonii lui. Pentru o clipă doar stătu acolo, respirând sacadat, ca și când ar fi încercat să se adune. Apoi îi aruncă un zâmbet plin de regret. Nu e nici locul, nici timpul potrivit, mi-e teamă.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Am încercat să-ți spun asta înainte.

– Nu ești bucuroasă că nu am ascultat?

Îi ridică corsajul, dar apoi o sărută din nou cu nesaț. Rămaseră sărutându-se încă o vreme, amândoi îndurerați că trebuiau să părăsească micul lor sanctuar. Apoi ceasul bogat ornamentat de pe polița căminului bătu, iar ea sări în picioare.

– Dumnezeule, uite cât e ceasul! Mătușa Verity trebuie să fi înnebunit de grijă, întrebându-se unde sunt!

Ridicându-se din poala lui, își netezi în grabă veșmintele. El o privi cu ochi tulburi, în timp ce se ridică să se încheie la probă, apoi începu să se ocupe de jiletcă.

– Clara, ar trebui să vorbim.

Ea îi aruncă o privire nesigură.

– Da, ar trebui. Nu mi-ai răspuns la toate întrebările.

– Nu la asta mă refeream.

– O!

Ea lăsă capul în jos, concentrându-se asupra hainelor. Acum că nu o mai ținea în brațe, avea mintea mult mai limpede. Și nu era prea sigură că voia să vorbească. Nu dorea să strice ceea ce fusese un interludiu minunat. Unul pe care nu ar fi trebuit să-l mai îngăduie vreodată.

Astfel că, în schimb, se concentrează asupra unui alt subiect.

– Vreau în continuare să-mi răspunzi la întrebările despre Ravenswood și prăvălie.

– Nimic din toate acestea nu are de-a face cu tine, așa că stai deoparte.

Ea își ridică privirea spre el.

– Nu pot. Se-ntâmplă ceva și vreau să știu despre ce este vorba.

Când el nu făcu decât să se încrunte la ea, ea își legănă șoldurile și zâmbi tachinându-l.

– Dacă îmi răspunzi la alte întrebări mai târziu, s-ar putea să te las să-mi atingi și posteriorul.

Pe chipul său se citi dorința frustrată și o urmă de amuzament.

– Nu mă ispiți. Ar trebui să fi recunoscătoare că suntem într-un loc oarecum public, *mon bel ange*. Altfel nu ne-am fi oprit la atingeri și sărutări.

Simți din nou fiorii aceia prostești în pântec.

– Ești cât se poate de sigur pe tine, nu-i așa?

– Îmi dau seama când o femeie este pregătită să fie sedusă, da.

Când privirea lui alunecă din nou, cu bună știință, pe deasupra corsajului ei șifonat și a fustelor boțite, i se uscă gura. Avea dreptate, blestemat să fie. Undeva în adâncul ei, voia ca el să o seducă. Își dorea în continuare asta.

Gândul o ului. Nu știuse cât de tare tânjise după o astfel de intimitate cu un bărbat până când n-o găsisse cu unul nepotrivit.

Oare era nepotrivit? Începu ea să se întrebe. Câți ticăloși lipsiți de scrupule i-ar fi oferit plăcere fără să o primească la rândul lor? Și câți s-ar fi abținut să nu profite dacă aveau la dispoziție o femeie absolut dispusă să le-o permită? Și câți negustori de bunuri furate ar fi dat lecții lacheului unei doamne pentru ca acesta să o poată proteja? Sau câți ar fi găzduit un hoț de buzunare, fără a se folosi de talentele acestuia? Dacă era să-l creadă pe Samuel, asta era exact ce făcuse Morgan.

Începu să creadă că Samuel avea dreptate. Până acum, nu îi venise greu să considere că acțiunile străinii ale lui Morgan nu erau decât manevre calculate pentru a-și îndeplini scopurile criminale. Dar nu după seara aceasta. Nu după ce dovedise un respect uimitor pentru virtutea ei. De aceea trebuia să-și primească răspunsurile. Își desprinsе privirea dintr-a lui și se îndreptă spre ușă.

– Trebuie să plec. Dar după bal, aștept să primesc o explicație amănunțită de la tine, chiar de-ar fi să trebuiască să petrec noaptea în fața prăvăliei tale pentru a obține.

– Nu te apropia de prăvălie în seara asta, Clara. Dacă vrei să vorbim, treci pe acolo mâine.

– De ce?

– O dată în viață, fă după cum spun, fără a pune un milion de întrebări, bine?

– Bine. Presupun că poate aștepta până mâine.

Ba bine că nu! Dacă nu voia ca ea să fie acolo în seara aceea era pentru că ascundea ceva, așa că avea să se ducă negreșit, pentru a afla despre ce era vorba.

Deschizând ușa, se strecură pe hol, recunoscătoare dincolo de cuvinte că nu trecea nimeni pe acolo în clipa aceea. În timp ce se întorcea în sala de bal, începu să tremure, ca reacție întârziată la experiența magnifică pe care tocmai o trăise în brațele lui Morgan.

O înnebunea, făcând-o să treacă dintr-o enigmă în alta, până când ajunsese să înoate într-un lac de întrebări. Ei bine, dacă credea că va continua să înoate fără a obține răspunsuri, era nebun.

Era atât de absorbită de gândurile ei, încât de-abia își dădu seama încotro se îndrepta când ieși de pe coridor. Astfel că, în graba ei de a-și găsi mătușa, aproape că se izbi de un gentilom.

– Aveți grijă, doamnă, spuse el cu o voce profundă și familiară, întinzând mâna să o oprească.

Ridică privirea către el și tresări.

– Morgan! Dar cum ai...

El râse.

– Nu, nu sunt Morgan. Sunt fratele lui geamăn, Templemore.

Geamăn? Își dădu seama cu-ntârziere că acest bărbat era îmbrăcat altfel, și că avea părul mai scurt, tuns uniform.

– Nu știam... că Morgan are un f... frate geamăn, se bălbâi ea. Nici măcar nu știam că are un frate.

Chiar atunci se apropie o tânără de ei.

– Lady Clara! Ce plăcere să te văd.

Stânjenită și confuză, Clara încercă să-și amintească numele femeii.

– Da, și eu mă bucur să te văd.

– Probabil că nu-ți aduci aminte de mine, rosti femeia râzând. Eram Lady Juliet, acum Lady Templemore. Își strecură mâna pe după brațul gentilomului pe care tocmai îl numise. Acesta este soțul meu.

„Lord Templemore?” O, Dumnezeuule, acum își amintea cine erau. Își dădu imediat seama de două lucruri. Unu: Morgan ascunsese mai mult decât bănuia ea. Și doi: era fratele unui baron.

Lacul de întrebări se transformă brusc într-o mare.

Capitolul 13

*Cu pas maiestuos, melcul porni s-avanseze,
Promițând privitorilor un menuet să danseze.*

*Balul fluturelui și praznicul lăcustei,
William Roscoe*

Morgan așteptă în bibliotecă vreo câteva minute în plus după plecarea Clarei, încercând să-și potolească erecția sălbatică care i se ițea prin pantaloni, înainte de a se face de râs la balul familiei Merrington.

Dar era dificil, căci își amintea fără oprire senzațiile încântătoare pe care le trăise cu Clara, când gemuse de plăcere în brațele lui, dornică să-i accepte sărutările și udându-i degetele cu umezeala ei mătăsoasă. Iar apoi o auzise recunoscând că și ea voia să-l atingă! Crezuse că va exploda când își strecurase mâna mică și fierbinte în pantalonii lui pentru a-l atinge, toată numai curiozitate sfioasă și ispită femeiască.

Își șterse sudoarea de pe frunte. *Bon Dieu*, dacă acesta era efectul ei asupra lui când împrejurările o împiedicau să-l ducă în culmea extazului, oare ce i-ar fi făcut dacă ar fi fost în largul ei, în patul lui? Unde avea să sfârșească, dacă nu avea grijă.

Și ce ispită! Și ea îl dorea. Atunci de ce nu ar lăsa-o să aibă ce-și doreau amândoi? Ah, să poată să o atingă fără restricții... să-i desfacă picioarele lungi și voluptuoase și să se adâncească în carnea ei catifelată și dornică...

Înjură, căci mădularul i se întărise din nou. În ritmul acesta nu avea să iasă nicicând de aici. Îl înnebunea. Trebuia să înceteze să se mai gândească la ea, atâta tot.

Nu, ce trebuia să facă era să-și amintească ce efect dezastruos va avea ea asupra planurilor lui, dacă își asculta mădularul. Clara deja îl asalta cu întrebări nesfârșite. Dacă se încurca acum cu ea, era greu de spus până unde ar fi mers în căutarea adevărului, sau ce ar fi făcut după ce îl afla.

În plus, el nu era ce își dorea ea cu adevărat. Dacă împărțeau așternutul, nu putea ieși nimic bun din asta, în afară de pierzania ei. Dacă nu cumva o lua în căsătorie, desigur, ceea ce nu putea face. Chiar dacă ar fi fost gata să se însoare – și nu era –, de ce ar fi vrut fiica unui marchiz să se lege la cap cu un ticălos ca el? De ce avantaje ar fi putut avea ea parte în uniunea cu un căpitan de marină care ar fi venit și ar fi plecat din viața ei din când în când?

Gândul îl trezi de-a binelea și, câteva momente mai târziu, vlăguit, atât trupește, cât și sufletește, părăsi confortabila bibliotecă. Își terminase discuția cu Ravenswood, așa că mai bine pleca de la bal. Nu putea rămâne acolo să o vadă pe Clara dansând cu o grămadă de gentilomi buni de însurătoare, care i-ar fi fost, fiecare, un tovarăș mai bun decât el.

Dar nu se gândise însă că va da peste ea chiar la ieșirea din coridor. Sau, mai rău, că o va găsi alături de fratele și cumnata sa. Îl invadează un sentiment de panică și mări pasul, ajungând la timp încât să o audă pe Juliet spunând:

– Lord Ravenswood ne-a spus că Morgan te ajută la căminul pentru hoți de buzunare.

– Mă ajută? spuse Clara, vădit uluită.

Morgan se apropie și o luă de braț, strângând-o și implorând astfel cruțarea.

– Lui Lady Clara nu îi place să-l considere „ajutor“. Se mândrește că nu are nevoie de ajutor de la un nepriceput ca mine. Dar sper că îi fac un mic serviciu rămânând la cămin peste noapte.

Privirea pe care i-o arunca Clara era rece și curioasă. Încercă să o roage din priviri să păstreze tăcerea, dar se temea că avea să strige în gura mare că era un mare mincinos.

În schimb, zâmbi.

– O, da, îmi oferi tot felul de servicii folositoare. Mă întreb ce te-a apucat să faci asta?

Plin de recunoștință, îi cuprinse mâna cu degetele, ridicând-o la buze pentru a depune un sărut.

– Ar trebui să fie limpede, draga mea Lady Clara.

În timp ce obrații Clarei se îmbujorau, el aruncă o privire cu colțul ochilor către cumnata sa, care strălucea de încântare. Fratele său, însă, privea dincolo de ei, către coridor. La naiba, probabil că Sebastian văzuse de unde ieșiseră amândoi.

Prea bine. Putea măcar să mențină iluzia că o curta pe Clara. Iluzie pe care Clara părea mai puțin dornică să o cultive, căci își trase mâna iute dintr-a lui.

– Știm amândoi că, dacă nu ar fi fost Lord Ravenswood, nu m-ai „ajuta” la cămin deloc, căpitane Pryce.

– De ce îți spune „căpitane Pryce”? interveni Sebastian.

„La naiba, la naiba, la naiba, la naiba, la naiba!”

Clara își miji privirea.

– Îmi cer scuze, Lord Templemore. Fratele dumitale m-a făcut să cred că este căpitan de marină.

– A fost, interveni Juliet, în mod vădit dornică să atenueze eventualele neînțelegeri. Este. Doar că nu a mai folosit numele acesta de ceva vreme. Numele său real este Blakely.

Familia sa săpa fără voie o groapă în care el se adâncea tot mai mult de la o clipă la alta. Morgan îi aruncă fratelui său un zâmbet mâhnit.

– Mă tem că atunci când Ravenswood m-a prezentat lui Lady Clara, a... ăă... neglijat să folosească numele meu real. E obișnuit să-mi spună „căpitanul Pryce” de pe vremuri.

– Ah, da, de pe vremuri, repetă Sebastian sec. Când ai făcut pe spionul pentru el și ai dat de bucluc.

– Vai, căpitane Pryce... începu Clara, apoi se corectă. Vreau să spun căpitane Blakely, nu mi-ai vorbit niciodată despre această viață fascinantă de dinainte. Sunt surprinsă că ai fost de acord să te instalezi în instituția mea anostă, după ce ai fost spion. Trebuie să-mi povestești totul despre isprăvile dumitale. Și eu care credeam că ești doar un căpitan de marină care trece prin vremuri grele...

– Ce vremuri grele? o întrerupse Sebastian, revoltat. Morgan, ce dracu' i-a spus Ravenswood lui Lady Clara? Ce pune la cale?

– Îl poți întreba chiar tu, dragule, interveni Juliet, căci se îndreaptă spre noi.

Oftând, Morgan se întoarse și îl văzu pe Ravenswood apropiindu-se cu pași repezi. Pentru un ochi neavizat, omul părea complet netulburat la vederea micului grup din fața lui, dar Morgan îl cunoștea suficient de bine ca să-i citească neliniștea în pașii grăbiți.

Așa îi trebuia dobitocului, dacă stabilise ca întâlnirea să aibă loc la un bal public. Dar era adevărat că nici unul din ei nu se așteptase să apară Clara.

– Ce surpriză plăcută! tună Ravenswood ajungând la ei. Ce încântare să văd că patru dintre oamenii mei preferați stau de vorbă.

Morgan îi aruncă o privire întunecată. Ravenswood o ignoră.

– Lady Clara îmi spune că ai împrăștiat minciuni despre familia mea, izbucni Sebastian.

Ravenswood reuși să-și păstreze calmul.

– Într-adevăr?

Morgan se grăbi să explice.

– Fratele meu este supărat pentru că m-ai prezentat în fața ei drept „căpitanul Pryce“, sugerând că nu am nici un venit.

– Trebuie să-mi cer scuze, Lady Clara, spuse Ravenswood împăciuitor. Nu ar fi trebuit să-ți las impresia că prietenul meu este strâmtorat, dar m-am gândit că, altfel, ai fi mai puțin dispusă să-l primești la cămin. Știu că îți displace profund să te simți forțată. M-am gândit că o minciună inofensivă cum că avea nevoie de o locuință te-ar face să-i suportți prezența mai ușor. Dat fiind că ai o inimă atât de bună, știam că nu te vei putea abține să nu-l ajuți. Ca și pe mine.

Apelul lui mut era inconfundabil. Morgan stătea acolo, minunându-se de îndrăzneala neobrăzată a lui Ravenswood. Și de mințea lui agilă.

Clara nu părea atât de impresionată.

– Lord Ravenswood, ar trebui să-ți fie rușine...

– Într-adevăr, așa e, o întrerupse Ravenswood cu iscusință. Uitasem complet că acest dans ne aparține, milady. Își întinse brațul. Îmi faci onoarea?

Ea ezită, dar nu putea lăsa să-i scape ocazia de a-l interoga.

– Da, așa fi încântată. Bine că ți-ai amintit în cele din urmă.

De îndată ce Ravenswood și Clara dispărură, Morgan răsufflă ușurat, întorcându-se către Juliet și Sebastian. Cât crezuseră din toate acele palavre? Judecând după zâmbetul fericit al lui Juliet, crezuse fiecare cuvânt. Dar Sebastian nu părea a fi atât de încredzător. Îl cunoștea pe Ravenswood prea bine.

– Așadar, te-ai aranjat bine la căminul lui Lady Clara, nu-i așa? întrebă Sebastian cu vădită suspiciune.

– Care e problema, *mon frère*? întrebă Morgan, trecând la atac. Nu crezi că așa sări în ajutorul unei doamne atât de alese precum Clara Stanbourne?

– Nu-i pune nimeni la îndoială valoarea, interveni Juliet, cu inimioara ei de pețitoare săltând de bucurie. Sau spiritul tău cavaleresc. Ai fost mereu galant cu doamnele. Dar nu mă duci pe mine de nas... aici e ceva mai mult decât galanterie.

– Evident, completă Sebastian, deși era clar că gândurile sale nu se îndreptau în aceeași direcție cu cele ale soției.

– Acum spune adevărul, Morgan, continuă Juliet. Ești îndrăgostit de ea?

– Da, frățioare, repetă Sebastian, cu ochi strălucitori, ești îndrăgostit?

Morgan oftă. Dar trebuia ori să fie „îndrăgostit“ de Clara, ori să spună adevărul. Dacă pretindea că era, Juliet avea să-l piseze să-i dea detalii. Dacă spunea adevărul, fratele său avea să-l sugrume. Chipul îi fu traversat de un zâmbet.

– Se pare că m-ai dat de gol, Juliet.

Și părea că avea să fie o noapte al dracului de lungă.

Aproape de îndată ce plecă împreună cu Lord Ravenswood, Clara o zări pe mătușa ei de cealaltă parte a încăperii și îi făcu semn cu capul. Mătușa Verity se luminează imediat, văzând-o condusă pe ringul de dans de burlacul eligibil Lord Ravenswood. După

ce îi aruncă Clarei un zâmbet strălucitor de aprobare, își reluu conversația cu celelalte doamne.

Dar Clara nu fu prea surprinsă când Lord Ravenswood făcu un ocol, trecând pe lângă ringul de dans. Sau când o rugă să stea de vorbă între patru ochi, iar apoi o conduse, trecând de ușile din cristal, în balconul de marmură. Nu conta pentru ea unde îi răspundea la întrebări, atâta timp cât o făcea. Căci, la un moment dat, pe parcursul acelei stranii conversații cu familia Templemore, își amintise cine era Morgan. Individul acela pe nume Blakely, care se afla la bordul corabiei piraților pe vremea când fusese atacată nava lui Lord Winthrop.

– Îmi datorezi o mulțime de explicații, Lord Ravenswood, spuse ea, de îndată ce rămaseră singuri.

– Trebuie să îți mulțumesc pentru indulgența de acum câteva momente. Prietenul meu este într-o situație dificilă cu familia sa și ai fost extrem de drăguță să îl salvezi de furia lor.

– Nu îmi pasă de familia lui afurisită. Vreau să știu de ce se află cu adevărat prietenul dumitale în Spitalfields. De ce face pe negustorul de bunuri furate.

El se prefăcu surprins.

– Căpitanul Blakely? Negustor de bunuri furate? Glumești, cu siguranță. Mi-a spus că stă la căminul dumitale pentru a te proteja.

– Bună încercare. Dar familia Templemore mi-a spus deja că dumneata mi l-ai prezentat pe căpitanul Blakely. Ai susținut această ficțiune. Ceea ce a fost o surpriză, căci știm amândoi că nu m-ai prezentat nimănui. Așa că găsește altă minciună.

Lordul se îndreptă către balustradă și se sprijini de ea.

– Nu încercam decât să-mi ajut prietenul, susținându-i povestea. Nu aveam nici o idee că este implicat în ceva ilegal.

– O, turuiești verzi și uscate! spuse ea, apropiindu-se de el. Te-am văzut purtând o discuție în taină cu căpitanul Blakely, în biblioteca familiei Merrington, tocmai adineaori.

Reușise în cele din urmă să-l sperie. Ridică alarmat privirea către ea.

– Da?

– Da. Și știi că i-ai spus că l-am raportat judecătorului. De ce ai făcut asta?

Deodată, în ochii lui licări un avertisment.

– Lady Clara, te amesteci în lucruri care nu te privesc. Îți sugerez să-ți vezi de treabă la micul dumatăle cămin și să lași treburile de genul acesta pe mâinile mele și ale biroului meu.

Era suficient de rău că Lord Winthrop îl numise „micul tău cămin“, dar era prea mult să-l audă pe acest ticălos ipocrit repetând același lucru.

– Se pare că dumneata și biroul dumatăle complotați cu inamicul, își miji ea ochii. Poate că ar trebui să vorbesc cu ministrul despre asta. Sunt sigură că ar fi interesat să audă că ascunzi activitățile unui cunoscut negustor de bunuri furate.

– Uite ce e...

– Dacă, într-adevăr, asta faci. Presupun că ți-ar fi de folos un spion bun și în Spitalfields.

Părea că își controlează furia, dar cu mare dificultate.

– Milady, spuse el după un moment, se vede treaba că dificultățile cu care te confrunți în conducerea căminului ți-au sleit puterile, altfel nu te-ai lăsa pradă unor asemenea fantezii despre mine și prietenii mei. Dar, din dorința de a-ți ușura greutățile, astfel încât să nu fi tentată să vorbești despre aceste fantezii în fața unor străini, sunt dispus să-ți ofer o donație. Sunt convins că o mie de lire îți vor fi de folos pentru copiii pe care-i ai în grijă.

Dumnezeule, acum recurgea la mită. Dar însemna că era ceva extrem de important, dacă îi oferea o sumă atât de mare în schimbul tăcerii. Problema era: în legătură cu ce voia să-și țină gura? O rețea ilegală de o asemenea amploare încât să implice până și Ministerul de Interne? Sau o misiune oficială? Iar dacă era vorba de cazul din urmă, de ce nu o spusese pur și simplu?

– Nu răspund prea bine la mită, domnule.

– Mită? Cine a pomenit ceva de mită?

– Haide, Lord Ravenswood, îmi dau seama când am de-a face cu o mituire. Tocmai am primit o moștenire considerabilă, așa că nu am nevoie de cele o mie de lire ale dumatăle. Dacă vrei tăcerea mea, va trebui să-mi oferi ceva mai mult decât bani. Cum ar fi adevărul.

Deși ochii îi licăreau primejdios, se întoarse să se sprijine de balustradă cu o aparentă nonșalanță.

– De ce îmi ceri mie să-ți spun adevărul? De ce nu îl întrebi pe căpitanul Blakely, dat fiind că activitățile sale sunt cele care te îngrijorează.

– Am încercat asta deja. Dar, după cum știi probabil, refuză să răspundă.

– Păcat. Căci nu vei afla nimic de la mine. Nu obișnuiesc să le dezvălui civililor detaliile chestiunilor care nu îi privesc câtuși de puțin.

– Civililor? Vrei să spui că această activitate se desfășoară sub egida Ministerului de Interne?

El se încruntă.

– Vreau să spun că nu te privește *absolut deloc*. Și înainte de a mă amenința din nou că te vei duce la ministrul de interne, țin să subliniez că, dacă mai continui să te amesteci, s-ar putea să dai de bucluc. Nu trebuie decât să vorbesc cu judecătorul despre prețioasa dumitale instituție. Dacă domnul Hornbuckle ar afla că acolo se desfășoară vreo activitate ilegală, ți-ar face viața un iad, fie că are sau nu dovezi. Mai ales dacă i-o voi cere eu.

– Nu ai îndrăzni!

– Aș îndrăzni o mulțime de lucruri pentru a te împiedica să fii o pacoste, te asigur. Și dacă vrei să-mi spui ce îți pot oferi pentru a reuși această ispravă nemaipomenită – în afară de răspunsurile pe care nu ți le voi da – voi face tot ce îmi stă în putință pentru a te mulțumi.

Rămaseră pentru un moment într-o tăcere ostilă. Lord Ravenswood nu era un bărbat în preajma căruia să se fi simțit vreodată în largul ei, dar în clipa aceea i-ar fi sucit gâtul cu bucurie. Ce bizar că se simțea mult mai confortabil cu un negustor de bunuri furate decât cu acest lord bine poziționat, de rangul ei.

Dacă Morgan era, într-adevăr, un negustor de bunuri furate. Era limpede că Ravenswood nu avea să-i spună. Așa că ar fi făcut mai bine să-l preseze pe Morgan să-i mărturisească. Cel puțin el nu era un demnitar plin de aroganță.

– Bine, dacă nu vrei să-mi spui ce se petrece, cel puțin luminează-mă cu privire la căpitanul Blakely.

O privi iscoditor.

– De ce?

– Pentru că aş putea hotărî să-mi țin gura cu privire la activitățile lui prezente dacă mă poți convinge că este un bărbat onorabil.

Ezită, apoi spuse:

– În regulă. Ce vrei să știi?

– Îmi amintesc că am auzit anul trecut că a petrecut o vreme pe o navă de pirați. Este adevărat?

– Da.

– Nu mi se pare că acesta este un act onorabil.

Ravenswood oftă.

– Nu se afla acolo din proprie voință. Când s-a întâlnit cu pirații, fusese abandonat pe o insulă, de doi ani, de un grup de contrabandiști pe care îi spiona. Lordul Piraților și echipajul său l-au salvat. A rămas cu ei pentru câteva luni înainte de a-și putea răscumpăra libertatea.

– Și ce a făcut mai exact pentru a-și răscumpăra libertatea? spuse ea sec.

Ravenswood ridică din umeri.

– Le-a arătat cum să se folosească mai bine de insulă. Nu le-a stat în cale. I-a învățat câte ceva despre navigație.

– Nu a tăiat capete pentru a le lua bunurile de preț? întrebă ea, glumind doar pe jumătate.

El îi aruncă o privire scrutătoare.

– Îți pare căpitanul Blakely genul de om care să facă așa ceva?

Ea își îndreptă privirea către grădinile luminate de felinare.

– Nu.

– Atunci poate că ar trebui să ai încredere în instinctele dumitale.

– Am. Și îmi spun că dumneata și Morgan puneți ceva la cale.

– „Morgan“?

Își dădu seama prea târziu că îi rostise numele de botez.

– A... am vrut să spun „căpitanul Blakely“.

– Nu, nu ai vrut. Ai grijă, Lady Clara. Prietenul nostru comun nu este genul de bărbat care să... ei bine...

– Nu îți face griji, milord. Știu că Morgan nu este o partidă potrivită pentru mine, dacă asta încerci să spui.

O privi scrutător.

– De fapt, nu m-am gândit că ați mers până într-acolo încât să îl analizați din această perspectivă. Încă.

Ea roși, blestemându-se că dezvăluise atât de mult.

– A fost o glumă, atâta tot. Ce încercai să-mi spui?

– Că nu e ca alți bărbați pe care i-ai cunoscut.

Pe buzele ei înflori un zâmbet.

– La ce „alți bărbați“ te referi? La cei din Spitalfields? Sau la bărbați ca tata, Lord Winthrop sau ca dumneata?

– Iartă-mă, tind să uit că nu duci o viață atât de liniștită ca alte doamne. Mă refeream la varianta din urmă, desigur. În ciuda legăturilor de familie ale lui Morgan, nu este atât de civilizată pe cât poate părea.

Cu siguranță, era puțin spus.

– Mi-am dat singură seama de asta, mulțumesc mult.

– Te rog să nu mă înțelegi greșit. Îl respect enorm. Dar nu joacă după aceleași reguli ca noi ceilalți.

– Și presupui că eu o fac? Ce ciudat.

El zâmbi.

– Înțeleg ce vrei să spui. Nu am vrut decât să te avertizez, în cazul în care descoperirea adevăratei sale situații ți-a creat impresia greșită. Te-a făcut să te gândești la el mai... cum să mă exprim... cu drag.

– Nu-ți face griji în ceea ce mă privește. Mă pot... cum să mă exprim... descurca cu căpitanul Blakely.

El râse înfundat.

– Amuzant. Și el a spus același lucru despre dumneata când te-a întâlnit prima dată. Dar cred că și-a revizuit opinia de atunci.

Ea râse.

– Într-adevăr, cred că a făcut-o.

De data aceasta, liniștea care se așternu între ei fu mai plăcută. În cele din urmă, el se desprinsese de balustradă.

– Așadar, am ajuns la o înțelegere, Lady Clara? Îți vei vedea de treabă cu privire la această chestiune?

Nu, nu avea s-o facă. Dar nu părea a fi tocmai înțelept să recunoască.

– Voi face tot posibilul, spuse ea cu vioiciune.

– Dintr-un motiv oarecare, asta nu mă liniștește, murmură el.

Dar o lăasă să schimbe subiectul, vorbind despre noul său slujitor, un fost protejat de-al ei. Până se întoarseră în sala de bal, o făcu să râdă de aventurile grăjdarului-șef în timp ce îl învăța pe hoțul de buzunare să îngrijească de cai. Încă râdea când dădu Morgan peste ei la intrare.

Însă el nu râdea.

Capitolul 14

Privește fiece clipă ce zboară cu grijă,

Spre a păstra pacea acasă

Și-a te feri de surpriză.

O încântătoare cârtică de buzunar,

John Newbery

Lui Morgan nu-i venea să creadă – Clara și Ravenswood veneau împreună de pe balcon atât de prietenoși, de parcă ar fi fost prieteni de-o viață întreagă. Probabil că așa și era. Gândul îl făcu să simtă o gheară străină în stomac.

– Pare că vă distrați de minune voi doi. Am crezut că ați plecat la dans.

– Nu am mai ajuns acolo, spuse Ravenswood calm.

– Am văzut imediat, când am plecat să vă caut.

Apropiindu-se de Clara, Morgan îi puse posesiv mâna pe mijloc.

– Sper că nu te deranjează dacă ți-o răpesc pentru un dans.

Ravenswood păru subit amuzat.

– Cred că asta depinde de Lady Clara, nu crezi?

– Dansează cu mine, Clara, spuse Morgan scurt.

Spre incredibila lui iritare, ea râse.

– E o rugămintă sau un ordin, căpitane?

– Cum preferi, *mon bel ange*.

În ochii lui Ravenswood licări curiozitatea auzind cuvintele afectuoase, dar nu făcu decât să încline capul înspre Clara.

– Îmi dau seama când nu sunt dorit. Mulțumesc pentru discuție, milady. A fost cât se poate de... edificatoare.

– Da, într-adevăr, nu-i așa? spuse ea, întinzându-i mâna lui Ravenswood.

El o luă, dar în loc să o strângă, așa cum proceda de obicei, o duse la buze. Apoi, zâmbind către Morgan, plecă.

Morgan fu asaltat de instinctul sălbatic de a sări la beregata prietenului său, și nu știa cum să reacționeze. *Bon Dieu*, ce-l apucase în seara asta?

– Așadar, dansezi cu mine sau nu, Clara? întrebă el, detestându-și tonul arțăgos, care părea al unui idiot sadea.

Ea îl privi cu ochi sclipitori.

– Cred că o voi face, de vreme ce Lord Ravenswood m-a păgubit de dansul pe care, pare-se, i l-am promis.

Încruntându-se, o conduse pe ringul de dans pentru valsul care începea.

– Părea că te-ai distrat de minune cu Ravenswood.

– Așa e. Este un gentilom extrem de interesant.

El scrâșni din dinți. Înțelegea cu ușurință de ce o femeie precum Clara îl găsea pe viconte „interesant“... Și cu titlu, și bogat, și o partidă pe cinste. Tot ceea ce el nu era.

Luând-o în brațe, o ținu mai aproape decât se cuvenea, simțind un instinct masculin primar de a-și afirma posesiunea asupra ei, de a-i reaminti că era a lui. Chiar dacă nu era, în nici unul dintre sensurile adevărate ale cuvântului. Chiar dacă nu putea fi vreodată.

Cu toate acestea, nu părea să o deranjeze strânsoarea lui posesivă. Dansa grațioasă cu el, la fel de ușoară și senină ca un înger înaripat. Grația și siguranța ei erau acelea ale unei femei stăpâne pe sine, și totuși se lăsa în brațele lui cu toată suavitatea pe care i-o arătase în bibliotecă. Era suficient pentru a face un bărbat să se împiedice în propriile picioare.

Și parfumul ei... O, Doamne, parfumul de iasomie din părul ei îl făcea să vrea să urle la lună, să o ducă în grădinile familiei Mer-rington și să o posede ca un diavol ce era. Se mulțumi să-i atingă

spatele acoperit de satin, să o țină aproape, plimbându-și degetul mare în locul în care o ținea de talie.

Cu toate acestea, nu și-l putea scoate pe Ravenswood din minte.

– Cum se face că, atunci când mă bați la cap să-ți dau răspun-suri, te înfurii, arunci acuze și mă chinui, dar cu Lord Ravens-wood ești însăși întruchiparea politeteii?

Ea îi aruncă o privire speriată.

– Ce te face să crezi că sunt astfel?

– Amândoi erați tot un zâmbet adineauri și în largul vostru, ca doi vechi prieteni.

– Ne cunoaștem de ceva vreme. Nu e ca și când am fi străini. Chipul ei fu traversat de o undă de neastâmpăr. Nu așa cum sun-tem noi doi, în orice caz.

– Ce vrea să însemne asta?

– Când aveai de gând să-mi spui că ești onorabilul căpitan Morgan Blakely – fratele unui baron, fiul altuia, spion notoriu și lord de cine mai știe ce?

Nu știa de ce, dar îl deranja că era atât de interesată de legătu-rile lui familiale.

– Are importanță pentru tine cine sunt cu adevărat?

– Are importanță, fiindcă nu știam. Fiindcă m-ai mințit cu privire la numele tău, la Geneva și toate celelalte. Fiindcă nici măcar nu-mi spui de ce m-ai mințit.

Unda de suferință din vocea ei îl atinse mai tare decât cuvîn-tele rostite.

– Nu am mințit. Nu chiar. Eram, într-adevăr, cunoscut sub numele de Morgan Pryce când am servit în marină. Majoritatea ofițerilor de marină mă cunosc încă după acest nume.

– Dar de ce ți-ai lua un nume diferit...

– Este o poveste lungă, Clara, mult prea lungă pentru a intra în detalii acum.

– Spune-mi cea mai scurtă versiune, îi ceru ea răspicat. Sau este un alt lucru pe care tu și Ravenswood considerați că nu trebuie să-l știu?

El oftă, dar nu se putu gândi la nici un motiv pentru care să o refuze.

– Eu și fratele meu am crescut separat. La scurt timp după ce ne-am născut, mama l-a părăsit pe tata și m-a luat cu ea la Geneva. Mi-a dat numele ei de fată ca nume de familie. L-a chemat pe unchiul meu Llewelyn când era pe moarte, și unchiul Lew a venit și m-a luat. Aveam treisprezece ani. Sebastian nu știa de mine, iar unchiul meu și baronul m-au îndemnat să păstrez secretul pentru ca problema să fie mai puțin... complicată.

– Mai puțin complicată pentru cine? întrebă ea, atât de încet încât de-abia o auzi peste orchestră.

Compassiunea de pe chipul ei îl luă prin surprindere. O strânse de mână.

– Nu m-a deranjat, *cherie*. Am înțeles. Baronul și unchiul meu erau preocupați de pretențiile la titlu. Deși mama i-a asigurat că Sebastian era mai mare, s-au gândit că era cel mai bine să ne țină departe unul de celălalt până când el devenea moștenitor. M-au dat la școală și, când am ajuns la vârsta potrivită, și-au folosit influența pentru a mă înscrie ca elev ofițer în marină, unde am fost prezentat drept protejatul baronului. Au avut grijă cum trebuie de mine. Nu am ce să le reproșez.

– În afară de faptul că te-au lipsit de compania fratelui tău.

El își feri privirea. Îl citea atât de bine, încât îl speria.

– Îl am alături acum, și asta este tot ce contează. După ce baronul a murit, nu am văzut nici un motiv pentru a păstra secretul și l-am căutat pe Sebastian. Când a aflat adevărul, a insistat să-mi reiau locul alături de familie și să folosesc numele primit la naștere. Astfel am început ca Morgan Pryce și am sfârșit ca Morgan Blakely. Privirea lui se întoarse din nou către ea. Așadar, vezi, nu am mințit cu adevărat. Am omis doar... câteva lucruri.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Într-adevăr, așa ai făcut. Cum ar fi faptul că ai fost spion. Că ai petrecut timp cu pirații. Că...

– Ravenswood ți-a spus despre pirați?

– Doar pentru că am întrebat. Dar nu a vrut să-mi dezvăluie nimic altceva.

El o strânse de talie.

– Ai stat acolo cu el o grămadă de timp.

Pe buzele ei înflori un zâmbet ștregăresc.

– Presupun că da.

Nu-i plăcea această nouă sfioșenie a ei. O ura aproape la fel de mult cum detesta gheara care-i strângea stomacul, despre care începea să-și dea seama că era gelozie. Gelozie, pentru numele lui Dumnezeu! Nu simțise așa ceva niciodată în viață.

– Despre ce ați vorbit voi doi cât ați stat pe balcon?

Ea își dădu capul pe spate.

– Asta rămâne între mine și Lord Ravenswood, nu-i așa?

– Atunci o să-l întreb chiar eu, spuse el grăbit.

– Ce te face să crezi că îți va spune?

– Pentru că nu are ce să-mi ascundă.

Când ea își feri privirea, el o trase mai aproape.

– Sau are? Nu a încerca să... te sărute sau altceva, nu-i așa?

Ea își întoarse repede privirea spre el, teribil de amuzată.

– De ce ai crede un astfel de lucru?

– Acesta este, în general, motivul pentru care bărbații duc femeile pe balcon, la genul acesta de evenimente.

Cum ea se încăpățâna să rămână tăcută, el o repezi:

– Ei bine, a făcut-o?

– Ce să facă?

– La naiba, a încercat să te sărute?

De pe chipul ei dispăru expresia jucăușă și îl privi cu o seriozitate profundă.

– Te-ar deranja, dacă ar fi făcut-o?

Se gândi să mintă, dar părea că nu are rost să o facă.

– Adevărul este că m-ar deranja foarte mult. Deși să fiu al naibii dacă știi de ce.

Asta păru să o încânte.

– Dacă te face să te simți mai bine, Lord Ravenswood nu a încercat nimic. Doar pentru că tu încerci să mă săruți ori de câte ori suntem singuri, nu înseamnă că o face toată lumea, să știi.

– Atunci sunt fie orbi, fie fraieri, sau ambele.

Își regretă imediat sinceritatea. Zâmbetul ei tandru și încrezător îl făcu să vrea să se desprindă de ea și să o ia la picior, abandonând-o exact acolo pe ringul de dans. Înainte ca ea să-și țeară pânza de afecțiune feminină blândă strâns în jurul lui, împiedicându-l să fugă.

Pe cine prostea? Deja fusese prins în această pânză. Nu putea să se gândească la altceva decât să fie singur cu ea pentru a o putea săruta din nou, pentru a o putea gusta și atinge. Nebun, nebun de legat!

Și Clara trăia propria nebulă, mulțumită cuvintelor dulci ale lui Morgan. O făceau să se simtă înfierbântată și neliniștită, iar acest vals intim nu era de nici un ajutor.

Până acum nu înțelesese niciodată protestele împotriva valsului când apăruse prima dată în Londra. Nu i se păruse că exista ceva „rușinos“, „revoltător“ sau „care distrugea moralitatea oamenilor decenti“. Dar pe atunci încă nu valsase cu un bărbat la care ținea, un bărbat care o sărutase și o mângâiasse în cele mai intime locuri. Asta transforma fiecare mișcare într-un pas erotic și senzual, pe drumul către seducție. Atingerea coapsei lui de fustele ei, senzația mâinii lui puternice care o conducea, ținând-o de talie, strângerea intimă a mâinilor lor... Toate acestea, combinate cu ritmul alert al dansului, îi făceau genunchii să se înmoaie.

Iar genunchii moi o împiedicau în mod clar să danseze. La fel ca și felul strâns în care o ținea Morgan, ca și când s-ar fi temut că va da bir cu fugiții.

Să dea bir cu fugiți era ultimul lucru la care se gândea. Ar fi trebuit să folosească această oportunitate pentru a-l lua în continuare la întrebări, însă nu mai avea trageră de inimă să o facă. Când era cu Morgan, uita că trebuia să fie în siguranță, responsabilă și cuviincioasă. Uita de tot, în afară de posibilitățile pe care i le arăta el, de eliberarea din închisoarea autoimpusă pe care el i-o oferea.

În plus, era prea târziu pentru întrebări acum. Valsul se termină, iar Morgan o luă de pe ringul de dans, conducând-o înapoi la locul ei. Subit, o cuprinse panica, căci o văzu pe mătușa ei care îi cerceta cu privirea, ca și când l-ar fi cântărit pe însoțitorul ei. Lord Winthrop stătea alături de ruda ei și, după o scurtă consultare cu aceasta, o părăsi, croindu-și drum prin mulțime către Clara și Morgan.

Exact ceea ce nu avea nevoie – încă un dans cu Lord Plecticoșenie. Nu îl alungase pentru totdeauna? Dumnezeuule, ce trebuia să facă pentru a-l descuraja pe omul acesta?

Lord Winthrop ajunse la ei în clipa în care ieșeau de pe ringul de dans, însă atenția lui se îndreptă către Morgan, nicidecum către ea.

– Așadar, tu ești. Așa mă gândeam și eu. Dar mă întrebam dacă nu cumva este dragul tău frate – numai că el nu ar fi ținut o doamnă într-un mod atât de necuviincios în public.

Prea târziu, Clara își aminti că Morgan și Lord Winthrop fuseseră implicați într-un episod destul de neplăcut. Se grăbi să liniștească apele.

– Lord Winthrop, mă gândeam unde ai plecat. Speram că ai putea să-mi aduci niște...

– Lady Clara, știu că nu cunoști adevăratul caracter al acestui ticălos, o întrerupse Lord Winthrop, pompos și plin de sine. Ochii lui aruncau scânteii către Morgan. Dar ar trebui să ai grijă cu cine te însoțești. Asta este tot ce am de spus.

– Nu ne lăsa în suspans, rosti Morgan alene. Continuă, Winthrop. Enumeră-i doamnei toate detaliile caracterului meu vicios. Se opri și, când Lord Winthrop nu făcu decât să se holbeze la el cu buzele strânse, adăugă: Am uitat... nu poți face asta, nu-i așa? Mi se pare că-mi amintesc că ai semnat o hârtie... Ce era... un fel de contract? Că, în schimbul unei sume de bani mult mai mari decât aceea care ți-a fost luată, vei păstra tăcerea asupra anumitor lucruri?

Așadar, de aceea refuzase Lord Winthrop să vorbească despre atacul piraților. Fusesse plătit.

– Poate că ar trebui să-l întrebăm pe fratele meu, continuă Morgan. Sunt sigur că își amintește.

– Fără îndoială că da, spuse Lord Winthrop înciudat, dat fiind că el a scos banii din buzunar. Nu prea aveai cum să-i scoți tu, nu-i așa?

Clara trase adânc aer în piept. Lord Winthrop pășea pe un teren periculos în clipa aceea. Simțea că mușchii de pe antebrațul lui Morgan se încordau sub mâna ei și aproape că-i mirosea furia.

Și totuși, când vorbi, reuși să pară mai calm decât aristocratul Winthrop.

– Doar pentru că lui îi pasă de opinia publică, asta nu înseamnă că eu dau doi bani pe asta. Astfel că, dacă vrei, poți să turui

în voie, în societate, în ceea ce mă privește. Nu trebuie decât să îi înapoiezi fratelui meu banii. Dar să nu fii surprins dacă nu vei reuși să obții altceva decât să te faci de râs.

Asta nu păru să-i convină lui Lord Winthrop, care își încleștă pumnii.

– Eu... nu încercam să încalc termenii contractului, domnule. Îi spuneam doar lui Lady Clara că un om cu trecutul tău nu este un partener de dans potrivit pentru Domnia Sa.

– Iar tu ai fi unul mai bun? întrebă Morgan, strecurându-și mâna pentru a acoperi palma Clarei și atingând-o nonșalant, ca și când ar fi vrut să-l tachineze pe contele cel înfumurat. Poate că sunt câteva doamne aici care ar prefera pasul împiedicat al unui bărbat de vârsta ta, dar mă îndoiesc că Lady Clara se numără printre ele.

Ochii lui Lord Winthrop păreau să-i iasă din orbite. Furia îi creștea de la o clipă la alta și, dacă nu făcea ceva, avea să explodeze. Astfel că se gândi pe cine era mai important să liniștească și decise că Morgan putea avea singur grijă de el însuși. Dându-i drumul brațului, i se alătură lui Lord Winthrop și spuse repede:

– Nu m-ai invitat la acest dans, milord?

El clipi spre ea.

– Îmi cer scuze...

– La dans. Cred că ți-am promis acest dans.

– O, vai... vai, da, într-adevăr, așa ai făcut, Lady Clara. Privind cruciș către Morgan, Lord Winthrop îi întinse brațul cu un zâmbet triumfător. Și sunt cât se poate de fericit să îți arăt cum dansează un gentilom.

Ea îi aruncă lui Morgan o privire imploratoare.

– Mulțumesc pentru vals, căpitane Blakely. A fost extrem de plăcut.

Ochii lui Morgan scânteiară, dar nu făcu decât să se încline cu o aparentă nonșalanță.

– Cu plăcere, milady. Știi că sunt mereu încântat să îți satisfac orice capriciu.

Ea se întoarse grăbită către Lord Winthrop.

– Începe muzica. Mergem?

– Dacă dorești, draga mea.

În timp ce se îndepărta cu Lord Winthrop, se întoarse către Morgan. El îi privea cu o expresie mohorâtă care nu prevestea vremuri bune pentru Lord Winthrop. Și poate nici pentru ea însăși.

Dar nu putea să stea cu mâinile-n sân, privind cum ajungeau să se ia la bătaie într-un loc public.

Nu ar fi fost bine pentru nici unul din ei.

– De unde-l cunoști pe individul acela? întrebă Lord Winthrop, întrerupându-i gândurile.

– Căpitanul Blakely mi-a fost prezentat pentru întâia oară în această seară.

Tehnic vorbind, era adevărat, căci, deși îl cunoscuse pe Morgan Pryce, nu îl cunoștea deloc pe Morgan Blakely. Deși intenționa să corecteze această scăpare. Lord Plicticoșenie o privi iscoditor, ca și când n-ar fi crezut-o, deși nu ar fi putut spune de ce.

– Te avertizez, milady. Nu este genul de bărbat cu care ar trebui să aibă de-a face o doamnă de rangul dumitale.

– Mulțumesc pentru sfat, Lord Winthrop. Voi ține cont de el.

Însă nu în felul în care se gândea el. Toate aceste avertismente împotriva lui Morgan aveau efectul pervers de a-i stârni și mai mult interesul asupra lui. Toată lumea părea hotărâtă să îl descrie în culori întunecate, dar, cu cât îl cunoștea mai mult, cu atât vedea un cu totul alt Morgan. Care o fascina enorm.

– M-am gândit la ce mi-ai cerut mai devreme, spuse Lord Winthrop, ca și când i-ar fi citit gândurile. Cred că voi veni, într-adevăr, să te ajut la micul dumitale cămin, până la urmă. Mătușa Verity pare să fie de părere că ar fi nevoie de influența unui bărbat asupra protejaților dumitale. Care să-i învețe să-și respecte seniorii.

Înghițindu-și un oftat, o blestemă în tăcere pe mătușa ei. Exact de ce avea nevoie – Lord Winthrop cel plin de sine încercând să îi stăpânească pe băieții ei. Deși, dacă era să-l pună ceva pe fugă, o zi sau două la cămin ar fi fost de ajuns.

– Mulțumesc, milord. Vino oricând dorești. Sunt acolo în fiecare zi.

Era gata să pună la bătaie jumătate din noua ei moștenire că nu va veni niciodată. În clipa aceea începu muzica. Spre marea ușurare a Clarei, era o melodie însuflețită, ceea ce împiedica

dialogul. Dar era greu să își arunce privirea prin sala de bal, lucru pe care îl făcea la fiecare piruetă, în căutarea lui Morgan.

Se evaporase, blestemat să fie. După ce se termină dansul și își ceru scuze față de Lord Winthrop, descoperi că nu doar Morgan dispăruse. Nici Lord Ravenswood nu era de găsit nicăieri. Ba chiar și familia lui Morgan părea să fi plecat. Când, după o jumătate de oră, nu-i găsi pe nici unul dintre ei, fu obligată să accepte adevărul. Morgan îi scăpase fără a-i răspunde la celelalte întrebări.

Bine, lasă-l să scape de ea dacă voia. Căci, dacă nu-și putea primi răspunsurile aici și acum, avea să le primească într-un fel sau altul. Chiar dacă ar fi trebuit să-l încolțească pe lup în vizuina sa.

Tremurând, Clara își strânse mantia groasă în jurul trupului, grăbindu-se pe Petticoat Lane către prăvălia lui Morgan. Probabil că nu era o idee prea bună să vină aici, singură, aproape de miezul nopții, dar după ce se întorsese acasă de la bal, nu îl găsisese nicăieri pe Samuel și nu îndrăznise să ia un alt servitor cu ea pentru a o însoți în incursiunea de cercetare a acestui bărbat controversat.

Era și-așa suficient de rău că stârnise suspiciuni la cămin cu o oră în urmă, când sosise și anunțase că avea să petreacă noaptea acolo. Nu era un lucru pe care-l făcea des. Și, când o făcea, de obicei se întâmpla pentru că fusese chemată să se ocupe de un copil bolnav sau de vreun fugar. Rareori venea fără vreun motiv. Cu toate acestea, unul dintre avantajele faptului că deținea conducerea era că putea să ia decizii aparent arbitrare fără prea multe comentarii. Cu puțin noroc, servitorii de la cămin vor presupune pur și simplu că îi verifica. Avusese puțin de furcă încercând să se furișeze afară pentru a se deplasa până la prăvălia lui Morgan, dar cunoștea căminul mai bine decât aproape oricine. Și avea dubluri ale tuturor cheilor.

Ce altceva putea face? Dacă l-ar fi luat pe unul dintre servitorii de nădejde de la cămin să o însoțească, ar fi stârnit întrebări și proteste. Doi oameni sunt întotdeauna mai gălăgioși decât unul, așa că Morgan ar fi prins de veste că se apropia. Cu siguranță

nu voia asta. Succesul planului ei depindea foarte mult de posibilitatea de a-l surprinde în mijlocul activităților sale secrete.

Așa că trebuise să se furișeze singură afară. Din fericire, străzile erau aproape goale. Era prea devreme ca locuitorii să plece de la cârciumi și din prăvăliile în care se vindea rachiu, și prea târziu ca negustorii respectabili să se îndrepte către case. În plus, căminul era doar la o aruncătură de băț – dacă țipa, cineva de-acolo ar fi alergat cu siguranță în ajutorul ei. Iar Morgan și Johnny erau, fără îndoială, amândoi în prăvălie și aveau să ajute și ei.

Gândindu-se la felul în care dispăruse Morgan după dans, se încruntă. Nici măcar nu-i spusese noapte bună! Asta nu-i arăta decât că dăduse fuga aici să se ocupe de afaceri necurate.

Era extrem de deranjant că el și Lord Ravenswood păreau hotărâți să păstreze misterul. Se săturase de afirmațiile lor evazive și de încercările penibile de a o plăti sau de a o înspăimânta pentru a păstra tăcerea. Avea să afle adevărul singură, de vreme ce ei nu-i lăsau altă alternativă. Dacă Morgan nu era la prăvălie, îl va obliga pe Johnny să-i spună ce știa. Cineva avea să-i dea răspunsurile pe care le căuta, chiar dacă îi trebuia întreaga noapte pentru a le afla.

Totuși, când se apropie de prăvălie și o zări zăcând în întuneric, simți un fior de teamă pe șira spinării. Se așteptase să găsească lumină și activitate, nicidecum liniște mormântală. Privi prin ferestrele murdare, dar nu putu vedea nimic, nici măcar licărul slab al unei lămpi aprinse în dosul casei. Bătu, dar nu răspunse nimeni și, după ce verifică ușa, văzu că era încuiată.

Cât de ciudat. Oare activitatea lor nenorocită presupunea că operau în altă parte? Ca să se asigure, se strecură pe alee și încercă și ușa aceea. Era închisă, și nimeni nu răspunse când bătu. Pulsul începu să i se accelereze. Dacă Morgan nu era aici, ar fi trebuit măcar să fie Johnny. Doar dacă Morgan și Samuel n-o mințiseră amândoi cu privire la implicarea lui Johnny în activitățile de încălcare a legii.

Nu, nu putea îndura să se gândească la asta. Dar unde putea fi, în cazul acesta? Poate că dormea atât de adânc încât nu auzea. Bătu mai tare la ușă, dar nu reuși decât să o facă să zdrăngăne.

Nu se auzi nici un sunet dinăuntru. Rămase nemișcată, ciulind urechile pentru a fi mai sigură.

Acesta fu singurul motiv pentru care auzi scârțâitul unei cizme în spatele ei. Răsucindu-se, împietri la vederea unui bărbat înveșmântat în întregime în negru, a cărui umbră se întrezărea la intrarea pe alee. Sau cel puțin crezu că era un bărbat. Nu-i vedea fața, căci era ascunsă de gluga unei mantii negre, care se răsucea în jurul lui la cea mai mica adiere.

Tresărind, cu inima înghețată, își dădu seama cine trebuia să fie. Un singur bărbat din Spitalfields era cunoscut pentru plimbările sale nocturne înveșmântat astfel.

– Ce faci aici? mormăi o voce care îi păru vag familiară.

Nu îndrăzni să spună că venise să-l întrebe pe Morgan despre activitățile sale.

– Aș... aș putea întreba același lucru, se eschivă ea, sperând că răspunsul evaziv ar putea-o ajuta să scape de silueta înfricoșătoare.

El se apropie. Acum că vedea mai bine, își dădu seama că, deși era mai înalt decât ea, avea o constituție firavă. Dar asta nu o opri să se lipească instinctiv de zid la apropierea lui.

El stătu locului o clipă, ca și când ar fi fost surprins de frica ei, apoi înaintă până ajunse la câțiva metri depărtare. Îi întrezări bărbia, dar gluga îi ascundea restul feței.

– Știi cine sunt, nu-i așa? spuse el.

Ea încuviință, deși îi era greu să creadă că acesta era Spectrul. Părea să aibă un accent grosolan, și nu era prea masiv, însă auzise întotdeauna că avea un aer de gentilom și că era bine clădit. Se vede treaba că nu te puteai baza pe zvonurile hoților de buzunare.

– Nu am treabă cu tine, spuse el cu vocea aceea guturală care nu avea cum să fie firească. Unde este căpitanu’?

– Nu știu.

– Ai venit aici să te întâlnești cu el, nu-i așa?

– Nu! Vreau să spun... eu... am vrut să văd... Adică...

Mâna lui dispăru în mantie și, deodată, între degetele lui apăru un pistol. Inima îi bătea sălbatic în piept. Dacă intenționa să o sperie, îi reușea de minune.

– Spune-mi unde este prietenul tău, ceru el, și s-ar putea să te las să pleci.

– Nu este prietenul meu!

– Nu asta te-am întrebat! strigă el aproape în ciudat. Apoi rosti cu o voce scăzută: Spune-mi unde este nenorocitul ăla de căpitan Pryce, sau îți iau viața.

– Dacă aș ști, ți-aș spune, jur. Am venit aici să vorbesc cu el, dar nu răspunde când bat la ușă.

De sub glugă se auzi o înjurătură în surdină. Străinul ridică pistolul, țintind spre ea. Ei bine, nu chiar spre ea. Părea ciudat de nesigur pe sine pentru un om care, fără îndoială, folosise pistolul de numeroase ori. Pistolul se clătina în aer.

– Acum, ascultă-mă, rosti cu glas răgușit. Vreau să-i transmiți prietenului tău un mesaj.

– Orice dorești.

Un mesaj era de bine. Un mesaj era ceva foarte bun. Nu putea transmite un mesaj dacă era moartă.

– C... care este mesajul?

– Nu vreau să îl mai țină pe aici pe băiatul ăla, auzi?

Ea clipi.

– Care băiat?

– Băiatul ăla al tău! Știi prea bine, băiatul ăla, Perkins!

– De ce nu? întrebă iute, surprinsă că Spectrul știa despre Johnny, ba chiar îi păsa ce se întâmpla cu el.

– Pentru că sora acestui băiat este prietenă cu un ofițer de poliție, de-aia! Și nu vreau ca judecătorul să audă despre toate dedesubturile treburilor mele de la un flăcău cu gura mare, înțelegi?

– Da, înțeleg, răspunse ea iute. Dar căpitanul Pryce nu-l poate arunca pur și simplu în stradă pe băiat.

– Va face ce spun eu. Îl va trimite înapoi la căminul ăla al tău sau la sora lui. Asta ar trebui făcut cu băiatul. Nu are ce căuta aici.

Amintindu-și că Johnny insistase să rămână la Morgan, ea tresări.

– Dar dacă băiatul nu vrea să plece? Ce se întâmplă atunci?

Cu siguranță, Spectrul nu ar ucide un copil pentru un motiv atât de neîntemeiat precum legătura firavă dintre Lucy și poliție. Nu-i așa?

– Va pleca. Nu o să mă scoată din sărite, nu-i așa?

Bărbatul se apropie, fluturând nesigur pistolul în fața ei.

– Și nici prietenul tău Pryce nu o va face.

– Nu aș fi atât de sigură. Cumva nu-l vedea pe Morgan urmând cu ușurință poruncile cuiva, nici măcar ale partenerilor săi de fărădelegi. Iar dacă Morgan nu avea să facă așa cum spusese Spectrul... Este foarte atașat de băiat. S-ar putea să nu facă ce vrei tu.

Spectrul flutură pistolul în apropierea pieptului ei.

– Spune-i că ar fi mai bine să asculte! Sau îl voi face să regrete. Ridică pistolul și adăugă cu un mormăit amenințător: Și dacă nu-l convingi, te voi face și pe tine să regreți!

De la capătul aleii se auzi o altă voce.

– La naiba, Samuel, ți-am spus să nu vii în seara asta aici...

– Morgan! strigă ea. Fugi!

Înjurând, Spectrul se răsuci să dea cu ochii de Morgan, iar pistolul se declanșă brusc. Clara privi împietrită cum Morgan se rezemă împleticindu-se de zidul opus.

– Dumnezeule, l-am ucis! strigă Spectrul. Ce-am făcut?

Apoi dădu drumul pistolului și dispăru de pe alee, fugind cât îl țineau picioarele. Clara ajunsese în clipa în care Morgan cădea la pământ.

– Morgan! strigă ea alergând spre el. O, Doamne, Morgan! Inima îi stătu în loc și se lăsă în genunchi alături de el. Vorbește-mi. Spune-mi unde ești rănit.

– Clara, spuse el răgușit. Tu ești?

– Da, da, sunt aici. Îi cercetă cu frenezie trupul prăbușit, încercând să vadă unde fusese împușcat. „Doamne, te rog, nu-l lăsa să moară“, se rugă ea. Sunt aici cu tine, dragule. Ce pot să fac? Cum pot să te ajut?

El își ridică fața către ea, iar în lumina lunii ochii lui păreau surprinzător de limpezi pentru un om aflat pe moarte.

– Poți să începi să o iei la goană, *cherie*. Căci atunci când voi pune mâna pe tine, nu vei mai fi în stare să șezi timp de o săptămână.

Capitolul 15

... Ceasul bătu ora nouă, însă Bestia nu apăru. Frumoasa se temu atunci că îi pricinuisse moartea; alergă plângând și frângându-și mâinile prin tot palatul, asemenea unei ființe copleșite de deznădejde...

„Frumoasa și Bestia“, din *Revista pentru tinerele domnișoare*, Jeanne-Marie Prince de Beaumont

Morgan își dădu seama, din felul în care clipea, că o surprinsese pe Clara. Dar nechibzuita femeie părea să creadă că era pe moarte. Ar fi trebuit să o lase cu impresia asta după nesăbuința pe care o făcuse venind la prăvălie.

Pierduse zece vieți când își dăduse seama că ea era cea pe care o atacase Spectrul, fiind cât pe-aci să fie împușcată înainte ca el să-l pună pe fugă pe dobitoc. Încă resimțea efectul groazei. Și durerea înfiorătoare din coapsă. Prinzând-o de umeri, se ajută de ea să se ridice în picioare. Ea își strecură iute brațul în jurul mijlocului său

– Ce faci? Ești rănit!

– Bineînțeles că sunt rănit! Își regăsi echilibrul, ușurat să constate că nu era prea greu să stea în picioare. Și de ce dracu' ești aici? Nu ascuți niciodată, pentru numele lui Dumnezeu?!

– Lasă asta acum. Nu ar trebui să stai în picioare până nu aduc un doctor.

– Nu vreau nici un nenorocit de doctor!

Se auzeau voci pe stradă, oameni care vorbeau despre împușcătură, întrebându-se de unde venise. Și ultimul lucru de care avea nevoie Clara era să fie descoperită aici, cu el, noaptea. Punându-și brațul pe după umerii ei, îi spuse poruncitor:

– Du-mă în prăvălie înainte să ne vadă cineva, bine?

– P... piciorul este, nu-i așa? îl întreabă când el se sprijini de ea. Te-a împușcat în picior?

— Fie asta, fie m-au înhățat câinii sălbatici în timp ce stăteam cu spatele. Bineînțeles că e piciorul!

Ea pufni.

— Nu trebuie să fii ursuz din cauza asta. Îl ajută să șchiopăteze până la ușă. Nu e ca și când te-aș fi împușcat eu!

— Îți vei dori să mă fi împușcat tu până să se sfârșească noaptea asta, mormăi el. Jur că te voi pune pe genunchi...

— Taci și dă-mi cheile prăvăliei. Chiar dacă te-aș lăsa să mă așezi pe genunchi, ceea ce nu voi face, nu ești în stare de asta.

— Nu aș pune prinsoare dacă aș fi în locul tău.

Dar îi întinse cheile. Ea descuie ușa, apoi îl ajută să treacă pragul. El închise ușa în urma lor iute, ușurat că plecaseră de pe alee înainte să fie văzuți de cineva. Desprinzându-se de umărul ei, înaintă șchiopătând. Ea se grăbi să i se alăture.

— Stai, lasă-mă să te ajut.

— Sunt bine. Trebuie doar să stau jos.

Bănuia că rana nu era foarte gravă, altfel nu ar fi putut să meargă, dar durea ca dracu' și se gândi că trebuia să o examineze.

În prăvălie era întuneric beznă, dar Morgan era obișnuit să se miște pe întuneric. Nu și Clara. Care fu cât pe ce să se lovească de balustrada scârilor când o prinse el.

— Să-i spun lui Johnny să coboare cu o lampă? întrebă ea.

— Nu este aici. L-am trimis cu Samuel în altă parte pentru noaptea asta.

— De ce?

— De ce crezi? Din același motiv pentru care nu am vrut ca tu să fii aici!

— Îl așteptai pe Spectru, nu-i așa? spuse ea acuzator când el o apucă de braț și o conduse înspre dosul încăperii.

— Nu asta este ideea. Ți-am spus să stai deoparte în seara aceas-ta și ar fi trebuit să ascuți. De ce n-ai făcut-o?

— Poate aș fi făcut-o dacă mi-ai fi explicat lucrurile, în loc să îmi poruncești.

— Credeam că te duce mintea să nu vii singură, noaptea, aici.

Când răspunse, în voce i se citea remușcarea:

— Privind înapoi, recunosc că nu a fost o idee prea strălucită. Dar știam că pui ceva la cale. Și am avut dreptate, nu-i așa?

Era atât de hotărâtă să îl acuze, încât aproape se împiedică de patul lui.

– Stai, îngerul meu, oprește-te acolo înainte să-ți rupi picioarele. Am avea de oblojit două răni în cazul ăsta.

Oftând adânc, se lăsă pe pat, apoi intinse mâna după lampa pe care o păstra întotdeauna alături. O aprinse și imediat încăperea se umplu de o lumină caldă. Când se intinse în spate să atârne lampa de un cârlig, o auzi icnind și, privind spre ea, o văzu uitându-se țintă la piciorul lui, plină de groază.

– Doamne, Morgan, e atât de mult sânge!

Să fie al naibii dacă nu avea dreptate! Sângele îi pătase tot cracul stâng al pantalonilor. Dar asta nu-l speria. Văzuse prea multe răni pentru a mai fi surprins că sângera.

– Mă îndoiesc că este atât de rău pe cât pare. Își examinează pulpa în lateral, cu grijă. Nu e nici o gaură, doar sfâșietura aceasta aici... Probabil că glonțul m-a zgâriat doar.

– Dar sângele...

– Uneori, rănilor superficiale sângerează mai mult. Arde ca dracu', însă așa se întâmplă deseori cu rănilor-astea.

– Dar trebuie să te vadă un doctor.

El ridică privirea spre ea.

– Și cine o să îl aducă? Tu? Ca să se afle că erai cu mine când am fost împușcat?

– Nu-mi pasă de asta.

La dracu', problema era că probabil nu-i păsa.

– Dar mie-mi pasă. În plus, mă descurc singur. Am mai făcut-o. Când ea începu să protesteze, adăugă: Dacă am nevoie de doctor, îl voi trimite pe Johnny să aducă unul când se va întoarce dimineață. Dar nu cred că voi avea. Tot ce îmi trebuie este un bandaj și...

– O, ce enervant poți fi! Scoțându-și mantia și aruncând-o peste comoda lui, își scoase mânușile, întorcându-se să cerceteze camera. Oamenii mor mereu din cauza unor răni „superficiale“, să știi. Părea scoasă din minți, privind încolo și înapoi. Unde dracu' găsesc apă aici? Și bandaje, și...

– Liniștește-te, Clara, este în regulă.

Grija ei pentru el îl mișca și îl amuza totodată. Făcu un gest, arătând în spatele ei.

– Lavoarul e acolo. Și sunt cârpe curate dedesubt... le poți folosi pe acelea.

Răsucindu-se pe călcâie, ea se îndreptă hotărâtă în direcția indicată.

– Ai mai bandajat răni până acum nu-i așa?

– O dată sau de două ori la cămin, când un copil era rănit și nu mai puteam aștepta doctorul. În timp ce îngenunche să caute sub lavoar, îi aruncă o privire panicată. Dar niciodată una atât de gravă.

– Ți-am tot spus că nu e atât de gravă. Pot s-o fac singur dacă trebuie. Nu e prima dată.

– Nu, n-o să te las să-ți bandajezi singur rana, pentru numele lui Dumnezeu. Dar chipul ei era alb ca varul când trase prosoapele afară și le aruncă pe umăr. Eu sunt cea care te-a băgat în asta, și eu voi fi cea care are grijă de tine.

El o privi sceptic.

– Dacă insiști. Dar pari cât pe-acți să leșini.

– Nu sunt genul care leșină, te asigur. Fac față.

– Nimeni nu a zis că nu poți, *mon bel ange*.

El își înghiți zâmbetul. Faptul că se agita din cauza lui îi alina considerabil durerea din coapsă.

Ea continuă, ca și când el nu ar fi spus nimic.

– Am văzut o grămadă de lucruri îngrozitoare în Spitalfields, să știi – bărbați împușcați cu sânge-rece, o femeie bătută de ibovnicul ei, o matroană amatoare de rachiu care ajunsese numai piele și os din lipsă de hrană. Nu e nici o diferență.

Bătea câmpii acum, dar o lăsă să vorbească. Dacă experiențele lui în luptă îl învățaseră ceva, era că oamenii reacționau diferit în momente de criză. Unii deveneau bolnăvicios de tăcuți. Alții, precum Clara, vorbeau pentru a-și elibera mintea de problemele cu care se confruntau.

În timp ce turna apă în lighean, el își scoase cizmele, apoi se ridică și își trase de pe el pantalonii și ciorapii. Hainele începuseră deja să se lipească și injură când desprinsese pânza de pe rană. Scoțându-și haina și jiletca pentru a nu le murdări mai tare de sânge,

le aruncă într-o parte. Apoi își trase cămașa peste cap și se așeză să-și cerceteze piciorul.

Zgomotul brusc al metalului izbit de lemn îl făcu să ridice capul. Clara stătea acolo mută, iar ligheanul cu apă pe care îl ducea căzuse pe dușumea. El ridică o sprânceană.

– S-a întâmplat ceva, *cherie*?

– Nu porți...ăăă... pantaloni.

Roșeața din obrajii ei îl făcu să radă în barbă... până când văzu că ea privea țintă la picioarele lui, goale, vădit fascinată. În ciuda celor întâmplate, simți un imbold sub indispensabili. Blestemând, se aplecă, sperând că își va putea ascunde erecția enervantă cu cămașa.

– M-am gândit că pantalonii te vor împiedica să bandajezi rana.

– O, desigur. Da. Cu siguranță.

Îngenunchind să ia ligheanul, mai turnă apă și îl aduse lângă pat. Nu îl privea în ochi.

– Iartă-mă, nu sunt obișnuită să văd bărbați în toată firea... ei bine...

– Pe jumătate goi. Nu, îmi închipui că nu ești.

Când așeză ligheanul pe dușumea și îngenunche, îmbujorată toată și angelică, el își înghiți un geamăt. În fanteziile lui, când ea îngenunchea la picioarele lui, îi făcea un cu totul alt fel de serviciu. Din nefericire, mădularul lui își amintea prea bine această plăsmuire. Își îndreptă iute atenția către rană.

– Pare că e superficială. Aproape că îți dori să nu fi fost. Atunci s-ar fi concentrat asupra durerii, și nu asupra acestei excitații enervante. Presupun că se va vindeca bine.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! spuse ea cu fervoare, înmuind prosopul în lighean.

Când începu să curețe sângele, coapsa îi luă foc și înjură printre dinți. În obrajii ei apăruseră doi bujori încântători.

– Îmi pare rău, șopti ea. Îmi pare atât de rău. Pentru tot. Nu am vrut să se întâmple asta.

– Să-ți aduci aminte de acest lucru data viitoare când te furișezi acolo unde nu ai ce căuta.

Ea îi ignoră bombănelile, fiind pare-se prea concentrată asupra curățării rănii pentru a se mai contrazice cu el.

– Ai alcool aici? Coniac? Whisky?

– Bună idee. I-ar fi prins bine niște coniac. Uită-te după prosoapele din lavoar.

Când se ridică îndreptându-se în direcția aceea, el adăugă cu o voce ștregărească:

– Mă gândeam că nu se cade ca doamnele să consume băuturi spirtoase.

Ea ridică dintr-o sprânceană elegantă către el.

– După părerea mea, să vezi cum e împușcat un om în fața ta îți oferă o scuză acceptabilă pentru încălcarea conveniențelor. Dacă nu cumva ai o problemă cu asta...

– Eu nu. Femeile ar trebui să încalce întotdeauna conveniențele. Asta face ca viața să fie mai interesantă.

– Așa s-ar spune. Găsi sticla și o scoase. Este ciudat, dar nu cred că Spectrul dorea să te împuște. Cred c-a fost un accident. După ce s-a întâmplat, a exclamat: „Dumnezeule, l-am ucis!” Ca și când ar fi fost surprins.

– Îi arăt eu surpriză! se răsti Morgan, morocănos. Dobitocul nu va scăpa așa. O să-l fac arșice pentru că a îndrăznit să te atace.

– Pe mine? Sunt sigură că nu a intenționat să mă atace. Deși m-a amenințat... oarecum, el...

– Cum? Te-a amenințat? Am crezut că ai dat peste el în timp ce mă așteptai, și că l-ai abordat.

Ea se ridică împietrită, la auzul jignirii.

– Nu sunt idioată, să știi. Nu aș fi abordat niciodată un străin pe aleea ta.

– M-ai abordat pe mine cu o săptămână în urmă.

– Asta este cu totul altceva. Era în miezul zilei, și nu eram singură. Iar tu nu te ascundeai sub o mantie neagră. Veni spre el cu sticla. Nu, eram aici bătând la ușă când a apărut el și m-a întrebat unde ești. Cum nu i-am putut spune, a scos pistolul acela și a început să-l fluture în fața mea...

– *Bon dieu*, te-ar fi putut omorî! O să-i sucesc gâtul ăla nenorocit, așa voi face!

Se ridică din pat, dar ea îl împinse la loc.

– Nu a fost așa. Nu tocmai.

– Atunci spune-mi exact cum a fost. Gândul că ea ar fi putut fi rănită îi făcu părul de pe ceafă să se zbârlească. De ce te-a amenințat? Ce a vrut de la tine? Ce a spus?

Ea se așeză pe pat lângă el, deschizând sticla.

– A fost foarte straniu. Părea preocupat de Johnny, dacă-ți vreau să crezi. Mi-a spus să-ți transmit un mesaj în legătură cu el.

Când ea turnă coniac pe rană, el înjură ca un birjar, apoi îi lua sticla, fără a mai fi atent pe moment la discuția lor.

– Ce dracu' crezi că faci? Încerci să mă omori, pentru numele lui Dumnezeu?!

– De ce crezi că am vrut coniac? Ca să oprim sângerarea. Doamna Carter jură că dacă rana e curățată cu alcool tare se va vindeca mai repede.

– Doamna Carter are dreptul la opinia ei, dar aș prefera să nu o testez pe piciorul meu.

Ea își ridică bărbia.

– A spus că fratele ei, doctorul, o folosea în marină.

– Nu iroseam coniac bun pe-o zgârietură ca asta în marină, îți promit. Ducând sticla la buze, bău de câteva ori, apoi o lăsa jos. Pentru asta foloseam coniacul când eram marinar.

– Bine. Folosește-l pentru ce dorești. Eu am terminat. Se ridică și privi în jur, cu mâinile în șolduri. Ai ceva pe care să-l pot folosi ca bandaj?

– Poftim, folosește eșarfa mea, spuse el scoțându-și-o.

Când i-o dădu, ea se încruntă la el.

– E din mătase. N-o să stric mătasea legându-ți rana cu ea. În plus, mătasea nu absoarbe bine. Nu ai niște cearșafuri curate și o foarfecă sau un cuțit cu care să le tăiem?

El se întinse în spate după cuțitul cu teacă pe care îl purta uneori în haină, atunci când împrejurările cereau altceva decât un pistol. Trebui să-l lase acasă când plecase la bal, dat fiind că era greu de ascuns în hainele de seară. I-l înmână.

– Poți folosi cuțitul meu, dar singurele cearșafuri sunt cele de pe patul acesta și nu te las să le tai.

– Bine, îmi voi folosi juponul. E din bumbac, ceea ce e perfect pentru bandaje.

Luând cuțitul, se duse în față, pare-se pentru a-și asigura intimitatea.

– Minunat, strigă el în urma ei. Nu aş vrea să mi se bandajeze rana cu altceva decât articole de îmbrăcăminte feminine de ultimă modă.

– Îmi pare rău, strigă ea din încăperea din față, va trebui să aştepti până data viitoare când vei fi împuşcat. Juporul aceasta este demodat – nu mă îmbrac niciodată în hainele cele mai bune când vin în Spitalfields.

– Am observat. La fel cum am observat că te-ai schimbat într-o rochie neagră pentru mica escapadă din seara asta. Presupun că te-ai gândit că îţi va fi mai uşor să te furişezi fără să fii remarcată.

Urmă o linişte îndelungată, apoi ea recunoscuse pe o voce scăzută:

– Ceva de genul ăsta.

Ar fi muştrat-o din nou, dar foşnetul fustelor ei îl distrase. Încercă să nu îşi imagineze cum şi le ridică pentru a tăia pânza. Încercă să nu-şi imagineze juponul lung până la gambe pe care îl purta pe dedesubt, ciorapii de mătase prinşi de coapsele ei voluptuoase, şi gropiţele din genunchi, şi...

Dorinţa îl traversă cu forţa unui taifun, şi se trezi înjurând printre dinţi. Ar fi trebuit să o trimită după un doctor, la urma urmelor. Orice ar fi fost preferabil acestei torturi.

Mai ales când ea se întoarse în încăperea cu bucăţi de ţesătură într-o mână şi cu juponul făcut franjuri în cealaltă. Când ea aruncă veşmântul deoparte, nu se putu abţine să nu privească ţintă la fustele ei, care acum i se lipeau de picioare, deşi lâna neagră era prea întunecată ca să vadă mare lucru.

Păcat că nu avea mai multe răni. Atunci ar fi trebuit să-şi taie şi rochia, şi cămăşuţa pentru a le bandaja pe toate. Ca să nu mai pomenească de lenjeria ei intimă... pentru a i-o scoate, s-ar fi împuşcat singur în picior. În mintea lui înfierbântată apărură imaginea copleşitoare a Clarei goală, iar el o alungă necruţător. Avea lucruri mai importante de care să se ocupe în clipa asta decât să îl seducă pe încântătorul înger.

– Ai spus că Spectrul ţi-a lăsat un mesaj pentru mine. Ce vrea să-mi transmită?

– Asta a fost partea ciudată. Mi-a spus că vrea să-l dai afară pe Johnny. Era foarte încrâncenat din pricina asta. Nu-i place că sora lui Johnny este prietenă cu un polițist.

Morgan răsuci informația pe toate părțile în minte. De ce i-ar păsa Spectrului de asta, mai ales dacă avea, într-adevăr, relații la comisaratele de poliție. Nu avea nici un sens. Nimic din toate acestea nu se lega.

Își miji ochii. Dacă omul care o atacase nu fusese, de fapt, Spectrul? Bărbatul care o luase la fugă pe alee în seara aceasta nu avea o voce răgușită și umeri lați, asemenea celui care dispăruse data trecută. Și nu fusese nici un cal care să-l aștepte pe stradă când apăruse Morgan – atacatorul din seara aceasta fugise pe propriile picioare.

– Încă ceva de care am uitat, spuse ea venind alături de el. A scăpat pistolul după ce te-a împușcat. Mă gândesc că zace încă pe alee.

– La naiba, Clara, asta e important! Mai bine m-aș duce să-l iau. Încercă să se ridice, dar ea îl împinse înapoi pe pat.

– Nu te duci nicăieri până nu te bandajez.

– Afurisită femeie, mormăi el.

– În plus, probabil că s-a întors deja după el între timp, spuse ea pe un ton firesc, așezându-se și sprijinindu-i piciorul de genunchiul ei pentru a-l putea pansa.

Avea dreptate. Ce prost își lăsa arma pe jos, pe alee? Dar asta îi întări suspiciunea că atacatorul nu fusese Spectrul. Iar dacă nu fusese acesta, adevăratul Spectru era posibil să dea târcoale chiar acum.

Privi nerăbdător în timp ce ea împături un prosop gros în formă de pătrat, apăsându-l ferm pe rană, iar apoi îi pansă coapsa pe deasupra cu fâșia tăiată din jupon. După ce o legă, el puse sticla de coniac pe podea și îi luă mâna.

– Clara, vreau să-mi povestești cu amănunte ce s-a întâmplat pe alee.

Ea deschise gura să vorbească, dar el îi puse două degete peste buze, adăugând:

– Nu, nu încă. Nu până nu mă asigur că suntem singuri.

– Ce vrei să spui?

– Îți voi explica într-o clipă.

După ce se va asigura că adevăratul Spectru nu asculta. Se ridica de pe pat, iar ea strigă:

– Morgan, ce crezi că faci?

– E în regulă. Pot să merg.

– Dar s-ar putea să îți agravezi rana!

El zâmbi către ea.

– Odată am luptat într-o bătălie cu un glonț în braț, *mon belge*. Ai încredere în mine, asta este nimica toată.

Șchiopătă până în încăperea din față și verifică ușa pentru a se asigura că era încă încuiată. Întorcându-se în cameră, închise ușa dintre prăvălie și dormitor. Apoi urcă la etaj pentru a cerceta magazia, ignorând strigătul de protest al Clarei. În afară de puținele lucruri ale lui Johnny și cele câteva cutii depozitate acolo, nu era nimic sus, slavă cerului.

Când se întoarse, ea stătea la capătul scărilor, cu mâinile în șolduri și cu ochii scânteind.

– Jur că dacă începe să-ți sângereze rana din nou, te voi... Te voi face să te bandajezi singur!

– Ce? Și să nu mă mai torturezi cu coniac? Ajunse lângă ea și o apucă de bărbie. Relaxează-te, îngerul meu, știi la ce pot face față. Se îndreptă din nou către pat. Acum, spune-mi exact ce s-a întâmplat în seara asta. Începe cu începutul. Vreau să știu tot ce ai văzut, tot ce a spus atacatorul tău.

Ea rămase acolo cu o privire răzvrătită, până când el se așeză din nou, sprijinindu-se de perete. Apoi se grăbi să-i verifice bandajul. Satisfăcută că nu trecuse sânge proaspăt prin el, se așază alături și începu să vorbească.

Cu o voce surprinzător de calmă, îi relată incidentul, descriindu-l atât de amănunțit, încât el zâmbi. Femeia ar fi trebuit să fie ea însăși spioană. Avea ochi pentru detalii, căci îi descriesese până și bărbia rasă pe care o întrezărise pe sub glugă. Dar cu cât îi relata mai multe amănunte, cu atât era mai convins că nu se întâlnește cu Spectrul. Accentul grosolan, comportamentul haotic... Nici unul dintre aceste lucruri nu se potrivea.

O opri din când în când pentru a lămuri câte ceva, iar când termină, se aplecă spre ea, încruntându-se.

– Când spui că pistolul s-a clătinat, întrebă el, ce vrei să spui? Omul tremura? Poate era chiar înspăimântat?

– La început. Dar după aceea era vădit agitat, fluturând pistolul și...

– Nu a fost Spectrul, spuse el ferm.

– Dar purta mantia și se comporta de parcă...

– Nu a fost el, îți spun. În primul rând, vorbește o engleză excelentă. Și, deși nu l-am zărit decât o dată, este o brută uriașă, cu o voce guturală. Nu individul firav pe care îl descrii tu. În plus, nimeni care știe măcar câte ceva despre pistoale nu ar flutura arma în aer. Astfel, victima are prea multe șanse de a-l apuca sau de a-l face să-i scape din mână. Spectrul este prea inteligent pentru a-și permite să fie atât de vulnerabil.

– Era furios.

– Nu se înfurie. Sau nu suficient de tare, încât să facă atât de multe greșeli mari. În plus, nu folosește niciodată un pistol, căci preferă cuțitul.

Spectrului îi plăcea să-și amenințe lacheii venind în spatele lor și punându-le cuțitul la gât. Iar ultimul spion al lui Ravenswood, Jenkins, fusese găsit înjunghiat, nu împușcat.

– Nu, pare să fie cineva lipsit de experiență cu armele și fără prea multă minte.

Cineva care vrea ca Johnny să plece.

– Da, dar cine ar putea fi?

Amândoi tăcură, gândindu-se. În cele din urmă, Clara spuse:

– Lucy, sora lui Johnny.

– Cum? Dar mi-a spus că nu-i pasă de el.

– Îi pasă mai mult decât o arată. A încercat să-l facă să plece, dar el refuză. Clara îi aruncă o privire posomorâtă. Spune că preferă să locuiască la tine.

Morgan ridică din umeri, dar se simți în mod absurd extrem de încântat.

– Iar persoana care m-a atacat a spus că el vrea să discute cu tine. Mesajul era clar menit să te sperie pe tine, nu pe mine.

– Adevărat, dar o femeie care să amenințe pe cineva cu un pistol... pare improbabil.

– Nu ai cunoscut-o pe Lucy, spuse ea cu ironie.

El se gândi puțin.

– Mai există un suspect pe care îl ignorăm – domnul Fitch al lui Lucy.

– De unde știi de domnul Fitch?

– Mi-a spus Johnny. Și a zis că omul nu îl place nici pe el, nici pe fratele său.

– Ei bine, asta-i adevărat, dar de ce ar vrea ca Johnny să plece de aici?

– Pentru că este dăunător pentru reputația lui ca fratele prietenei sale să se asocieze cu un răufăcător notoriu.

Ea încuviință.

– Mi-a spus asta la secția de poliție. Oftă. Ei bine, presupun că nu-i vom da de cap în seara asta. Voi vorbi cu Lucy mâine, să văd cum reacționează. Ne-am putea înșela, să știi. S-ar putea să fie totuși chiar Spectrul.

– Nu este, de asta sunt sigur. Dacă prezența lui Johnny aici l-ar deranja pe Spectru, băiatul ar fi mort până acum.

Ea tresări.

– Minunat. Ți-ai ales un asociat pe cinste – un om care ar ucide copii dacă ar fi nevoie.

Își întoarse privirea iute către ea. Acum se uita la el cu o expresie întunecată, acuzatoare, care îi doboră toate argumentele.

– Clara, nu înțe...

– Nu te mai las să mă amăgești de data asta, Morgan. După ce s-a întâmplat, merit răspunsuri. Respira sacadat. Te așteptai să vină aici în seara asta, nu-i așa? De aceea nu ai vrut ca eu să fiu aici. De aceea îl blestemai când m-ai găsit.

El ezită, apoi oftă.

– Da. A spus că va veni după răspuns.

– Și presupun că erai gata să promiți că îi vei fi fidel, spuse ea cu amărăciune. Nu înțeleg. Nu te înțeleg. Este clar că ai afaceri cu el, având în vedere că pari a-l cunoaște bine. Dar cum poți lucra cu un astfel de om? Nu ești ca el. Ești fiu de baron...

– Ca și când ar conta, mormăi el. Ești ca toți ceilalți nesăbuiți din înalta societate... crezând că, pentru a face un gentilom nu trebuie decât să îmbraci pe cineva în haine de seară impecabile și să îi oferi un tată cu un titlu. Dar nu știi cum sunt, de fapt.

Ea făcu ochii mari, dar își ridică bărbia, încăpățânată.

– Știi ce nu ești. Nu ești un ucigaș ca el. Și Dumnezeu să mă ajute, dar nu cred că ești nici negustor de bunuri furate. Așadar, de ce ești aici?

Trecându-și mâna prin păr, el privi într-o parte. După ce o lăsa se pe Clara cu Winthrop, îl căutase pe Ravenswood și-l întrebuse ce discutase cu Clara. Ravenswood fusese evaziv, dar îi dăduse lui Morgan mână liberă să-i spună Clarei ce considera că e necesar.

De unde dracu' să știe ce era necesar? Și îndrăzneia să-i dezvăluie totul? Pe de altă parte, îndrăzneia să nu îi dezvăluie totul? Ar fi putut fi ucisă în misiunea ei afurisită de a găsi răspunsuri în această seară. S-ar fi împușcat singur în celălalt picior înainte de a mai risca să se întâmple asta vreodată.

Necazul era că ea nu era un marinar care să urmeze ordinele orbește, fără a ști de ce. Și avea dreptate – merita să știe de ce. De ce viața ei fusese întoarsă cu susul în jos. De ce el se afla atât de aproape de căminul ei, oferindu-le copiilor atâtea tentații. De ce Ravenswood refuzase să schimbe ceva în sensul ăsta.

Suspînând, se sprijini de perete.

– Bine, la naiba, bine... Presupun că meriți răspunsurile.

Capitolul 16

Astfel tinerețea necugetată

Se lasă pradă amorurilor,

Deși deseori e urmată de anii durerilor.

O încântătoare cârticică de buzunar,

John Newbery

Clara îl ascultă pe Morgan relatându-i întreaga poveste de la cap la coadă. Explicațiile lui nu i se păreau tocmai uimitoare – înțelesese deja că nu era ceea ce părea.

Totuși, era extrem de reconfortant să afle că era un bărbat pe care putea fi mândră că-l cunoștea. Atracția pe care o simțise față de el nu fusese neîntemeiată, iar instinctele ei își găseau confirmare, oricât de mult o muștrase conștiința din această pricină. Era într-adevăr un gentilom bun și onorabil. Poate prea bun și prea onorabil. Își risca viața, pentru Dumnezeu! Din ce auzise, nimeni nu îl mai înfruntase pe Spectru, scăpând cu viață.

Își simți inima urcându-i în gât. Poate că atacatorul ei din această seară nu fusese Spectrul, dar pistolul acestuia fusese la fel de îngrozitor, la fel de primejdios... Urâse temerile care o copleșiseră, groaza și neputința care o zguduiseră din temelii. Deși se terminase acum, tresărea la fiecare sunet, pulsul i se accelera, iar vederea bandajului lui Morgan o făcea să simtă gheara înghețată a fricii străpungându-i inima.

Cu toate acestea, Morgan stătea acolo, relatându-i calm cum intenționa să îl prindă pe adevăratul Spectru, un criminal mult mai periculos. Era prea mult.

– Morgan, nu poți face asta, sări ea când el își termină povestea.

El îi aruncă o privire defensivă.

– Să fac ce?

– Asta! Să-i întinzi o cursă Spectrului. Ai putea fi ucis! Dacă ceva nu merge bine...

Expresia lui se îndulci.

– Nu se va întâmpla nimic, îngerul meu. Nu atâta timp cât păstrezi tăcerea asupra adevăratului meu scop în Spitalfields.

– Bineînțeles că o voi păstra. Ce altceva pot face?

Pe buzele lui înflori un zâmbet firav.

– Mă poți ocări pentru că îți implic protejații în treaba asta spi-noasă. Pentru că te amăgesc. Pentru că îl ispitesc fără să vreau pe Johnny să se întoarcă la această viață.

– Nu-mi pasă de toate astea. Nu când tu riști totul pentru a prinde un om care este o primejdie atât de mare pentru noi toți.

– Nu ești furioasă pe mine, spuse el nevenindu-i să creadă.

– Cum? Nu! Cum aș putea să fiu furioasă aflând că, până la urmă, nu ești un răufăcător? Că am înțeles totul greșit – că toate

temerile mele în ceea ce te privește, toate lucrurile despre care credeam că încercă să mă prevină Lord Ravenswood...

La naiba, nu voise să pomenească de asta. El își miji ochii.

– Ce ți-a spus mai exact Ravenswood? A pretins că nu a făcut decât să îți evite întrebările, și că a încercat să te mituiască pentru a păstra tăcerea.

– A făcut-o. Este adevărat.

– Dar, în mod evident, a făcut mai mult de-atât.

Ea îi aruncă un zâmbet ezitant.

– Nu e nimic tocmai îngrozitor. Crede-mă. Nu a făcut decât... ei bine... să mă avertizeze să nu presupun, pe baza legăturilor tale familiale, că ești precum ceilalți gentilomi. Cuvintele lui exacte au fost: „Nu este atât de civilizată cum ar putea părea“.

Morgan o privi țintă, mohorât.

– Are dreptate, să știi. Apucă sticla de coniac de pe podea, o duse la buze și trase o dușcă, apoi își șterse gura cu mâneca, de parcă ar fi vrut să-și sublinieze spusele. Pot pretinde atunci când vreau, dar în sinea mea nu sunt câtuși de puțin civilizată.

O invadă un val de tandrețe văzându-l atât de nesigur pe sine.

– Civilizată sau nu, ești un om bun, și asta este mai important.

El scutură din cap, râzând aspru.

– Da, sunt un om bun. Sunt atât de bun, încât îi ispitesc zilnic pe hoții tăi de buzunare să se întoarcă la viața de fărâdelegi, și asta doar aflându-mă aici. Privi în jos către sticlă. Deși cred că ți-ai aflat răzbunarea în seara asta.

– Nu am venit să mă răzbun. Am venit doar să aflui adevărul.

– Ei bine, a fost un gest al dracului de nesăbuit. Ce sperai să realizezi? Vocea lui era mătăsoasă, dar ochii aruncau scânteii când îi ridică spre ea. Ai fi putut aștepta până mâine pentru a pune toate întrebările. Când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi dovedit că omul era Spectrul...

– Bine, recunosc că mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar de unde era să știi că te întâlneai cu Spectrul? Agitată de furia lui perfect justificată pentru că fusese cât pe-acți și să îi distrugă toate planurile chibzuite, se ridică de pe pat și începu să se plimbe prin încăperea. În apărarea mea, trebuie să subliniez că, dacă mi-ai fi spus adevărul când te-am întrebat astă-seară, toată această

tărășenie ar fi putut fi evitată. Dacă mi-ai fi explicat de ce nu vrei să fiu aici, poți fi sigur că nu aș fi apărut.

Oftatul lui plin de exasperare îi confirmă că argumentul ei își atinsese ținta.

– Nu sunt complet convins de asta. Presupun că înțeleg de ce mi-ai putea ignora ordinul, dar să vii aici pregătită să spionezi un răufăcător notoriu... Pentru Dumnezeu, ce-a fost în mintea ta?

Sătulă să fie muștrată ca un copil, ea se întoarse către el.

– Mă gândeam că tu și Ravenswood puneți ceva necurat la cale. Că era vorba despre o conspirație de proporții enorme, în care erați implicați tu, Ministerul de Interne și Spectrul.

– Dar Clara...

– Mă gândeam, continuă ea, foc și pară de mânie, că, dacă îngădui această... ca această... această manevră ilegală să continue fără a încerca să o împiedic, i-aș trăda pe toți acei oameni care au încredere că guvernul le va face dreptate, pe toți aceia care nu pot vorbi sau lua măsuri singuri. Precum protejații mei.

Încrucșându-și brațele pe piept, îl privi încrunțată, provocându-l să o mustre în continuare.

Nu funcționase. El se ridică, arătând teribil de amenințător pentru un bărbat care nu purta decât indispensabili, o cămașă și un bandaj în jurul piciorului. În timp ce el se îndrepta către ea, cu ochii scânteind ca niște diamante negre în lumina lămpii, ea rămase fără respirație, apoi făcu un pas îndărăt.

– Să spunem că ai fi avut dreptate, mormăi el, și puneam într-adevăr la cale ceva necurat. Chiar dacă ne-ai fi găsit pe toți conspirând, ce ai fi putut face? În zelul tău de a salva lumea, ai dat fuga aici neînarmată, neînsoțită și fără vreun polițist să te ajute... fără nici un fel de protecție.

Deodată, își dădu seama că nu era furios pe ea pentru că se amestecase în planurile lui. Era furios pentru că se pusese în pericol. O, Doamne, de fapt era îngrijorat pentru ea! Asta schimba totul, făcând ca furia ei să se evapore ca și cum n-ar fi fost.

– Nu am plănuit să vin singură aici, să știi, dar nu l-am găsit pe Samuel și nu voiam să aflu altcineva că te vizitez...

– La naiba, Clara, impostorul ăla – Lucy sau cine-o fi fost – te-ar fi putut împușca pe tine în locul meu. O prinse de umeri, iar pe chipul lui se oglindea frustrarea și teama. Te-ar fi putut ucide! Ea înghiți.

– Dar nu a făcut-o, mulțumită ție.

– Și asta mă alarmează cel mai tare. Dacă nu aș fi apărut când am apărut... Se cutremură, iar degetele i se încleștară pe umerii ei. Știi ce mi-ai fi făcut dacă te-aș fi văzut rănită? În fracțiunea aceea de secundă când mi-am dat seama că tu erai cea încolțită, că își flutura pistolul înspre... Scutură din cap, apoi continuă cu o voce copleșită de emoție: Dumnezeu, Clara, nu mai vreau să simt niciodată groaza aia!

– Sper că nu vei mai fi nevoit.

Inima îi duduia în piept, și nu de frică. Ținea la ea... ținea cu adevărat. Altfel, de ce ar fi fost atât de furios?

– De-acum încolo...

– De-acum încolo, să stai departe de mine, auzi? Pe durata acestei investigații, nu te vei mai apropia de mine sau de prăvălie.

Dându-i drumul brusc, se îndreptă către mantia ei care zăcea pe comodă.

– De fapt, vreau să pleci chiar acum. Dacă aștepti până mă îmbrac, te voi conduce la cămin sau îți chem o birjă, după cum preferi.

Ea clipi. Doar nu o dădea afară acum. Nu acum, când de-abia începea să descopere ce fel de om era și cât de profunde erau sentimentele lui pentru ea. Și, cu siguranță, nu acum când rana lui încă necesita atenție.

– Nu te las singur în seara asta, protestă ea, ești încă rănit. Nici măcar nu ar trebui să stai în picioare. Dacă rana se infectează sau faci febră? Nu ai pe cine să chemi, nu e nimeni să te ajute.

– O să fiu bine. Îi aduse mantia. Am mai fost rănit, să știi, și m-am descurcat fără să mă cocoloșescă nimeni.

– Nu plec, repetă ea hotărâtă. Nu înțelegi? Dacă ai simțit groază văzând că era cât pe aci să fiu împușcată, ce crezi că am simțit eu când am văzut că tu ai fost atins de glonț? Iar apoi, când mi-am dat seama că e greșeala mea, că ai fi putut să mori din cauza mea... Se desprinse de el când încercă să-i pună mantia pe umeri.

Nu, nu plec nicăieri până nu sunt convinsă că ești bine. Acum întoarce-te în pat și merg să văd dacă pot să fac niște ceai. Dacă ai un ceainic, pot face focul în sobă...

– Nu vreau nici un afurisit de ceai! strigă el. Văzând-o că tresare, slobozi un oftat plin de frustrare. Clara, fi rezonabilă. Dacă am dreptate că atacatorul tău nu este Spectrul, atunci s-ar putea ca Spectrul însuși să fie în drum spre mine.

– Într-adevăr, e posibil. S-ar putea ca împușcătura să-l fi alarmat suficient de tare încât să se gândească să te abordeze în această seară. Ea își ridică bărbia. Dacă mă întrebi pe mine, a stat afară așteptându-te și a văzut totul. Nu asta era temerea ta când ai cercetat casa mai devreme?

– Da, dar...

– Dacă mă întrebi pe mine, s-ar putea să sosească acum. Și, în cazul ăsta, când vom pleca, vom da nas în nas cu el. Aș vrea să te văd pe unde scoți cămașa. Ea își îndreptă umerii. Nu, poate că înțeleg de ce ai simțit nevoia să păstrezi secretul până acum, dar acum că știu ce pui la cale, nu văd nici un motiv să plec. Cel puțin nu până se face vremea să se întoarcă Johnny.

El scrâșni din dinți.

– Uneori, încăpățânarea ta întrece orice măsură. Chiar dacă ai dreptate în legătură cu Spectrul, nu-ți pasă de reputația ta? Ce vor crede oamenii când te vor vedea plecând de aici dimineață?

– Ce vor spune când mă vor vedea plecând de aici acum, după miezul nopții? Cred că asta ar da naștere și mai multor suspiciuni. Mai ales dacă mă însoțești. Dimineață, cel puțin pot să plec la o oră decentă și vor presupune că nu m-au văzut intrând. Sau dacă mă văd pe stradă, le pot oferi o scuză plauzibilă – că am mers devreme la brutărie sau ceva de genul ăsta. În plus, știi prea bine că sunt mai puțini oameni pe stradă în Spitalfields dimineața devreme decât între miezul nopții și zorii zilei. Probabil că nici măcar nu voi fi observată dacă aștept până dimineață.

– Dar dacă ești...

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji cu privire la ce se va întâmpla. Și ce-ți pasă dacă rămân aici? Promit că nu o să-ți stau în cale. Voi dormi sus, unde doarme Johnny. Poți să te întâlnești cu Spectrul, și astfel vom avea cu toții de câștigat. Dimineață,

după ce mă conving că ești bine, voi pleca. Este cât se poate de simplu.

El o privi un moment îndelungat.

– Cât se poate de simplu, nu-i așa? Crezi că te-ai gândi la toate.

– Pentru că așa și este.

– O, nu. Nu e așa. Privirea lui arzătoare o făcu să se oprească, amintindu-i de lupul care încolțește un pui rotofei. Mai există o mică problemă pe care ai neglijat să o iei în considerare, *mon bel ange*.

– Și care este aceasta?

– Te doresc. Privirea lui îi alunecă pe trup cu o intenție clară. Și dacă rămâi sub acoperișul meu toată noaptea – și suntem singuri –, te voi *avea*.

Toate simțurile ei începură să intre în alertă. Îi cunoștea privirea aceea prea bine. Ar fi trebuit să o sperie, dar nu o speria. O incita, da. O înnebunea, cu siguranță. Dar nici o frântură din sufletul ei nu era înspăimântată la gândul că el s-ar putea să „o aibă“. Cu toate acestea, anii de educație și de prelegeri despre puoare o făcură să protesteze.

– Dar dacă refuz să te las să mă „ai“, domnule?

El ridică o sprânceană.

– Dacă îți amintești bine, ultima dată când mi-ai invadat prăvălia și ai refuzat să pleci, te-am amenințat că te voi silui dacă te mai întorci vreodată. Ești aici. Și crezi că vei rămâne. Așa că mi se pare că am toate motivele să îmi pun amenințarea în practică.

– Prostii. Ești rănit. Nu poți...

– Sunt rănit, nu mort. Și da, pot, adăugă el cu voce răgușită. Pot, negreșit, dacă este vorba despre tine.

Mai făcuse astfel de amenințări până atunci. Oare o păcălea din nou? Sau spunea adevărul de data asta? Iar ea voia ca el spună adevărul? Tare îi era teamă că asta voia.

– Când m-ai amenințat că mă vei silui, nu încercai decât să mă sperii. A funcționat atunci, așa că folosești aceeași tactică. Dar de data aceasta nu va merge, pentru că acum știu prea multe despre tine. Știu că ești un gentilom și niciodată nu ai...

– Nu știi absolut nimic despre mine.

Înaintă spre ea atât de repede, încât nu avu timp să se ferească. Făcând-o să dea cu spatele până când o lipi de balustrada scării, o prinse între brațele lui musculoase și se apropie de ea până când fură ochi în ochi.

– Nu sunt gentilom. Nu sunt civilizat. Nu sunt nici unul dintre lucrurile pe care le admiri la Ravenswood și Winthrop, și la toți ceilalți gentilomi din cercul tău.

Părea într-adevăr necivilizat – brutal, flămând și răzvrătit. Un val de excitare îi traversă fiecare părțică a trupului.

– Sunt obișnuit să iau ce vreau, atunci când vreau. Și te vreau. Te vreau din ziua în care te-am văzut. Dacă ai impresia că am vreo rețineră să te siluiesc acum că suntem doar noi doi, ți-ai ieșit din minți. Așa că fie pleci în clipa asta, fie rămâi să-mi încălzești patul. Ce alegi? continuă el cu asprime.

– Nu ai duce în așternut o femeie care nu dorește asta, șopti ea. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet leneș.

– Nu ești o femeie care nu dorește asta, Clara. Și o știm amândoi.

Se priviră țintă un moment îndelungat, fiecare din ei cântărind adevărata intenție a celuilalt. Trebuia să recunoască că avea dreptate. Dacă făcea cea mai mică încercare de a o seduce, avea să fie a lui.

Și totuși, ea ce voia? Nu vorbise despre căsătorie – era un lucru prea civilizat pentru el ca să-l pomenească. Dar după felul în care o atinsese mai devreme în seara aceasta, nu se putea gândi să se căsătorească cu un alt bărbat. Cu siguranță, nu ar fi îndurat să împartă așternutul cu altul.

Astfel că, din punctul ei de vedere, putea fie să renunțe la speranța de a trăi iubirea trupească cu un bărbat, fie să aibă o scurtă aventură cu Morgan, care, după toate probabilitățile, nu avea să-i aducă altceva decât pierzanie și durere.

Pe de altă parte, era posibil să se înșele. Putea pune la bătaie toți banii din noua sa moștenire că simțea mai mult decât dorință pentru ea. Altfel, de ce și-ar fi asumat un risc atât de mare adăpostindu-l pe Johnny pentru a o ajuta? Sau de ce l-ar fi amenințat cu moartea pe cel care o acostase în seara aceasta? Sau de ce l-ar fi învățat pe Samuel cum s-o protejeze?

Nu, îi păsa de ea dincolo de pofta trupească. Iar asta era o speranță suficientă pentru ea. În seara asta, când crezuse că va muri, o luase puțin razna. Schimbase totul, arătându-i cât de scurtă poate fi viața, cât de nehibzuit trăia el, cât de puțin timp s-ar putea să aibă împreună. Nu voia să irosească timpul acela cu un bărbat care putea fi perfect pentru țelurile ei reformatoare și nepotrivit pentru inima ei. Voia să îl petreacă alături de un bărbat la care ținea. Voia să-l petreacă cu Morgan. În orice fel îl putea avea.

– Ei bine? întrebă el, la fel de nerăbdător în dorințele lui, pe cât era de răbdător ca spion. Ce ai decis? Pleci unde ești în siguranță, acolo unde ți-e locul? Sau rămâi și mă lași să te „siluiesc“? Căci acestea sunt singurele alegeri pe care ți le ofer.

Din punctul ei de vedere, nu exista decât o singură alegere. Își trecu brațele pe după gâtul lui și își lipi trupul de el, desfătându-se cu respirația lui sacadată și simțind cum dorința lui creștea din ce în ce mai tare.

– Sedu-mă, Morgan, șopti ea. Sedu-mă în seara asta.

În ochii lui scânteie o dorință copleșitoare în clipa în care îi cuprinse capul în palme.

– Mă tachinezi pe propriul risc, îngerul meu. Nu sunt decât un bărbat. Așa că, înainte să te prăbușești din rai în patul meu, fii cât se poate de sigură că asta vrei. Căci, după ce te voi duce acolo unde vreau, nici cerul, nici pământul nu te vor mai scăpa de mine.

Gura îi era ca de iască, iar nerăbdarea îi făcea trupul să ardă.

– Atunci e un lucru bun că nu vreau să fiu salvată, nu-i așa?

Ridicându-se pe vârfuri, depuse un sărut tandru pe gura lui serioasă. Era ca și când ar fi fluturat coșulețul Scufiței Roșii prin fața ochilor Lupului. Privirea lui licări primejdios cu câteva clipe înainte să se năpustească asupra ei cu o feroare devoratoare, pe care doar își închipuise că o mai văzuse până atunci. O sărută cu nesaț, cu lăcomie, lăsând-o fără respirație cu dorința lui copleșitoare. Nu o slăbi nici o clipă, așteptând ca ea să-i răspundă, lucru pe care îl făcu mai mult decât bucuroasă.

O cuprinse un sentiment de triumf răvășitor când brațul lui îi cuprinse talia, lipind-o de el. Abdomenele li se atinseră, sânii ei se făcură una cu pieptul lui, șoldurile ei moi se uniră cu ventrele lui

fierbinți și tari, ca și când aș fi vrut să ia ce i se cuvenea. Avea s-o facă a lui acum. Și, ah, cât își dorea să fie a lui.

Își strecură mâinile pe sub cămașa lui, trecându-le pe deasupra conturului cald al pieptului său. Nu fu deloc surprinsă să constate că era ferm și parcă sculptat, pieptul unui bărbat obișnuit cu munca fizică. El slobozi un geamăt înecat și își desprinse gura de a ei, depunându-i o ploaie de sărutări pe obraji, pe nas și pe pleoape.

– Așadar, vrei să fii sedusă, nu-i așa, Clara? îi șopti el răgușit în ureche.

– Nu asta am spus adineauri?

– Ai tendința să spui altceva decât ceea ce gândești, ca să mă provoc și să mă distragi. Dar întotdeauna reușești să scapi înainte să primesc ce vreau.

– Vezi cât de tare încerc să scap.

Scoțându-i mâinile de sub cămașă, i le ridică pentru a-și descheia nasturii, dar nu mai avea răbdare. Cu un mormăit de satisfacție, trase de cămașă, făcând nasturii să zboare, apoi și-o scoase iute.

– Clara, nu știi ce-mi faci, șopti el, în timp ce ea îi mângâia pieptul dezgolit acoperit de păr, minunându-se de textura fină a pielii și întrebându-se de unde avea cicatricile împrăștiate ici, colo.

Ridică privirea și-l văzu că o țintuiește cu o dorință flămândă și intensă, care îi trezi propria dorință, scoțând-o la iveală pe deplin. Nu putea să o nege și nu voia să o facă. Era la fel de nelegiuită ca și el, înnebunită de dorință, dornică să fie a lui. Și, cel mai rău dintre toate, nu avea absolut nici o remușcare.

El întinse mâna spre spinarea ei, desfăcându-i rochia atât de grăbit, încât se întrebă dacă va mai rămâne cu vreun nasture după ce va termina. Intimidată că era dezbrăcată de un bărbat, își puse degetul pe o cicatrice subțire de pe sternul lui, foarte aproape de inimă.

– Cum s-a întâmplat asta?

– Nu știi, murmură el absorbit de scoaterea rochiei. Într-o bătaie mare sau alta, presupun.

Faptul că fusese rănit atât de des încât nu-și mai amintea de unde proveneau cicatricile lui o ului. Nu era de mirare că era necivilizat. Cine putea rămâne civilizat, după ce se confrunta cu o asemenea brutalitate?

Rochia ei se desfăcu, iar el i-o trase de pe umeri nerăbdător, apoi se apucă să-i desfacă legăturile corsetului. Ea continuă să îi exploreze numeroasele cicatrice de pe piept, descoperind una extrem de adâncă de-a lungul coastelor.

– Și asta? O altă bătălie pe mare?

Fața lui se întunecă.

– Nu. Geneva.

– Dar credeam că nu erai decât un copil atunci...

– Întoarce-te, porunci el, ignorându-i comentariul. *Bon Dieu*, voi, femeile, și corsetele voastre. Bărbatul care a inventat corsetul nu a încercat să-l scoată vreodată de pe o femeie, din câte bănuiesc.

Totuși, atunci când făcu după cum o îndemna Morgan, el nu zăbovi prea mult asupra demersului. Încercă să nu se gândească prea mult de ce se pricepea el atât de bine la corsete. Însă o cuprinse ciuda numai la acest gând.

– Știi, le purtăm pentru voi, bărbații. Voi sunteți cei care doresc o siluetă perfectă, o talie subțire și...

– Nu mă băga în aceeași categorie cu idioții din înalta societate, o întrerupse el. Corsetul căzu la pământ, iar el îi cuprinse sânii în palme. Sunt suficient de necivilizat pentru a prefera trupul adevărat al unei femei, îngerul meu. Îmi place mult moliciunea și rotunjimile sale. Dacă aș vrea să simt un os de balenă, aș dezmierda o balenă. Se aplecă să-i prindă urechea între buze, iar perciunii lui atinseră carnea fină de sub aceasta. Măinile lui îi frământau sânii prin cămășuță, făcând-o să tânjească după atingerea lui. Prefer mult mai mult să te dezmierd pe tine.

Îi simți respirația, parfumul de coniac și mirosul de apă de colonie de pe față. Pe deasupra acestora plutea izul de mosc al dorinței lor. Cu cât îi dezmierda sânii mai îndelung, cu atât ea își pierdea uzul rațiunii, îmbătată de plăcerea de a-i simți mâinile pe trup. Iar când el își strecură o mână pentru a o mângâia între picioare, ghicind cu o iscusință uluitoare unde voia să fie atinsă, aproape lăsă să-i scape un strigăt.

Măinile ei erau nerăbdătoare și ele să-l dezmiere, dar era greu cu spatele la el. Nu era destul să simtă umflătura tare împungându-i posteriorul, așa că mângâie singurul loc la care putea ajunge – coapsele lui. Atinge mușchii tari, trecându-și degetele nerăbdătoare pe deasupra lor. Până când mâna ei dădu peste bandaj, iar el gemul.

– Îmi pare rău, murmură ea, trăgându-și mâna.

El i-o prinse într-a lui.

– Nu-i nimic. Atinge-mă mai sus de bandaj, *chérie*.

Îi puse mâna pe umflătura din indispensabili și, când degetele ei cuprinseră mădularul tare, fu zguduit de un fior.

– Dumnezeule, te vreau astfel în brațele mele de atâta vreme... Încă de când te-am văzut pe alea aceea cu Johnny și am știut că nu te voi putea avea niciodată.

– Mă ai acum, nu-i așa? șopti ea, mângâindu-l cât de bine putea prin țesătură.

– Nu tocmai. Împingându-i mâna, o întoarse spre el. Pe chipul lui se citea o dorință devoratoare când se întinse să-i desfacă legăturile cămășii. Lasă-mă să văd ceea ce nu am putut decât să-mi închipui în tot acest timp.

Ea lăsă ochii în jos, simțindu-se dintr-odată stânjenită.

– Mătușa Verity spune că o femeie nu trebuie să fie niciodată goală cu un bărbat. Nici măcar cu soțul ei.

Oare își închipuise că mâinile lui ezitaseră pe panglicile cămășuței când pomenise de ideea de soț? Dacă da, nu fu pentru mult timp. Înainte să apuce să protesteze, îi trăgea pânza în jos.

– Oricât de mult mi-ar plăcea mătușa ta, murmură el, nu cred că ar trebui să te bazezi pe ea când vine vorba de lecții despre cum ar trebui să te porți atunci când ai un amant.

Nu știa dacă să fie dezamăgită de faptul că tot ce intenționa să fie pentru ea era un amant. Sau să fie bucuroasă că nu o dorea doar pentru o noapte.

– În plus, continuă el cu voce răgușită, cu mâinile rătăcind în voie spre lenjeria intimă, nici un seducător care se respectă nu lasă toată această frumusețe acoperită.

Îi desfăcu lenjeria lăsând-o să cadă de pe șoldurile ei. Rămase doar în ciorapi, dar pe aceștia nu-i scoase.

Totuși, era goală aproape în întregime. Cu el. Gândul o făcu să roșească din cap până în picioare... cu trupul înfiorat de excitare. Nu ajută cu nimic când el făcu un pas în spate pentru a o privi. Ar fi vrut să o mănânce din priviri. Părea să-și năpustească ochii, cu lăcomie, asupra ei, ca și când și-ar fi imprimat imaginea ei în minte pentru a-și potoli dorințele viitoare.

– Nici un bărbat – nici măcar un gentilom – nu te-ar putea vedea astfel fără să vrea să te aibă. Și, dat fiind că eu nu sunt câtuși de puțin un gentilom...

Făcând un pas în față îi acoperi gura cu a lui, mângâind-o cu și mai multă senzualitate decât o făcuse mai devreme, la bal. Dezmiertările năucitoare ale sânilor, ale coapselor și atingerile intime dintre picioare... Fusesse ca și când și-ar fi marcat teritoriul, ca și când i-ar fi pus cătușe în jurul încheieturilor. Căci găsea revoltător gândul de a lăsa vreodată un alt bărbat să o atingă astfel.

O desfăta până și umflătura cărnii lui tari, lipite de pântecul ei, promisiunea pe care o oferea. O făcea să vrea să-l atingă peste tot – pe pieptul larg, pe brațele puternice, pe coapsele solide și bine clădite. Se lăsa cucerită de forța incredibilă a mușchilor lui, de pielea acoperită de păr, ca o catifea aspră sub degetele ei curioase, de sfârcurile lui bărbătești, care se întăriră ca niște noduri când le atinse.

El gemu și își desprinse gura de ea, șoptind:

– Nu ești deloc așa cum mă așteptam, îngerul meu.

– Cum adică?

Cu ochii scânteind, îi prinse mâinile, apoi le întinse în lateral ducându-i-le la spate, până când simți lemnul aspru al balustradei pe încheieturile degetelor.

– În tot acest timp am crezut că îți vâri nasul în treburile mele din pricina unui simț etic neabătut. Dar acesta nu este singurul motiv, nu-i așa?

– Nu știu ce vrei să spui.

El îi strânse degetele în jurul balustradei cu un zâmbet atotcunoscător.

– În sufletul tău, tânjești în secret să păcătuiești. Fiorul primejdiei îți aduce bucurie, nu-i așa? Precum acei copii care tachinează

fiara adormită, apoi fug cât îi țin picioarele? Îți place să atragi atenția sălbăticiunii care moțăie, Clara?

Ea începu să protesteze, apoi șovăi. Avea dreptate? Oare doar sângele ei din spița familiei Doggett și influența anilor îndelungați de muncă în Spitalfields o făcuseră să fie atrasă de el? Poate că așa era într-o anumită măsură. Dar nu în întregime, în nici un caz.

– Da, îmi place să tachinez lupul cel mare și rău, șopti ea. Însă tu ești singurul lup care m-a atras. Ești singurul tâlhar după a cărui atenție am râvnit vreodată.

El o privi ținând un moment îndelungat, fără ca expresia lui să trădeze ceva, deși crezu că întrezărește un licăr de satisfacție în ochii lui.

– Atunci ține-te de balustradă, *mon bel ange*, căci i-ai atras negreșit atenția acestui lup mare și rău. Și nu voi avea liniște până ce nu îți voi satisface toate dorințele necuviincioase pe care le-ai avut vreodată.

Frica, amestecată cu o așteptare febrilă, începu să-i curgă prin vene, prin toți mușchii și toți nervii, în timp ce făcu după cum o indemnase el. Poziția în care stătea o făcu să-și împingă cu îndrăzneală sânii în față înspre el, și întreaga ei stânjeneală se evaporă în clipa în care el începu să aștearnă sărutări fierbinți, cu gura deschisă, deasupra fiecăruia din ei. Îi atinse sfârcurile cu limba până când se întăriră, apoi îi gustă până ce deveniră doi sâmburi tari, dureroși. Amândoi avură parte de atențiile lui pentru ceea ce păreau a fi momente nesfârșite, înainte ca el să se lase în genunchi, lipindu-și fața de pântecul ei.

Ce ciudat era să-l aibă la picioarele ei. Să îi încercuiască buricul cu sărutări, în timp ce întinse mâinile la spatele ei, cuprinzându-i fesele și trăgând-o spre gura lui. O, Doamne, ce era în stare să facă cu gura! Dinții lui îi zgâriară pielea, apoi își cufundă limba în buricul ei, iar buzele îi chinură carnea ce fremăta. O făcu să se zvârcolească și – rușinos gând – să vrea ca gura lui să coboare mai jos.

Deodată, el se îndepărtă, aruncându-i un zâmbet misterios. Când mâinile lui o forțară să-și desfacă picioarele, simți cum

i se uscă gura. Ținându-se încă de balustradă, se simți expusă... cu ostentație... ca o depravată.

– Morgan? șopti ea nesigură când el îi îndepărtă cărlionții din locul dintre coapsele ei, privind carnea catifelată de-acolo cu ochi pofcioși.

Un șuvoi de fluid cald, exact în punctul pe care el îl contempla, o făcu să-și retragă soldurile instinctiv, ascunzând rușinoasa reacție. Dar el îi prinse soldurile cu mâinile, ținându-le locului.

– Nu te mișca, îngerul meu, lasă-mă să te gust.

Apoi își puse gura exact în acel loc. Nu-i dădu nici o ocazie să fie copleșită de rușine, căci începu să o mângâie cu limba într-un fel atât de uluitor, încât nu putea face altceva decât să se legene acolo, năucită.

Dumnezeule mare din ceruri! Cât de necuviincios. Cât de încântător. Gura lui o devora, asaltând-o cu limba flămândă, ca un lup care își servește ultima masă. Se încleștă de balustradă, în timp ce ardoarea creștea în ea, devorând-o.

Apoi limba lui pătrunse înlăuntrul ei, la fel cum făcuse degetul lui mai devreme, un intrus afurisit care o atingea unde nu se cădea, făcând-o să moară de dorință, deși nu se cuvenea. Se încolăci în jurul gurii lui nerușinate, vrând mai mult, dorind mai mult.

În curând, aceleași senzații care o copleșiseră în biblioteca familiei Merrington o împingeau spre culmi, făcând-o să geamă... apoi să scoată un strigăt ascuțit... și să-i strige numele, în timp ce era devorată în întregime de extaz.

Se zgudui fără voie sub valurile pasiunii. Undeva în mijlocul atențiilor lui, dăduse drumul balustradei. Acum mâinile ei îi țineau capul strâns pe pulpe, în timp ce își recăpăta treptat suflul.

– Ești... foarte priceput la treaba asta cu seducția, nu-i așa? șopti ea. Într-o singură seară o făcuse să urce până la stele fără ca el să atingă extazul. Mi-e teamă că te-aș putea dezamăgi cu lipsa mea de experiență.

El se ridică, prinzându-i capul în mâini.

– Ca și cum m-ai putea dezamăgi vreodată. Chipul lui se luminează de un zâmbet ștregăresc. Iar soluția pentru lipsa de experiență

este practica. Și aștept cu nerăbdare ceasurile de exercițiu cu tine, în lunile ce vor veni.

În timp ce o trase de lângă scări, îndreptându-se către pat, ea cugetă asupra cuvintelor lui. În mod vădit, nu considera că noaptea aceasta avea să fie singura între ei doi. Dar cum o vedea? Ca pe începutul unei scurte aventuri? Sau ceva mai mult? Oare chiar voia să știe?

O așeză pe pat, oprindu-se doar o clipă pentru a-și scoate indispensabilii, înainte de a îngenunchea între picioarele ei. Ea privea fără respirație la vintrele lui, fără a putea să-și desprindă ochii de pe mădularul gros, complet stârnit și ițindu-se dintr-un cuib întunecat de păr.

– Este un... ăă... instrument de nădejde, spuse ea ezitant.

El răsă înfundat.

– Suficient încât să ne aducă plăcere amândurora, sper.

„De nădejde“ și „plăcere“ nu erau cuvintele pe care le-ar fi folosit în aceeași propoziție în clipa aceasta. „De nădejde“ și „berbec“ păreau a fi ceva mai potrivite. Începuse să se întrebe dacă era înțelept să îngăduie ca acel... acel lucru să se apropie de părțile ei sensibile.

Sesizându-i ezitarea, el se aplecă, petrecându-și o mână pe după umărul ei. Pe cealaltă și-o strecură între picioarele ei, dezmiardând-o.

– Îți place când te pătrund cu degetul, Clara? Părea să-ți placă mai devreme.

Degetul lui o mângâia înăuntru, iar obrajii ei se îmbujorară, ceea ce era complet absurd, având în vedere că stătea goală sub el, și tocmai o satisfăcuse cu gura în cea mai intimă manieră imaginabilă.

– Da, î... îmi place.

– Și cu două degete? spuse el, împlântându-și cel de-al doilea deget în ea. Îți place?

Deja simțea fierbințeala crescând între picioarele ei, căldura aceea uluitoare pe care i-o aducea el întotdeauna.

– D... da, murmură ea, întrebându-se unde va duce asta. O, da.

– „Instrumentul“ meu nu este cu mult mai mare, *cherie*. Dar promit că pot să-ți ofer o plăcere de zece ori mai intensă dacă mă vei lăsa s-o fac.

Ea simți vârful mădularului atingându-i carnea, apoi îl simți strecurându-se între pliurile ei alunecoase. Cuprinsă de o ușoară panică, șopti:

– Mai mare nu înseamnă întotdeauna mai bun, Morgan.

El râse încordat.

– Vom vedea dacă vei mai crede asta într-o săptămână sau două.

În timp ce o pătrunse încet, sigur pe sine, fără să se mai poată opri, se aplecă să o sărute ușor pe buze.

– Vreau să fiu înlăuntrul tău, Clara. Deschide-te și lasă-mă să intru.

– Cum?

– Nu trebuie decât să te relaxezi, *mon bel ange*. Își scoase mâna dintre picioarele ei, dezmiertându-i sânii. Știi că mă poți primi în întregime dacă te vei relaxa.

Așa că ea se relaxă. Spre surpriza ei, ceea ce făcea el nu era atât de rău. Într-adevăr, devenea din ce în ce mai puțin neplăcut, cu cât o pătrundea mai tare. Era ușor incomod, însă senzația uimitoare de a-l simți înlăuntrul ei compensa neajunsul. Pura intimitate de a-l simți una cu ea acționa ciudat asupra ei, făcând-o să tânjească după mai mult, făcând-o să-și desfacă picioarele, arcuindu-se pentru a-l primi.

El gemu.

– Pentru o virgină, ai instincte bune.

– Am un dascăl priceput.

Pe buzele lui înflori un zâmbet firav.

– Nu vei mai gândi la fel într-o clipă, mă tem. Nu am mai „silit“ nici o virgină până acum, dar știi că doare prima dată.

Ea înghiți în sec.

– Așa mi s-a spus.

Efortul de a-și face loc în ea era vizibil pe buzele lui încordate și în maxilarul rigid.

– Dacă te-aș putea lua fără să te rănesc, îngerul meu, știi că aș face-o.

– Știu.

Ea se întinse să-l sărute pe gură. El îi răspunse cu lăcomie, iar limba lui o împunse cu o grabă căreia nu i se putea lăsa pradă în alte circumstanțe. Apoi se opri brusc, desprinzându-și gura de a ei pentru a șopti:

– Dacă vrei să mă opresc acum, spune. Căci după asta, virtutea ta nu va mai putea fi recuperată.

– A devenit irecuperabilă de prima dată când m-ai sărutat, recunosc eu. Iar unele lucruri merită orice suferință.

Pe chipul lui se citi o satisfacție sălbatică.

– Voi face ca suferința să merite, promise el, apoi se avântă adânc în ea.

Când ea țipă fără să vrea, mai mult de surpriză decât de durere, ochii lui se întunecară și îi prinse gura într-un nou sărut lung și dureros. Rămase nemișcat în ea pentru o clipă, ca și când i-ar fi lăsat timp să se obișnuiască cu el. Apoi începu să se miște. Să o posede.

Nu exista un alt cuvânt pentru asta. Împunsăturile puternice ale cărnii lui înăuntrul ei, limba lui fierbinte care îi explora gura... erau menite să o doboare, să o cucerească, să o facă să-l simtă cu atâta intensitate, încât să nu mai poată fără el.

Funcționa, negreșit. Fiecare mișcare părea să o provoace pe următoarea, până când se încordă lipită de el, zvârcolindu-se dedesubtul lui, tânjind după aceeași dulce satisfacție ca și înainte, după eliberarea pe care i-o oferea mereu.

El își desprinse gura de a ei, trecându-și buzele pe deasupra obrazului și a gâtului său, atingându-i pielea cu dinții și prinzându-i lobul urechii între buze.

– Te-aș putea mânca toată, îngerul meu... și tot nu aș fi satisfăcut. Dumnezeu să mă ajute... Mi-ai intrat în sânge.

La fel cum era și el în sângele ei. Leși în întâmpinarea fiecărei mișcări sălbatice... Îndreptându-se către el cu foamea unei lupoaice care își primește tovarășul. Sărută tot ce putea atinge, prinzându-i sfârcul între dinți până când el gemu. Acum îl posedă și ea. Se posedau unul pe celălalt, hrănindu-se fiecare cu frenezia celuilalt și satisfăcându-și dorințele.

Ardoarea atinse culmi insuportabile în trupul ei. Se încleștă de brațele lui, luptându-se să-l tragă mai adânc în ea.

– Dă-mi totul, îngerul meu, spuse el răgușit, iar răsufierea lui fierbinte îi atinse obrazul, în vreme ce el împinse mai puternic, mai iute, mai adânc. Vreau tot ce ai... tot...

– Ia tot... șopti ea. Este al tău.

Cu un strigăt scrâșnit, o pătrunse cu forță încă o dată, iar ea atinse brusc paroxismul, o explozie strălucitoare și pătrunzătoare care îi zgudui trupul. Câteva secunde mai târziu, se eliberă în ea, gemând și rostindu-i numele cu chipul devastat de propriul extaz.

Era cel mai frumos moment din viața ei. Și în clipa aceea de limpezime dureroasă, când trupul lui se cufundă într-al ei, iar gurile li se uniră într-un sărut care îi arse sufletul, își dădu seama de un lucru: se îndrăgostise de lup.

Capitolul 17

*Dacă e s-ascuți de limba lor,
Unele te farmecă precum cântul sirenelor.
Nu-i de mirare, prin urmare că, biruite,
Atâtea din ele de lup au fost înghițite.*

„Scufița Roșie“, *Povești din vechime, cu pilde,*
Charles Perrault

Satisfăcut și relaxat, Morgan stătea întins alături de Clara, cu un braț pe după umerii ei, în timp ce ea își odihnea capul pe pieptul lui. Nu se simțise atât de mulțumit niciodată în viața sa. În trecut, după ce făcea dragoste, se simțea mai neliniștit, mai singur.

Nu cu Clara. Faptul că-i stătea goală în brațe, cu mâna întinsă peste abdomenul lui și cu un picior aruncat peste el, era complet firesc, exact așa cum trebuia. De o puritate absolută.

Ea își vârî nasul în pieptul lui.

– Cred că îmi place să fac dragoste, căpitane Blakely.

El zâmbi.

– Instrumentul meu s-a dovedit a fi de nădejde până la urmă, nu-i așa?

– Mmmhm. Într-adevăr. Ai un instrument foarte util.

– Sunt întotdeauna bucuros să-ți fac pe plac, milady.

Îl cuprinse o dulce lâncheală și dădu frâu liber dorinței de a o mai ține aproape alte câteva clipe.

– Sper că ai avut dreptate că Spectrul s-a speriat în seara asta. Căci dacă vine și bate la ușă în minutele următoare, mi-e teamă că voi fi prea slăbit să răspund.

Ea ridică brusc capul de pe pieptul lui, iar ochii i se umplură de neliniște.

– A început să te doară iarăși rana, nu-i așa?

El râse, înduioșat de grija ei.

– Câtuși de puțin, îngerul meu. Faptul că am făcut dragoste m-a sleit de puteri.

– Nu se poate! Pe buzele ei roșii de la atâta sărutat înflori un zâmbet ștregăresc. Un lup mare și rău ca tine? Care spune că rana e doar o „zgârietură”? Credeam că ești invincibil.

El îi aruncă o privire.

– Nu mă provoca, femeie cu limba ascuțită. De-abia mai am energie să respir, cu atât mai puțin să mă contrazic cu tine.

Zâbind larg, ea își lăsă capul pe pieptul lui.

– Ei bine, cel puțin acum știu cum să pun capăt tuturor muștrărilor tale.

Râzând înfundat, el o îmbrățișă, savurând senzația pe care i-o dădea trupul ei în brațele lui, intimitatea pe care nu o cunoscuse cu nimeni altcineva. Ea se cuibări la pieptul lui.

– Trebuie să spun că sunt foarte bucroasă că te-au ales pentru misiunea aceasta de spionaj.

– Și eu.

Spre uimirea lui, își dădu seama că era adevărat. În ciuda faptului că nu îi plăcea în Spitalfields, se bucurase de provocarea de a fi mai șiret decât Spectrul, de satisfacția de a-l ajuta

pe Johnny și, mai mult decât toate, de mînunea de a o cunoaște pe Clara.

După un moment, ea spuse:

– Morgan?

– Hmm?

– De ce te-au ales pe tine? Te-ai oferit voluntar?

– Cătuși de puțin, spuse el.

Ea își sprijini bărbia de pieptul lui, privindu-l în ochi.

– Dar am crezut că ai mai făcut asta înainte.

El încremeni.

– Ravenswood ți-a spus și despre asta?

– Nu chiar, dar fratele tău a pomenit de spionaj și am rămas cu impresia...

– O, spionajul, spuse el, relaxându-se din nou.

– Desigur. Ea îl privi serioasă. La ce credeai că mă refer?

La naiba cu toate! Ar fi trebuit să știe că această pace binecuvântată nu avea să dureze. Acum va trebui să-i spună ceva despre trecutul lui, chiar și doar pentru a-i arăta în ce se vâra stînd lângă el. Și își va da fără îndoială seama cât de nesăbuită fusese, și-apoi îl va alunga. Astfel că nu trebuia să se obișnuiască prea tare cu senzația aceasta de apropiere.

Totuși, când încearcă să se desprindă, ea îl strânse cu putere.

– Spune-mi, te rog.

Privind țintă la expresia ei serioasă, el oftă. Avea niște idei prostești cu privire la caracterul lui de gentilom pe care trebuia să i le scoată din cap înainte de a afla adevărul despre el într-un fel sau altul. De exemplu, de la Ravenswood, care părea hotărât să o avertizeze să nu se implice în vreo relație cu el.

– De fapt, credeam că te refereai la hoțiiile mele. El trase cu greu aer în piept, pregătindu-se pentru reacția ei, apoi continuă: Ai întrebat de ce m-au ales... Ei bine, în mare măsură din cauză că am fost hoț de buzunare și tâlhar eu însumi.

Pe figura ei se citea neîncrederea.

– Dar cum se poate una ca asta? Ești fiu de baron. Chiar dacă nu ai fost crescut în Anglia, cu siguranță mama ta nu ți-a îngăduit...

– Nu știa că sunt hoț. Iar eu nu știam că sunt fiu de baron.

– Cum? Când ai spus că te-a luat mama ta, am presupus că s-a întâmplat ca urmare a unei despărțiri oficiale de tatăl tău.

El râse aspru.

– Nu chiar. Mama m-a răpit, de fapt. Se săturase ca baronul să umble din floare în floare, astfel că, atunci când a dat naștere unor gemeni, i-a mituit pe servitori să ascundă acest fapt de familie și să aibă grijă de mine până când a putut să se ridice din patul de lăuză. Apoi m-a luat, laolaltă cu bijuteriile ei, și a fugit cu amantul său, maestrul de dans. Din câte se pare, s-a gândit că, dat fiind că baronul își primise moștenitorul, nu avea s-o caute.

– Și a căutat-o?

– Nu. L-a judecat bine. Îl avea pe Sebastian – nu-i păsa prea mult de altceva. A spus lumii, inclusiv fratelui meu, că mama murise la naștere.

El privi într-o parte, cu un nod în gât.

– Nu l-am cunoscut pe baron, dar, din ce îmi spui, era un mare dobitoc.

– Sunt cât se poate de acord! Își întoarse privirea către ea, surprins de fervoarea din glasul ei. Cu siguranță, ești o femeie care spune lucrurilor pe nume.

– Nici un bărbat cu suflet, care și-a iubit soția, nu ar lăsa-o să-l părăsească pur și simplu, fără să o caute, fie că are sau nu un amant.

– Ah, dar mă întreb dacă lorzii englezi sunt capabili să simtă ceva. Mândria lor pare deseori mai puternică decât orice altă emoție. Deși poate că ai dreptate. Uneori mă îndoiesc că baronul a iubit-o vreodată pe mama. Nici unchiul Lew, nici Sebastian nu păreau a ști cum au stat lucrurile. Asta explică de ce mama nu s-a întors niciodată la baron.

Nu că ar fi contat. Trecutul nu putea fi schimbat.

– Ei bine? îl iscodi ea. Încă nu mi-ai explicat cum te-a transformat asta în hoț de buzunare.

Faptul că Clara înțelegea tot ce spunea îl ului. Dar, pe de altă parte, ea îl uimise mereu.

– Din nefericire, mama și-a ales un an nepotrivit pentru a fugi, și locul nepotrivit în care să se stabilească. Ca să nu mai vorbesc

că a ales și bărbatul nepotrivit cu care să fugă. A plecat cu mine în 1788. La mai puțin de un an de la sosirea noastră în Geneva, gloata din Paris a luat cu asalt Bastilia.

Pe chipul ei se citi groaza.

– Dumnezeule, ai fost în Geneva în timpul revoluției?

El încuviință.

– Iar Geneva a fost afectată mult mai mult decât Anglia. A avut chiar și propria Domnie a Terorii. Aproape din momentul în care am sosit, orașul a fost scufundat în haos. După cum îți poți imagina, nu era cel mai potrivit loc în care un maestru de dans englez, o englezoaică adulteră și nou-născutul ei să-și facă o casă.

– Dar de ce Geneva dintre toate locurile? De ce nu America sau... Spania sau altceva?

– Nu știi care au fost toate motivele mamei, doar ce mi-a spus după ce am mai crescut, dar se pare că acel prim amant al mamei avea prieteni în Geneva. Din nefericire, erau nobili, ceea ce nu a ajutat prea mult.

– Prim amant?

El oftă.

– Da. Cam la un an după ce am sosit în oraș, maestrul de dans a furat toate bijuteriile, cu care ea intenționa să ne asigure supraviețuirea, și apoi a dispărut. Îi aruncă un zâmbet amar. Mama nu a fost niciodată foarte... înțeleaptă când venea vorba de alegerea bărbaților, mă tem. Compasiunea vădită de pe chipul Clarei era greu de tolerat. Își feri privirea și continuă mai încordat: Fără bani, fără prieteni la care să apeleze și cu un copil de întreținut, mama a hotărât că singurul fel în care putea supraviețui era să-și găsească un amant. Ca să fiu cinstit, nu avea prea multe opțiuni și am trăit destul de bine cu cel de-al doilea bărbat, până când a căzut victimă ghilotinei.

El îi ignoră icnetul sonor, deși știa că toate dezvăluirile sale erau greu de înghițit. El însă le trăise, așa că nu i se mai păreau stranii. Nu le mai povestise niciodată nimănui, poate pentru că, pe lângă rușinea îngrozitoare de a ști că altcineva cunoaște detaliile sordide ale copilăriei sale, știa că părea o poveste desprinsă dintr-un roman.

Singura persoană care știa totul despre perioada de început a vieții sale la Geneva era fratele mamei sale, și asta doar pentru că mama îi povestise totul unchiului Lew în ultimele ei zile de viață. Ravenswood nu știa decât de hoții, iar Sebastian nu știa nimic, căci așa voia Morgan să rămână lucrurile.

– În orice caz, continuă Morgan, așa ne-a susținut mama – luându-și amanți. Dar era o existență riscantă, în cel mai bun caz. Valoarea ei de englezoaică frumoasă a scăzut în Geneva după începerea terorii.

– Astfel că te-ai hotărât să completezi venitul familiei furând din buzunare, spuse ea cu o compasiune tăcută. Câți ani aveai când ai început?

El simțea că inima îi era strânsă într-o menhină. Era tentat să pună capăt conversației aici. Nici măcar nu-i plăcea să se gândească la zilele acelea, și îl istovise faptul că Clara putea să-i ghicească motivele cu atâta ușurință. Sau că îl putea vedea ca pe unul dintre protejații ei nefericiți. Deși presupunea că fusese asemenea unuia dintre ei.

Totuși îi răspunse, împins de o nevoie fără nume de a-i mărturisii totul.

– Aveam șase ani prima dată. Nu era planificat. Mama se certa cu actualul binefăcător, un bărbat foarte zgârcit. Eu am fugit ca să scap, strigând. Mi-era atât de foame că, atunci când am dat peste un brutar care își întindea baghetele, am așteptat până s-a întors cu spatele, am luat una și am fugit. Un hoț de buzunare m-a văzut și s-a împrietenit cu mine. M-a învățat cum să șterpelesc lucruri și să le vând unui negustor de bunuri furate. Îi aruncă un zâmbet amar. Ba chiar m-am specializat. Eram ceea ce băieții de pe-aici numesc un „hoț de mătase“.

– Furai bonete și glugi de la oamenii de pe stradă.

– Foarte bine, cunoști limbajul hoților.

– După ce petreci atâtea ore în compania hoților, nu ai cum să nu prinzi câte ceva. Dar de ce bonete?

El privi țintă către capul ei descoperit, cu părul castaniu despletit.

– Mamei îi plăceau. La fiecare zece bonete furate, pe care le vindeam unui negustor, păstram una pentru ea. Era o prostie, știi, i-ar fi folosit banii, dar...

– Făcea ca hoția să fie justificată.

– Nimic nu făcea ca hoția să fie justificată, spuse el aprig.

Ea îl liniștî mîngîindu-l pe piept.

– Nu, bineînțeles că nu. Măinile ei alunecară alene către mijlocul lui. Din experiența mea, există două tipuri de hoți – cei care fură pentru a supraviețui și ar prefera o slujbă adevărată dacă ar putea-o obține, și cei care încep prin a fura pentru a supraviețui, dar în curând află că este un mod incitant de a-și câștiga traiul. Cei din prima categorie sunt mai ușor de reeducat. Cei din a doua... Ei bine, să spunem că nu toți băieții mei sfârșesc prin a duce vieți folositoare și productive.

– Așadar, eu din ce categorie făceam parte? întrebă el, menghina din jurul inimii lui amenințînd să o sfărâme cu totul.

– Din prima categorie, desigur. O spusese ca și când ar fi trebuit să fie evident. Cei din a doua categorie nu simt prea multă rușine din pricina a ceea ce fac. Vreau să spun, tu nu i-ai spus mamei tale despre furturi de rușine, nu-i așa?

El clipi.

– De unde știi că nu am făcut-o din teama că mă va pedepsi?

– Pentru că nu pare să fi fost o mamă nepăsătoare.

Faptul că Clara putea accepta nevoia mamei lui de a preacurvi, fără a presupune totodată că asta o transforma într-o mamă rea, îl mișcă. Nu mai întâlнисe o altă persoană care să înțeleagă diferența.

– A fost cea mai bună mamă care putea fi, în împrejurările date.

Ea încuviință.

– Iar tu ai fost cel mai bun fiu care ai fi putut fi.

Menghina plesni, iar el simți cum sângele îi curge liber din nou. Ea o înțelegea pe mama lui. Nici măcar unchiul său, care altfel era un om înțelegător, nu pricepuse asta. Cuvintele ieșiră șuvoi din el, cuvinte pe care părea să nu le poate opri.

– Mereu îi ofeream mamei câte-o scuză cu privire la bani. Îi spuneam că făcusem rost de ei smulgînd penele puilor unui

vânzător de păsări sau făcând comisioane pentru zugravul de vizavi, sau orice altceva îmi trecea prin cap. Pufni. Ca și când aș fi putut avea o slujbă. Era destul de greu să găsești de lucru în vremurile acelea grele, chiar și pentru localnicii din Geneva. Dar eu eram un băiat fără tată, despre care toată lumea presupunea că era copilul din flori al târfei englezoaice, astfel că pentru mine nu se găsea în mod clar nici o slujbă. Începu să-i răvășească părul Clarei. Și nici un cămin pentru reeducarea hoților de buzunare. Aș fi vrut să fi existat unul.

Clara își strânse brațul în jurul mijlocului lui.

- Nici un copil nu ar trebui să-și asume o astfel de responsabilitate.

Revolta plină de pasiune ce se oglindea pe chipul ei îl făcu să simtă un nod în gât.

- Nu eram complet singur în infernul meu, să știi. O aveam pe mama.

- Da, dar nu puteai să vorbești cu ea despre asta, și aici este întreaga diferență. Trebuia să înduri greutatea vinovăției tale singur. Își frecă obrazul de pieptul lui. Dar nu ai fost prins niciodată?

- De câteva ori. Totuși, nu au găsit bunurile asupra mea, astfel că întotdeauna reușeam să conving judecătorul că nu eram vinovat. Dar petreceam noaptea în închisoare de fiecare dată. Îi spuneam mamei că am stat la prieteni. Dat fiind că deseori îmi plăcea să plec când venea vreunul dintre amanții ei, accepta explicația.

- Ești sigur? Multe mame știu când copiii lor mint, deși este posibil să nu recunoască.

- Cred că alesese să creadă minciunile. Alternativa era să se confrunte cu adevărul că ajunsesem foarte jos, și pur și simplu nu putea. Însemna să recunoască cât de tare greșise încrezându-se în primul ei iubit. Presupun că de aceea nu mi-a spus despre baron decât la sfârșit.

Clara îi aruncă o privire întrebătoare.

- De ce îl numești baron?

Simți cum sufletul i se umplea de amărăciune.

– Cum să îl numesc – tată? Nu mi-a fost tată în nici un fel. Nici măcar după ce m-a adus unchiul, baronul nu a vrut să aibă nimic de-a face cu mine. Unchiul Lew a fost cel care s-a ocupat de îngrijirea mea din acel moment.

– Nu înțeleg – unchiul tău pare a fi fost un om bun. Atunci de ce nu s-a întors mama ta în Anglia când lucrurile s-au înrăutățit în Geneva? Fratele ei ar fi ajutat-o cu siguranță, chiar dacă tatăl tău refuza să o facă.

– Și eu m-am întrebat deseori în legătură cu asta. Existau probleme practice cu privire la evadarea din Geneva pe durata Teroirii, iar apoi, după ce Napoleon a preluat controlul... Presupun că ar fi fost dificil.

În timp ce asculta, Clara îl mângâia, oferindu-i fără cuvinte compasiunea ei. Și, destul de ciudat, răsfățul ei nu îl stânjenea, așa cum se așteptase. În realitate, îi oferea alinare.

– Dar a fost mai complicat de-atât, continuă el. Să se întoarcă, după ce fusese declarată moartă, însemna să abată rușinea asupra familiei. S-ar fi aflat, și ar fi trebuit ca ei să îndure scandalul decăderii ei. Cel puțin în Geneva era anonimă și rușinea ei nu afecta pe nimeni altcineva.

– În afară de tine, interveni Clara cu blândețe.

– Da, dar în Anglia nu m-ar fi afectat doar pe mine. Probabil că m-ar fi luat de la ea, și nu cred că ar fi putut îndura asta. Eram tot ce îi mai rămăsese. Ridică din umeri. Și mama a avut mereu speranțe mari cu privire la bărbații care intrau în viața ei. Întotdeauna era convinsă că cel mai recent amant era un om bun care se va așeza la casa lui, o va trata bine și mă va lua sub aripa sa. A fost o femeie înfinit de încrezătoare până când...

– Până când ce?

Nu, nu putea să-i spună despre asta. Pur și simplu nu putea.

– Până și-a dat seama că e pe moarte. Respiră sacadat, înghițindu-și durerea. Atunci și-a dat seama că nu avea de ales și că trebuia să se ocupe de viitorul meu. I-a scris unchiului, și el și-a folosit influența pentru a obține permisiunea de a veni la Geneva, dat fiind că între timp ajunsese să se afle sub conducerea lui Napoleon. Atunci am aflat că unchiul Lew nu încetase niciodată să speră că-și va găsi sora, deși nu reușise să dea de ea după fuga

din Anglia. Mulțumesc lui Dumnezeu că a avut parte de câteva zile cu ea în ultima clipă.

- De ce a murit?

- Tuberculoză.

Minciuna ieși ușor. O spusese suficient de des - lui Sebastian, lui Ravenswood, oricui îl întreba despre mama sa. Doar el și unchiul său știau adevărul.

Clara îi aruncă o privire scrutătoare, simțind că mințea. Dar cum era posibil? Nimeni altcineva nu simțise. Îndepărtă ciudata senzație.

- Cunoști restul, în mare parte. După ce am părăsit Geneva, am fost trimis la școală, în Irlanda, până când am ajuns la vârsta potrivită pentru a fi trimis în marină. Zâmbi. Iar marina s-a dovedit perfectă pentru mine. Disciplina și toate regulile acelea nesuferite au fost exact ce trebuia pentru a pune la punct băiatul nestăpânit care devenisem. Am avut un căpitan excelent, care a pus șaua pe mine.

- Nu la propriu, sper. Știu că există căpitani duri.

- Al meu nu era, mulțumesc lui Dumnezeu. Era un om foarte bun. Până să ajungem să participăm la prima bătălie, ardeam de nerăbdare să lupt, să-i dovedesc ce știu unchiului care mă salvase de la viața pe străzile Genevei, și tuturor celorlalți care îmi oferiseră o șansă, așa că am luptat ca un diavol și m-am făcut remarcat.

- Până ai ajuns și tu căpitan.

- Da.

- Și spion în Spitalfields. Ea se opri. Dar ai spus că nu te-ai oferit voluntar, și am rămas cu impresia clară că nu este genul de misiune pe care ai fi dorit-o.

- Nu.

- Atunci, de ce o faci?

- Ravenswood mi-a promis comanda unei nave de mâna întâi. S-ar putea să fie singura cale de a mă întoarce pe mare.

Nu pomeni că Ravenswood îi oferise și o slujbă la Ministerul de Interne. Nu ar fi înțeles niciodată de ce prefera să se întoarcă pe mare și nu un asemenea post.

Ea întoarse capul, lăsându-și privirea să rătăcească prin încăpere.

– Și ești... extrem de nerăbdător să te-ntorci pe mare?

El nu avea cum să nu sesizeze apăsarea din vocea ei. Era, cu siguranță, o femeie cu așteptări. Și ce dracu' putea să-i spună, acum că o compromisese? Avea dreptul să aibă așteptări, la urma urmelor. Poate că nu era gentilom, dar nu fusese niciodată un nemernic.

– Sunt nerăbdător să preiau comanda unei nave, atâta tot. Au trecut câțiva ani de atunci. Cei din marină au fost puțin deranjați de mine, pentru că... ăă... m-am implicat în chestiunea spinoasă cu pirații și, deși am fost exonerat de vină...

– Lord Ravenswood mi-a spus despre asta. Și chiar dacă nu mi-ar fi spus, știu o mulțime de lucruri de la Lord Winthrop.

– Să nu crezi nici un cuvânt din ce spune Winthrop. Morgan se încruntă. Nu am avut nimic de-a face cu faptul că fost jefuit. Nu eram decât un simplu marinar pe corabia Lordului Piraților, care-și câștiga drumul înapoi spre Anglia. Nu am primit nici un șiling din răscumpărare, însă Winthrop se poartă de parcă eu aș fi pus la cale întregul atac.

Ea se surprinse răsând, apoi mângâindu-l pe coapsă.

– Da, ei bine, Lord Winthrop este un om extrem de neplăcut.

– Așa am auzit. Făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton cât putu de degajat: A pus ochii pe tine, se pare.

Cu un zâmbet ștregăresc, își frecă piciorul de gamba lui.

– Ești gelos pe Lord Winthrop?

Își dorea să nu-l mai atingă atât de ispititor. Îl ațâța, deși nu era cazul, și probabil că nici măcar nu-și dădea seama.

– Pe dobitocul ăla? Cu siguranță nu.

– Ar trebui să fii. Mătușa este hotărâtă să mă vadă logodită cu Lord Winthrop. Crede că acest conte ar fi soțul perfect pentru mine.

Când ea puse mâna cu inocență în apropierea erecției lui din ce în ce mai vizibile, el trase aer în piept.

– Și tu ce crezi?

– Cred că, dacă m-aș căsători cu el, fie aș muri de plictiseală, fie l-aș lovi în cap cu vătraul într-o săptămână. Ultimul bărbat

de pe pământ cu care mă voi mărita vreodată este Lord Plic-ticoșenie. Nu deține nici una dintre calitățile pe care le doresc la un bărbat.

– O, făcu el când mâna ei se întinse într-o direcție inconfundabilă. Și care ar fi calitățile acelea?

– O minte foarte agilă. O inimă bună. Un caracter generos... În clipa aceea îi apucă mădularul învârtoșat. Și un instrument de nădejde.

Știa exact ce făcea, mica vrăjitoare! Mormăind, o rostogoli sub el. Privind țintă la chipul ei în timp ce ea râdea, își frecă mădularul de locul ei sensibil.

– Nu mă tachina, îngerul meu, decât dacă ești pregătită să suporti consecințele.

Zâmbind ca un drăcușor, ea își petrecu brațele în jurul gâtului său și îl trase spre ea.

– Nu mă tachina, domnule, decât dacă ești pregătit să te confrunți cu același lucru.

Nici măcar nu încercă să se certe cu ea. Nu când grija ei pentru el îl făcuse să o dorească din nou, cu o forță aproape dureroasă. Voia să se piardă în căldura ei, să-și îngroape trecutul în zâmbetul ei mângâietor, să găsească pacea în îmbrățișarea ei. Nu știa ce zeu îi trimisese un asemenea înger, dar diavolul din el era suficient de încrezător ca să nu reziste când i se oferea raiul.

Mult mai târziu, după ce ajunseseră pentru a doua oară pe culmile extazului, iar Clara dormea, se strecură încet din pat și întinse mâna după indispensabili. Dar înainte să și-i pună, zări sângele care îi păta coapsele. Tresări. Pentru o clipă, crezu că rana începuse să sângereze din nou. Apoi își dădu seama că era sângele Clarei. Sângele ei de virgină. Simți ca un pumn în stomac dezgustul față de sine. Mișcându-se încet ca să nu îi tulbure somnul liniștit, găsi un prosop și șterse pata stacojie. Ar fi vrut să și-o poată șterge și din conștiință, dar era imposibil. Cum putuse să dezvirgineze o femeie pe care o admira atât de mult? Îi răpise ceea ce majoritatea oamenilor din tagma ei prețuiau cel mai mult, fără ca măcar să îi promită că o va lua în căsătorie.

Această promisiune trebuia oferită acum, indiferent ce dificultăți implica. Ignorase deseori învățămintele unchiului său cu privire la purtarea unui gentilom, însă respectase întotdeauna o regulă: nici un bărbat vrednic de respect nu profita de o femeie. Dacă o făcea – așa cum făcuse Morgan într-un moment de slăbiciune, profitând de firea senzuală a Clarei –, atunci plătea consecințele. Prea bine, se va căsători cu ea. Refuza să fie la fel ca amanții mamei sale, satisfăcându-și propriile poftes cu prețul reputației și viitorului unei femei. Oricare ar fi fost costurile pentru el, avea să îndrepte lucrurile.

Și dacă ea îi va refuza cererea? Morgan o privi gânditor, trăgându-și indispensabilii pe el. Din ce auzise, nu căuta un soț. Dar nici nu se culcase vreodată cu vreun bărbat. Nu, era prea rațională ca să nu-i accepte propunerea. Femeile ca ea nu-și luau amanți, iar dacă se lăsau seduse, se rugau ca aceia care o făcuseră să le ia în căsătorie. Așadar, Morgan se va căsători cu ea, chiar dacă gândul îl speria de moarte. Căsătoria cu Clara... O, Doamne! Va încerca să-l transforme într-o replică a lui Ravenswood și a fratelui său, într-un adevărat gentilom, nu doar unul cu numele. Se va amesteca în treburile lui, așteptându-se ca el să îi dea socoteală, va dori să se comporte pe măsura poziției sale.

Și își va revărsa afecțiunea asupra lui, se va agita, îl va adăposti în brațele ei primitoare.

Asta era cel mai rău dintre toate. Pentru că tânjea după asta al dracului de mult, iar să tânjești după un lucru e cea mai sigură cale de a-l pierde. Era mai sigur să nu râvnească – știa asta în mintea lui. Dar încă nu alungase dorința din inima lui.

Și asta din pricina blestematului de Spitalfields, unde dorința era amplificată în fiecare persoană din jurul lui. Plutea în aer precum ceața, strecurându-se în case și în cârciumi. Îi împingea pe băieți să fure, pe femei să-și vândă trupurile, pe bărbați să bea. Iar pe el îl făcea să dorească lucruri la care renunțase cu multă vreme în urmă. Dragoste. Copii. Fericire.

Nu avea parte de nici una dintre acestea pe mare. Nu voia să le aibă sau să le ducă lipsa acolo. Odată cufundat în rutina vieții de pe navă, respirând aerul care nu mirosea a altceva decât a sare

și a pește, putea funcționa ca o osie într-o roată. Mereu era ceva de făcut pe navă. Trebuia să lupți în bătălii, să explorezi porturi, să faci manevre. Putea uita luni în șir de toate lucrurile după care tânjea atât de tare. De toate lucrurile după care Clara îl făcuse să tânjească din nou. De aceea trebuia să se căsătorească cu ea și să se întoarcă pe mare înainte ca ea să afle ce era cu adevărat și să îi întoarcă spatele dezgustată. Înainte să fie păcălit să creadă că dorințele lui ar putea fi în cele din urmă satisfăcute. Da, putea face față unei asemenea căsătorii la distanță. Ea ar putea locui aici, având grijă de căminul ei iubit, iar el o va vedea între călătoriile spre Africa și Gibraltar, sau oriunde îl va duce datoria. Așadar, de ce această perspectivă părea subit atât de neatrăgătoare? Aruncându-i o privire fugară, oftă și se îndreptă spre partea din față a prăvăliei. Trebuia să ia aer. Trebuia să-și facă planuri despre cum nu trebuia să o strângă în brațe în fiecare seară pentru tot restul vieții, și nu putea să o facă privind-o cum dormea atât de frumoasă, făcându-i sângele să duduie în piept și punându-i un nod de dor în gât.

Se îndreptă către încăperea din fața prăvăliei, apoi se opri să-și ia cuțitul în ultima clipă. Strecurându-l în betelia indispenzabililor, la spate, ieși din încăperea din dos, închizând ușa în urma lui. Pipăi marginea ușii și găsi lumânarea pe care o ținea de obicei acolo, cea pe care ar fi trebuit să o caute când intraseră în casă. Aprinzând-o, merse în încăperea din față și o puse pe tejghea.

Stând în umbră, lângă fereastră, privi către strada aproape goală. Aruncă o privire la ceas și văzu că era trei dimineața. Curând va trebui să o trezească. Indiferent ce spunea ea, refuza să o lase să plece din prăvălia lui la lumina zilei, când putea fi văzută de oricine. Dacă își acoperea capul și fața, putea să o strecoare cu ușurință într-o birjă, pentru a ajunge acasă. Acasă, departe de el. Și apoi va trebui să stea departe de el atâta timp cât va mai dura investigația. Din nefericire, era posibil să dureze luni întregi până la terminarea acestei tărășenii, iar asta punea o altă problemă. Ce se întâmpla dacă, după seara asta, rămânea însărcinată? Ce se întâmpla atunci?

Gândul că Clara i-ar putea purta copilul îl umplu de o dorință atât de intensă, încât îl îngrozi. *Bon Dieu*, nu ar fi trebuit să meargă niciodată atât de departe cu ea. Ar fi trebuit să-și țină mădularul nenorocit în pantaloni.

O bătaie la ușa din lateral îi întrerupse gândurile. Se încordă. Trebuia să fie Spectrul, ceea ce însemna că era vremea să se întoarcă la treabă. Verificând să se asigure că ușa către încăperea din dos era închisă bine, se îndreptă către ușa cu pricina și o deschise. Silueta cu glugă care stătea pe alee, la câțiva pași depărtare, nu semăna mai deloc cu cea pe care o descrisese Clara. În primul rând, nu se întrezărea nici un chip sub gluga mare, nici măcar o urmă din bărbia bine bărbierită despre care pomenise Clara.

Fără să vrea, Morgan simți un fior traversându-i pielea. Bineînțeles că omul avea un chip – nu era vreo ființă supranaturală. Însă era ciudat cum și-l putea ascunde atât de bine sub gluga aceea a lui. Morgan avu impresia tulburătoare că, dacă ar fi tras de glugă, n-ar fi găsit nimic dedesubt. Îndepărtă gândul ridicol. Sprinându-se de ușă, spuse:

– Ai venit după răspuns, presupun.

– Vino afară, căpitane Pryce, spuse Spectrul cu voce răgușită, preschimbată ca și înainte. Nu vrem să o deranjăm pe prietena ta. Și, cu siguranță, nu vrem ca ea să audă discuția noastră.

Simți o împunsătură de alarmă în vintre. Spectrul știa că Clara era aici? Poate credea că prietena lui era doar o târfă.

– Ce prietenă vrei să spui?

– Nu face pe prostul. Crezi că am ratat confruntarea aceea ridicolă de mai devreme? Impostorul care încerca să o înspăimânte pe Lady Clara? Faptul că ai sărit să o salvezi ca un cavaler?

Dobitocul știa că era Clara, naiba să-l ia! Ea avusese dreptate – Spectrul asistase la întreaga scenă. Morgan ieși pe alee, ignorând praful de sub picioarele goale și aerul rece care îi făcea pielea de găină. Închizând ușa în urma lui, îi mulțumi lui Dumnezeu că se gândise să își ia cuțitul. Îi conferea un avantaj clar, dat fiind că probabil Spectrul credea că era neînarmat. Altfel, nu s-ar fi aventurat atât de aproape, riscând ca Morgan să îl ucidă.

Nu că ar fi fost gata pentru asta încă. Se întoarse către inamicul său și-i spuse pe un ton neutru:

– Da, este o femeie aici. Și ce-i cu asta?

– Nu orice femeie. Trebuie să spun că sunt impresionat. Mă așteptam să fii priceput la cucoane, dar acesta este un talent nemăsurat – să o seduci pe Lady Clara cea virtuoaasă și semeață.

Morgan se încordă, deși știa că ușa de la încăperea din dos fără ferestre fusese închisă tot timpul și era imposibil ca Spectrul să știe ce făcuseră.

– Ce te face să crezi că și-ar ceda virtutea unui bărbat ca mine?

– Nu sunt prost. E trei dimineața, nu porți altceva în afară de indispensabili și doamna este aici de cel puțin două ore. Mă poți învinovăți că trag concluzia evidentă?

Morgan se strădui să se gândească la un răspuns care nu ar compromite-o pe Clara, investigația, sau pe amândoi.

– Această doamnă a devenit o pacoste, astfel că am redus-o la tăcere cum știu mai bine, în afară de a o ucide și de a atrage o atenție nedorită asupra mea. Când își dădu seama că asta i-ar putea oferi șansa de a afla legătura Spectrului cu comisariatele de poliție, el adaugă: Știi că femeia m-a raportat judecătorului?

– Am auzit de necazurile pe care ți le-a făcut. Nu a fost tocmai discretă cu privire la dezaprobarea ei.

Cuvintele Spectrului nu dezvăluiseră, de fapt, nimic, afurisitul. Omul era prea priceput pentru o astfel de manevră cusută cu ață albă. Acesta continuă pe un ton aparent obișnuit:

– Așadar, ai sedus-o pentru a o reduce la tăcere, nu-i așa?

Morgan ridică din umeri.

– Ce altceva puteam face? Îmi făcea prea multe necazuri.

– Într-adevăr. Deși sunt surprins că ai putut să o convingi să împartă așternutul cu tine. Ținând cont că vrea să îi salveze tocmai pe hoții de buzunare pe care tu ai vrea să-i recrutezi, nu îmi imaginez cum ai convins-o să treacă peste obiectiile personale față de profesia ta.

Suspiciunea din vocea Spectrului era inconfundabilă. Morgan știa că pășea pe un teren primejdios, dar nu văzu altă soluție.

– Nici măcar nu am încercat să îi spulber obiecțiile – după cum spui, este o doamnă prea virtuoasă pentru a-mi trece păcatele cu vederea. Am convins-o în schimb că informațiile ei despre mine și păcatele mele sunt false.

– Cum ai reușit asta?

– În primul rând, i-am arătat că nu l-am pus pe Johnny să șterpească nimic pentru mine de când a început să stea aici.

– Da, știu. Mă întrebam cu privire la asta.

La naiba. Omul avea ochi peste tot.

– Cu siguranță nu credeai că sunt atât de nesăbuit. De unde să știu că băiatul nu era spionul lui Lady Clara, plantat în prăvălia mea pentru a mă prinde în flagrant, astfel încât ea să-l poată convinge pe judecător să mă aresteze?

– Bună observație. Și ai fost foarte isteț să te gândești la asta. Deși, dacă nu voiai să fure pentru tine, de ce l-ai primit?

Bărbatul părea mai puțin suspicios acum. Sesizând că avantajul era de partea lui, Morgan continuă:

– Protejații doamnei sunt slăbiciunea ei, știți. Pot să-mi permit să fiu blând cu Johnny, dacă asta îmi aduce ajutorul ei în cele din urmă.

– Ajutorul ei?

– Toți acei hoți de buzunare, desigur. Are o casă întreaga de mici hoți care abia așteaptă să fie puși la treabă. Gândește-te ce aș putea realiza dacă i-aș avea sub comanda mea. Iar autoritățile nu s-ar atinge de ea, dat fiind că o cred virtuoasă, astfel că nici măcar nu ar trebui să-mi fac griji în legătură cu implicarea lor. Într-adevăr, o manevră curată. Sunt surprins că nu ai încercat-o chiar tu. Sau cel puțin că nu ai încercat să-i atragi copiii de partea ta.

– M-am gândit la asta. Dar nu îmi place să atrag atenția asupra activităților mele implicându-mă în dispute publice cu o doamnă care este bine-cunoscută pentru filantropia ei, așa că mi-am văzut de ale mele, gândindu-mă că și ea va face la fel. Ceea ce a și făcut. Ridică din umeri. Dar nu mi-am dat seama că seducția ar funcționa asupra lui Lady Clara, căci poate aș fi încercat mai mult.

Deși ideea că Spectrul ar fi încercat să o seducă pe Clara îl îngrețoșă, Morgan se forță să continue îngrozitoarea conversație. Ticălosul nu avea să lase garda jos decât dacă se simțea în largul său cu Morgan. Și dacă credea că Morgan era la fel de rău, viclean și lipsit de scrupule ca și el.

– Cunoști genul ăsta de femei virtuozose, spuse Morgan cu nonșalanță, cuviincioase și la locul lor pe dinafară, dar arzând după un bărbat pe dinăuntru. Odată ce i-am atras interesul, am putut să o conving orice am vrut. O femeie dornică preferă să creadă o minciună – oricât e de cusută cu ață albă –, decât să recunoască faptul că dorințele i-au copleșit rațiunea. Nu am făcut decât să-i dau lui Lady Clara ce voia, spunându-i ce avea nevoie să audă.

Morgan își ținu respirația, rugându-se ca Spectrul să fie suficient de cinic cu privire la femei pentru a-i crede povestea. Când Spectrul râse înfundat, Morgan aproape că se prăbuși de ușurare. Trecuse testul.

– Ești mai perfid decât te-am considerat eu, căpitane Pryce. Deși, dacă devine din nou virtuoză...

– Nu va deveni.

Morgan își vâri sugestiv degetele mari în indispensabili. Știu cum să fac o femeie fericită. Dar, dacă va avea din când în când momente de luciditate, pot folosi șantajul pentru a le pune capăt. La urma urmelor, cât crezi că ar rezista căminul ei dacă ar izbucni un scandal despre amantul ei răufăcător?

Spectrul lăsă să-i scape un fluierat ușor.

– Dumnezeu s-o ajute pe biata femeie după ce o vei avea în întregime la mâna ta. În mod sigur faci treaba așa cum trebuie. Pentru a controla o femeie trebuie să pășești cu grijă, înlăturându-i temerile firești și construind cu răbdare o cușcă aurită împrejurul ei, în așa fel încât nici măcar să nu vadă zăbrelele.

– Exact, răspunse Morgan, deși sentința crudă a Spectrului cu privire la neamul femeiesc îl șoca. Și, odată ce am ridicat zăbrelele împrejurul cuștii, îi voi scoate pe hoții de buzunare din temnița lor.

Spectrul se înclină scurt.

– Foarte bine, căpitane Pryce. Ești în mod limpede un om pe placul meu. Apoi se apropie brusc. Întrebarea este: Ești unul care umblă să-mi ia afacerea?

Morgan râse înfundat.

– Nu-mi spune că am reușit să-l fac pe marele Spectru să se îngrijoreze.

– Cătuși de puțin. În mâna Spectrului străluci dintr-odată un cuțit. Tu ești cel care a ieșit pe alee neînarmat.

Morgan își scoase propriul cuțit înainte ca omul să apuce să clipească.

– Iar tu ești cel care mă subestimează. Nu merg nicăieri neînarmat.

Respirația șuierătoare a Spectrului îi arătă lui Morgan că îl luase prin surprindere. „Bun.“

– Acesta este răspunsul tău? Întrebă Spectrul. Triumful tău cu Lady Clara te-a făcut atât de nesăbuit, încât să crezi că mă poți doborî și pe mine?

– Cătuși de puțin. Dar nu-mi place să fiu amenințat.

– Prea bine. Cuțitul Spectrului dispăru în mantia largă la fel de repede cum apăruse. Atunci nu te voi amenința. Încă.

– Iar eu nu te voi doborî. Încă. Morgan își strecură cuțitul la loc. Acum că ne înțelegem, am să-ți fac o propunere.

– Ți-am dat deja termenii înțelegerii noastre. Acceptă sau renunță.

– Nu atât de repede. Vei dori să auzi acest lucru. Am întrebat lumea despre tine...

– Știu.

– Și am aflat că, deși ai surse bune pentru bancnotele furate pe continent, trebuie să te bazezi pe poștă pentru a le scoate din Anglia. Riști să fii furat și dat în vileag ori de câte ori trimiți un pachet prin poștă. Ca să nu mai pomenesc că probabil te costă în jur de un șiling pentru fiecare liră pentru a le expedia.

Spectrul își încrucișă brațele pe piept.

– Orice afacere are costurile și riscurile ei.

– Da, dar le pot elimina pe amândouă pentru tine.

– Cum?

– După cum știi, am o legătură cu o bandă de contrabandiști de mare succes. Nu trebuie să mă deranjez să trimit prin poștă bancnotele furate – le folosesc pur și simplu pentru a cumpăra tabacul de contrabandă pe care îl vând în prăvălia mea pentru un preț bun. Contrabandiștii plătesc tabacul în Franța cu bancnotele mele, și acestea circulă acolo foarte bine. Toată lumea e fericită.

– Continuă.

– Nu mi-ar fi greu să fac astfel încât biletele tale de bancă să circule în această manieră.

– Da, dar de ce mi-ai face un asemenea serviciu?

– Vreau să fiu lăsat în pace de poliție. Spui că ai relații acolo, prea bine. Unge roțițele de-acolo, iar eu voi unge drumul pentru a-ți scoate bancnotele din țară.

Jack Seward, cunoscutul contrabandist, îi datora lui Morgan un serviciu după rolul pe care acesta îl jucase în abandonarea lui Morgan pe o insulă pustie, cu patru ani în urmă. Morgan vorbise deja cu Seward. În schimbul promisiunii că Jack își va putea continua contrabanda cu coniac și tabac fără a întâmpina obstacole, omul era mai mult decât dornic să coopereze în întinderea unei capcane pentru un asemenea ucigaș.

– Cum stă treaba cu celelalte lucruri pe care le primești? Întrebă Spectrul. Vreau o parte din profiturile tale și din asta.

– Bine. Îți dau douăzeci la sută. Având în vedere ce fac pentru tine cu bancnotele, ăsta ar trebui să fie un profit mare.

Negociară până când ajunseră la un procent de douăzeci și opt la sută. Spectrul oftă.

– Cazi greu la învoială, căpitane. Sper că vei fi un aliat la fel de grozav pe cât ești de deranjant ca inamic.

– Nu am fost niciodată inamicul tău, doar concurentul tău.

– E același lucru, motiv pentru care am nevoie de niște garanții. În primul rând, vreau numele contrabandistului pentru a mă asigura că este ceea ce spui că este.

– Îi vei afla numele când ne vom întâlni toți trei pentru primul schimb de bancnote, nu înainte de asta. Nu îți voi permite să încerci să mă elimini, stabilind singur legătura cu el.

Spectrul făcu un pas înapoi.

– Nu ai spus nimic despre o întâlnire. În general rezolv afacerile de genul ăsta prin lachei.

Da, de aceea era atât de greu de prins. Și de aceea asta era cea mai importantă parte a tranzacției. Trebuiau să-l înhațe cu biletele de bancă asupra lui. Era singurul mod de a-l prinde în flagrant.

– Nu ești singurul care vrea garanții, să știi. Contrabandistului meu îi place să îi cunoască pe toți cei cu care are de-a face – contrabanda este o afacere primejdioasă, și nu i-ar fi de folos să se trezească prins de oamenii guvernului.. Așa că vrea să vorbească cu tine personal la primul schimb, ori nu facem nici o afacere.

Urmă o liniște îndelungată, iar Morgan trebui să își muște limba ca să nu adauge și celelalte motive pentru care era nevoie de o întâlnire. Dacă părea prea dornic, Spectrul ar fi mirosit că i se întindea o cursă. În același timp, Spectrului îi era greu să ignore o cale ușoară de a transporta mii de lire. În cele din urmă, spuse răspicat:

– Prea bine, vei avea întâlnirea pe care o dorești. Dar doar dacă eu stabilesc timpul și locul. Și dacă îmi spui numele contrabandistului acum.

Morgan ezită, dar Jack venise deja la Londra, și stătea undeva unde nu s-ar fi gândit nimeni să-l caute.

– Bine. Dar eu stabilesc ziua, ca să am suficient timp să îmi contactez contrabandistul.

Și suficient timp să pregătească cursa.

– De acord. Cum îl cheamă?

– Jack Seward.

Spectrul dădu aprobator din cap.

– Am auzit de el. Unul dintre cei mai mari contrabandiști cu coniac și tabac din Sussex.

– În curând va fi unul dintre cei mai mari contrabandiști cu bilete de bancă din Sussex. Cât despre ziua întâlnirii, e prea curând de-acum în trei zile?

– Nu. O să primești un mesaj în dimineața aceea cu ora la care ne vom vedea. La vremea potrivită, așteaptă-mă aici cu prietenul tău, și voi trimite un om să vă aducă la mine. S-a înțeles?

– Înțeles.

Așa lucra întotdeauna Spectrul, ceea ce însemna că nu bănuia nimic, slavă Domnului. Morgan se retrase către ușă.

– Acum, dacă nu te deranjează, aș vrea să mă întorc să clădesc cușca aurită pentru Lady Clara.

Spectrul râse.

– Desigur. Este la fel de pasională în pat pe cât e atunci când le ia apărarea micilor ei protejați?

Morgan se abținu cu greu să nu tresară la gândul de a discuta astfel de intimități cu Spectrul.

– Să spunem doar că nu am de ce mă plâng.

– Ah, ești gentilom, remarcă Spectrul, sarcastic. Bine, atunci te las să-ți faci treaba. Așteaptă mesajul meu în trei zile.

– Trei zile, repetă Morgan.

Cu sângele clocotindu-i în vene, Morgan așteaptă până când bărbatul părăsi aleea, apoi lăsa să-i scape o răsufare șuierătoare. Momeala era pregătită. Acum rămăsese ca el și Ravenswood să întindă cursa.

Capitolul 18

*Timpul se rostogolește ca o bilă,
Și nu cruță pe nimeni;
Așa că fă fiecă clipă mai bună,
Înainte de-a fi prea târziu.*

*O încântătoare cântătoare de buzunar,
John Newbery*

Clara se strecură în încăperea din dos și închise ușa interioară cu câteva secunde înainte de a-l auzi pe Morgan închizând ușa prăvăliei. Nu pierduse prea mult din conversație, căci, în clipa în care el ieșise, se trezise. Auzind murmurul vocilor de pe alee, nu se putuse abține să nu tragă cu urechea.

Ce auzise îi spusese două lucruri. Unu: Morgan avea dreptate cu privire la diferența dintre persoana care o atacase în seara aceasta și adevăratul Spectru. Adevăratul ticălos era un personaj la fel de îngrozitor pe cât fusese de stângaci impostorul. Nu-l invidia pe Morgan că trebuia să-și măsoare puterile cu creșterea nopții.

Doi: dacă cineva avea iscusința de a-l captura, acela era Morgan. În ciuda faptului că se enervase când îi auzise abordarea referitoare la ea, îi admira gândirea agilă. Putea să țeară o poveste la fel de ușor și convingător ca oricare dintre hoții ei de buzunare. Dar ar fi trebuit să se aștepte la asta, dat fiind că fusese cândva exact ca ei.

Scutură din cap. Aproape că încă nu-i venea să creadă. Bărbatul de care se îndrăgostise prosteste fusese cândva hoț de buzunare. Și încă suferea din pricina aceasta, în inima lui. Își dădea seama de asta. Mai mult, știa, cu un instinct pe care nu-l putea numi, că nu-i spusese tot. Suferea, și suferința era profundă. Dar nu avea destulă încredere în ea pentru a-i spune de ce sau cum.

Pentru o clipă, fu scuturată de teamă. Dumnezeu, în ce se băgase? Îl auzea umblând prin încăperea din față a prăvăliei, căutând cine știe ce. Avea să se întoarcă în orice clipă, și nu știa cum să-l întâmpine. Ce putea să-i spună bărbatului pe care descoperia abia acum că îl iubea? Mai ales când dragostea era probabil lucrul cel mai îndepărtat de mintea lui?

Prea curând, Morgan intră, apoi se opri tresărind când o văzu stând acolo, în cămășuță și lenjeria intimă.

– Ești trează.

– Și tu.

Suna stupid. Dar habar n-avea cum să procedeze. Și se părea că nu era singura, căci și el o privi nesigur. Așadar, aștepta, întrebându-se cât de mult să-i dezvăluie din discuția cu Spectrul de adineauri. Asta avea să-i spună câtă încredere avea în ea. În plus, nu voia să admită că trăsese cu urechea. Din nou.

El își strecură degetele mari în betelia indispensabililor.

– Eu... ăă... a venit Spectrul.

Ea răsuflă ceva mai ușor.

- Da?

El își miji ochii.

- Nu pari surprinsă.

- De ce așa fi? Ți-am spus că s-ar putea să se întoarcă.

- De fapt, nu a plecat deloc. Ai avut dreptate că a văzut ce s-a întâmplat mai devreme.

- Da?

Precaut, se apropie de ea.

- Știe că ești aici. Știe că am fost împreună.

- Înțeleg.

Nu voia să spună nimic care l-ar fi descurajat să-i povestească și restul. Ridicându-și corsetul de pe podea, își strecură brațele prin bretele și se întoarse.

- Haide, ajută-mă, te rog.

- Unde pleci? Întrebă el neliniștit, deși făcu întocmai cum îi spusese.

Degetele lui atingându-i pielea în timp ce îi strâneau legăturile o făcură să îl dorească aprig, din nou.

- Acum că Spectrul a plecat pentru tot restul nopții, nu văd de ce așa mai rămâne. Cred că mă voi întoarce la cămin.

El își puse mâinile pe umerii ei.

- Credeam că rămâi pentru că ești îngrijorată în legătură cu rana mea.

- Dacă ești în stare să-l ameninți pe Spectru pe alee, înseamnă că ești în stare și să supraviețuiești „zgârieturii” până dimineață, presupun.

El lăsă să-i scape un mormăit.

- Ai auzit ce am vorbit, nu-i așa? Degetele lui i se înfipseră în umeri. Ai auzit totul?

Ea oftă. Nu mai avea rost să ascundă că trăsesese cu urechea.

- Da, am auzit totul.

O întoarse către el, cu ochii triști.

- Doamne, Clara, nu e nimic adevărat din tot ce am spus! Nu făceam decât să joc un rol pentru a-i alunga suspiciunile ca să nu...

- Știi asta, protestă ea înainte ca el să mai poată continua. Chiar așa, Morgan? Crezi că am atât de puțină încredere în tine?

El se încruntă.

– Ca să fiu sincer, îngerul meu, nu știu niciodată la ce să mă aștept de la tine. Mă iei prin surprindere în fiecare clipă.

– Nu sunt atât de nesăbuită încât să cred că ai făcut dragoste cu mine doar pentru a-mi câștiga complicitatea într-o manevră ilegală. Vorbele îi amintiră de toate celelalte pe care el i le spusese Spectrului, și iritarea ei de mai devreme reveni. Deși nu văd de ce a trebuit să mă faci să par o asemenea nătăfleață.

El clipi.

– Ce vrei să spui?

Eliberându-se de mâinile lui, ea îi imită tonul arogant:

– „După ce ridic zăbrelele împrejurul cuștii ei, îi voi scoate pe hoții de buzunare din temnița lor.“ Își încrucișă brațele pe piept. Ca și cum aș renunța la toate țelurile mele în ceea ce-i privește pe copii pentru că te-ai culcat cu mine. Dumnezeuule, m-ai făcut să par o găsculiță.

– Mai bine să pari o găsculiță decât o amenințare, spuse Morgan mohorât.

Grija lui vădită o făcu să se înfioare din cap până-n picioare, reamintindu-i de tot ce era în joc.

– P... presupun că ai dreptate.

Apropiindu-se de ea, îi trase trupul încordat în brațe.

– Ascultă-mă, îngerul meu. Spionajul este o treabă urâtă și primejdioasă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca tu să fii rănită de asta. Îmi pare rău că nu am putut să mă descurc mai bine, dar știa că ești aici și te consideră un dușman. A trebuit să-i ofer un motiv pentru care am făcut dragoste cu inamicul.

– Îmi dau seama de asta. Își strecură mâinile în jurul mijlocului lui și își sprijini capul de pieptul lui gol. Doar că e... ei bine, e stânjenitor ca omul acela îngrozitor să creadă că sunt atât de ușor de dus de nas.

O îmbrățișă strâns.

– Mi-era teamă că n-o să mă creadă. Nimeni dintre cei care te cunosc nu s-ar îndoi vreo clipă de hotărârea și voința ta neabătută.

– Și toate lucrurile acelea pe care le-a spus despre cum să „controlezi“ femeile m-au făcut să mă înfior.

– Și pe mine. O sărută pe creștet. Nu aș încerca niciodată să te pun într-o cușcă, Clara, chiar de-ar fi posibil.

Ea medită o clipă.

– Dar felul în care a vorbit m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva practică o astfel de abordare cu vreo femeie de-a lui.

El ezită, iar când vorbi, în vocea lui era o undă de surprindere:

– Nu m-am gândit la asta.

Ea se trase înapoi, privindu-l cu sprâncenele ridicate.

– Asta pentru că nu ești femeie. Dar să spunem că are o soție sau o amantă în Spitalfields. Dacă nu poți să-l prinzi folosindu-ți metodele actuale, l-ai putea prinde prin intermediul ei.

– Ciudat gând, dar dacă nu știm cine e, nu cred că ne este de mare folos.

– Aș putea întreba... Să văd dacă femeile de pe aici vorbesc despre un prieten misterios...

– Nu! spuse el apăsător. Nu vei face așa ceva. Nu te implica în asta mai mult decât ai făcut-o până acum. Este prea periculos.

Caracterul lui protector i se părea înduioșător, deși nu îndrăznea să-l lase să-și dea seama de asta, căci asta l-ar fi transformat într-un urs de-a dreptul.

– Nu încerc decât să ajut, să știi.

– Încerci să îl zgândări ca să te ucidă, asta faci! Și să mă faci să-mi pierd zece ani din viață în timpul ăsta. O strânse atât de tare, că o lăsă fără respirație. Jur că, dacă Spectrul nu ar fi aflat deja despre tine, te-aș ține închisă până la încheierea investigației. Dar și așa pot fi cu ochii pe tine...

– Ce vrei să spui?

– Crede că încerc să te țin din scurt, așa că voi face exact asta. Te voi supraveghea cât ești la cămin și te voi conduce la trăsura seara. Cel puțin așa Spectrul nu va fi surprins dacă informațiile îi ajung la urechi.

Ea se retrase, încruntându-se la el.

– Da, dar ce vor crede toți ceilalți? Întregul cartier știe că am încercat să-ți închid prăvălia. Dacă te primesc deodată la cămin, se vor întreba de ce ai devenit brusc o companie potrivită. Copiii vor fi confuzi, iar servitorii vor crede că am cedat în fața forțelor

întunecate. Nu poți să-i lași să creadă asta, Morgan. Va distruge tot ce am încercat să construiesc.

– Nu va fi pentru mult timp, îngerul meu. Cel mult câteva săptămâni, acum că Spectrul a fost de acord cu condițiile mele.

– Nu, spuse ea, încrucișându-ți brațele pe piept. Va trebui să ne prefacem pur și simplu că suntem dușmani, până ce va fi prins.

– Își va pune întrebări cu privire la asta.

– Lasă-l să-și pună. Ea refăcu în minte conversația la care asistase. Spune-i că mi-am dat seama de greșeală și că am bătut în retragere. Dar că îmi țin gura din pricina amenințării tale de a mă da în vileag. Da, spune-i așa. Se încruntă la el. La urma urmelor, dacă e să iasă cineva șifonat din toată treaba asta, ar trebui să fii tu, nu eu. Dacă mi-ai fi spus din capul locului ce pui la cale, nu m-aș fi amestecat.

El pufni.

– Te amesteci acum.

– E altceva. Încerc să salvez situația.

Trecându-și degetele prin păr, el privi într-o parte.

– Bine, mă voi gândi. Soluția ta pare, într-adevăr, mai viabilă. Își întoarse privirea spre ea. Dar dacă prind de veste în vreun fel că ești în pericol...

– Poți interveni pentru a salva situația, spuse ea ironic. O vei face oricum, fie că vreau sau nu.

El o privi ținând un moment atât de îndelungat, încât începu să se simtă stânjenită sub ochii lui. În cele din urmă spuse:

– Și ce se va întâmpla când se termină toate acestea? Ce vom fi atunci unul pentru celălalt?

Ea împietri, încercând să nu spere prea mult.

– Ce vrei să spui?

– N-oi fi eu „civilizat“, dar am o conștiință. Căsătoria este singura cale pentru a repara ce am făcut în seara asta.

Nu și-ar mai fi încăput în piele de bucurie, dacă nu ar fi fost formularea precaută a cererii lui în căsătorie. Dacă asta fusese. Trebuia să clarifice termenii înainte de a trage vreo concluzie.

– Așadar, spui că vrei să te căsătorești cu mine.

El blestemă printre dinți.

– Spun că vreau să fac ce se cuvine față de tine. Refuz să te las compromisă. Așa că, da, intenționez să-ți ofer numele meu prin căsătorie.

Numele lui, dar nu și inima, pare-se. Încercă să zâmbească, văzând cum i se năruiau toate speranțele.

– Dar nu ai mai pomenit de căsătorie până acum. Am rămas cu impresia clară că nu ești interesat de așa ceva.

El își feri privirea, cu maxilarul încleștat.

– Ți-am spus... știu ce datorez unei femei căreia i-am răpit inocența. Nu sunt barbar până în măduva oaselor.

– Nu am spus vreodată că ai fi, rosti ea cu glas înecat, căci dezamăgirea i se adunase ca un nod în gât, amenințând să o împiedice să mai scoată vreo vorbă.

Ferească Dumnezeu să vrea să o ia în căsătorie pentru alt motiv decât acela de a-și liniști conștiința. Era o speranță prea mare. Întrebându-se unde îi era rochia, o zări și se strecură în ea.

– Și ce s-a întâmplat cu planurile tale de a te întoarce pe mare?

El ridică din umeri.

– Nimic. Când se vor termina toate acestea, ne vom căsători și vom trăi ca soț și soție până voi prelua comanda navei.

Furia începu să clocotească în ea. Voia să-și liniștească conștiința și să-și păstreze totodată libertatea. Tipic masculin.

– După ce pleci pe mare, crezi că te voi vedea des? O dată pe lună? De două ori pe an?

– Sunt căpitan de marină. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului pe mare. Se opri, părând foarte stânjenit. Presupun că ai putea veni cu mine. Mulți căpitani își iau nevestele cu ei.

– Îmi dau seama după entuziasmul tău că abia aștepti să te numeri printre ei.

Avu bunul-simț să-și ia o mutră vinovată.

– Am presupus doar că ai prefera să rămâi aici ca să-ți conduci căminul.

– Bineînțeles.

Altfel nu ar fi cerut-o în căsătorie, blestematul. Nu putea respira din pricina durerii sfâșietoare care îi apăsa pieptul.

Nu se aștepta ca el să o iubească – nu încă, în orice caz. Era clar că încă nu era sigur de sentimentele lui. Dar dacă i-ar fi propus o căsătorie adevărată, cel mai probabil ar fi acceptat, sperând că, în timp, el se va simți suficient de în largul lui pentru a recunoaște că ținea la ea.

Dar asta! Era de neconceput. Găsise în cele din urmă un bărbat pe care îl iubea, un bărbat cu care voia să se mărite, iar ideea lui de căsătorie era mai rea decât să rămână nemăritată. Înghițindu-și durerea, găsi o picătură de mândrie în sufletul ei pustiit.

– E foarte frumos din partea ta că te-ai gândit să mă ceri de nevastă, dar nu sunt interesată de o astfel de căsătorie.

Se așteptase ca el să pară ușurat, nu uluit.

– Despre ce afurisită de căsătorie vorbești?

– O căsătorie de conveniență pentru a-mi proteja reputația. Am așteptat până acum fără să mă mărit tocmai pentru că nu am vrut să mă mulțumesc cu un astfel de compromis. Iar asta nu se va schimba pentru că ai tu o criză de conștiință.

– Clara, mă înțelegi greșit. Vreau să fie o căsătorie adevărată – nu un „compromis“, după cum îi spui tu.

– Poate că ar fi adevărată cât te-ai afla în Anglia, dar în restul timpului...

– Îți faci griji că nu îți voi fi credincios în timpul petrecut pe mare? Despre asta este vorba? Căci îți voi fi, să știi.

– Nu despre asta e vorba.

Cum putea fi atât de orb? Părea tulburat.

– Atunci spune-mi ce e, la naiba! Am crezut că vei fi încântată. Nu e ca și când aș cere femeile în căsătorie în fiecare zi.

– E dureros de limpede. Nu te pricepi deloc.

– Ce vrea să însemne asta?

Ea își ridică bărbia.

– Înseamnă că merit mai mult decât o căsătorie în care soțul meu mă lasă deoparte, undeva unde îi convine, în vreme ce continuă să-și trăiască viața exact ca și până atunci. În care eu rămân să-mi fac griji cu privire la bunăstarea lui, întrebindu-mă dacă îl voi mai vedea vreodată, în timp ce el se aruncă în brațele primejdiei la cel mai mic semn... Înăbușindu-și

un suspin, se întoarse cu spatele către el pentru a-l împiedica să-i vadă tulburarea. Ajută-mă, te rog, să-mi închei rochia. Trebuie să plec.

Dar când veni în spatele ei, îi cuprinse talia cu brațele și îi lipi strâns de el trupul care opunea rezistență

– Sunt mișcat că îți faci griji pentru mine, îngerul meu, spuse el, vârându-și nasul în părul ei și șoptind: Dar după o vreme te vei obișnui să mă știi plecat și nu-ți vei mai face griji. Vei fi prea ocupată cu viața ta la cămin și...

– Ce fel de vrăjitoare cu inima împietrită mă crezi? spuse ea, desprinzându-se din brațele lui și întorcându-se spre el. Cum poți măcar să spui un astfel de lucru?

– Nevestele marinarilor și ale căpitanilor o fac tot timpul. Mi s-a spus că se obișnuiesc ca soții lor să fie departe pentru perioade de timp atât de lungi.

– Mă îndoiesc de asta. Iar cele care o fac poate că simt că nu au de ales. Dar eu am de ales, și nu aleg să am un soț care preferă mai curând să stea departe de mine decât cu mine.

Privirea lui îngheță, presărată cu cioburi de gheață neagră.

– Nu am spus asta. Nu are nimic de-a face cu ceea ce simt pentru tine...

– Nu are?

– Nu! Așa îmi câștig traiul. S-ar zice că ai putea accepta asta.

– Dacă aș crede că îți place cu adevărat să conduci o navă și să mergi pe mare, nu m-aș certa cu tine, Morgan. Dar am cunoscut câțiva marinari. Cei care tânjesc după mare vorbesc despre ea deseori. Nimic din ce e pe uscat nu se ridică la înălțimea vieții de pe navă și numără zilele până se vor întoarce la cărmă. Tu nu ești așa. În tot timpul de când te cunosc nu ai vorbit despre dorul de mare niciodată.

În mod vădit, nu avea nici un răspuns la asta, căci veni în spatele ei și o întoarse, apoi începu să-i încheie rochia în tăcere.

Ea continuă pe un ton scăzut:

– Nu fugi către mare, Morgan. Fugi de mine.

– Nu fug către ceva sau de ceva, orice ar fi. Așa este căsătoria pentru femeile care se mărită cu marinari.

În timp ce el termină de încheiat rochia, ea îi simți răsuflarea înfierbântată și furioasă pe gât. În clipa în care mâinile lui se desprinseră de pe rochie, se întoarse cu fața la el.

– Bine. Atunci presupun că nu sunt gata să fiu soție de marinar. Nu am nici o dorință să-mi petrec viața legată de un bărbat căruia nu-i sunt de prea mare folos, tânjind după ce nu pot avea – un soț adevărat care să-mi fie alături.

– Dumnezeu, Clara, eu... Își frecă fața cu mâinile. Nu înțelegi. Nu știu cum să fiu un soț adevărat. Nu pot... să-ți dau ce vrei.

Privindu-l în ochi, își dădu seama că spunea adevărul. Sau ceea ce credea el a fi adevărul. Dintr-un motiv sau altul, nu credea că putea fi un soț adevărat pentru ea, sau că era capabil de o căsătorie adevărată.

În mod straniu, asta îi alungă complet furia. Pentru că ea era de părere că era capabil. Și o părticică nesăbuită din ea spera că, în timp, îl va putea face și pe el să fie încredințat de asta. Dar nu dacă îl lăsa să dobândească această căsătorie pe jumătate.

– Dacă nu-mi poți da ce vreau, spuse ea cu blândețe, atunci nu-mi poți da nimic.

Maxilarul lui se încleștă.

– Îți pot da numele meu și te pot proteja de scandal.

– Nu va fi nici un scandal. Cu puțin noroc, mă voi strecura în cămin neobservată, și nimeni nu va ști ce s-a întâmplat între noi.

– Dar dacă rămâi însărcinată?

Gândul o lăsă fără suflare. Copilul lui Morgan. Copilul lor. Un băiețel cu ochi negri neastâmpărați, care făcea o trăsnaie. Sau o fată cu obraji bucălați, râzând speriată în timp ce își dădea drumul în brațele tatălui ei de pe trunchiul de copac pe care se cățăraseră.

– Asta ar schimba totul, desigur, spuse ea.

– Nu doresc câtuși de puțin să-mi fac copiii să poarte stigmatul de bastard.

– Slavă cerului că ai cât de cât minte. Deși asta ridică o întrebare importantă. Dacă ar fi să ne căsătorim de dragul unui copil, presupun că tot nu vei fi în preajmă pentru a-l crește. Ea îl țintui

cu o privire intensă. Ai crescut fără tată. Spune-mi, asta vrei pentru copilul tău? Să crească abia cunoscându-și tatăl?

Judecând după expresia lui perplexă, era în mod clar ceva la care nu se gândise.

Îl lăsă să mediteze la asta și se duse spre pat, punându-și ciorapii, legându-și jartierele și trăgându-și cizmele în picioare.

Când își ridică ochii din nou, o privea cu o dorință inconfundabilă... și cu o expresie pe care nu i-o mai văzuse până atunci, ca și când s-ar fi uitat cum corabia către rai se desprinde de țărm, plecând fără el. Privirea lui îi spuse fără urmă de tăgadă că nu îi dezvăluise toate motivele care îl împiedicau să rămână în Londra cu ea. Dar până nu avea să se întâmple, nu putea face prea multe în legătură cu asta.

Când se ridică, lăsându-și fustele în jos, el se încordă.

– Clara, suntem amândoi oboșiți și e târziu. Nu ar trebui să luăm decizii importante acum. Promite-mi că te vei gândi puțin la asta.

– Nu mă voi răzgândi, Morgan.

Decât dacă se răzgândea el cu privire la genul de căsătorie pe care îl dorea. Pe nepregătite, se apropie de ea și o înșfăcă de brațe, apoi o ținu în loc, sărutând-o cu atâta pasiune, că nu se putu îndura să-l respingă. O sărută îndelung și adânc, cu o fervoare sălbatică menită să o transforme în scrum. Ceea ce reuși cu atâta ușurință, că îi venea să strige.

Când în cele din urmă se retrase, cu ochii aruncând scânteii, degetele lui îi apăsară umerii ca și când ar fi vrut s-o întemnițeze.

– Aș putea face în așa fel încât să nu ai de ales, *cherie*. Te-aș putea ține aici, în patul meu, până când vor veni Johnny și Samuel dimineață. Atunci va trebui să te căsătorești cu mine pentru a evita scandalul.

Îi întâlni ochii cu o privire sigură pe sine.

– Da, ai putea face asta. Dar ce ar crede Spectrul dacă te-ai înșura cu femeia pe care nu faci decât să o folosești? Și nu vrei să-i trezești suspiciunea, nu-i așa?

O privi țintă un moment, iar pe chip i se citea nehotărârea. Apoi, înjurând în surdina, îi dădu drumul.

Luându-și mantia, și-o așeză pe umeri, apoi se întoarse către ușă. Reușita nu-i aducea nici o plăcere. Și-ar fi dorit să o țină într-adevăr acolo, căci asta ar fi însemnat că îi păsa mai mult decât lăsa să se vadă. Dar el nu o făcu. Iar ea nu putea rămâne. Aproape ajunsese la ușa de la intrarea în prăvălie, când el spuse:

– Nu am terminat... eu și cu tine. Nu în ceea ce mă privește.

Pe buzele ei înflori un mic zâmbet. Cel puțin nu se dădea bătut atât de repede. Poate că mai era speranță pentru ei.

– Nu voi fi amanta ta, Morgan, și nu voi fi nevasta ta din când în când. Dar dacă te hotărăști că vrei mai mult de-atât, știi unde să mă găsești.

Apoi plecă.

Capitolul 19

*Muncii și iscusinței
mă voi dărui,
Căci rele pentru mâinile leneșe
Satan sigur va găsi.*

*„Împotriva lenei și relelor“,
Cântece divine pentru copii, Isaac Watts*

Morgan o privi plecând cu un ghem de teamă în stomac. Nu-i venea să creadă că pleca astfel – neprotejată, compromișă, pășind pe marginea prăpastiei unui posibil scandal. Femeie nesăbuită!

Strecurându-se pe ușă după ea, merse cu picioarele goale să vadă cum îngerul lui parcurgea scurta distanță până la cămin.

Licărul rece de la orizont arăta că zorile amenințau să se reverse în orice clipă, și totuși își alesese bine momentul plecării. Strada era complet goală. Nu se vedea nici măcar un paznic în lumina de dinainte de răsărit. Când dispăru în clădirea căminului

fără să pară că fusese zărită de cineva, nu știu dacă să se simtă ușurat sau frustrat. Nu voia să o aibă cu prețul pierderii reputației ei, dar nu voia nici s-o vadă plecând.

Blestemând printre dinți, intră iar în prăvălie. Lucrurile nu ieșiseră deloc așa cum plănuse. Ar fi trebuit să primească să se căsătorească cu el. Atunci ar fi putut sta liniștit că făcuse ce trebuia pentru ea.

Dar Clara nu avea să-l lase să scape așa ușor. Ar fi fost prea simplu. Nu era suficient că îi oferise numele lui. Ea cerea totul – un cămin și o casă, copii, întreaga lui viață la dispoziția ei.

Dacă ar fi știut ce îi cerea... Dar cum ar fi putut? Fără să știe adevărul, credea că el alegea între ea și mare. Nu era cătuși de puțin o alegere – căci ar fi ales marea oricând.

Ce nu putea alege era locul acesta... și teama că, cu cât va sta mai mult aici, cu atât va fi mai probabil ca ea să-l vadă așa cum era într-adevăr într-o zi, îndepărtându-se dezgustată.

Și așa îi spusese mult mai mult în seara aceasta decât intenționase. Iar faptul că fusese blândă și înțelegătoare nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Îi mărea dorința de a-i mărturisi totul, toate secretele lui întunecate și necurate. De a-i arăta acele părți din ființa lui pe care ea avea să le urască negreșit.

Locul acesta era de vină, această gaură de șobolani din Londra, în care sălășluia deznădejdea, era ceea ce făcea ca trecutul lui să rămână la suprafață. Poate că, departe de aici, ar putea să fie în largul său cu ea și ar putea avea o șansă. Da, poate că dacă ar lua-o pe mare cu el...

Bon Dieu, la ce se gândea?! Ea nu-și va părăsi nicicând protejării. Nici pentru el, nici pentru nimeni altcineva.

Dar asta nu însemna că avea să renunțe la ea. Nicidecum. Într-un fel sau altul, îl va lua în căsătorie. O va face să cedeze cumva. Era spre binele ei. Sau cel puțin așa își spunea în sinea lui.

Simțind epuizarea în toți mușchii, se îndreptă către pat, apoi se opri văzând încăperea. Locul era un adevărat haos – așternutul pătat de sânge era încă pe pat, un alt cearșaf zăcea pe jos, răsucit, sticla de coniac stătea într-o rână pe dușumea, cu conținutul revărsându-se din ea. Peste tot mirosea a coniac și a parfumul

de iasomie al Clarei. Johnny și Samuel aveau să ajungă în curând și aveau să ghicească imediat că se întâmplase ceva, dacă lăsa lucrurile astfel, mai ales că Johnny trebuia să treacă pe-acolo pentru a ajunge sus.

Începu să bombăne. Cei răi n-au odihnă.

Așa că se îmbracă, își puse cizmele și începu să facă ordine în încăperea. Trebui să-și umple urciorul lângă copacul din stradă – la pompa de apă comună – de trei ori pentru a îndepărta sângele de pe cearșaf și pentru a freca podelele ca să nu mai miroasă a coniac. Când termină de aranjat încăperea, atârând cearșaful ud la uscat pe o grindă lângă sobă și făcând patul doar cu așternutul de deasupra, răsărise soarele. De-abia avu timp să ascundă sub pat ce mai rămăsese din juponul Clarei, când bătaia din ușă îl anunță că Johnny și Samuel se întorseseră.

Când răspunse la ușă, Samuel ținea un pistol în mână.

– Ce dracu' s-a întâmplat aseară? L-am găsit pe alee, iar Johnny pretinde că e al soră-sii. L-a lăsat tatăl lor când a fost luat. Johnny spune că îl folosește să se protejeze.

– Nu îl folosește numai pentru asta, mormăi Morgan, trăgându-se într-o parte pentru a-i lăsa să intre.

Deci Clara avusese dreptate din nou... Într-adevăr, Lucy fusese impostoarea.

Samuel și Johnny se îndreptară către încăperea din dos fără a băga de seamă prea multe. Când ajunse lângă ei, Samuel se încrunta.

– Ce se întâmplă aici? Pistolul lui Lucy zăcea pe alee și acum asta?

– Ce vrei să spui? Întrebă Morgan, îngrijorat că uitase ceva. Samuel îl privi încruntat.

– Ai împărțit așternutul cu o femeie. Se simte. Miroase în toată încăperea.

Îi trebui o secundă să-și dea seama ce sugera Samuel.

– Crezi că eu și Lucy... Lăsa să-i scape un râs scurt. Întâi mă împușcă, apoi mă acuzi că am împărțit așternutul cu ea. Și nici măcar nu am cunoscut-o pe femeia asta.

– Lucy te-a împușcat? întrebă Samuel, iar furia i se transformă în uluire.

– Ne luați peste picior! spuse Johnny ridicându-și ochii mari, și îngrozit către Morgan. Nu-i așa?

– Din nefericire, sunt serios.

Își netezi cracul pantalonului în dreptul coapsei pentru a le arăta umflătura bandajului de dedesubt.

– A venit aici aseară, îmbrăcată ca Spectrul, încercând să mă sperie să te dau afară și să te trimit să locuiești cu ea.

Chipul lui Johnny se luminează. Iar apoi, ca și când și-ar fi dat seama că nu se gândise la rana lui Morgan, deveni serios.

– Nu ar face așa ceva. Nu v-ar împușca pentru asta.

– Împușcătura a fost un accident, dar cred că ar trebui să ne asigurăm că nu se va mai întâmpla din nou. Voia oricum ca Johnny să plece, acum că afacerea cu Spectrul devenise mai serioasă. Trebuie să locuiești la sora ta, Johnny.

Privi dincolo de Johnny, către Samuel.

– Crezi că te poți ocupa de asta?

Samuel încuviință mohorât.

– Și o să am grijă să nu te mai deranjeze.

– Ia ascultați aici, protestă Johnny, nu vreau să locuiesc cu ea!

Morgan își puse mâinile pe umerii băiatului și privi țintă la chipul lui ce oglindea teama și nesiguranța.

– Poți veni aici ziua să lucrezi și îți voi plăti salariul. Dar nu vreau să stai noaptea. Cum Johnny părea în continuare abătut, Morgan schimbă tactica. Sora ta are nevoie de tine, altfel nu ar fi apelat la asemenea măsuri extreme pentru a te lua înapoi. Nu vrei ca sora ta să locuiască singură la cârciumă, nu-i așa? Unde bărbații îi pot face rău...

Era clar că băiatul nu se gândise la asta.

– Își poate purta singură de grijă, replică el, fără să pară prea convins.

– Poate că da. Dar nu strică niciodată să ai familia în preajmă. Așa că a venit timpul să crești și să fi bărbat, Johnny. A venit timpul să îți asumi responsabilitatea pentru familia ta. Ceea ce înseamnă să locuiești cu sora ta și să ai grijă de ea.

Johnny își îndreptă umerii.

– Bine. Cred că pot face asta.

– Dar fără să furi, adăugă Morgan.

Johnny scutură din cap.

– Fără să fur.

Cel puțin atâta lucru reușise cu băiatul în scurtul timp pe care îl petrecuse la el.

– Hai să mergem, Johnny, spuse Samuel, bătându-l pe umăr pe băiat.

– Hai sus să-ți aduni lucrurile. Îi ceru iertare lui Morgan din priviri. Scuze pentru ce am spus. Că ar fi fost o femeie aici.

– E în regulă, spuse Morgan, știind că Samuel se va răzgândi dacă va afla vreodată că Clara fusese acolo.

– Plecați odată amândoi, înainte ca Lucy să vină după mine cu o sabie.

Îl cuprinse un straniu sentiment de regret, văzând că Johnny urcă la etaj cu Samuel. Se atașase de băiat. Ca și de Samuel, de altfel. Și Dumnezeu îi era martor că vraja Clarei îl prindea în mreje atât de iute, încât de-abia mai știa cum să scape.

Când va pleca din Londra, nu o va lăsa doar pe ea în urmă, ci și pe ei. Până acum nu se mai gândise la asta.

Dar alungă gândul aproape imediat ce se ivi. Știa ce voia, și nu era locul acesta, nici oamenii aceștia. Nu putea trăi aici, oricât ar fi încercat Clara să-l convingă. Va trebui să o facă să înțeleagă acest lucru.

Clara fu trezită pe la mijlocul dimineții de șoaptele care se auzeau la ușa micului dormitor pe care îl folosea când rămânea la cămin. Frecându-și ochii înceteșoși, se ridică în capul oaselor, strigând:

– Cine e?

Ușa se întredeschise, iar Peg își vârî capul prin deschizătură.

– Iertați-mă, domniță, dar a venit domnișoara Lucy să vă vadă. Și nu vrea să plece.

– Lasă-mă să vorbesc cu ea, se auzi vocea lui Lucy de dincolo de ușă.

Oftând, Clara coborî din pat, aruncându-și pe ea halatul gros de lână.

– Vin, Peg.

Își vârî picioarele obosite în papucii de casă și se îndreptă spre ușă, încercând s-și îndepărteze ceața din minte. Cinci ore de somn nu erau suficiente pentru nici o persoană normală. Și de ce o durea așa de tare între picioare, pentru numele lui Dumnezeu?

Lucy dădu buzna în cameră înainte să ajungă Clara la ușă.

– Trebe să vă vorbesc, spuse ea, apoi se încruntă către Peg. Între patru ochi, vă rog.

Clara încuviință, și Peg plecă, mormăind ceva în legătură cu fețele care nu-și cunoșteau lungul nasului. De îndată ce Peg se făcu nevăzută, Lucy izbucni în lacrimi.

– O, domniță, am făcut un lucru groaznic!

Clara clipi, simțind o nevoie imperioasă de a bea o cafea și de a face o baie. Apoi îi veni totul în minte. De ce petrecuse noaptea la cămin. De ce simțea durere. Și de ce Lucy stătea îngrozită în fața ei în această dimineață. Oftă. Nu era în stare de toate acestea în acel moment.

– Lucy, nu e momentul acum...

– Eu am fost aseară. Recunosc. Eu v-am oprit pe alee.

Minunat. Cine a zis că mărturisirea păcatelor liniștește sufletul nu a fost obligat să asculte o confesiune după doar o jumătate de noapte de somn.

– Mi-am dat seama de atâta lucru, mormăi Clara, îndreptându-se spre lighenaș pentru a-și arunca puțină apă rece pe față.

– Cum? spuse Lucy.

– Nimic. Dar de ce îmi spui asta acum?

– Pentru că vor veni după mine în curând. Vor găsi pistolul și vor ști că e al meu și... Se întrerupse hohotind. Și trebe să le spuneți că nu am vrut să-l omor pe căpitanu' Pryce! Ați fost acolo și trebe să le spuneți că nu am vrut să o fac!

Cu o privire uluită, Clare privi spre ea.

– Să-l omori? Despre ce vorbești?

- Nu puteți să-i lăsați să mă atârne în ștreang pentru asta!
A fost un accident și știu...

- E în regulă, o întrerupse Clara. Nu l-ai ucis.

Lucy își ridică fața devastată de lacrimi.

- Ce?

- E bine. Doar l-ai zgâriat nițel.

- Dar l-am văzut prăbușindu-se lângă zid! L-am văzut! Am văzut sângele!

- Ce sânge? întrebă Samuel, dând buzna în încăpere, dinapoia lui Lucy, apoi se opri brusc, văzând-o pe Clara stând acolo în halat. Roși până în vârful urechilor.

- Iertați-mă, domniță, dar mi-au spus cei de jos că Lucy e aici și am căutat-o peste tot.

Clara își înghiți zâmbetul.

- E în regulă, Samuel. Discutam ceva cu Lucy. Nu te privește, așa că poți...

- O, Samuel! strigă Lucy, aruncându-se în brațele lui și trecând peste vorbele Clarei. Am făcut un lucru groaznic! Trebe să mă ajuți!

- Gata, gata, murmură Samuel cu blândețe, aruncându-i Clarei o privire perplexă. O să fie bine.

- L-am împușcat, Samuel! L-am împușcat pe căpitan cu pistolul lu' tata!

- Căpitanul Pryce e bine, ți-am spus, interveni Clara cu fermitate. Se săturase de toată această dramă. Nu mai ai de ce să-ți faci griji.

- Lady Clara are dreptate, adăugă Samuel, mângâind părul lui Lucy. Căpitanu' n-are nimica. Doar că îl doare nițel piciorul. Și ți-am adus pistolul înapoi, vezi? spuse Samuel arătându-i-l.

- Așa ai făcut? Lucy i-l luă cu o mână, ștergându-și lacrimile cu cealaltă. Și ești sigur că e bine? Nu le va spune polițailor să mă ducă la spânzurătoare?

- Nu te spânzură dacă împuști pe cineva, spuse Samuel sec. Doar dacă îl omori pe omu' ăla. Iar tu n-ai făcut asta. Și, nu, nu-ți va face nimica. Zâmbi, ștergându-i o lacrimă rătăcită pe obraz.

Ba mai bine, îl trimite pe frate-tu la tine. Johnny vine acasă, așa că n-ai de ce să-ți mai faci griji, auzi?

Chipul lui Lucy se luminează și își trase nasul.

– Adevărat?

– Johnny te așteaptă afară, jur. Căpitanu' Pryce i-a spus că trebuie să aibă grijă de sora lui, și așa va face.

– Ați auzit? exclamă Lucy, privind-o radioasă pe Clara. Și asta mulțumită dumneavoastră. Ați vorbit cu el, nu-i așa? După ce eu... am fost atât de proastă și era să vă omor pe amândoi. Ați vorbit cu căpitanu' și l-ați făcut să-l trimită pe Johnny acasă.

Clara se gândi că acțiunile lui Morgan aveau mai curând de-a face cu situația din ce în ce mai complicată a afacerii cu Spectrul, dar nu putea spune asta, așa că nu făcu decât să ridice din umeri. Prea târziu, își dădu seama ce ar putea însemna cuvintele lui Lucy pentru Samuel, căci chipul i se întunecase și se holba la ea.

– Despre ce vorbește Lucy? întrebă el, mijindu-și ochii. Erați cu căpitanu' Pryce aseară când a fost împușcat?

Înainte să apuce Clara să spună ceva, Lucy răspunse:

– Las-o în pace, Samuel. Îl spiona pe căpitan când m-am dus să vorbesc cu el... când era să-l omor. Ați avut grijă de el, nu-i așa, Lady Clara?

Clara văzu în ochii lui Samuel că bănuia exact ce făcuse când „avusese grijă“ de Morgan. Dar cum de putuse ghici? Nu putea să creadă că Morgan i-ar fi spus ceva.

– Lucy, du-te și așteaptă-mă pe hol, spuse Samuel. Tre' să vorbesc cu domnița între patru ochi.

Lucy șovăi, privind agitată de la Clara la Samuel. Apoi oftă și părăsi încăperea.

Clara rămăsese fără aer. Dumnezeule, se întâmpla deja... Se iscau bănuieli, ei trebuiau să inventeze minciuni... Ce fusese în capul ei cu o seară în urmă când se aruncase ca o nesăbuită în brațele lui Morgan? Asta putea însemna dezastrul pentru reputația ei, pentru cămin...

Ei bine, nu avea să lase ca lucrurile să ajungă acolo. Nu. Ura să-l mintă pe Samuel, dar nu avea ce face. Alternativa era prea îngrozitoare pentru a fi luată în calcul. Clara așteptă până ieși fata, apoi spuse cât putu de apăsător:

– Da, ce e?

Samuel îi susținu privirea cu încăpățănare.

– Căpitanu' a avut o femeie la el aseară. În dormitor.

Simți gheara neliniștii în pântec.

– Ți-a spus el asta?

– Nu a fost nevoie. Am simțit mirosul.

„Mirosul?“ Dumnezeule, asta era ceva pentru care nu se pregătise.

– Nu văd ce legătură are cu mine faptul că în dormitorul căpitanului s-a aflat o femeie.

– Lucy spune că ați fost acolo, la prăvălia lui.

– Și dacă am fost?

– Nu vorbesc de o vizită prietenească, luați aminte. Înghiți în sec, apoi adăugă: A fost o femeie în patul lui.

– Samuel! strigă Clara, încercând să fie pe cât de impunătoare putea. Doar nu crezi că eu am fost femeia aceea!

Încrușișându-și brațele pe piept, o privi încrunțat.

– Atunci ce făceați în prăvălia lui? Noaptea? Singură cu el? Și nu încercați să negați. Am simțit mirosul parfumului pe care îl purtați mereu.

Clara îi aruncă lui Samuel „căutătura Stanbourne“, reamintindu-și sieși că, deși uneori părea a-i fi prieten, îi putea distruge viața cu un singur cuvânt rostit aiurea.

– Nu că ar fi treaba ta, Samuel, dar căpitanul Pryce era rănit, așa că, da, am intrat în dormitorul lui pentru a-i bandaja rana. Asta e tot. Apoi am venit aici și am rămas peste noapte.

Dumnezeu să o ierte pentru o asemenea minciună sfruntată. Din fericire, cuvintele ei părură să-l oprească.

– Dar prăvălia mirosea a... Se opri nesigur sub privirea ei cruntă. Vreau să zic...

Clara nici nu trebui să se chinuie prea tare, că îmbujorarea îi invadă obraji.

– Chiar în cazul în care căpitanul Pryce ar fi fost în stare să se dedea genului de purtare... necuviincioasă la care faci aluzie, eu nu aş face niciodată un astfel de lucru.

Părea că începea să-şi dea seama de acuzaţia scandalosă pe care i-o aducea.

– Nici eu nu mă gândeam, dar nu eram... vreau să zic...

– Vai, dar omul e un negustor de bunuri furate, protestă ea, alungându-şi, nemilosă, sentimentul de vinovăţie faţă de minciuna sfruntată. Dacă crezi că aş face vreodată...

– Nu credeam! Adică... Îşi lăsă capul în pământ, cât se poate de spăşit. O, domniţă, nu am vrut să spun cum a sunat. Doar că îmi fac griji pentru dumneavoastră. Îşi vârî mâinile în buzunare. A pus ochii pe dumneavoastră – este foarte limpede pentru toată lumea. Dar ştiu că nu v-aţi face de lucru cu unul de teapa lui.

– Cu siguranţă nu, continuă Clara, satisfăcută că îl convinsese să nu creadă adevărul. Dar asta nu avea să funcţioneze a doua oară, şi nu credea că mai putea îndura să-l mintă iarăşi. Ceea ce o obliga şi mai mult să stea departe de Morgan până când se încheia afacerea cu Spectrul.

– Mai ai alte acuzaţii îngrozitoare de făcut, Samuel?

Înroşindu-se ca racul, el scutură din cap, iar ea simţi din nou împunsătura vinovăţiei. Totuşi, era înspăimântător cât de receptiv era Samuel.

– Bine, spuse ea, hotărâtă să uite întreaga chestiune. Acum am şi eu o grijă cu privire la pistolul acela al lui Lucy.

– Nu vă faceţi griji deloc, spuse el, vădit uşurat să abandoneze subiectul. N-o mai las pe Lucy să împuşte pe nimeni.

– Nu ar trebui să poarte armă, când nu ştie nici măcar să o folosească.

– De acord, domniţă. Mă voi îngriji de asta, chiar o voi face. Acum.

Răsucindu-se pe călcâie, ieşi în hol. Clara îl urmă, curioasă să vadă cum se va descurca cu fata agitată. Lucy se dusese în anticameră şi se uita pe fereastra din faţă, căutându-l, evident, pe Johnny.

– Lucy, strigă Samuel, apropiindu-se împreună cu Clara, te voi învăța cum să tragi cu pistolul.

– Cum?! sări Clara, în timp ce Lucy se răsuci cu fața la ei.

Nu asta avusese ea în minte. Samuel îi aruncă Clarei o privire, scuzându-se.

– E mai bine să fie protejată în locurile astea. Dar dacă o învăț să îl folosească așa cum trebuie, nu va mai răni pe nimeni.

– Dar Samuel...

– Da! exclamă Lucy. Învăță-mă, Samuel. L-am rugat pe domnul Fitch să o facă, dar nu vrea. Spune că fetele nu au ce căuta cu pistoale.

– S-ar putea să aibă dreptate în această privință, murmură Clara, gândindu-se cum fluturase Lucy, ieșită din minți, pistolul, cu o seară în urmă.

– Te voi învăța și cu asta, basta, spuse Samuel hotărât. Nu-mi pasă ce crede domnul Fitch al tău.

Pe chipul lui Lucy se citi tulburarea.

– Domnul Fitch nu va fi mulțumit că-l iau pe Johnny înapoi...

– Lucy, spuse Clara cu blândețe, nu crezi că ți-ar fi mai bine cu un bărbat care ți-ar accepta frații?

– Nu și dacă nu-i pot întreține, spuse ea îndurerată. Rodney are o casă mare, și nu l-ar deranja cu nimic, dacă s-ar deprinde să-i aibă la inimă.

– Lasă-l pe Rodney să-și țină casa aia mare, interveni Samuel avântat. Apropiindu-se de Lucy, își puse brațul pe umărului ei. Pot să am eu grijă de tine și de băieți, numai de m-ai lăsa.

Lucy privi nesigură de la el la Clara. Era clar ce voia inima fetei, dar mintea continua să-i fie împotrivă.

– Nu ai unde să ne ții, Sam.

– Găsesc eu o casă. Lady Clara ne va ajuta, nu-i așa, domniță?

Îi aruncă o privire rugătoare atât de disperată, încât i se strânse inima.

– Da, vă voi ajuta. Și poate îți voi putea găsi o slujbă care să-ți îngăduie să-ți întreții nevasta...

– Nevasta! exclamă Lucy, lăsându-și sfoasă capul în pământ. O, nu, domniță, Sam nu se gândește să mă ia de nevastă.

– Nu? replică Samuel. Când Lucy își ridică surprinsă privirea către el, Sam adăugă: Am vârsta potrivită pentru însurătoare – merg pe douăj’ de ani. Și... și vreau să am grijă de tine și de băieți, cinstit zic că da.

Ochii lui Lucy se umplură de lacrimi, iar el i le șterse cu degetul.

– Ah, Lucy, sunt îndrăgostit de tine de când mă știu, practic din prima zi din care mi-am dat seama că-s bărbat. Uită-l pe Fitch ala și mărită-te cu mine. O să ne ocupăm împreună de restul...

Lucy încă nu spusese nimic, mulțumindu-se să-l privească năucă. Astfel că Samuel luă frâiele în mâini, trăgând-o aproape și sărutând-o.

Clara se întoarse, vrând să le ofere intimitate și să-și ascundă propriile lacrimi de bucurie pentru fericirea lui Lucy. Și, dacă era să fie cinstită, și de invidie. Ar fi dat orice să vadă că Morgan o dorea atât de mult pe cât era limpede că o voia Samuel pe Lucy. Să-i vadă sărutându-se atât de suav era aproape mai mult decât putea îndura.

Totuși, nu avu timp să zăbovească asupra acestui fapt, căci ușa de la intrare se deschise dintr-odată și de dincolo de prag se auzi vocea vioaie a mătușii Verity:

– Acesta este căminul, Lord Winthrop!

Apoi, când Clara oftă, întorcându-se către ușă, își auzi mătușa exclamând:

– Sfinte Sisoe, ce se petrece aici?

„Sfinte Sisoe, într-adevăr.“ Se părea că Lord Winthrop își pusese în practică amenințarea de a veni să presteze servicii de voluntariat la cămin. Făcu ochii cât cepele văzându-i mai întâi pe cei doi sărutându-se, apoi pe Clara stând nemișcată, fără să poarte altceva decât cămașa de noapte și halatul.

– Ce loc păgân este acesta? detună el. Pe-afară se preumblă un băiat care pare suspect... Aici oamenii se poartă precum

animalele... Vai, dar din buzunarul acestui bărbat se ivește un pistol... și, Lady Clara, unde îți sunt hainele?!

Clara suspină. Era limpede că cinci ore de somn nu aveau cum să o ajute să treacă peste o astfel de zi.

Capitolul 20

*O ciupercă le era masă,
iar pe ea fu așternută o frunză de ștevie groasă.*

*Balul fluturelui și praznicul lăcustei,
William Roscoe*

Trei zile. Lui Morgan nu-i venea să creadă că el și Clara stătuseră departe unul de celălalt trei zile. Părea că fuseseră trei luni. Trei ani. Părea o veșnicie.

Bon Dieu, ce-i făcuse femeia asta? Îi asalta gândurile cât era treaz, și îi bântuia visele în somn. Dorul de ea îl rodea ca o boală, care nu putea fi vindecată decât cu ființa ei.

Astfel că o vedea în singurul fel în care putea. În fiecare dimineață se asigura că își face de lucru în fața prăvăliei când trecea pe acolo trăsura ei, în drum spre cămin. În fiecare seară, privea din același loc cum Samuel o ajuta să urce în trăsură, ducând-o spre casă. O dată chiar pretinsese că se ducea la cărciumă seara, ca să poată trece pe lângă ea pe stradă, vrând în mod perfid să-i testeze hotărârea de a sta departe de el. Nu-i aruncase nici măcar o privire.

Astăzi, avea să-i dea mai mult de-atât, își jură el, îndreptându-se către cămin. Venea cu o misiune, și toată îndărătnicia ei nu avea să-l oprească.

Căci în seara aceea avea să-l întâlnească pe Spectru. Acesta îi trimisese deja mesaj, spunându-i să-i aștepte instrucțiunile la prăvălie, la ora opt seara. În mai puțin de douăsprezece ore,

Morgan avea să înceapă cea mai periculoasă misiune din viața lui, și înainte de aceasta voia să o vadă.

O merita, pentru Dumnezeu. Îi respectase regulile timp de trei zile. Acum îi putea oferi și ea câteva ore.

Aproape că ajunsese la cămin când observă doi copii stând la umbra treptelor de piatră, ghemuiți unul în altul și chicotind. Apoi îl văzură și chicotelile încetară. Băiatul se bosumflă, albindu-se la față. Morgan își atinse pălăria în semn de salut, dar când începu să urce treptele, băiatul sări în picioare în fața lui, blocându-i calea.

Băiatul făcu din umăr înspre ușă.

– Intrați aici?

– Așa aș vrea. Dacă te dai din calea mea.

– Bine, dar, vă rog, domnule, să nu spuneți că ne-ați văzut pe mine și pe Mary aici.

– De ce?

Mary interveni:

– Dacă Lady Clara află că suntem aici, ne va face pe mine și pe David să venim înăuntru. Și atunci va trebui să dăm ochii cu Winter.

– Winter?

Morgan se întrebă la cine se referea.

– E Lord Winter, prostuțo, o corectă David pe fetiță. Nu doar „Winter“. La naiba, Mary, nu știi nimic?

Lord Winter? Oare voiau să spună Winthrop? Așa trebuia să fie. Gândul că idiotul ăla pompos își petrecea timpul la căminul Clarei nu-i căzu bine lui Morgan.

– Ce face Lord „Winter“ aici? întrebă el.

David își vârî degetele mari în buzunarele pantalonilor.

– Vine de trei zile. Spune că vrea să ajute, dar cred că nu vrea decât să stea cu ochii pe Lady Clara, căci atunci când ea nu-i în preajmă, nu prea-i place să fie aici.

– Am înțeles. Și ce face acum?

– Și ce face acum? Cică ne citește, în timp ce Lady Clara lucrează în biroul ei.

– Dar e groaznic de nepriceput la citit. Mary își dădu peste cap ochii negri. Nu vrea să ne citească povești deloc. Ne citește niște... cum le zice, David?

– Predici.

David făcu o față acră și în ochii căprui îi intră o șuviță subțire de păr castaniu.

– E mai rău decât Biblia din care ne citește doamna Carter înainte de culcare. Măcar în Biblie sunt povești. Dar în astea nu auzi decât „nu face asta“, „nu face aia“, atât.

– Și ne face să le și învățăm pe de rost, spuse Mary tristă. Îi aruncă lui Morgan o privire plină de speranță. Dumneavoastră citiți povești?

Morgan își ascunse zâmbetul.

– Nu astăzi. Am venit doar să vorbesc puțin cu Lady Clara.

– Credeți oare că l-ați putea lua pe Lord Winter ăsta cu dumneavoastră când plecați? întrebă David.

– Sunt sigur că Lady Clara preferă ca el să rămână.

Mary scutură din cap, iar codițele săltară în aer.

– Nu cred. În prima zi când a venit aici, a făcut un scandal mare, iar Lady Clara e supărată de atunci încoace. Io știu când e supărată – arată de parcă i-ar fi înfipt cineva un ac în fund.

– Ori de câte ori intră Lord Winter, merge de parcă ar avea un ac în fund. Doar că aș vrea să-i înfigă cineva un ac în fund lui Lord Winter, nu ei.

Morgan dorea din toată inima să-i facă pe plac, dar trebuia să-l evite pe Lord „Winter.“ Altfel, acesta l-ar fi numit Blakely, distrugându-i imaginea de negustor de bunuri furate pe care și-o construise cu grijă. La dracu', se săturase până peste cap de viața asta dublă! Va fi bucuros când se va termina.

– Și despre ce ați venit să vorbiți cu Lady Clara? întrebă David.

– Sper că ați venit să o înveseliți, interveni Mary. Căci atunci când Lady Clara e tristă, nu mai e la fel pe aici.

– A fost tristă?

Morgan simți o gheară în stomac. Nu-i plăcea să-și închipuie că ea nu-i dusese dorul, și totuși, în mod bizar, nu-i plăcea

să știe că ar putea fi nefericită. *Sacré bleu*, femeia asta îl dădea peste cap.

– E bine, spuse David, aruncându-i lui Mary o privire de avertisment. Dar de ce vă interesați de Lady Clara? Sunteți căpitanu', așa-i? Prietenul lui Johnny?

– Da.

– Atunci nu aveți ce căuta aici. Lady Clara vă juipoaie de viu, așa face, dacă vă vede vorbind cu noi. Pen'că sunteți negustor de bunuri furate și toate cele.

– Poate că ai dreptate. Totuși, trebuie să vorbesc cu ea între patru ochi despre o chestiune importantă. Așa că fac o prinsoare cu voi. Îmi țin gura că tu și prietena ta v-ați furișat aici...

– Nu ne-am furișat! protestă Mary.

– Dacă îmi spuneți cum să intru să o văd pe Lady Clara fără să mă vadă servitorii sau alți copii. Credeți că vă descurcați?

În timp ce David rămase gânditor, Mary mormăi:

– Nu ne furișam, numa' asta zic. Nu e furișat dacă stai aici și lași lumea-n pace...

Fără să o bage în seamă, David încuviință.

– O putem lua prin spate, pe scările din dos. Duc direct la holul de lângă biroul lui Lady Clara. Nu vă vede nimeni, dacă stau cu ochii pe Peg și pe doamna Carter.

– Dă-i drumul atunci. Ai o liră dacă o scoți la capăt.

– O liră! exclamă Mary, uitând de toate protestele ei. Pot să ajut?

Morgan șovăi, apoi spuse:

– Îți dau și ție o liră, dacă faci altceva pentru mine. Dar mi-e teamă că nu e ceva care îți va plăcea. O privi ca și când se îndoia, apoi scutură din cap. Nu, nu cred c-o s-o faci. Dat fiind că-ți displace Lord „Winter” atât de mult.

Își puse mânuțele în șoldurile slăbuțe, răsfrângându-și buza de jos.

– Pot face orice doriți pentru o liră.

– Poți să-l ții ocupat pe Lord „Winter” până îmi termin treaba cu Lady Clara? Nu vreau să ne deranjeze în timp ce vorbesc cu ea.

Mary se încruntă.

– Vreți să ziceți că trebuie să mă duc acolo și să-l ascult iar pe moșneagul ăla?

– Da. Și dacă încercă să o caute pe Lady Clara, trebuie să-l convingi să stea acolo. Începu să urcă treptele. Nu contează, știam că nu poți...

– O s-o faci! spuse ea, întinzând mâna. Dar vreau să-mi dați lira acum.

El își alungă zâmbetul.

– De acord.

Când îi dădu moneda, ea își înfipse dinții în ea, apoi îi aruncă un zâmbet larg. Îndreptându-și umerii, urcă treptele cu ținuta regală a unei Clara în miniatură. Ajunsă sus, se opri și, plină de cochetărie și dramatism prefăcut, spuse:

– Dacă mor de plictiseală, căpitane, rugați-vă să am parte de o înmormântare bună.

În timp ce ea intră în pas săltăreț, Morgan nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Dar David nu făcu decât să pufnească și îl apucă de braț.

– Pe aici, căpitane, dacă vreți să o vedeți pe Lady Clara.

După încă o monedă și mai puțin de un minut, Morgan se trezi în clădire. Se afla pe hol, în fața ușii impunătoare dincolo de care se afla, după spusele lui David, biroul Clarei. Holul era gol, slavă cerului, căci toți copiii erau jos.

Ezită o clipă, înainte de a deschide ușa ușor, strecurându-se înăuntru. Și iat-o – obsesia lui, stând la un birou vechi de stejar, scrijelit și pătat de cerneală. Razele soarelui care pătrundeau pe fereastra din spate se împrăștiau în întreaga încăpere, zăbovind pe brațele și umerii ei înveșmântați în muselină, împodobindu-i cu aureola dimineții. Avea capul plecat, concentrată asupra registrului deschis dinaintea ei. Era atât de absorbită, încât nici nu sesiză că intrase cineva.

Dar Morgan observă totul – cărlionții încântătorului ei păr castaniu care îi încadrau fruntea încruntată, vârful limbii ei rozalii pe care și-l trecu peste buze în timp ce făcea calcule, faptul că simpla ei prezență făcea ca încăperea să fie mai strălucitoare, mai mare, mai caldă.

Totuși, când înaintă, închizând ușa în urma lui, ea își ridică brusc capul, risipind vraja.

– Morgan!

Încântarea licări pe chipul ei o clipă, înainte de a fi înlocuită de agitație.

– Ce faci aici? Ți-am mai spus că nu trebuie să fim văzuți împreună!

– E în regulă. Am intrat pe furiș.

Ea sări în picioare cu cochetăria și agilitatea unei pisici, ținând ușa cu privirea și fluturându-și mâinile pentru a-și netezi fustele. Îi făcea plăcere să vadă că o tulbura la fel de iute cum îl zăpăcea și ea pe el.

– Trebuie să pleci, protestă ea. Lord Winthrop e aici și, dacă te vede, va fi un dezastru.

– Nu te îngrijora, m-am ocupat de asta. Dădu ocol biroului ei. Dar ce cauți aici?

– O, e ridicol, spuse ea bosumflându-se. I-a intrat în cap ideea prostească că trebuie să facă pe voluntarul aici. L-am rugat la bal să vină să lucreze cu băieții, dar nu am crezut vreo clipă că o va face, suspină ea. Nu am avut norocul ăsta. Ți-am spus, mătușa e pornită să mă vadă măritată cu el, iar el pare să îi cânte în strună.

Morgan se încruntă și o prinse de mijloc înainte să apuce să se îndepărteze.

– Ei bine, e exclus, căci te vei mărita cu mine.

– Morgan...

Îi amuți cuvintele cu un sărut, desfătându-se cu ușurința cu care ea îi răspunse, cu felul în care se topea la atingerea lui. Simți gust de lămâie când își adânci limba în căldura primitoare a gurii ei ademenitoare, iar și iar, dorindu-și să poată face mai mult de-atât.

Deodată, se desprinse de el, cu ochii mari și respirând sacadat.

– Nu trebuie să facem asta. Nu aici.

– Știu, spuse el cu regret, lăsând-o să-i scape din brațe. De acea te iau de-aici pentru tot restul zilei.

– Cum? Nu poți!

– Pot. Cumnata mea v-a invitat pe tine și pe mătușa ta să ne însoțiți într-o excursie la țară. La un fel de picnic. L-a convins chiar și pe Ravenswood să vină, pentru a-i ține companie mătușii tale.

– Dar... dar... se bălbâi ea.

– Nu uita, Juliet crede că lucrăm împreună. Mi-a spus să te conving să vii cu noi astăzi. Iar dacă eu nu te pot convinge, are de gând să vină chiar ea să te ia. Îi aruncă un zâmbet ștregăresc. Așadar, nu ai de ales, îngerul meu. Dacă nu vii cu noi, se va înființa aici cu fratele meu, năruindu-mi întregul plan de a-l captura pe Spectru. Imaginează-ți cum ar reacționa locuitorii din Spitalfields văzându-l pe fratele meu geamăn coborând din trăsura cu însemnele Templemore, însoțit de lachei în livrea. Nu ai vrea să fii responsabilă pentru un asemenea dezastru, nu-i așa?

– Nu, dar... nu ai putea să o convîngi pe Lady Juliet să renunțe la planurile ei? Ar fi trebuit să-i spui că nu poți, sau că suntem ocupați sau... sau...

– De ce așa face asta? A fost ideea mea. Când confuzia ei se transformă în furie, el adăugă blând: Am vrut să fiu cu tine, îngerul meu, și știam că nu ai fi venit nicicum cu mine singură, așa că am apelat la ajutorul lui Juliet. Acum că roțile au fost puse în mișcare, trebuie să vii.

Ea își miji ochii.

– Acesta este șantaj, Morgan, și o știi.

Întinzându-se, îi prinse mâna și i-o duse la buze.

– Fac ce trebuie să fac pentru a obține ce vreau. Și vreau o zi cu tine, *mon bel ange*. O singură zi e tot ce-ți cer.

Făcu un gest larg cu celălalt braț, indicând încăperea și spațiul de dincolo de ea.

– Departe de toate acestea, departe de Spitalfields. Nu poți să-mi oferi nici măcar o zi?

Ea își mușcă buza de jos, vădit nehotărâtă, deși ochii ei țintuiau unica fereastră, prin care se vedea cerul curat ca lacrima. I se păru că îl strângea mai tare, în timp ce privea afară la dimineața încântătoare.

– Ce mă fac cu Lord Winthrop?

El o trase în brațe.

– Îmi trec o grămadă de lucruri potrivite prin minte: înecul, spânzurătoarea, tortura...

– Nu fi absurd, replică ea cu un râset slab. Și eu care credeam că ai spus că nu ești gelos pe el.

Își plecă creștetul, cuibărindu-și nasul în părul ei și își simți nărilor invadate de parfumul de iasomie. Dorul de ea îi făcu pieptul să se strângă.

– Sunt gelos pe toți cei care se bucură de atenția ta – copiii de la cămin, mătușa ta, Samuel... pe toți. Pentru că le dai totul, iar cu mine te zgârcești la câteva ore.

– Iar tu te zgârcești la o viață întreagă, șopti ea în eșarfa lui.

El tresări. Afurisită să fie, mereu trecea direct la miezul problemei.

– Astăzi nu mă voi zgârci de la nimic. Vrei să vii să-ți petreci ziua cu mine? Își trecu mâinile pe deasupra taliei ei, dorindu-și să aibă timp pentru mai mult. Te rog?

– N... nu pot să ies pur și simplu pe ușă cu tine.

– Nu. Voi pleca așa cum am venit. Așteaptă câteva minute și cheamă-ți trăsura, apoi du-te și ia-o pe mătușa ta și ne vedem la reședința Templemore.

– Ești sigur că vrei să o aduc pe mătușa Verity? Te cunoaște drept căpitanul Pryce, și cu siguranță le va spune ceva alor tăi.

– La naiba, am uitat de asta. Îi prinse obrazii în palme. Nu, asta ar îngreuna lucrurile considerabil. Ai putea cumva să o lași acasă? I-ai putea spune lui Juliet că nu se simte bine, sau ceva de genul asta.

– Așa voi face. Nu ne-ar fi de mare folos să ne străduim atâta să-ți ascundem adevărata identitate, iar mătușa să dea din gură peste tot cu privire la asta.

El rămase fără suflare.

– Înseamnă că vii?

Ea îl privi pe sub sprâncenele arcuite.

– Nu-mi lași de ales, nu-i așa?

– Absolut deloc.

– Atunci presupun că trebuie...

– Negreșit.

Intensitatea ușurării pe care o simți când ea încuviință îl ului.

– Sebastian și Juliet ne duc într-o grădină abandonată, în afara Londrei. A cumpărat-o de la un prieten și nu s-a hotărât încă ce să facă cu ea. Dar are iazuri, și cascade, și un umbrar. Cred că îți va plăcea.

Chipul ei se luminează de zâmbet.

– Recunosc că mi-ar prinde bine o pauză de la munca în cămin. Gesticulă către birou. Și prefer să petrec o zi la țară, în loc să mă ocup de contabilitate.

– Bun. Scoase un petic de hârtie din buzunar. Când pleci de aici, spune-i birjarului să vină la această adresă. Vom fi acolo, așteptându-te. Îi ridică bărbia cu un deget. Și dacă nu ajungi într-o oră, jur că Juliet va veni până aici și...

– Știi, știi. Îți va năruși întregul plan de a-l prinde pe Spectru, și totul va fi din vina mea.

El râse înfundat.

– Înveți repede, îngerul meu. Dar, în caz că îți vin idei după ce plec, care să te îndemne să te răzgândești...

Trăgând-o iar în brațele lui, o sărută din nou, fără grabă, alene, ațâțând-o treptat, lăsându-și mâinile să rătăcească pe rotunjimile gingașe ale trupului ei zvelt.

Când se retrase, era deja tare ca piatra, dorindu-și să nu trebuiască să o împartă cu familia lui în ziua aceea.

– Dumnezeuule, ce dor mi-a fost de tine, șopti el, cu gura lipită de obrazul ei în care apăreau bujori trandafirii.

– Și mie.

Rămaseră acolo un moment, până când zgomotul unor pietricele care lovira fereastra îl făcu să se retragă brusc. Era semnalul cu care convenise ca micul David să îl anunțe că Lord Winthrop și copiii ieșiseră în holul de jos.

– Trebuie să plec, spuse el, oprindu-se doar pentru a o mai săruta o dată, ușor, pe buze. Dar ne vedem într-o oră, îngerul meu.

Apoi plecă la fel cum venise.

Clara de-abia își putea stăpâni entuziasmul când trăsura familiei Templemore ieși huruind din oraș. Mintea îi spunea să se opună manevrei lui Morgan, dar inima îi tresălta de bucurie.

Faptul că îi fusese dor de ea ar fi fost destul, dar să-l vadă dându-și osteneala în asemenea măsură... O făcea să sperie. La fel și maniera în care fusese primită de familia lui, ca și când s-ar fi așteptat la anunțul căsătoriei din clipă în clipă.

„Ai grijă“, se avertiză ea. Dar în van. Era prea fericită, stând în fața lui Morgan în această trăsură încântătoare, prea mulțumită că lăsase în urmă străzile mohorâte ale Londrei într-o zi atât de splendidă, chiar dacă doar pentru câteva ore.

– Ești sigură că Lord Templemore stă bine acolo sus? o întrebă ea pe Lady Juliet.

Lady Juliet, drăgălașă și vioaie, zâmbi cu căldură spre Clara.

– Crede-mă, se distrează de minune. Lui Sebastian îi place în aer liber la fel de mult ca și mie.

Plănuiseră să ia două trăsuri, până în clipa în care Clara sosise fără mătușa ei. Însă când își dăduseră seama că, dacă ar fi găsit un loc pentru singura persoană în plus, ar fi putut renunța la o trăsură, Lord Templemore alesese să călătorească alături de birjar, ceilalți patru înghesuindu-se în confortabila trăsură a familiei.

Nu o deranja aglomerația, nu cu Morgan în fața ei, care își apropia picioarele într-o manieră intimă de ale ei, aruncându-i priviri înfocate. În ceasul care se scursese de când plecaseră, roșise de cel puțin zece ori sub ochii lui, deși încerca să se controleze, ori de câte ori îl surprindea pe Lord Ravenswood uitându-se la amândoi.

Dacă Lady Juliet observase îmbujorarea ei, era prea politicoasă și bine educată pentru a o semna.

– Spune-mi, te rog, spuse tânăra femeie, întorcându-se pe jumătate către Clara, cum se descurcă Morgan al nostru la cămin? Ți se pare că locul e în siguranță, acum că petrece noaptea acolo?

Clara înghiți în sec. Ura să o mintă pe femeia aceasta extrem de amabilă, însă, dintr-un motiv sau altul, Morgan părea hotărât să nu dezvăluie familiei sale ce făcea în Spitalfields.

– O, da, lucrurile stau mult mai bine noaptea, acum că este în preajmă, murmură Clara evaziv. Nu știu ce mă voi face după ce va pleca.

Lady Juliet o bătu pe braț.

– Atunci va trebui să-l convingem să rămânem în Londra și după ce se încheie termenul rămășagului.

– Rămășag?

Bombănind, Morgan aruncă spre cumnata sa o privire îndurerată.

– Juliet, chiar trebuie să vorbim despre asta astăzi? Este atât de plăcut afară și...

– Nu-mi spune că nu ți-a spus despre prinsoare, exclamă Lady Juliet. Vai, Morgan, foarte urât din partea ta!

– Da, Morgan, interveni Lord Ravenswood cu un zâmbet ironic. Ar fi trebuit să-i spui.

– Ei bine, cineva ar trebui să-mi spună, rosti Clara. M-ați făcut curioasă de-a dreptul

În timp ce Morgan oftă, Lady Juliet începu să explice.

– Cam cu opt luni în urmă, Morgan a pretins că nu voi fi în stare să-l deosebesc pe Sebastian de el, dacă apăreau îmbrăcați exact la fel. I-am spus că se înșală și am făcut o mică prinsoare.

Clara îi aruncă lui Morgan o privire ironică.

– Vai, căpitane Blakely, cum ai putut pune o astfel de prinsoare? Să nu poată o soție să-și deosebească soțul de fratele acestuia? E ridicol.

Morgan ridică dintr-o sprânceană.

– Credeam că treaba cu gemenii identici ar fi un obstacol.

Clara și Lady Juliet schimbară una dintre privirile acelea care spun tare-proști-mai-sunt-bărbații. Hotărând că deja îi plăcea de Lady Juliet, Clara zâmbi ștregărește spre Morgan.

– Te-aș putea deosebi de fratele tău, te asigur.

– Chiar ai putea? Ochii lui se întunecară ca niște tăciuni în-cinși. Deși nu sunt soțul tău încă?

Cuvântul pluti în aer, iar ea simți că i se usucă gura. Și-ar fi dorit ca el să nu spună astfel de lucruri. O făcuse pe Lady Juliet să le arunce o privire bănuitoare, iar pe Lord Ravenswood să se încrunte.

– Asta nu are... nici o legătură. Oricine are spirit de observație vă poate deosebi.

– Nu știu... îmi vine greu și mie, interveni Lord Ravenswood, mucalit.

Morgan zâmbi asemenea unui lup, vădit încântat de pretenția ei. Juliet bătu din palme.

– O, ar trebui să facem din nou prinsoare. Putem folosi aceleași condiții. Atunci Morgan va trebui să mai petreacă încă un an ținându-se departe de buclucuri.

Zâmbetul lui Morgan se evaporă imediat.

– Nici măcar să nu te gândești. Nu am încredere în voi două. Și mi-am învățat lecția data trecută.

Dar Clara era mai interesată de comentariul lui Juliet decât de toate protestele lui Morgan.

– Ce vrei să spui că va trebui să mai petreacă un an ținându-se departe de buclucuri?

În timp ce Morgan își feri privirea, cu maxilarul încordat, Juliet spuse:

– Asta a fost înțelegerea. A fost de acord ca, dacă pierde rămășagul, să nu plece din Anglia timp de un an, și să stea departe de primejdii.

Clara zâmbi alene. Așadar, acesta era motivul pentru care își mințea familia cu privire la activitățile sale în Spitalfields. Afurisitul de trișor!

Când văzu că Lord Ravenswood devenise brusc interesat să-și așeze mânușile, își miji ochii. Știa exact cine îl făcuse pe Morgan să încalce condițiile prinsorii. Amândoi erau niște ticăloși și niște spioni, și meritau să fie puși la punct.

– Spune-mi, rosti Clara, Morgan este mereu atât de dornic de a se pune în primejdie, încât nu poate fi ținut departe decât cu ajutorul unui rămășag?

– O, da, răspunse Lady Juliet, Morgan se aruncă întotdeauna în vârtoarea lucrurilor. Nu mai departe de anul trecut, era cât pe-acți să fie ucis capturând un tâlhar, la cererea lui Lord Ravenswood. Iar înainte de asta a fost treaba cu pirații și contrabandiștii. Vai, Sebastian își făcea neîncetat griji cu privire la siguranța lui. Asta până am făcut rămășagul.

– Înțeleg, spuse Clara. Atunci mă simt îngrozitor, Lady Juliet.

Morgan ridică brusc capul, aruncându-i Clarei o privire cruntă în semn de avertisment, dar Lady Juliet nu făcu decât să întrebe:

– Cum așa?

Clara surâse suav către Morgan.

– Sunt sigură că i-a fost extrem de greu căpitanului Blakely să rămână în Spitalfields în asemenea împrejurări. Cu toți acei negustori de bunuri furate și cu toți nelegiuții care caută scandal, probabil că a vrut să încalce regulile de o mie de ori. Îi aruncă un zâmbet ironic lui Lord Ravenswood. Iar dumneata, prietenul lui, cum de i-ai putut cere un astfel de serviciu? Fortându-l să se vâre într-o situație în care necazurile îl pândeau la fiecare pas, fără să poată acționa...

– M-am gândit că se descurcă, răspunse lordul. Morgan a știut întotdeauna ce este mai important în viață.

– Te referi la datoria sa față de familie? întrebă ea cu un zâmbet larg.

– Și față de țara sa.

– Da, dar, în acest caz, datoria sa față de familie este în conflict cu cea față de țară.

– Atunci este un lucru bun că Morgan face întotdeauna alegerea potrivită, nu-i așa? rosti Lord Ravenswood cu ochi scânteietori.

Privirile li se întâlneau și îi stătea pe limbă să-i spună exact ce credea despre uneltirile lui. Mai ales când știa ce efect aveau asupra lui Morgan.

Apoi Morgan spuse:

– Ah, priviți, am ajuns.

Ca pentru a-i confirma spusele, trăsura se opri în loc.

– Ajunge cu discuția despre Spitalfields. Vreau să mâncăm.

Lady Juliet râse.

– Mereu vrei să mănânci. Jur, Morgan, ai un stomac cât o peșteră.

Morgan deschise ușa și coborî.

– Nu-i spune lui Lady Clara, sau va afla unde dispăre toată mâncarea de la cămin.

Lord Templemore apără să o ajute pe Lady Juliet să coboare, iar Morgan făcu un pas înainte pentru a-i oferi Clarei sprijinul său. Dar nu-i dădu drumul mâinii imediat. Se folosi de ea pentru a o trage aproape, șoptind:

– O să ți-o plătesc, guralivă ce ești.

– Atâta timp cât nu te pui în primejdie în timp ce o faci... șopti ea la rândul său.

– Nu cred că va fi o problemă. Cu o privire scrutătoare, îi oferi brațul. Lucrurile care le rămân necunoscute membrilor familiei mele nu le pot face rău. Nu vreau decât să-i protejez.

– Ai un mod ciudat de a face acest lucru.

El își încleștă maxilarul, dar nu mai spuse nimic, căci se apropiaseră de ceilalți.

Următoarele două ore se scurseră mai plăcut decât se așteptase Clara. Grădina încetase să mai fie utilă de mult – aleile construite erau invadate de vegetație, fântâna de piatră cu un Cupidon călare pe o lebădă era acoperită de licheni, care formaseră o barbă verde pe chipul tânărului zeu al dragostei, iar podurile de peste râul Fleet din apropiere fuseseră abandonate.

Dar grădina avea farmecul locurilor lăsate în ruină, care făcea ca plimbarea în compania prietenilor să fie o experiență reconfortantă. Mai ales când Morgan o însoțea îndeaproape, ca un curtean din vremuri străvechi, ținând-o de mână când nu-i privea nimeni, ba chiar furându-i un sărut când se aflau pe după trunchiul vreunui cireș în floare.

Atențiile lui susținute o făceau să șovăie în hotărârea ei de a nu-l lua în căsătorie. Era oare nerezonabilă așteptându-se să renunțe la profesiunea pe care și-o alesese? Pe parcursul după-amiezii auzise o mulțime de lucruri despre anii petrecuți de el în marină, suficient încât să-i arate că avea, într-adevăr, o oarecare chemare spre viața aceea. Dacă dorea atât de tare să conducă din nou o navă, încât își încălcase promisiunea față de familie, riscându-și viața în Spitalfields, atunci cine era ea să se aștepte ca el să renunțe la visul său?

Mai ales când singura lui alternativă era o viață de gentilom, în care ar fi trebuit să trăiască din renta, în mod negreșit incomodă pentru mândria sa, pe care i-o oferea fratele nobil. Deși asta și-ar fi dorit familia lui, Morgan nu ar fi fost fericit să trăiască astfel prea mult timp. Avea nevoie de activitate. Ca și ea, avea nevoie să se facă util. Era ambițios, iar marina părea a fi singura cale care-i era deschisă.

Probabil că fusese prea mândru pentru a o recunoaște, dar ce opțiuni rămâneau pentru cel de-al doilea fiu? Ar fi fost apăsător pentru el să depindă de generozitatea fratelui, sau să trăiască din venitul ei. Indiferent cât de puțin sau cât de mult îi plăcea marea, probabil că o vedea ca pe singura lui șansă de a evolua în viață.

Și totuși, ea putea oare îndura existența unei soții de ofițer de marină? Cum ar fi putut suporta să-l vadă doar din când în când? Să tânjească după el, știind că se arunca în vârtoarea pericolelor la fiecare pas? Cât va trece până va ajunge să urască absența lui, să o apese gândul că va crește singură copiii pe care îi vor avea, până va obosi să-i ducă mereu grija?

Însă, dacă stătea să se gândească, ori de câte ori o săruta... Nu, trebuia să se gândească bine, cu mintea limpede. Avea să regrete orice decizie luată doar pe baza unei nopți petrecute în patul lui, indiferent cât de minunată și de uimitoare fusese noaptea aceea.

– Juliet, strigă Morgan spre cumnata sa, în timp ce se îndepărtau de râu. Nu crezi că m-ai făcut să sufăr destul fără să mă hrănești? Mai mâncăm astăzi?

Lady Juliet râse.

– Dacă tot ai pomenit, să știi că servitorii tocmai pun masa, acolo, în vârful dealului. Și e destulă mâncare, chiar și pentru tine, cred.

– Slavă cerului, spuse Morgan, strângând mai tare mâna Clarei așezată pe brațul lui. Haide, îngerul meu. În sfârșit, se servește masa.

Masa consta dintr-o varietate uluitoare de delicatose, produse de patiserie și brânzeturi, așezate toate frumos pe pături, sub cerul liber. Aveau la îndemână vinuri și puncti, ca și fructe și tarte reci. Clara nu-și dăduse seama cât de flămândă era până când nu le văzu pe toate acolo.

Nu era singura. Plimbarea în aer liber le deschisese apetitul, așa că se repeziră asupra mâncării precum ogarii înfometati, fără a irosi prea multă energie conversând.

Dar după ce își potoli cât de cât foamea, Lady Juliet deveni vorbăreață din nou. De pe locul ocupat lângă soțul ei, întinse un picior elegant pentru a-l pocni pe Morgan în genunchi.

– Vezi ce vei pierde dacă pleci pe mare de lângă noi? Îndrăznesc să spun că nu mănânci așa bine la bordul navei.

Morgan râse.

– De ce crezi că mănânc atât de mult când nu sunt pe mare? Fac provizii pentru viitor.

Tarta pe care o savura Clara își pierdu subit gustul. Simplul gând că Morgan avea să plece pe mare îi tăie pofta.

Ca și când ar fi remarcat reacția Clarei, Lady Juliet se întoarse către Lord Ravenswood, care se întinsese pe pătură, cu ochii închiși.

– Nu poți face nimic în legătură cu asta, domnule? Trebuie să-l trimiți mereu pe mare, departe de familia lui?

Lord Ravenswood deschise un ochi.

– Nu vă uitați la mine. I-am oferit deja o slujbă bine plătită la Ministerul de Interne. Poate să o accepte oricând dorește. Până acum a refuzat-o. Așa că am făcut tot ce-mi stă în putere pentru a-l ține aici.

Clara trase brusc aer în piept, apoi îi aruncă lui Morgan o privire întrebătoare. Cu siguranță, nu putea fi adevărat. Ar fi zis ceva, i-ar fi spus... Dar își dădu seama că era adevărat după felul în care el privea în jos, cu ochii în paharul cu vin, refuzând să-i întâlnească privirea.

Așadar, nu era faptul că nu avea de ales. Nu era vorba că mândria nu i-ar fi permis să trăiască din venitul ei sau al familiei sale. O, nu. Prefera pur și simplu să fie oriunde altundeva decât aici, cu ea.

Mâncarea îi urcă în gât și sângele i se sui la cap. Trebuia să plece de lângă el, de lângă ei toți, înainte de a se trăda. Ridicându-se nesigură pe picioare, se forță să zâmbească, spunând:

– Scuzați-mă, trebuie să gălesc... există o toaletă în zonă?

Lady Juliet încuviință și arată în josul dealului.

– Prin pădurea care duce la râu. Lângă umbrarul acela pe care l-am văzut mai devreme.

– Mulțumesc, spuse ea încându-se, apoi o luă la goană pe deal, pierzându-se printre copaci.

Capitolul 21

Cât de orb este omul care disprețuiește sfaturile prietenilor care intenționează să-l facă mai înțelept.

*O încântătoare cârticică de buzunar,
John Newbery*

Morgan știu într-o clipă ce o supărase pe Clara atât de tare. Sări în picioare și porni după ea.

– Mă duc să o ajut să găsească umbrarul acela.

– S-a întâmplat ceva? strigă Juliet.

El scutură din cap.

– Lăsați-mă câteva minute singur cu ea, bine?

Își dorea ca Ravenswood să-și fi ținut gura aia blestemată. Morgan nu avea să uite niciodată expresia rănită care se ivise pe chipul Clarei în momentul în care Ravenswood vorbise. Simțea că fratele său îl privea, sesizând probabil în felul lui straniu că Morgan era supărat, dar îl ignoră, dând fuga după ea.

– Clara! strigă el când o văzu înaintea, dar asta nu o făcu decât să fugă mai tare.

Înjurând printre dinți, alergă după ea. Pentru o clipă o pierdu din vedere, dar continuă să se îndrepte către locul despre care vorbise Juliet. Ajunse acolo exact la timp pentru a o vedea pe Clara dispărând printr-o perdea de caprifoi, în umbrar. Se gândea, fără îndoială, să se ascundă de el, presupunând că o va căuta în schimb la toaletă.

Dar nu avea nevoie de toaletă – încerca să scape de el, iar el nu avea s-o lase. Se chinuise prea tare astăzi să-i doboare obiectiile, pentru ca acum să o vadă ridicându-le iar împotriva lui.

Aplecându-se pe sub caprifoi, se trezi instantaneu într-un semiîntuneric prin care soarele după-amiezii târzii de-abia pătrundea. Cu multă vreme în urmă, pe spalierele rare ridicate deasupra umbrarului se întindeau probabil câțiva lujeri de caprifoi, însă între timp se îndesiseră, până ajunseseră să obtureze aproape în întregime lumina, alcătuiind o peșteră de flori parfumate.

Însă nu o peșteră atât de întunecată încât să nu o poată zări. Stătea încovoiată pe o bancă de piatră, sub arcada spalierului. Stătea cu spatele către el, iar umerii i se zguduiau convulsiv.

Plângea, la naiba. O făcuse să plângă.

– Clara... începu el.

– Pleacă, spuse ea cu glas înecat, smucindu-și partea de sus a trupului. Am... nevoie de un moment singură, Morgan.

El se apropie, simțindu-se neputincios la vederea suferinței ei copleșitoare.

– Nu e ceea ce crezi.

– Nu știi ce cred.

– Am refuzat oferta lui Ravenswood cu multă vreme în urmă. Dar chiar dacă nu aș fi făcut-o, nu aș putea-o accepta niciodată. Ar însemna...

Bâjbâia după cuvinte care ar fi făcut-o să înțeleagă.

– Să stai aici, termină ea în locul lui. Ar însemna să stai aici cu mine. Ceea ce, desigur, nu dorești să faci.

– Nu! Adică vreau să fiu cu tine, dar... la naiba cu toate, nu are nimic de-a face cu noi.

Așezându-se pe bancă lângă ea, îi puse mâna pe umăr. Când ea se scutură, i se strânse stomacul.

– Pur și simplu nu sunt potrivit pentru slujba pe care mi-o oferă.

Ea ridică fruntea, privind țintă de-a lungul umbrarului.

– Mi-am spus că ești prea mândru ca să accepți banii fratelui tău sau pe ai mei. Că simți că nu ai de ales și trebuie să pleci pe mare. Credeam... Rămase fără suflu. Credeam că... ai vorbit serios când ai spus că vrei să te căsătorești cu mine...

– *Bon Dieu*, așa e!

O apucă de umeri, încercând să o facă să-l privească. Dar ea se scutură și se ridică să se îndepărteze.

- Nu, nu e așa. Altfel nu ai da deoparte soluția evidentă a problemei noastre. Nu ai vrea să fugi de mine întâia oară când ți se oferă ocazia.

- Nu de tine fug. Se ridică și el. Nu înțelegi, îngerul meu. Nu e vorba de tine...

- Nu încerca să-mi spui din nou că îți lipsește marea pentru că...

- Nu pot trăi în locul ăsta blestemat! izbucni el.

Ea rămase nemișcată. Apoi se întoarse către el, pe chipul ei cu trăsături fine citindu-se confuzia.

- Ce vrei să spui?

- Nu pot trăi în Londra.

- Dar deja o faci.

- Da, pentru că trebuie. Dar urăsc asta. Pășii către ea cu pumnii încheștați. Urăsc totul! Urăsc sărăcia, mizeria și fărâdelegile. Urăsc aerul irespirabil. Urăsc... Dumnezeuule, urăsc atâtea de-aici.

- Asta doar pentru că ești în Spitalfields acum. Dar nu va mai trebui să vezi toate acestea dacă lucrezi pentru Lord Ravenswood.

- Nimeni nu poate locui în Londra izolându-se complet de tot. O știi la fel de bine ca și mine. Se răsuci, îndreptându-se către ieșirea din umbrar și privind țintă prin perdeaua încălțită de caprifoi, înspre pădurea de dincolo de aceasta. Și indiferent unde trăiesc sau muncesc, îmi va aminti întotdeauna de...

- Geneva?

El scutură din cap.

- Nu de Geneva, ci de ceea ce eram când trăiam acolo. Ceea ce am devenit. Mângâie agale o floare de caprifoi. Când sunt pe mare, sunt o persoană diferită, Clara. Sunt la cârmă. Sunt căpitan - respectat, onorabil. Sunt toate lucrurile pe care unchiul, tata și chiar și fratele meu mi le doreau, mi le doresc. Dar când sunt aici...

- Ești același om! Venind în spatele lui, își strecură brațele pe după mijlocul lui. Locul în care te afli nu are nimic de-a face cu asta. Am văzut cum te porți cu Johnny, cu Samuel și cu mine

Nu ești un om mai puțin bun aici, decât ai fi la cârma unei nave. Știi ce ești. Aici sau oriunde.

Se răsuci către ea, împingând-o deoparte.

– Nu știi, la naiba! Nu știi nimic!

– Știi că ai furat pentru a te asigura că mama ta are ce mânca.

Dacă aș crede că asta te face un om rău, ce fel de șansă la educație le-aș oferi hoților de buzunare? Nu, nu voi avea gânduri rele despre tine, indiferent ce ai spune...

– Știi că am ucis un om? Când chipul ei se înnegură, adăugă: Nu în focul luptei, nu din datorie pentru țara mea. Am omorât un om din ură pură. Și adevărul este că, dacă aș avea ocazia să o fac din nou, aș face-o.

Gata, o spusese. Și, judecând după expresia ei șocată, gândea exact ceea ce se așteptase să gândească despre dezvăluirea lui.

Ea păși îndărăt, cu chipul descompus.

– A... a fost cineva de la care ai furat?

– Nu, nu a fost asta. Nici măcar în cele mai negre clipe de disperare nu aș fi ucis niciodată pentru lucruri.

– Atunci de ce?

– Pentru a mă răzbuna. Din ce alt motiv?

Părea mai calmă acum. Ducându-se către bancă, se așeză și îl privi așteptând.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

Simți fiere în gură numai gândindu-se.

– E o poveste prea urâtă.

– Nu-mi pasă. Vreau să știu.

Blestemând, își îndesă mâinile în buzunare. Știuse întotdeauna că îi va spune într-o zi. Părea să nu poată rezista impulsului de a o face părtașă la toate secretele lui. Și cu fiecare taină care nu îi zguduia sufletul, voia să-i dezvăluie mai mult.

Pentru că trebuia să o facă să accepte ceea ce era el cu adevărat, să o facă să își dea seama de asta. Numai atunci putea ști sigur dacă între ei ar putea fi ceva mai mult decât o „cășătorie pe jumătate”, cum o numise ea.

Cu toate acestea, mai ezită o clipă, adunându-și puterile pentru a-i spune o poveste pe care o ținuse ascunsă de atâta vreme.

– Morgan? șopti ea.

El oftă.

– Am mintit când ți-am spus că mama a murit de tuberculoză. Clara nu spuse nimic, așteptând.

– Asta i-am spus lui Sebastian. Asta le-am spus tuturor. Cu excepția unchiului meu. Mama i-a spus adevărul.

Când el tăcu, Clara îl iscodi:

– Și care e adevărul?

– Mai întâi trebuie să-ți povestesc despre ultimul amant al mamei, Jean-Paul. A fost cel mai rău dintre toți, deși cred că îl iubea. Știa cum să-i spună exact ce voia să audă... despre planurile lui pentru ei, despre locurile în care vor merge după ce el va avea bani din nou. Doar că niciodată nu avea bani, iar când avea ocazia să facă rost de ei, îi cheltuia pe toți pe vin ieftin.

Totul suna atât de sordid, atât de asemănător cu... Spitalfields. Se forță să continue.

– Într-o zi a aflat că furam. Nu știu cum... poate că m-a văzut. Dar m-a luat la întrebări în timp ce mama era plecată să cumpere carne de vită pentru cină. A spus că vrea o parte din tot ce furam, sau îi va spune mamei ce făceam.

– Pare o persoană adorabilă, spuse ea ironic. Și ai fost de acord?

– Nu. Știam că va cheltui banii pe vin și nu vom rămâne cu nimic. I-am spus că, dacă pune mâna pe ceva ce-mi aparținea, îi tai degetele. Îi aruncă un zâmbet chinuit. La treisprezece ani, mă credeam mare și tare. Credeam că pot face orice.

– Băieții de vârsta aceasta cred deseori lucrul ăsta, spuse ea, iar ochii îi licăreau îngrijorați.

El privi într-o parte, incapabil să vadă dorința ei de a-i scuza toate greșelile.

– Jean-Paul nu a primit prea bine răspunsul meu, după cum îți poți imagina. Și era beat, ca de obicei, ceea ce nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile. A ieșit un scandal imens, și mama a dat peste noi în toiul lui. I-a spus că furam. Trase cu greu aer în piept, reamintindu-și. Doar că i-a spus că păstram banii pentru a fugi de ea. Mi-am pierdut cumpătul. Am sărit la el și am început să ne batem.

Noaptea aceea îi reveni în minte în amănunțime, în ciuda luminii strălucitoare de dincolo de umbrar. Își aminti de strigătele mamei care le spunea să se oprească. Își aminti de loviturile care cădeau ca o ploaie asupra lui, și de energia extraordinară care îl făcuse să se lupte cu un bărbat aproape de două ori mai mare decât el. Iar apoi de licărul lamei de oțel...

– Mă țineam tare și nu mă putea doborî, așa că a scos un cuțit și mi l-a înfipt în coaste. Asta a cam... pus capăt luptei. Zăceam pe podea sângerând, prea slăbit ca să mai stau în picioare. Mi-amințesc că încercam să astup rana cu degetele.

Ea trase aer în piept, icnind.

– Așa te-ai ales cu cicatricea de pe coaste? De la cuțitul acela?

Glasul ei plin de compasiune îl smulse din trecut și apoi încuviință înclinând din cap.

– Mama a țipat la Jean-Paul că m-a omorât și a început să-i care pumni. Simțea un nod în gât și o arsură. Nu i-a plăcut asta deloc. Lăsa să-i scape o răsuflare șuierătoare. Așa că a bătut-o. Până nu s-a mai putut ridica în picioare. Până când nu mai putea deschide ochii de umflați ce erau și...

Cuvintele îi rămaseră în gât și o simți pe Clara, mai curând decât o văzu, dând fuga lângă el. Încercă să-l îmbrățișeze, dar o îndepărtă.

– Proprietăreasa a auzit zgomotul și a venit sus. L-a dat pe Jean-Paul afară și ne-a dus pe mama și pe mine la spital. Pe mine m-au cusut destul de bine, dar pe ea... Încă își vedea mama zăcând palidă și nemișcată pe patul acela de spital. A mai rezistat câteva săptămâni, dar cred că a rănit-o... pe dinăuntru. Sau poate că i-a cedat inima după atâția ani de abuzuri. Nu știu. Răsufflă cu greu. Dar atunci mi-a spus despre baron și m-a pus să-i trimit scrisori și lui, și unchiului. Din fericire, unchiul Lew a venit la Geneva imediat, căci ea a murit la două zile după sosirea lui.

– O, Morgan, spuse Clara cu o voce tremurătoare în care se ghiceau lacrimile.

– Asta nu e tot. Se forță să o privească, obligându-se să continue. A durat câteva săptămâni până ce scrisorile au ajuns în Anglia și până a sosit unchiul. În acest timp, Jean-Paul a găsit

o altă femeie pe care să o păcălească după voie. Dar îl vedeam în fiecare zi pe străzi, la piață. Ba chiar a avut îndrăzneala să mă întrebe de mama. Voiam să-i smulg limba.

– E de înțeles, spuse ea cu blândețe.

– Cel mai rău era, continuă el, ignorând mila de pe chipul ei, că știam că nu va fi niciodată pedepsit de poliția locală. Cui i-ar fi păsat de bătaia încasată de târfa englezoaică și de faptul că fiul ei bastard și hoț fusese înjunghiat? Ar fi spus că am meritat-o. Așa că am apelat la autoritățile militare pentru a-mi face dreptate, și pentru a reuși asta știam că trebuia să mă asigur că va fi găsit vinovat de ceva mai serios decât faptul că ne bătuse pe mine și pe mama.

– Cum ar fi?

Își trecu o mână tremurătoare prin păr.

– Spionaj. Mi-am propus să-i fac o înscenare lui Jean-Paul. Am falsificat scrisori cu scrisul lui, mi-am plătit toți prietenii hoți să fie martori, iar apoi le-am spus autorităților că Jean-Paul era spionul englezilor.

– Cum? spuse ea, vădit șocată.

– În Geneva era haos pe atunci. Fusese anexată de Franța, dar mai existau încă sechele de pe urma revoluției și nimeni nu avea încredere în nimeni. M-am asigurat că voi fi foarte convingător. Îi scăpă un hohot de râs amar. Și știi ce? A funcționat. Cu câteva scrisori și câțiva martori mincinoși, Jean-Paul a fost găsit vinovat în câteva zile.

– Așadar, te-ai răzbunat, șopti ea.

– Nu. M-am răzbunat când l-au dus la ghilotină. Aceasta era pedeapsa pentru trădare. Și o știam când am hotărât să-i fac înscenarea. O prinse de brațe. Am asistat și eu la execuția lui. Și știi ce am simțit când i-au retezat capul, Clara? Am fost bucuros... bucuros! Adevărul acesta îl îngrețoșa chiar și acum. Își înfipse degetele în brațele ei. Așa că nu mai spune că știi ce fel de bărbat sunt. Țsta sunt. Genul care ar recurge la orice mijloace diabolice pentru a se răzbuna, care ar minți, ar înșela și ar pune la cale o înscenare pentru spionaj. Genul care nu ar simți nici o picătură de remușcare la final.

Dădu să o împingă, dar ea îi prinse capul în mâini.

– Nu simți nici o remușcare? Atunci de ce îți e atât de teamă să trăiești în Londra, să rămâi într-un loc atât de asemănător cu cel în care ai crescut?

– Nu mi-e teamă de nimic! protestă el. Pur și simplu nu... nu pot...

– Ți-e teamă. Ți-e teamă că asta este esența a ceea ce ești. Că nu vei fi niciodată nimic altceva decât un băiat furios și rănit, în vârstă de treisprezece ani, care caută răzbunarea binemeritată pentru moartea mamei sale. Că, într-un fel, Londra te va târî din nou în prăpastia aceea, și că nu vei mai putea ieși din ea niciodată.

– *Sacré bleu*, Clara, ce îmi faci? șopti el.

De ce trebuia să vadă atât de multe? De ce trebuia să îl înțeleagă atât de bine, și totuși să nu-l înțeleagă deloc?

– Dar nu ești băiatul acela, Morgan, indiferent de ce te temi. Nu vei mai putea fi el niciodată. Te-ai ridicat deasupra întâmplărilor de atunci.

– Da? De aceea pot fi atât de convingător ca negustor de bunuri furate, încât te-am dus până și pe tine de nas?

– Aceea era datoria ta și înțeleg ideea de datorie. Facem lucruri din datorie pe care nu întotdeauna alegem să le facem. Nu-ți fie rușine că ești bun în munca ta. Aș vrea să existe mai mulți Morgan Blakely care să lupte pentru sufletul cartierului Spitalfields.

– Nu lupt pentru sufletul nimănui, la naiba! Lupt să scap din locul ăsta...

Ea scutură din cap.

– Nu e adevărat. Știi prea bine că Lord Ravenswood s-ar fi străduit să primești nava aceea. Până și eu îmi dau seama că te respectă și te admiră. Nu, ai făcut asta pentru că așa e bine.

– Ca și atunci când am pus la cale o înscenare pentru spionaj? mormăi el.

– Te-ai purtat în singurul fel în care ai putut să o faci în împrejurările acelea...

– Deci crezi că e acceptabil să minți și să înșeli pentru a te răzbuna. Asta le spui băieților tăi?

– Nu, bineînțeles că nu. Dar băieții mei au la dispoziție un alt refugiu, în vreme ce tu nu ai avut. Îi cuprinse obrazii cu toată tandrețea unei iubite. Dacă ai fi asistat cum mama ta era bătută și nu ai fi încercat să-l împiedici pe făptaș să repete același lucru cu altcineva, aș crede că nu e firesc.

– Nu am făcut-o din motivul ăsta...

– Nu? L-ai văzut cu altă femeie. Ai văzut că nu simțea în nici un fel remușcare. Știai că e dependent de alcool și că o va face din nou. Așa că l-ai oprit. Poate că nu a fost soluția corectă, dar a fost singurul fel în care un băiat străin în Geneva a știut să se descurce.

Lacrimile îi umplură ochii, iar el le opri necruțător. O, Doamne, îl făcuse să vrea să spere. Nu era cinstit din partea ei, la naiba!

Împingând-o în lături, se duse să se așeze pe bancă, fiind sigur că, dacă va mai sta lângă ea o clipă în plus, va izbucni în hohote ca un idiot.

– Încerci întruna să mă încadrezi în imaginea asta... nobilă pe care o ai despre mine, dar nu e ceea ce sunt cu adevărat pe dinăuntru. Își îngropă chipul în mâini. Nu știi...

– Ceea ce crezi că ești pe dinăuntru nu contează, Morgan. Se grăbi să se așeze alături de el. În cele din urmă, caracterul cuiva se vede din ce face și din modul în care acționează. Și ne-am văzut niciodată făcând ceva josnic.

Își ridică fața spre ea, uluit să vadă cu câtă ardoare îl apăra, chiar și după ce aflase cele mai întunecate secrete ale sufletului său.

– Cum poți fi atât de sigură de caracterul meu, când nici măcar eu însumi nu pot fi?

– Nu pot altfel, spuse ea cu voce tremurătoare. Își coborî privirea înspre bancă, iar pe chipul suav se oglindi tumultul din sufletul ei. Te iubesc. Și să iubești pe cineva înseamnă să crezi în el.

Îl iubea? În ciuda faptului că aflase ce era? Îl invadează un val de bucurie nemăsurată înainte să îl poată împiedica. O prinse de bărbie și o forță să îl privească, însă ochii ei albaștri și curați nu ascundeau nici o undă de amăgire.

- Dumnezeu să te ajute dacă nu crezi asta cu adevărat, *mon bel ange*.

- Bineînțeles că o cred, idiotule ce ești. Îi aruncă un zâmbet înlăcrimat. De ce crezi că gândul de a te vedea plecând pe mare fără mine mă chinuie atât de tare?

În clipa aceea știi că nu va putea pleca fără ea.

- Atunci vino cu mine, șopti el. Navighează cu mine. Fii soția căpitanului.

- Nu asta îți dorești...

- Ba da.

Își trecu mâna pe deasupra maxilarului ei, mângâind-o, atingând-o.

- Vreau să fiu cu mine, Clara. Dacă aceste trei zile mi-au arătat ceva cu certitudine, asta e că nu pot îndura să fiu fără tine.

Ochii ei se tulburară.

- Dar ce fac cu băieții? Au nevoie de mine...

- Eu am nevoie de tine, o întrerupse el. Știi că sunt egoist, știi că nu e corect, dar am nevoie de tine la fel de mult ca și ei.

Nu îndrăznea să o numească iubire, căci dacă își îngăduia să o iubească, iar ea îl refuza, nu știa dacă va putea supraviețui. În schimb, își plecă fruntea pentru a o săruta, căutând un semn că ea avea nevoie de el la fel de mult cum avea el de ea.

Gura ei era catifelată și dornică, dar simți o îndepărtare în ea care îl făcea să vrea să urle de frustrare. Nu o va lăsa să dureze. Se desprinse de gura ei, îndemnând-o:

- Vino cu mine! E tot ce cer. Căsătorește-te cu mine și vino pe mare. Mătușa ta ar putea conduce căminul. Sau altcineva... Nu știu cine. Mai lasă-i și pe alții să salveze lumea. Luând-o în poală, își strânse brațele împrejurul ei. Salvează-mă pe mine în schimb...

Apoi nu-i lăsa șansa de a refuza. Îi pecetlui gura cu a lui, hotărât să-i amintească de legătura dintre ei, legătura pe care voia s-o întărească prin căsătorie. Nu știa cum să o convingă altfel - în afară de a o ține în brațe, de a o atinge, ațâțând flăcările de nestins care se iscau între ei. Dacă i-ar putea arăta că avea nevoie de el, cel puțin pentru asta...

Își strecură o mână sub rochia ei și apoi între coapse, iar pe cealaltă i-o vârî în corsaj, dezmierdând satinul cald al sânilor ei. Ea se dezlipi de el, cu o privire șocată.

– Morgan, nu ar trebui...

– Am nevoie de tine, îngerul meu. Îi sărută obrazul, coborând înspre gâtul ei înfiorat. Și am nevoie să știu că și tu ai nevoie de mine. Spui că mă iubești, dar îi iubești pe copiii ăia ai tăi mai mult.

– Nu-i adevărat.

Pieptul îi tresălta și îi simțea pulsul gonind nebunește sub buzele lui.

– Doar că ei nu au pe nimeni, pe când tu...

– Nici eu nu am pe nimeni dacă nu te am pe tine.

Îi strânse sfârcul între degete până când ea icni, arcuindu-se sub mâna lui.

– Arată-mi că mă iubești la fel de mult pe cât îi iubești pe ei, Clara. Arată-mi că ai nevoie de mine.

Impulsul de a se pierde în carnea ei caldă și primitoare deveni atât de copleșitor, încât crezu că avea să se facă fărâme dacă îl refuza. Dar nu îl refuză. Îi prinse capul în palme și îl privi ținută pentru un moment indelungat, ca și când ar fi căutat ceva în ochii lui.

Apoi, cu un suspin chinuit, îi trase capul mai aproape, până li se întâlniră buzele. Când își desfăcu picioarele pentru a-i primi atingerea degetelor, îi veni să strige de bucurie. Era a lui, indiferent ce spunea. Îi aparținea și avea să se asigure că așa va fi mereu.

Cu o dorință sălbatică, vecină cu nebunia, o sărută și o mângâie, exultând când primi răspunsul ei dornic. Își strecură degetele în lenjeria ei intimă, căutându-i miezul plăcerii, simțind nevoia să arate că avea o oarecare putere asupra ei, că nu doar el era devorat de foamea aceea omniprezentă, și că îl dorea și ea.

Și când văzu că era udă și caldă pentru el, îi dezmierdă carnea fierbinte și catifelată până când gemu și se zbatu sub mâna lui, strângându-i capul la piept. Trase marginea corsajului în jos cu dinții și îi acoperi sfârcul cu gura, oferindu-i plăcere, până când crezu că va exploda de dorință.

Mai ales când ea își lăsă mâna în jos, mângâindu-i mădularul stârnit prin pantaloni. Gemu și se împinse în mâna ei.

– Primește-mă în tine, îngerul meu, spuse el răgușit, când nu mai putu răbda. Vreau să fiu înlăuntrul tău...

Ea își retrase capul. Avea chipul îmbujorat, iar de fruntea ume-dă i se lipiseră câteva șuvițe de păr.

– Aici?

– Da, aici. Fă dragoste cu mine, *chérie*... aici... acum...

Își scoase mâna dintre picioarele ei pentru a-i desface lenjeria, apoi i-o trase de pe șolduri, până la glezne.

– Ridică-te o clipă.

Deși roși și trase cu ochiul spre intrarea în umbrarul lor parfumat, făcu întocmai. El își desfăcu iute pantalonii și indispensabilii, trăgându-i în jos, sub genunchi. Apoi o trase iar spre el.

– Dacă vine cineva? șopti ea, în timp ce el îi ridică fustele, apoi îi desfăcu picioarele grăbit, așezând-o în poala sa.

– Sper să vină. Atunci vei fi compromisă și va trebui să te mă-riți cu mine, orice-ar fi.

O trase mai aproape în poala lui.

– Îngenunchează pe bancă, îi porunci el, iar ea se supuse, prin-zându-se de umerii lui cu ambele mâini. Vârful mădularului tare îi atinse cărlionții umezi și simți cum i se usucă gura. Acum primeș-te-mă în tine, îngerul meu. Înainte să o iau razna.

Și, ca și când ar fi fost născută să facă dragoste cu el, se împlân-tă în mădularul lui, alunecând încet și împresurându-l cu căldura ei. Fustele ei foșneau deasupra coapselor lui, ca aripile unui înger mângâindu-i pielea.

– Îți place? șopti ea sfioasă, iar privirea lui o țintui. Deși avea obraji stacojii, pe buzele ei plutea un zâmbet jucăuș. Se mișcă, testându-l, deasupra lui, și crezu că va exploda în clipa aceea. Da?

Îi cuprinse talia cu mâinile.

– Dacă va fi mai bine de-atât, îngerul meu... vor trebui să mă bage după gratii, la balamuc... căci voi fi nebun de-a binelea.

Cu un instinct nebănuț, se ridică în genunchi și se mișcă dea-supra lui, făcându-l să scoată un strigăt răgușit.

– Așa ar trebui să-ți fac, Morgan. Să te bag după gratii ca să nu mă mai poți părăsi vreodată.

– Vei veni în patul meu în fiecare seară? șopti el deasupra sânelui ei, apoi presără sărutări umede pe pielea fermă, căutând sfârcul, trăgând cu dinții de el, în timp ce ea începu iar să se miște deasupra lui.

– În fiecare noapte... în fiecare seară... și te voi lega de pat dacă refuzi...

– Atunci aruncă-mă după gratii, răspunse el, ridicându-se pentru a-i ieși în întâmpinare. Nu-mi trece prin cap nimic altceva care să-mi placă mai mult... decât să fiu legat de pat cu tine.

Degetele ei se înfipseră dureros în umerii lui.

– În afară de a pleca pe mare în căutarea aventurilor.

Auzi suferința din vocea ei și simți durerea cu care era presărată plăcerea lor.

– Vreau să le caut cu tine, răspunse el.

– Vrei să fugi.

Își lăsă capul pe spate, înfigându-se în el sălbatic, cu mișcări repetate, strângându-i mădularul în ea, până îl făcu să icnească.

– Cu tine, promise el. Doar cu tine.

– Blestemat să fii, Morgan... îmi vrei sufletul.

Mișcându-și șoldurile, o indemnă să-și iuțească mișcărilor, ceea ce și făcu.

– Îți vreau trupul. Își lăsă capul pe pieptul ei, desfătându-se cu tunetul inimii ei, care era pe măsura bătăilor sălbatice ale propriei inimi. Îți vreau inima. Se cufundă în căldura din lăuntrul ei iar și iar, până când crezu că îl va devora. Vreau tot.

– Dar ce primesc în schimb?

– Totul. Orice e nevoie pentru a te păstra.

Apoi simți că urmează explozia, pulsând în el. Se înfipse în ea cu un strigăt, revărsându-și sămânța în fierbințeala ei dulce și catifelată. Lipindu-l strâns de ea, Clara se scutură sub valul de spasme, storcându-i ultima picătură de extaz, în vreme ce el îi repeta numele ca pe o incantație, ca pe mantra mântuirii lui.

Pentru scurtă vreme, timpul se opri în loc, mirosind a parfum de caprifoi, în care se amestecau miresmele tari ale împreunării lor. Dar asta nu putea să dureze. Încet, ea se prăbuși în poala lui,

moale și istovită, cu obraji uzi de lacrimi, lăsându-și capul pe umărul lui.

Văzând-o, se alarmă.

– Ce e?

Se aplecă să o sărute pe frunte, ștergându-i lacrimile de pe obraji cu degetele.

– O, Morgan, vreau să mă căsătoresc cu tine, spuse ea, trăgându-și nasul. Vreau cu adevărat. Și dacă aș crede că singura cale de a fi împreună ar fi să vin cu tine pe mare, aș face-o. Atât de mult te iubesc. Își ridică fața spre el. Dar până nu te confrunți cu trecutul și nu te accepți așa cum ești, niciodată nu voi fi destul pentru tine. Nu voi fi decât un alt panaceu, întotdeauna.

– Ce vrei să spui? rosti el răgușit, nevenindu-i să creadă că spunea asta după ce i se dăruise cu atâta pasiune.

Ea îi mângâie obrazul.

– Te arunci în vârtoarea primejdiei pentru a nu te mai gândi la trecut. Dar asta nu va funcționa mereu. Atâta timp cât nu vei accepta părțile rele ale ființei tale, laolaltă cu cele bune, te vei lupta mereu cu ceea ce ești. Și cu cât te vei lupta mai mult, cu atât mai tare vei respinge pe oricine îți va aminti de ceea ce ai fost cândva. La fel cum suntem eu și protejații mei. Trase cu greu aer în piept. Acesta este adevăratul motiv pentru care nu te poți căsători cu mine și nu poți rămâne aici, nu-i așa? Pentru că, de câte ori îi vezi pe băieți, îți amintești ce ai fost și te cuprinde furia. Dar ceea ce ai fost te-a făcut să fii ce ești, iar eu te iubesc cu totul.

– Însă nu suficient pentru a renunța la căminul tău pentru mine, mormăi el.

– Suficient încât să știu că nici dacă renunț la el nu vei fi împăcat. Nimic nu te va mulțumi, până nu vei face pace cu ceea ce ești. Ochii ei aveau o privire pierdută, plini de regrete. Așa că nu, nu-mi voi abandona băieții doar pentru că ție îți este prea teamă să înfrunți atât răul, cât și binele din tine. Și nu voi fugi cu tine doar ca să văd cum ajungi să mă urăști pentru că te văd așa cum ești, pentru că văd ceea ce vrei să ascunzi de tine.

Furia explodă în el. Faptul că era posibil ca ea să aibă dreptate nu făcu decât să-i sporească mânia. Ridicând-o din poală, o așeză pe bancă, apoi se ridică, trăgându-și în grabă indispensabilii și pantalonii.

– Asta e doar o scuză pentru a mă determina să fac ce vrei tu, să mă obligi să stau aici, într-un oraș pe care îl urăsc...

– Nu orașul îl urăști, șopti ea, ridicându-și lenjeria intimă. Ci amintirile pe care orașul ți le deșteaptă în minte.

Se răsuci către ea, agățându-se de furia care ținea la distanță durerea îngrozitoare.

– Crezi ce dorești. Dar e clar că nu mă vrei decât dacă îți respect condițiile. Ei bine, am și eu propriile condiții. Dacă nu le poți îndeplini, poți să-ți găsești pe altul care să-ți cânte în strună, căci nu intenționez să mă întemnițez în orașul ăsta blestemat, indiferent ce ai spune.

Întorcându-i spatele, pași hotărât către ieșirea din umbrar.

– Morgan?

El se opri, întrebând repezit:

– Ce?

– Chiar și o navă poate deveni o temniță, dacă nu vezi nimic altceva în jurul tău decât zăbrele.

Nu-i răspunse, croindu-și drum prin desișul de caprifoi pentru a ieși la aer. Dar cuvintele ei îl sileau să le ia în seamă în timp ce se întorcea la ceilalți, străbătând drumul înconjurat de un peisaj sălbatic. Căci, deși negase în fața ei, știa de multă vreme că zăbrelele se îndesau în jurul lui. Și dacă nu făcea ceva în curând, era posibil să nu mai poată evada vreodată.

Capitolul 22

De aici putem învăța pe dată

Că o plimbare necugetată

Poate da naștere unor accidente stranii.

*„Între ceașcă și buze“, O încântătoare
cânticică de buzunar, John Newbery*

Mult mai târziu în ziua aceea, mult după lăsarea nopții și după ce o lăsase pe Clara abătută la reședința din oraș a fratelui său,

Morgan se plimba prin prăvălie, din ce în ce mai agitat. Nu era destul de rău că nu-i stătea mintea la ce trebuia să facă, acum mai trebuia să se întâmple și asta.

– Ceva nu e în ordine, îi spuse el lui Jack Seward, uitându-se la ceas.

Era aproape ora nouă, iar Spectrul promisese că-i va trimite vorbă la prăvălie la opt, comunicându-i unde să se întâlnească. Nu venise nimeni. Iar el și Jack așteptau în fața prăvăliei de peste o oră.

– Poate că doar întârzie. Jack își trecu degetele prin părul grizonant. Poate că i-a fost mai greu decât se aștepta să stabilească locul.

– Mă îndoiesc de asta. E un bărbat care-și planifică în detaliu întâlnirile. Nu întârzie. Ceva l-a speriat.

– Mi-e teamă că ai dreptate, comentă Ravenswood din ușă.

Morgan se răsuci brusc.

– La naiba, Ravenswood! Dacă nu s-a speriat, vei reuși să-l sperii tu, negreșit.

Deși Ravenswood se îmbrăcase adecvat pentru a supraveghea strada împreună cu oamenii săi, așezați în poziții secrete de-a lungul drumului, putea fi totuși recunoscut. Deși nu părea să-i pese.

– Avem o mică problemă.

Morgan schimbă o privire cu Jack.

– Ce vrei să spui?

– Îți amintești de individul acela de care ți-am vorbit la balul familiei Merrington? Ofițerul lui Hornbuckle, domnul Fitch?

– Ce-i cu el?

Ravenswood trase agitat de nodul lavalierii.

– Dacă îți aduci aminte, mi-ai sugerat să-i spun lui Hornbuckle că e în regulă să trimită un om pentru a te ține sub supraveghere. Și te-am avertizat că e conștiincios.

– O, nu, nu vrei să spui... încep Morgan.

– Din nefericire, da. La scurt timp după ce eu și oamenii mei ne-am ocupat pozițiile, a apărut să supravegheze prăvălia. Când mi-am dat seama că are de gând să stea, i-am spus să plece, dar cred că era deja prea târziu. Spectrul îl văzuse probabil prin

preajmă și nu voia să riște să fie văzut de un ofițer de poliție. Îndrăznesc să spun că prada ta a plecat de mult.

– *Sacré bleu!* explodează Morgan.

„Toate astea pentru nimic!”

Voia să termine treaba în seara aceea. Se săturase de jocul acela, se săturase să lăncezească la prăvălie. Se săturase să fie la doi pași de Clara, când n-o putea avea. Iar acum, știind sigur că nu avea să se mărite cu el, era și mai dornic să se îndepărteze de ea.

– Ce vrei să faci? întrebă Ravenswood.

– Nu prea avem de ales. Va trebui să încercăm din nou mai târziu.

Morgan îi aruncă o privire lui Seward.

– Îmi pare rău, Jack, dar va trebui să mai rămâi în oraș pentru câteva zile, până când voi putea aranja o nouă întâlnire. Din fericire, faptul că am un ofițer de poliție pe urme îl va convinge pe Spectru că sunt ceea ce spun că sunt. Dar va trebui să aștept să mă abordeze el, înainte de a putea stabili vreo întâlnire...

– E în regulă, răspunse Seward. Nu mă deranjează să stau în Londra. Nu atâta timp cât prietenul tău aici de față plătește pentru asta, spuse el zâmbind larg. Sunt mult mai multe târfe aici decât în Hastings, asta-i sigur.

Morgan scoase o liră și i-o aruncă lui Seward.

– Atunci, du-te și găsește-ți una. Măcar cineva să se aleagă cu ceva în seara asta.

– Mulțam, prietene.

Făcând cu ochiul și încuviințând, Seward vârî moneda în buzunar și plecă. După ce dispăru, Ravenswood se sprijini de tejghea.

– Vrei să-i spun lui Hornbuckle să-l încetinească pe Fitch?

– Nu știu. Stai să văd dacă devine o pacoste.

– A stat mult pe-aici de la bal încoace?

– Nu, din ce am observat eu. Dar dacă se pricepe, nu ar trebui să fie observat, nu-i așa?

Ravenswood se îndepărtă de tejghea.

– Atunci o iau din loc. Doar dacă nu cumva crezi că invitația cumnatei tale la cină, la Templemore House, rămâne în picioare.

Juliet, părând că nu dorea să pună capăt frumoasei zile petrecute împreună, îi invitase atât pe Ravenswood, cât și pe Clara să rămână la cină. Clara acceptase, deși Morgan și Ravenswood invocaseră o scuză cusută cu ață albă cu privire la o altă obligație. Clara probabil că încă mai era acolo.

– Sunt sigur că da, mormăi Morgan. Dintr-un motiv pe care nu-l pricep, Juliet te place. Fie asta, fie speră să te folosească pentru a mă convinge să rămân în Londra.

Ravenswood schiță un zâmbet.

– Poate că ar trebui să-i explici cât de mică e influența mea asupra ta.

– I-ai explicat tu singur, cât se poate de bine, în această după-amiază.

Când cuvintele lui Ravenswood o făcuseră pe Clara să o ia la picior. Și o provocaseră să ia decizia care încă îi sfâșia inima lui Morgan.

– Dacă nu te deranjează că te întreb, ce s-a întâmplat între tine și Lady Clara în această după-amiază? Ați dispărut amândoi aproape o oră, iar când ați reapărut, era clar că nu vă mai vorbeați.

– Tu ești cel care i-a spus că nu sunt „civilizat“, izbucni el, așa că sunt sigur că bănuiești deja ce s-a întâmplat. La urma urmelor, nimic nu înfurie mai tare o doamnă decât un bărbat necivilizat care încearcă să o abordeze.

Ravenswood îl privi calm.

– Nu am vrut să sune în sensul pe care-l bănuiești tu. Nu am vrut decât să o previn că se poate alege cu inima frântă, căci știi că tu nu ai nici un interes să intri într-o relație de durată cu o femeie.

– Atunci vei fi fericit să afli că avertismentele tale au dat roade, spuse Morgan cu amărăciune. Și-a protejat inima foarte bine.

– Nu asta voiai?

– Voiam...

Se întrerupse înjurând, privind țintă la fereastra întunecată care îi reflecta propria imagine la lumina lumânării. Ravenswood era cel mai apropiat prieten pe care îl avusese vreodată. Cel puțin i-ar fi înțeles frustrarea, fiind de acord că Clara îi ceruse prea

mult. Iar în clipa aceea avea nevoie de cineva care să-l asculte și să-l înțeleagă.

– Am cerut-o în căsătorie. A refuzat.

– Înțeleg. Ravenswood rămase tăcut un moment îndelungat. De fapt, mă surprinde asta. Din felul în care vorbește despre tine și după cum se uită la tine, mă gândeam că ar primi o astfel de cerere cu brațele deschise.

– Poate că ar face-o... dacă aș fi de acord să locuiesc aici. Dar nu vreau, iar ea nu dorește să mă însoțească pe mare. Și nici să mă aștepte luni în șir, în vreme ce eu navighez singur.

– Ah. Asta nu mă surprinde. Și, ca să fiu cinstit, cum de ți-a trecut prin cap să o iei cu tine pe mare?

Morgan oftă.

– Știu, știu. Blestematul ei de cămin e prea prețios și pentru a se gândi măcar să-l lase în urmă.

– E adevărat, dar nu mă gândeam la asta. Ravenswood își încrucișă brațele pe piept. Mă gândeam la tine cu o soție la bord. Ar fi în regulă dacă te-ai mulțumi să accepți misiunile mai puțin periculoase, dar știi că nu vei proceda așa. Ai pune-o în pericol la fiecare pas, ceea ce, cu siguranță, ți-ar distrage atenția.

Morgan nu se gândise la lucrurile acestea. Fusese prea concentrat asupra faptului că avea nevoie de ea alături de el ca să se mai gândească la problemele practice.

– Căpitanii își iau mereu soțiile cu ei... inceptu el.

– Nu soții precum Lady Clara. Știi cum sunt, în general, soțiile căpitanilor... trebuie să raporteze totul la existența soților lor. Trebuie să se mulțumească, de cele mai multe ori, cu puțin și să stea departe de familia luni întregi, să depindă de soții lor pentru orice atenție, să-și nască copiii fără ajutorul altor femei. E o viață grea, atât pentru nevestă, cât și pentru soț. De ce crezi că atâția căpitanii se retrag din marină când se căsătoresc?

Ravenswood avea dreptate, și Morgan se simți deodată rușinat de mânia pe care o manifestase față de Clara. Era o femeie prea deșteaptă ca să nu se fi gândit la toate chestiunile practice de care vorbea Ravenswood. Probabil că își dăduse seama, chiar dacă el nu o făcuse, că îi cerea să renunțe la tot – la familie, la munca

ei de-o viață, la independența ei. Și totul pentru un bărbat care nu-i putea promite decât un pat cald.

„Dacă aș crede că singura cale de a fi împreună ar fi să vin cu tine pe mare, aș face-o. Atât de mult te iubesc.“

Prea furios pe îndărătnicia ei, nu o crezuse. Dar acum începea să se întrebe. Putea fi, oare, cu adevărat dispusă să renunțe la tot pentru el? Și să nu ceară altceva în schimb decât ca el să facă același lucru? Să demonstreze, spre satisfacția ei, că o voia pentru ea înșiși, și nu ca pe o simplă cale de a-și abate gândul de la amintirile dureroase?

Dintr-un motiv sau altul, părea dintr-odată foarte important să afie răspunsurile. Căci, dacă ea putea renunța la atâtea pentru el, poate că ar trebui să găsească și el o cale de a-i oferi ce dorea.

Fie se întâmpla așa, fie înfrunta viața fără ea. Și nu era sigur dacă putea.

– Ce-ar fi să mergem să vedem dacă Juliet ne-a păstrat și nouă ceva pentru cină? îi spuse Morgan lui Ravenswood.

– Sunt rupt de foame.

Dar nu de mâncare avea nevoie. Și nu mai putea aștepta până a doua zi, riscându-și viitorul, riscând ca femeia pe care o voia să renunțe la el.

– Unde crezi că s-au dus în seara asta? o întrebă Lady Juliet pe Clara în timp ce își terminau desertul.

– Morgan și Lord Ravenswood au fost foarte misterioși cu privire la planurile lor.

Clara se încruntă. Fără îndoială, Morgan se folosise de pretextul unui plan anterior pentru a scăpa de ea și îl convinsese și pe lord să îl însoțească. Dar nu-i putea spune asta lui Lady Juliet.

– Nu știi. Căpitanul Blakely nu-mi face niciodată confesiuni.

– Asta mă îngrijorează, interveni Lord Templemore. Ori de câte ori Morgan tace, în general înseamnă că pune ceva la cale. Și, de obicei, Ravenswood este în spatele tuturor manevrelor de felul ăsta.

Clara se pregăti să mintă pentru Morgan, apoi se opri. De ce să o facă? El era cel care nu voia să le permită alor lui să afle cine era cu adevărat, de ce căuta mereu primejdiile și de ce alegea să plece de lângă ei. Refuză să găsească scuze în numele lui. Dacă avea nevoie de scuze, atunci putea să rămână aici și să le ofere chiar el. Dar nu, el prefera să fugă. De aceia care îl iubeau. De trecutul lui. De tot ce ura în viața lui. Ei bine, ea nu avea să fugă cu el.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar le alungă nemiloasă. Naiba să-l ia, nu avea să plângă pentru el. Doar pentru că suferise atât de mult, pentru că pretindea că avea nevoie de ea...

„Spui că mă iubești, dar îi iubești pe copiii ăia ai tăi mai mult.“ Nu era adevărat. Nu era! Motivele ei nu aveau nimic de-a face cu căminul și datoria pe care simțea că o are față de copii.

„Lasă pe altcineva să salveze lumea.“ Bine, poate că se simțea obligată să salveze lumea, sau cel puțin mica parte din ea care îi includea pe hoții ei de buzunare. Dar asta era un lucru bun, nu-i așa? Cine era el să spună că ar trebui să se oprească, doar pentru că nu putea face față traiului în Londra?

„Salvează-mă pe mine în schimb.“ Asta era problema... voia cu disperare să îl salveze. Oare nu era rezonabilă încercând să-l facă să se conformeze imaginii ei despre el, când el se lupta cu asemenea realități groaznice?

Simți un nod în gât amintindu-și povestea despre mama lui. Dumnezeu, cum de trăise cu toate amintirile, în toți acești ani, fără a o lua razna? Să vezi cum mama ta e bătută cu cruzime fără să poți face nimic...

Se cutremură. Poate că, într-adevăr, cerea prea multe de la el. Poate că nu era capabil să trăiască aici, înfruntându-și amintirile în fiecare zi. Dar, dacă nu putea, ea era pregătită să renunțe la el pentru totdeauna?

– Milady? se auzi o voce dinspre ușă.

Ridicără privirea și îl văzură pe majordomul cu chip împietrit așteptând ca ele să-și îndrepte atenția asupra lui.

– Da, ce este? întrebă Lady Juliet.

– A venit o „persoană“ care vrea să o vadă pe Lady Clara.

Era clar care era părerea sa despre acea „persoană“.

– Susține că e așa-numita domnișoară Perkins. Spune că este urgent să discute cu doamna. Am încercat să o fac să plece, dar...

– Primește-o.

Clara se ridică de pe scaun. Le aruncă gazdelor o privire în semn de scuze, deși era ușurată să scape de interesul familiei lui Morgan. Nu ar fi trebuit să accepte niciodată invitația lor la cină.

– E Lucy, sora a doi dintre protejării mei. Chiar trebuie să aflu de ce s-a străduit atât de tare să-mi dea de urmă.

– Desigur, încuviință Lady Juliet cu blândețe. Spune-ne dacă îți putem fi de folos.

Încercând să nu se lase alarmată de apariția subită a lui Lucy la reședința din oraș a familiei Templemore, Clara îl urmă pe major-dom în anticameră. Lucy se plimba de colo, colo pe pardoseala de marmură, iar chipul ei fraged era încruntat de grijă.

– O, slavă cerului! exclamă ea, ridicându-și ochii când o văzu pe Clara apropiindu-se.

– Trebuie să-l ajutați, domniță. Trebuie să-l ajutați pe Johnny. Clarei îi stătu inima-n loc.

– Ce-a mai făcut acum?

– Nu-i vorba de ce-a făcut. Nu chiar. Aruncându-i o privire cruntă majordomului, o trase pe Clara deoparte. Vă amintiți ce mi-ați spus despre Rodney ieri? Că mi-ar fi mai bine cu un bărbat care mi-ar accepta frații?

Clara încuviință.

– Am hotărât că aveți dreptate, așa că azi-dimineață i-am spus lui Rodney că mă mărit cu Samuel. Scutură din cap, îndurerată. Nu a primit vestea deloc bine, iar eu... adică... până la urmă i-am spus câte ceva din ce mi-ați zis dumneavoastră. Lucy începu să-și ștergă ochii. S-a înfuriat îngrozitor, dar apoi s-a calmat și am crezut că totul e în ordine. Până în seara asta când... se intrerupse, suspinând ușor.

– Da?

– L-a arestat pe Johnny!

– Cum? explodă Clara. Nu poate face asta! Voi merge direct la închisoare și voi cere eliberarea băiatului!

– Johnny nu-i la închisoare, slavă cerului. Dar când Rodney a venit la cârciumă să-l ia, cu scurt timp în urmă, a zis că îl duce

pe Johnny la el acasă, și că trebuie să ne întâlnim acolo după ce vin cu dumneavoastră.

– Cu mine? Dar de ce?

– Zice că vrea să vă vorbească, fiindcă dumneavoastră m-ați despărțit de el. Zice că-i dă drumul lui Johnny dacă veniți să vorbiți cu el.

– Ce speră să realizeze vorbind cu mine?

– Nu știu. Se încruntă îngrijorată. Poate crede că mă puteți convinge să nu-l părăsesc, dat fiind că dumneavoastră ați fost cea care m-a convins să o fac. Cum Clara părea supărată, Lucy adăugă grăbită: Nu că m-ar deranja vreun pic. Ați avut dreptate. Dar Rodney nu vede lucrurile așa. În orice caz, i-am spus că vin să văd dacă vreți să veniți.

Dumnezeule, ce încurcătură. Clara presupuse că-și merita soarta după ce-și băgase atâta nasul. Morgan avea dreptate... Încerca, într-adevăr, să salveze lumea, iar uneori lucrurile se întorceau împotriva ei, pedepsind-o.

– Dacă nu vreți să veniți acum, continuă Lucy, înțeleg. Nu e vina dumneavoastră că m-am încurcat cu bărbatul nepotrivit. Doar că Johnny...

– Bineînțeles că am să vin. Nu îi voi permite domnului Fitch să se folosească astfel de băiat. Vin imediat.

Ușurarea lui Lucy i se oglindi pe chip.

– O, mulțumesc, domniță! Birja ne așteaptă afară.

– Bine.

Clara își trimisese trăsura acasă de îndată ce sosise în dimineața aceea, căci soții Templemore o asiguraseră că vor avea grijă să ajungă acasă mai târziu.

– Așteaptă aici să le cer scuze gazdelor. Nu durează decât un moment.

Întorcându-se în sufragerie, le explică cât putu de scurt de ce trebuia să plece.

– Nu putem face nimic pentru a te ajuta? întrebă Lady Juliet.

– Nu cred. Sunt sigură că domnul Fitch este un om cu care se poate discuta, și că va accepta situația după ce îi voi da explicații limpezi.

Sau cel puțin așa spera că va face. Nu era deloc încântată să se implice într-o ceartă cu un ofițer de poliție cu inima frântă. Câteva momente mai târziu, ea și Lucy erau în birjă, în drum spre casa acestuia.

– Ce spune Samuel despre toate astea? întrebă Clara.

Lucy se încruntă.

– Asta e cel mai ciudat. Nu dau de el. Astă-seară am mers la Stanbourne Hall să vă caut și m-am gândit că va fi acolo, dar nu era. Mi-au spus unde vă găsec, dar că el nu este cu dumneavoastră. Nimeni nu știa unde e. Deși se gândeau că poate știți dumneavoastră...

Clara scutură din cap.

– Nu l-am mai văzut de când a plecat de la cămin azi-dimineață. Poate că face planuri pentru nunta voastră.

Lucy își lăsă capul în jos, cu un zâmbet sfielnic.

– Așa o fi. Mi-a spus, într-adevăr, că va căuta să închirieze o casuță destul de mare, în care să stăm toți patru.

– Îl iubești, nu-i așa?

Lucy încuviință.

– Nici măcar dacă mă gândesc la casa aia mare a lui Rodney și la toate lucrurile drăguțe la care renunț, n-am cum să schimb asta. Nu m-aș fi gândit niciodată la Rodney dacă aș fi crezut că Samuel... Se opri, aruncându-i Clarei o privire îndurerată. Când eram mai tineri, aveam o slăbiciune pentru Sam. Până s-a apucat de furat. Așa că, atunci când a început și Johnny cu hoțiile, n-am mai îndrăznit să-l las pe Sam în inima mea. Chiar și după ce Sam s-a schimbat, mă temeam că s-ar putea să se apuce iar, și să-i târască și pe băieți după el. Dar apoi am văzut că muncește din greu pentru dumneavoastră, și Johnny îmi povestea despre tot ce făcea... Roși. Și din seara aceea la cărciumă a fost foarte drăguț... În orice caz, Samuel zice că se va ține de treabă și îl cred.

Clara o bătu pe mână.

– Și eu îl cred. E un bărbat cu inimă bună, să știi.

– Da, domniță, știu.

Rămaseră într-o tăcere plăcută până când ajunseră la casa domnului Fitch de pe Grave Lane, la doar câteva străzi de Petticoat

Lane. Cu toate descrierile lui Lucy, Clara fu surprinsă să vadă că reședința era atât de impresionantă. Nu părea atât costisitoare, cât rafinată. Fu extrem de surprinsă că domnul Fitch avea gusturi atât de bune. Deși asta explica de ce Lucy fusese năucită de atențiile lui.

De îndată ce birja se opri, domnul Fitch deschise ușa el însuși, părând tulburat și absent. Îi spuse birjarului să aștepte, apoi le conduse în salon, unde Johnny stătea cu picioarele încrucișate pe podeaua din fața focului, păzit de un lacheu rotofei. Domnul Fitch îi spuse servitorului să plece, apoi închise ușa salonului.

– E bine că ați venit, Lady Clara, spuse el, în aceeași manieră slugarnică pe care o folosise și la comisariatul de poliție.

Clara îi aruncă o privire scrutătoare.

– Nu mi s-a părut că am de ales. L-ai luat pe unul dintre protejării mei în grijă și, din câte înțeleg, nu ai nici un temei pentru măsura aceasta. Așa că îți cer să-l lași pe Johnny să plece imediat. Nu are nimic de-a face cu problemele dintre dumneata și Lucy.

– Așa este. Ducându-se la Johnny, îl apucă de braț și îl făcu să se ridice. Du-te acasă cu sora ta, băiete. Vreau să vorbesc cu Lady Clara singur.

Clara îl privi mirată. Fusese mai ușor decât se așteptase. Alarmată de răsturnarea neașteptată de situație, Lucy privi când la Clara, când la domnul Fitch.

– Aș prefera să stau aici, cu amândoi, Rodney.

– Nu e nevoie, răspunse domnul Fitch. Birja așteaptă, așa că mergi. Mă voi asigura ca doamna să ajungă acasă în siguranță. Vreau să vorbesc cu ea între patru ochi, iar tu trebuie să-l pui la culcare pe fratele tău.

„Și departe de ghearele domnului Fitch.“ Deși gândul de a rămâne singură cu ofițerul de poliție o tulbura oarecum pe Clara, prefera asta, decât să-l știe pe Johnny acolo, în cazul în care bărbatul se putea infuria, răzgândindu-se cu privire la arestarea lui.

– E în ordine, Lucy, interveni Clara. Nu mă deranjează să stau de vorbă cu domnul Fitch. Du-l pe Johnny la cârciumă și vin și eu imediat.

Johnny părea a fi pe cale să protesteze și el împotriva planului, dar când Clara îi aruncă renumita ei „căutătură Stanbourne“, cedă și plecă împreună cu sora lui. Apoi, domnul Fitch făcu un gest către un scaun.

– Luați loc, milady. Vreau să vă rog să-mi faceți un serviciu.

Ea se așeză cu prudență pe marginea scaunului.

– Dacă e vorba despre dumneata și Lucy, ar trebui să știi că nu am nici o putere asupra deciziei ei de a se căsători cu Samuel.

Buzele lui se strânseseră într-o linie subțire.

– Oricum nu se va căsători cu moșnicul ăla. I-am oferit o sumă frumoasă să părăsească orașul și a acceptat-o.

Clara îl privi țintă, surprinsă. Samuel nu ar fi făcut așa ceva – să o părăsească pe Lucy pentru bani.

– Nu cred.

Domnul Fitch ridică din umeri.

– Omul nu e prost, să știți. Și-a dat seama că e o muiere ușuratică. Întâi mă lasă pe mine să o curtez, apoi se întoarce la el... A văzut cum stau lucrurile, a luat banii și a plecat. Își miji ochii, privind-o. Dar nu despre Lucy voiam să vă vorbesc.

Vorbele îi stârniră în mod vădit curiozitatea.

– Da?

– Poate vă amintiți că l-ați rugat pe domnul Hornbuckle să mă pună să-l investighez pe acel căpitan Pryce.

O, Doamne, nu avea cum să fie de bine.

– Da, mi-amintesc.

– A decis că aveți dreptate, așa că l-am urmărit.

Se forță cu mare greutate să-și înghită un oftat.

– Mă bucur să aud asta. Și ce ai descoperit despre acest răufăcător?

El îi aruncă o privire vicleană.

– Haideti, milady, știm amândoi că nu e un răufăcător.

Era posibil să știe adevărul? O, bineînțeles că da. Domnul Fitch era ofițer de poliție. Lord Ravenswood informase probabil poliția despre adevăratul scop al lui Morgan. Într-adevăr, asta explica

de ce domnul Fitch și domnul Hornbuckle șovăiseră atât de tare să investigheze activitățile „ilicite“ ale lui Morgan.

Dar dacă așa stăteau lucrurile, de ce îi mai spusese domnul Hornbuckle lui Fitch să demareze investigația? Poate că ar fi fost mai bine să pretindă că nu avea habar despre această chestiune.

– Nu-mi dau seama ce vreți să spuneți.

– Nu mă luați de prost, milady. Am vorbit cu Ravenswood de la Ministerul de Interne astă-seară. Era clar că el și căpitanul pun ceva la cale. Îndrăznesc să spun că și dumneavoastră știți.

Așadar, de-asta plecaseră Morgan și Ravenswood – să se ocupe de vreo misiune cu domnul Fitch, și probabil și cu judecătorul.

Dar domnul Fitch vorbea ca și cum el nu ar fi fost implicat în tentativa de a-l captura pe Spectru, și poate că nici măcar nu cunoștea detaliile. Dat fiind că nu avea idee despre câte putea dezvălui, cel mai bine era să facă pe neștiutoarea.

– Dacă pun ceva la cale, nu știu despre ce ar putea fi vorba. Doar nu crezi că i-ar spune unei femei...

– De ce nu? Dacă lucrează pentru a-l prinde pe ticălosul de Spectru, și asta cred că fac, s-ar putea să creadă că puteți fi de ajutor.

– Nu fi absurd. Cum i-aș putea ajuta?

– Speram să-mi spuneți dumneavoastră asta, sau cel puțin să-mi dezvăluiți cât de departe au ajuns.

Asta o făcu să se oprească.

– De ce îți pasă?

El ridică din umeri.

– Capturarea Spectrului este o treabă serioasă. Comisariatul din care fac parte ar trebui să fie implicat. E în joc o recompensă frumoșică pentru răufăcător... Părea iritat. Mi se pare că nu ar trebui să desfășoare o investigație fără a împărți profiturile cu noi, cei care așa ne câștigăm traiul în părțile acestea ale orașului.

Era logic. Dar și-ar fi dorit ca Morgan să fie acolo și să se ocupe de toate astea. Nu știa nimic despre protocolul investigațiilor poliției. În mod normal, domnul Fitch ar fi fost îndreptățit

să primească recompensa? Ravenswood îl dăduse la o parte atunci când nu-l implicase?

Nu știa decât că nu-l putea ajuta.

– Crede-mă, domnule Fitch, va trebui să vorbești cu Lord Ravenswood despre această chestiune. Eu nu am de-a face cu astfel de treburi. Netezindu-și fustele, porni către ușă. Te rog să mă scuzi, trebuie să plec. I-am promis lui Lucy...

– Spuneți-mi despre legătura dintre lord și căpitan.

Se opri la ușă, privindu-l.

– Nu pot spune lucruri despre care nu știu nimic.

– Nu trebuie să vă prefaceți cu mine, să știți.

Zâmbetul lui atotștiutor o făcu să simtă un fior de neliniște pe șira spinării.

– Știi că dumneavoastră și căpitanul aveți... hai să-i spunem „o prietenie intimă“.

Fiori de alarmă îi năpădiră pântecul. Nu era posibil să știe despre ea și Morgan. Probabil că-și dădea cu presupusul.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Bineînțeles că înțelegeți. Sunteți amănți. Asta e singurul motiv posibil pentru care ați fi putut petrece noaptea cu el, în prăvălia lui.

Cum era posibil să știe despre asta?

– Ești nebun dacă crezi...

– Îl urmăream pe căpitan, vă amintiți? Așa cum mi-a spus domnul Hornbuckle să fac. V-am văzut intrând la el noaptea târziu, și v-am văzut ieșind la orele mici ale dimineții.

Simțind că reputația îi era distrusă cu fiecare comentariu al lui, încercă disperată să salveze situația.

– Dacă e așa, atunci ai văzut-o și pe Lucy împușcându-l pe căpitan. Da, am stat acolo, dar doar pentru a-l ajuta cu rana.

El pufni.

– L-ați ajutat să vă seducă, asta ați făcut.

– Nu-mi pot imagina de ce ai crede asta, protestă ea, reamintindu-și că era un duel al vorbelor. Pun prinsoare că nici măcar nu ai așteptat acolo toată noaptea, altfel l-ai fi văzut pe Spectru...

Se opri când văzu că el își mijeja ochii. O, Doamne, spusese prea mult. Nu trebuia să știe că Spectrul fusese acolo. Iar dacă domnul

Fitch l-ar fi văzut pe Spectru, cum era atât de dornic să obțină recompensa, ar fi trebuit să-l aresteze chiar atunci. Nu era ca și când nu ar fi știut cine era silueta învăluită în mantia neagră. Toată lumea știa.

Totuși, nu încercase să-i aresteze nici pe Morgan, nici pe Spectru. Ca să nu mai pomenim că părea al naibii de sigur de relația lui Morgan cu ea, și singura persoană care știa sigur era...

Fortându-se să zâmbească, se dădu îndărăt către ușă.

– Oricum, nu contează prea mult. Nu știu nimic despre investigație, după cum ți-am spus. Dacă vrei să auzi detaliile, ar trebui să vorbești cu căpitanul Pryce sau cu lordul. Acum chiar trebuie să plec, așa că te rog să mă scuzi...

– E imposibil, milady, spuse domnul Fitch, cu o voce mult mai gravă, mai rafinată, mai amenințătoare.

Inima îi stătu în loc când îl văzu scoțând un pistol din haină și îndreptându-l către ea.

– Mi-e teamă că nu vă mai pot lăsa să plecați.

Capitolul 23

Uriașul declară că va înfuleca la micul dejun

Pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie, rău sau bun.

Iar Jack căzu cu ușurință în capcană.

Povestea lui Jack, ucigașul de uriași, J.G. Rusher

– Cum adică Clara nu e aici? îl întrebă Morgan poruncitor pe majordomul fratelui său.

Bărbatul îi aruncă obișnuita lui privire detașată.

– Lady Clara a plecat cu puțină vreme în urmă cu o birjă, însoțită de o tânără pe numele de Perkins.

Morgan îl privi iute, surprins.

– Lucy? Lucy a fost aici!

Sebastian și Juliet, care din câte se părea îi auziseră pe el și pe Ravenswood în anticameră, ieșiră să-i salute.

– Ce e cu povestea asta cu Clara care a plecat împreună cu Lucy într-o birjă? întrebă Morgan nerăbdător.

Juliet ridică din umeri.

– Domnișoara Perkins a venit să-i ceară ajutorul lui Lady Clara. Din câte îmi amintesc, era vorba despre un ofițer de poliție pe nume Fitch. L-a arestat pe unul dintre băieții de la cămin.

– A fost foarte ocupat Fitch în seara aceasta, comentă Ravenswood. Nu ți se pare curios?

– Ba da, încuviință Morgan, simțind cum i se zbârlește părul pe ceafă.

– Cred că tânăra a refuzat să fie curtată de omul acesta, adăugă Juliet plină de solitudine. Și se pare că s-a răzbunat arestându-l pe fratele ei. Sau ceva de genul acesta.

Deși explicația era perfect plauzibilă, ceva îl tulbura pe Morgan. Se întoarse către Ravenswood.

– Cât de multe știi despre Rodney Fitch?

– Doar ce ți-am spus. Se poartă precum Dogberry, dar e foarte competent în calitate de...

– Dogberry! exclamă Juliet. Știam eu că am mai auzit numele de Fitch.

Morgan îi aruncă o privire fugară.

– Despre ce vorbești? Cum ai putea tu să știi ceva despre un ofițer de poliție din Spitalfields?

– Nu, nu, acesta nu era ofițer de poliție. Era un actor dintr-o trupă ambulată, care a venit la Stratford când aveam... o, vreo doisprezece ani, cred.

Familia lui Juliet locuia în Stratford-upon-Avon, și erau foarte pasionați de teatru, în special de Shakespeare.

– Dacă stau să mă gândesc, numele de botez al aceluia domn Fitch era tot Rodney. Și a fost cel mai bun actor pe care l-am văzut vreodată în rolul lui Dogberry. De aceea mi-l amintesc atât de bine. Ne făcea să ne tăvălim de râs.

Morgan simți că rămâne fără aer.

– Descrie-mi-l pe actorul acesta, Juliet.

Ea se încruntă, apoi făcu întocmai. Iar Morgan îl auzi pe Ravenswood trăgând iute aer în piept, în timp ce el însuși simți un nod de neliniște în stomac. Se întoarse către Ravenswood.

– Seamănă cu el?

– Mă tem că da.

– A jucat un rol tot timpul, conchise Morgan, simțind că-i îngheață sângele-n vine. A jucat rolul lui Dogberry. Căci cine ar bănuia că un dobitoc ca Dogberry ar putea fi cel mai faimos răufăcător din Spitalfields?

– Ar explica cu siguranță de ce Fitch a venit la prăvălie în seara asta. Ravenswood se încruntă. Nu a venit să te țină sub observație. Sau cel puțin nu în numele autorităților. A venit să ne vadă întinzându-i cursa.

– Și când te-a văzut, și-a dat seama ce puneai la cale, așa că a plecat. Neliniștea lui Morgan creștea văzând cu ochii. Spectrul a spus, într-adevăr, că are relații în poliție... doar că nu mi-am imaginat că erau atât de strânse.

– Asta ar putea explica și succesul lui Fitch în prinderea răufăcătorilor. Ori de câte ori Spectrul voia să elimine un competitor sau pe cineva care îl trădase, știa exact unde să meargă și cum să-i prindă. Presupun că, dacă Jonathan Wild a putut să o facă acum o sută de ani, putea să o facă și Spectrul. Ravenswood scutură din cap. Totuși... un actor să devină un criminal nemișos? Pare de necrezut.

– Nu pentru mine. Poate că s-a săturat să nu aibă bani nicio dată, și a găsit o cale de a-și folosi talentul. Am crezut mereu că Spectrul avea un dar straniu de a-și preschimba vocea. Și abilitatea lui nefirească de a scăpa fără să fie prins... Probabil că s-a deghizat de fiecare dată. Ca actor, i-ar fi fost ușor. Probabil că și-a captușit mantia pentru a părea mai masiv, de pildă.

– Dar cum a reușit efectul acela pe care l-ai descris, încât părea că nu avea chip sub gluga...

– Și-a vopsit fața, îl lămuri Morgan mohorât. Cu vopsea neagră. Noaptea, imbrăcat în mantie, părea aproape invizibil. Inima bătea să-i spargă pieptul. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce-o fi vrut de la Clara?

– Ea e o cale de a te ademeni? răspunse Ravenswood, pälind.

– Nu cred. Dacă mă voia pe mine, m-ar fi prins pe aleea întunecată, mai târziu în seara asta, și mi-ar fi tăiat gâtul. Se întoarse către Juliet. A spus Lucy unde fusese? Cum de a știut să vină aici?

Răspunse majordomul:

– Mi-a spus că venea de acasă de la Lady Clara, domnule. Fusese trimisă aici.

– Bun. Așadar, Fitch nu știe că suntem avertizați de mișcările lui. Nu încă, în orice caz. În plus, nu cred că a făcut legătura între Morgan Blakely și Morgan Pryce, așa că, și dacă ar fi știut că Lucy va ajunge aici, nu ar trebui să știe ce înseamnă asta. Ceea ce putem folosi în favoarea noastră. Privi către majordom. A spus cumva femeia unde plecau de aici?

– Nu, domnule, îmi pare rău. Au plecat cu o birjă, așa că nu am auzit încotro se îndreptau.

– Probabil că nu la închisoare, interveni Ravenswood. Arestarea băiatului a fost doar un pretext, negreșit, iar Fitch își dorea în mod vădit intimitate.

Morgan își simți palmele transpirate de teamă.

– Da, dar intimitate pentru ce?

Sebastian făcu un pas înăinte.

– Vreți să-mi spuneți și mie ce dracu' se petrece?

– Nu am timp să explic, izbucni Morgan.

Sebastian îi aruncă o privire cruntă lui Ravenswood.

– Lucrează iarăși pentru tine, așa-i? În ciuda rămășagului, în ciuda promisiunii...

– Morgan este cel mai bun om pe care îl am, replică Ravenswood, fără vreun semn că ar fi simțit vreo remușcare cât de mică. Nu aveam nici o intenție să nu-l mai folosesc doar din pricina unui rămășag prostesc...

– Morgan! strigă Juliet. Cum ai putut?

– Îmi pare rău, Juliet, spuse Morgan. Nu am timp pentru mustărări acum. Lady Clara este în pericol.

Asta schimba totul. Juliet pâli și își apucă soțul de braț. Sebastian își îndreptă umerii.

– Spune-mi ce să fac. Vreau să te ajut.

Morgan șovăi, dar nu era momentul să refuze o astfel de ofertă.

– E cu Fitch, dar nu știm unde. Aș zice că acasă la el, dar nu sunt foarte sigur. Privi către chipul îngrijorat al fratelui său. Dacă vrei să ajuți, ce-ar fi să mergi la Stanbourne Hall și să afli dacă servitorii știu de unde a venit Lucy și încotro se îndrepta? Și vezi dacă poți da de un lacheu pe numele Samuel. El ar trebui să știe unde s-ar putea duce Fitch și, în plus, îi face ochi dulci lui Lucy. După ce afli ce poți, du-te la căminul lui Lady Clara din Spitalfields. Îi spuse grăbit adresa. Ne vom întâlni cu toții acolo.

Se întoarse spre Ravenswood.

– Tu du-te la Hornbuckle acasă și află unde locuiește Fitch, apoi vino să te întâlnești cu noi la cămin. Eu mă voi duce la taverna lui Tufton. Dat fiind că Lucy locuiește acolo, poate dau de cineva care să știe adresa lui Fitch. Sau poate că le-a spus unde se duce.

– Sigur nu va fi atât de prost încât să-i facă rău, acum că știe că lucrezi pentru autorități.

– Nu știu. Omul ăsta a fost întotdeauna imprevizibil.

Morgan se simți aproape copleșit de un val de zădărnicie. Dintr-odată, avea iar treisprezece ani și vedea, neputincios, cum un bărbat îi snopea mama în bătaie. Alungă amintirea. Nu reușise să-și protejeze mama, dar nu avea să dea greș de data asta. Nu era posibil. Altfel, viața pur și simplu nu mai merita trăită.

– Nu se va aștepta să-l căutăm, spuse Morgan pe un ton calm. Asta este în favoarea noastră. Așa că haideti să profităm de avantajul ăsta.

Și să se roage ca Clara să fie suficient de iscusită încât să supraviețuiască singură până când vor putea ajunge la ea.

Domnul Fitch gesticulă cu țeava pistolului, arătându-i Clarei că trebuia să se îndepărteze de ușă. Mișcările lui erau mult mai sigure și mai controlate decât fuseseră gesturile lui Lucy din noaptea aceea pe alee, iar Clara găsi acest fapt profund tulburător.

– Te-ai dovedit a fi o femeie mult mai deșteaptă decât mi-am dat seama, spuse el, cu vocea aceea rece, rafinată, atât de diferită de cea de mai înainte. Suficient de deșteaptă, pare-se, pentru a-i câștiga încrederea căpitanului. Nu mă așteptam să-ți spună că s-a întâlnit cu Spectrul pe alee. Păcat că ți-a spus, căci acum nu te mai pot lăsa să pleci.

– N... nu văd de ce nu. Ce legătură are asta cu mine și cu dumneata?

– Nu face pe proasta cu mine! strigă el. Ți-ai dat seama cine sunt, și nu-ți pot îngădui să împărtășești cuiva această descoperire.

Își dăduse seama, nu-i așa? Spectrul era aici, în carne și oase, deși nu era bărbatul voinic pe care îl descrisese Morgan. Și poate că îi plăcea să folosească un cuțit când juca rolul fantomei, dar era clar că atunci când își făcea propriul rol prefera pistolul, o armă mult mai practică. Și dacă nu era atentă, avea să afle toate implicațiile acestei laturi practice.

– Chiar nu am nici o idee...

– Căpitanul Pryce ți-a spus, nu-i așa? Ți-a spus totul în seara aceea, cu privire la motivul pentru care mă aflam acolo, spuse el încruntat. Nu ar fi trebuit să cred ce mi-a spus despre voi doi. Povestea aia era suficientă pentru a-mi arăta că se strânge lațul în jurul meu. Nu l-ai fi lăsat nicicând să împartă așternutul cu tine dacă nu ai fi știut că nu e răufăcător. Căci ești mult prea virtuoasă – și prea inteligentă – pentru a fi manipulată de un negustor de bunuri furate adevărat.

Lăsă să-i scape o înjurătură. Dar voiam să-l cred, căci dacă un bandit ca el putea avea o femeie ca tine, atunci însemna că aveam o șansă cu Lucy... Se intrerupse, făcând semn din cap către scaunul de pe care ea se ridicase cu câteva clipe în urmă. Ia loc, Lady Clara. E timpul ca noi doi să purtăm o discuție lungă și cinstită despre prietenul tău, Morgan Pryce.

Ea se apropie de scaun, fără a-și desprinde vreo clipă ochii de pe pistol.

– Da, hai să vorbim despre el. Ai avut dreptate, suntem împreună. Iar dacă mă împuști, o să te urmărească.

Fitch râse.

– Cum ar putea, când nici măcar nu știe cine sunt cu adevărat? Ochii lui deveniră de gheață. Sau știe?

– S-ar putea. E un bărbat foarte deștept. În plus, chiar dacă nu știe, s-ar putea ca Lucy să-i spună că m-a lăsat aici cu tine...

– Lucy nu va spune nimic. Pe maxilarul încordat îi tresări un mușchi în timp ce se apropie. Nu și dacă vrea ca frățiorii ei dragi să nu ajungă la închisoare. Îi voi spune pur și simplu că ai plecat bine, sănătoasă de la mine. Toată lumea știe că e primejdios pentru o femeie să rătăcească singură prin Londra, așa că, atunci când vei sfârși moartă în râu, nimeni nu va fi complet surprins, dată fiind purtarea ta nesăbuită.

Ea înghiți în sec, cu ochii țintă la țeava îngrozitoare a pistolului. Avea să moară, fără ca nimeni să știe cu adevărat ce se întâmplase. O copleși panica, dar se luptă să o controleze. Trebuia să-și păstreze calmul. Trebuia să-l facă să vorbească în continuare, până când găsea o cale de ieșire.

– Trebuia să mă întâlnesc cu Morgan în seara asta la prăvălia lui, spuse ea, așa că va ști că s-a întâmplat ceva dacă nu apar.

– Nu mă minți... nu te pricepi. Nu și-a făcut nici un plan cu tine. Știi asta pentru că avea o înțelegere cu Spectrul. Chipul i se întunecă, încruntat. El și Ravenswood. În clipa în care l-am văzut pe diavolul ăla de la Ministerul de Interne adulmecând pe acolo, mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Dar nu mă așteptam să fie atât de isteți. Nu după ce s-a întâmplat cu individul ăla, Jenkins, adăugă el cu o căutătură cruntă. Dar nu mai contează toate astea. E foarte bine că ți-ai dat seama cine sunt. Acum nu mai trebuie să fac jocuri și pot trece direct la miezul problemei. Spune-mi cât știi, de ce și-au dat seama!

– De ce aș face-o, când plănuiești să mă ucizi oricum? șopti ea.

– O, dar există mai multe feluri de a muri, nu-i așa? Dacă îmi spui ce știi, mă voi asigura că ai parte de o moarte rapidă și lipsită de durere. Altfel, te așteaptă o noapte foarte lungă. Se strecură în spatele scaunului și îi puse țeava pistolului la tâmplă, apoi o lăsă să coboare încet de-a lungul obrazului. Nu ți-a spus amantul tău? Se știe că sunt necruțător. Voi fi bucuros să nu mă grăbesc să teucid, dacă trebuie.

Trecu țeava pistolului pe deasupra ei, parodiind în mod grotesc o mângâiere, iar ea se cutremură.

Se auzi un râset înfundat, ca al unui diavol din iad.

– Știi că trupul uman poate îndura multă durere înainte de a ceda? Un glonț îți poate spulbera genunchiul, dar poți trăi vreme îndelungată, suportând agonia. Ca să nu mai spun cât vei suferi dacă te împușc în burtă...

– Nu-ți va fi de nici un folos să mă torturezi. Nu știu nimic.

– O, sunt sigur că știi. Un cocoș semeț ca Pryce nu ar rezista fără să se laude cu planurile lui de a scăpa Spitalfields de Spectru.

– Nu mi-a spus nimic, jur! protestă ea

– Vom vedea dacă mai susții asta și cu un glonț în picior, hârâi el, iar ea recunoscuse sunetul inconfundabil când îl auzi trăgând piedica.

Apoi, dinspre ușă se auzi o altă voce:

– Spune adevărul, Fitch. Nu i-am dezvăluit nimic, așa că poți să-i dai drumul. Căci știm amândoi că pe mine mă vrei, de fapt.

Capitolul 24

Haina nevăzută, sabia cea ascuțită

Și-ncălțările iuți pentru bătălie

Jack și le puse,

Și-i salvă pe cavaler și pe zână,

Iar pe puternicul uriaș îl ucise.

Povestea lui Jack, ucigașul de uriași,

J.G. Rusher

Morgan nu cunoscuse groaza pură până când nu pășise în salonul lui Fitch, văzând că femeia pe care o iubea era amenințată de diavolul însuși. Doar prin puterea voinței își ținea pistolul neclintit, îndreptat asupra lui Fitch. Căci restul ființei lui se cutremura

de teamă că un singur pas greșit avea să-l facă pe Fitch să apese pe trăgaci.

Pe buzele Clarei înflori un zâmbet firav când îl văzu.

– Era și timpul să ajungi.

Chipul ei nu mai fusese niciodată atât de palid, sau ochii atât de mari și de înspăimântați, dar poziția răzvrătită a umerilor îi spuse că putea cel puțin conta pe ea că nu se va prăbuși.

– Aș fi venit mai repede dacă ai fi lăsat vorbă unde pleci, replică el.

Iar el ar fi așteptat în hol până când Fitch ar fi îndepărtat arma de ea, dacă nu l-ar fi auzit trăgând piedica, obligându-l să intervină.

– Dacă mi-aș fi dat seama că domnul Fitch e un om atât de primejdios... începu ea.

– Tăceți, amândoi! Fața lui Fitch se schimonosi de furie în timp ce împinse țeava pistolului în tâmpla ei. Stai deoparte, Pryce, sau jur că o omor.

Groaza îl pătrunse pe Morgan până în măduva oaselor.

– Hai să nu facem ceva necugetat acum, spuse el, deși continuă să-și țintească pistolul către capul lui Fitch. Dacă nu adaugi încă o crimă la fărâdelegile tale, s-ar putea să scapi de moarte.

– Hopkins! strigă Fitch. Vino aici, naiba să te ia!

Morgan înaintă un pas în încăpere.

– Dacă îți chemi lacheul, nu are rost. L-am doborât când a încercat să mă împiedice să intru în casa ta, și zace inconștient.

– *Dracu' să te ia!* mormăi Fitch. Credeam că tu și Ravenswood veți mai zăbovi la prăvălie. Și de unde ai știut cum să ajungi aici?

– Mi-a spus Lucy. Slavă cerului că fata cobora dintr-o birjă cu Johnny când ajunsese Morgan acolo. Nu prea cred că-i mai place de tine.

Surprinzător, Fitch tresări înainte să strângă mohorât din buze.

– Se dă ea pe brazdă. Când îi voi arăta ce pot să-i cumpăr cu comoara mea ascunsă, va face orice îi spun. Vom fugi împreună din Anglia.

– Ești nebun dacă ai impresia că te voi lăsa să ieși din casa asta. Morgan înaintă în încăpere, cu sângele duduindu-i în tâmple.

Chiar în clipa asta, Lord Ravenswood e în drum spre tine, însoțit de zeci de oameni pentru a te doborî.

– Joci la cacelema! strigă Fitch.

Morgan spera din toată inima că nu era așa. Nu-i aștepta nici pe Ravenswood, nici pe fratele său, doar o trimisese pe Lucy la cămin să-i îndrume încoace când apăreau. Judecând după cât de revoltată fusese Lucy la gândul că Fitch i-ar putea face rău Clarei, Morgan se gândi că putea să aibă încredere în ea că va face cum o rugase.

– Mă cunoști destul de bine pentru a-ți da seama că nu aș veni nepregătit, plusă Morgan. Așa că ar fi mai bine să lași pistolul jos. După ce ajung și ceilalți, s-a terminat totul pentru tine.

– Nu voi aștepta să vină prietenii tăi, Pryce. Cu pistolul îndreptat spre Clara, Fitch o trase cu mâna liberă, ridicând-o în picioare. Iar Lady Clara vine cu mine pentru a mă asigura că nu-mi calcă nici unul dintre voi pe urme. O trase după el către cealaltă ușă a salonului. Nu încerca să vii după mine, altfel o omor.

Morgan se forță să se concentreze, să nu se lase copleșit de teamă. Gândul că ar fi putut s-o piardă... Nu, n-o va pierde!

– Nu te las să o scoți de-aici, spuse el, înaintând și mai mult în încăpere. Așa că poți s-o lași baltă.

– Nu mă poți opri, replică Fitch, forțând-o pe Clara să se dea îndărăt către ușă.

Deodată, în cadrul ușii, în spatele lui Fitch, apăru o siluetă. Morgan se luptă să nu-și trădeze surpriza față de Fitch, dar ce dracu' făcea Samuel aici?! Lucy spusese că dispăruse.

În spatele lui Fitch, Samuel își duse un deget la buze, arătând cuțitul pe care îl ținea în cealaltă mână, ca și când ar fi cerut îndrumări. Scuturând abia sesizabil din cap, Morgan îl avertiză să nu facă nici un pas. Pistolul lui Fitch era prea aproape de capul Clarei, și exista o șansă prea mare ca Fitch să apese pe trăgaci dacă Samuel îl ataca.

Așa că Morgan trebui să-l convingă pe Fitch să îndepărteze arma aia nenorocită.

– Ascultă, Fitch, spuse el, lăsând încet în jos, către podea, țeava propriului pistol. Nu are rost să o iei pe Clara. Eu sunt cel care ți-a zădărnicit planurile. Ia-mă pe mine în schimb.

Clara se încruntă, dar părea să înțeleagă ce încerca să facă.

– Lucy nu va pleca niciodată cu tine dacă mă ucizi, îi spuse ea lui Fitch. Are o inimă mult prea blândă pentru a iubi un ucigaș.

– Va face ce i se spune, o repezi Fitch, iar pistolul se clătină lângă tâmpla Clarei.

Morgan prinse din zbor sugestia Clarei.

– Dar de ce să riști să se înfurie? Nu-i va păsa dacă mă ucizi pe mine. Nici măcar nu mă place.

Apropiindu-se de o masă, își lăsă pistolul pe ea.

– Vezi? Îl pun jos. Știi că nu vrei să o rănești pe Clara. Eu sunt un ticălos, dar ea e un înger, iar copiii ăia depind de ea. Ea e nevinovată, ca și micuța și drăgălașa ta Lucy. Nu merită să moară.

Fitch îi dădu drumul Clarei.

– Ai dreptate... tu ar trebui să fii acela...

În clipa în care pistolul lui Fitch se îndreptă către Morgan, acesta țipă:

– Acum, Samuel!

Dar Clara, care nu avea de unde să știe că Samuel era în spatele ei, apucase deja mâna lui Fitch în care acesta ținea pistolul, forțându-l să-l îndrepte către podea.

În timp ce Morgan sări să-și ia propriul pistol, arma lui Fitch se declanșă. Iar lui Morgan îi sări inima din piept.

– Clara! strigă el, apucându-și pistolul și năpustindu-se spre capătul celălalt al încăperii.

Dar Clara era bine, stând împietrită deasupra bărbatului care acum se zvârcolea pe dușumea, încercând să-și oblojească piciorul.

– Blestemat să fii, Pryce! spuse Fitch înecându-se, în timp ce Samuel stătea la pândă cu cuțitul pregătit, de ce nu m-ai omorât pur și simplu? Vrei să mă torturezi, asta e?

– Împușcătura a venit de la pistolul tău, nu al meu, spuse Morgan, cu vocea încordată de furie. Ar fi trebuit să știi foarte bine ce riști fluturând un pistol încărcat prin fața lui Lady Clara... Se apropie de Fitch, apoi lipi țeava pistolului de capul acestuia. Dar dacă vrei să fii ucis, sunt mai mult decât bucuros să-ți fac pe plac.

Fitch rămase nemișcat. Apoi ridică privirea, fără să clipească, spre Morgan.

– Dă-i drumul, fă-o repede. Anii în care jucam în fața mulțimii s-au scurs de mult și nu vreau să ofer gloatei satisfacția de a mă vedea atârnând în ștreang.

Ispita de-a apăsa pe trăgaci îl invadează pe Morgan – năvalnică, puternică și cu atât mai seducătoare cu cât se temea că era singura cale de-a face dreptate. În ciuda a ceea ce credea Fitch, era posibil să nu fie spânzurat dacă era judecat. Nimeni nu putea dovedi că Spectrul îl ucisese pe Jenkins sau pe altcineva, iar vina de a fi negustor de bunuri furate – chiar și unul faimos – nu era un delict major. Astfel că Fitch putea scăpa doar cu o pedeapsă de paisprezece ani. După ce fusese cât pe-acți să o ucidă pe Clara...

Furia sângelui îi întunecă privirea și își încordă degetul pe trăgaci. Apoi simți palma blândă a Clarei pe braț.

– Nu ești ca el, Morgan. Nu deveni ca el.

– Voia să te omoare, rosti Morgan răgușit, cu amintirea fricii pentru ea încă marcându-i nervii.

– Da, iar legea îl va pedepsi pentru asta, așa că nu trebuie să o faci tu. Nu mai ai treisprezece ani. Poți avea încredere că autoritățile se vor ocupa de asta. Nu trebuie să-ți pătezi mâinile de sânge pentru a face dreptate.

Samuel scoase un sunet slab, iar Morgan văzu că tânărul privea, așteptând semnul lui. Cuțitul tânărului era încă pregătit, iar Morgan știa că ardea de nerăbdare să-l folosească. Felul în care avea să reacționeze Morgan acum avea să-l marcheze pe băiat pe viață.

– Ești mai bun de-atât, spuse Clara cu blândețe. Știu că ești.

Morgan privi către ea, la chipul ei strălucind de încrederea că va face ce trebuia. Avea o încredere pură în el.

Și pentru întâia oară își dădu seama că avea dreptate. Era mai bun de-atât. Nu fusese și nu putea să fie niciodată un om ca Spectrul. Nici măcar în Spitalfields. Cum setea de sânge se potoli subit în el, lăsă pistolul jos.

– Ucide-mă, hârâi Fitch, cu trupul prăbușit la picioarele lui Morgan și strângându-și piciorul care sângera la piept. Știi că vrei s-o faci.

– Da, recunosc Morgan. Dar nu într-atât de mult încât să pierd ce mi-a mai rămas din suflet. Așa că ridică-te. Ravenswood și oamenii lui te așteaptă.

Clara stătea cu Samuel pe o canapea, ferindu-se de agitația din jur. Morgan le poruncise să aștepte până când se ocupau de Fitch, iar ea acceptase bucuroasă. Un lucru era clar, încă mai tremura de groază amintindu-și cum îl văzuse pe ticălos îndreptându-și pistolul către Morgan. În plus, nu voia să se amestece în treburile bărbaților care mișunau acum prin toată casa, căutând bunuri furate și alte dovezi referitoare la activitățile Spectrului.

În timp ce oamenii lui Lord Ravenswood îl luau pe Rodney Fitch, Morgan și lordul îl interogau pe lacheul care încă era amețit. Apoi sosi Lord Templemore și se iscă și mai mare agitație, căci ceru explicații, iar Lord Ravenswood fu nevoit să i le dea.

– Cine e omul acela care seamănă leit cu căpitanu’? întrebă Samuel de lângă ea, privind uluit la Lord Templemore.

– Este baronul Templemore, îi explică Clara. Fratele geamăn al lui Morgan.

Samuel lăsă să-i scape o fluierătură joasă.

– Asta înseamnă că... și căpitanu’ Pryce e...

– Da. Și numele lui adevărat e Blakely. A lucrat pentru celălalt gentilom de acolo, încercând să-l captureze pe Spectru.

– Știați?

– Am aflat. În noaptea în care am fost la prăvălia lui și a fost împușcat.

– Oooo, făcu Samuel, ca și când asta ar fi explicat totul. Chiar mă întrebam io cum de vă încurcaserăți cu un negustor de bunuri furate. Nu era felul dumneavoastră.

Dornică să schimbe subiectul, Clara întrebă:

– Cum ai ajuns aici în seara asta?

– Nu din proprie voință, asta v-o spun clar. Samuel făcu un semn din cap către lacheul lui Fitch. Individul ăla cu care vorbește căpitanu’ m-a înșfăcat când mă duceam spre tavernă să o văd pe Lucy în seara asta. M-a lovit în cap și m-a târât aici. Când m-am

trezit, eram legat în pivniță, iar el îmi spunea că stăpânul lui se va ocupa personal de mine mai târziu, după ce se va întoarce de la o întâlnire.

– Fitch a pretins că te-a plătit să pleci din Londra. Cred că se gândea la o plecare definitivă.

– Presupun că da, spuse Samuel cutremurându-se. Când lacheul m-a lăsat singur acolo în întuneric, am avut timp să-mi scot cuțitul. Vedeti, căpitanu' Pryce m-a învățat cum să-l ascund ca să nu-l găsească nimeni. Nu prea-l duce capu' pe cocoșatul ăla al lu' Fitch, așa că nu mi l-a luat. Am avut nevoie de ceva timp să scot lama și să mă eliberez, dar de-ndată ce am reușit, am venit sus să văd ce se întâmplă.

– Și ai contribuit la salvarea vieții mele și a lui Morgan. Ea îl bătu pe mână. Ne-ai făcut un serviciu bun astă-seară, și mă voi asigura că vei fi răsplătit cu generozitate pentru asta.

– Nu am făcut-o pentru vreo răsplată, spuse el cu un zâmbet sfielnic. Mi-ați adus-o pe Lucy înapoi și n-o să vă pot mulțumi niciodată de-ajuns pentru asta. Ridică privirea, apoi zâmbi larg. Și că tot veni vorba de Lucy...

– Samuel! țipă o voce feminină dinspre ușă, în timp ce tânărul se ridică. Lucy dădu fuga în încăpere, alergând drept spre drăguțul ei. Te simți bine? Am auzit că te-ai luptat cu domnul Fitch! Își trecu mâinile pe deasupra lui, uitându-se după răni. Jur că dacă te-a rănit...

– Nu, nu m-a rănit, iubire. O prinse în brațe. Și nu am prea avut ocazia să lupt...

– Au zis că ești un erou, continuă Lucy, ignorându-i protestele și sărutându-l sonor pe buze. Și ești... ești eroul meu.

– Ah, Lucy, spuse el, roșu ca racul, nu am făcut decât ce trebuie să facă un bărbat pentru femeia pe care o iubește.

Cu toate acestea, radia de plăcere auzindu-i cuvintele pline de afecțiune, în timp ce se traseră deoparte, asigurându-se unul pe celălalt că erau teferi și nevătămați.

Vederea celor doi porumbei îi întări Clarei hotărârea pe care o luase la un moment dat, după ce părăsise reședința Templemore. Privi înspre Morgan, care discuta cu fratele său și cu Lord

Ravenswood și iubirea o revigoră precum o poțiune dătătoare de viață.

Cum crezuse vreodată că era în stare să-l lase să plece pe mare fără ea? Nu putea, indiferent ce însemna asta. Ba îi venea greu să-l mai scape vreodată din priviri.

Ca și când i-ar fi simțit privirea asupra lui, el își ridică ochii, și pe buze îi înflori un zâmbet. Murmurând câteva cuvinte către interlocutorii săi, îi părăsi și veni să se așeze lângă ea.

– Aproape am terminat, îngerul meu, spuse el împletindu-și degetele cu ale ei. Apoi te duc acasă.

– Nu vreau să merg acasă, spuse ea pătimașă. Vreau să fiu cu tine.

Zâmbetul lui se întinse pe întregul chip.

– Am putea rezolva asta.

– Și nu doar în seara asta, continuă ea, hotărâtă să spună totul înainte de a se răzgândi. Vreau să vin cu tine pe mare. Nu aș mai putea îndura să fiu departe de tine și să nu te pun pe picioare când dai de bucluc.

O privi cu duioșie.

– N-o să mai dau de nici un bucluc, îngerul meu.

– Așa spui acum, dar te cunosc eu. În clipa în care vei vedea că se săvârșește ceva rău, te vei repezi să îndrepti lucrurile. Dacă vreun răufăcător va răni vreun nevinovat, vei da fuga să-l salvezi și...

O sărută apăsător și cu nesaț, iar gura lui îi șterse toate gândurile din minte. Când se desprinse de ea, zâmbea larg.

– Nu mă mai vârl în buclucuri, îngerul meu, pentru că nu mai plec pe mare. Stau aici, în Londra, cu tine.

Ea îl privi țintă, abia îndrăznind să-l creadă.

– D... da?

– Sper că ești de acord, căci e prea târziu să mă răzgândesc. Tocmai am acceptat oferta lui Ravenswood de a lucra pentru Ministerul de Interne. Și, în caz că ești îngrijorată, mă asigură că nu are nimic de-a face cu pirații, contrabandiștii, negustorii de bunuri furate sau...

Chicotind de încântare, își aruncă brațele pe după gâtul lui.

– Rămâi! Chiar rămâi în Londra cu mine!

El râse, strângând-o tare în brațe.

– Da, *mon bel ange*, rămân în Londra. Cu femeia pe care o iubesc.

– Mă iubești?

– Bineînțeles că da. Crezi că aș renunța la viața mea aventuroasă de pe mare pentru oricine, *chérie*?

Cuvintele lui îi făcură inima să-i stea în loc.

– O, Morgan, nu vreau să faci nimic din ceea ce nu vrei să faci cu adevărat... și mi-ai spus că nu poți îndura să trăiești în Londra...

– Asta a fost înainte ca tu să mă silești să mă văd așa cum mă vezi tu – nu ca pe un ticălos care se dă drept gentilom, ci ca pe un bărbat. Unul care face greșeli ca oricare altul. Și care poate învăța să trăiască cu ele, acum că are o femeie înțeleghătoare alături de el.

O copleși speranța, mult prea ispititoare ca să-i reziste.

– Ești sigur? Căci, dacă ai prea mare nevoie de aventurile pe mare...

– Singurul lucru de care am nevoie, îngerul meu... murmură el, ridicându-și mâna pentru a-i cuprinde obrazul, ești tu. Și dacă te separ de munca și de oamenii pe care îi iubești, știi că voi pierde o parte foarte specială din tine – partea care vrea să salveze lumea, care plânge pentru copiii lipsiți de speranță, care înfruntă orice pericol pentru cei pe care îi iubește. Ai dreptate. Dacă plecăm pe mare, va fi doar o chestiune de timp până să ajungi să nu mai suferi, și până ca eu să nu mai suport faptul că știi cine sunt cu adevărat. Zâmbind, o mângâie pe obraz. Dar nu mă mai tem de cine sunt cu adevărat acum. În plus, locul tău e aici, iar locul meu e lângă tine. Așa că, atâta timp cât mă vei privi cu ochi plini de iubire, intenționez să rămân acolo unde ne e locul amânduro-ra. Chiar dacă e vorba despre Londra.

Sinceritatea pătrunzătoare din ochii lui îi topi temerile. Nu mai era același Morgan care evita să-și înfrunte trecutul. Acest Morgan știa exact ce voia și, printr-un miracol, ea era cea pe care o dorea.

– Bine, spuse ea încet. Rămâi aici cu mine.

În ochii lui se aprinse un licăr ștregăresc.

– Dar am câteva condiții pe care va trebui să le îndeplinești.

Ea îl privi îngrijorată.

– Cum ar fi?

– Vreau să te iau de lângă dragul tău cămin și să plecăm într-o călătorie de nuntă.

O copleși ușurarea.

– Cred că fac față.

– Și trebuie să juri că nu te vei mai apropia vreodată de un pistol încărcat.

Ea râse.

– Cum? Și să pierd toată distracția de care ai avut tu parte în toți anii aceștia?

– Foarte amuzant, Clara, dar condiția asta nu e negociabilă, spuse el ridicând dintr-o sprânceană. Ori de câte ori se descarcă un pistol în preajma ta, mai pierd niște ani buni din viață, și dacă crezi că...

– Bine, bine, ai câștigat. Jur să nu mă mai apropii vreodată de un pistol încărcat.

– Așa e mai bine. Vocea lui scăzu, ajungând să fie doar un murmur răgușit. Mai rămâne o singură condiție, cea mai importantă dintre toate.

Felul în care o privea îi făcu sângele să i se năpustească prin vene.

– Care e aceea?

– Trebuie să promiți să nu încetezi vreodată să mă iubești. Căci nu cred că aș putea să îndur să se întâmple asta.

Trăgându-i capul spre al ei, ea murmură:

– Atâta timp cât îmi făgăduiești același lucru, dragul meu, asta e, cu siguranță, o promisiune pe care o pot respecta.

Epilog

Se căsători cu Frumoasa și trăi ani mulți cu ea, iar fericirea lor – cu temeieri virtuozose – fu desăvârșită.

„Frumoasa și Bestia“, din *Revista pentru tinerele domnișoare*, Jeanne-Marie Prince de Beaumont

Clara nu ar fi putut cere o zi mai frumoasă pentru sărbătorirea noii locații a căminului. Era o dimineață de vară senină, parfumul de caprifoii învăluia întregul loc, iar sturzii îi încântau cu ciripitul lor. Vai, copiii aveau să nu-și mai încapă în piele de bucurie când soseau.

Oprindu-se o clipă din supravegherea servitorilor care așezau răcoritoare pe mesele lungi, Clara aruncă o privire asupra noului ei domeniu. În mai puțin de trei ani, voluntarii transformaseră grădina abandonată într-un loc idilic pentru copii.

Și totul se datora în mare măsură lui Morgan și familiei sale. Cu moștenirea unchiului Cecil, indiferent de cât de consistentă fusese, nu ar fi putut construi toate acestea. Însă Sebastian donase terenul pentru cauză, iar Morgan îi convinsese pe mulți dintre prietenii săi ofițeri de marină să ajute la construcție și proiectare, ceea ce făcuse ca noua locație a căminului, departe de Spitalfields, să coste mult mai puțin decât se așteptau.

Ajutase cu siguranță și faptul că donațiile pentru cămin se înmulțiseră, datorită notorietății ei nou-obținute. Aristocratele se înghesuiau să o ajute pe fiica marchizului care jucase un rol important în capturarea unui criminal periculos. Procesul Spectrului fusese pe buzele tuturor în Londra lună în șir, iar acum până și Spitalfields părea un loc mai sigur, deși ea se bucura că protejații ei nu se mai aflau acolo.

Juliet se apropie, zâmbind larg și trăgând după ea două dintre cele trei odrasle.

– Le-am spus fetelor că unchiul Morgan o să ne facă turul casei înainte de sosirea oaspeților, dar acum nu dau de el nicăieri.

– A plecat să-l ajute pe Samuel să deschidă toate ferestrele.

Acum că doamna Carter plănuia să se retragă la țară, Samuel și Lucy aveau să preia treburile zilnice ale noii instituții.

– Nu ne așteptam să fie atât de cald și de frumos astăzi, dar fiindcă este, Morgan spune că aerul curat va face casa și mai atrăgătoare. Cine știe, poate vom pescui o donație de la Lord Winthrop...

Juliet râse.

– Mă îndoiesc. Și dacă apare va fi un miracol. E încă necăjit că te-ai căsătorit cu bărbatul în care el vede încarnarea diavolului.

Din fericire, Lord Winthrop era singurul căruia îi dispăcea soțul Clarei. Cine putea să nu-l placă pe chipeșul căpitan de marină care se dovedise a fi un erou? Și, în plus, Morgan se descurca foarte bine la Ministerul de Interne. Îi impresionase pe toți cu abordarea sa cerebrală și practică asupra chestiunilor privind siguranța Londrei. Robert Peel, noul ministru de interne, vorbise chiar despre numirea lui Morgan în postul de șef al comisiei ce avea să discute despre înființarea unei forțe de poliție metropolitane.

Și, de asemenea, la fiecare realizare a lui Morgan, familia lui era din ce în ce mai încântată. Sebastian radia de mândrie ori de câte ori era pomenit fratele său, iar Juliet îl iertase de mult că încălcase condițiile rămășagului. Mai ales că îi adusese o cumnată atât de agreabilă, cum îi plăcea ei să spună.

– Și unde este nepoțica mea în dimineața aceasta? întrebă Juliet. Doar nu ai lăsat-o cu doica.

Clara râse.

– Morgan nu m-ar fi iertat niciodată. Nu reușesc să-l conving că un bebeluș de nouă luni nu apreciază prea mult finețea elementelor arhitecturale. Insistă ca ea să ia parte la toate. Deși în clipa aceasta, Lydia este cu mătușa Verity și unchiul Lew. De fapt, iată-i că tocmai vin.

Mătușa Verity se apropia dinspre pădure, cu Lydia în brațe și aruncându-i zâmbete strălucitoare precum o zână bună. Alături

de ele săltau Fiddle, Faddle și Foodie, în vreme ce Empress stătea de cealaltă parte, lângă bărbatul care le însoțea – unchiul Lew al lui Morgan.

– Nu-i așa că sunt un cuplu fermecător? șopti Juliet. Unchiul Llewelyn este văduv de atâta vreme, încât îmi pierdusem speranța că se va mai căsători vreodată, dar cred că mătușa ta s-ar putea să-l ispitească.

Având în vedere venerația lui Empress, care nu se desprindea de călcâiele unchiului Lew, ca și indulgența continuă pe care acesta o manifesta față de ciudățeniile mătușii Verity, Clara era tentată să fie de acord cu Juliet. Cu siguranță, femeia merita să-și găsească în cele din urmă un tovarăș de viață.

Mătușa Verity se opri în fața lor.

– Am vrea să o ducem pe micuța Lydia să vadă lebedele de pe iaz, dar Llewelyn... v... vreau să spun domnul Pryce... s-a gândit să te întrebăm pe tine mai întâi. Se teme că ți-ai putea face griji că mergem cu fetița atât de aproape de apă.

– Sunt de acord, spuse Clara, atâta timp cât nu intenționați să vă aplecați cu ea deasupra malului sau ceva asemănător.

– Nicidecum! Fără să-și dea seama de tonul ironic al Clarei, mătușa Verity strânse copilul la piept, absolut îngrozită. Vom sta la o distanță sigură de apă, fii incredințată. Nu-i așa, fetițele mele?

Un cor de lătrături semnală încuviințarea câinilor, iar unchiul Lew râse înfundat.

– Venim și noi, spuse Juliet. Știu că fetelor le-ar plăcea să vadă lebedele. Vii și tu, Clara?

– Nu încă. Trebuie să apară trăsurile cu copii din clipă în clipă, și vreau să mă asigur că suntem gata, căci după ce vor lua locul cu asalt...

Nu fu nevoie să încheie propoziția. Râseră cu toții.

De îndată ce plecară, ea se îndreptă spre pădure, către casă. Morgan îi ieși în cale la jumătatea drumului, ușor ciufulit după muncile cu care-și ocupase dimineața. Surprinzându-i privirea dezaprobatoare, își netezi părul cu mâna, zâmbind larg.

– Ai venit să mă verifici, îngerul meu?

O prinse cu un braț de talie, părând atât de spășit că-și mototolise hainele, încât ea nu se putu abține să nu zâmbească, înduioșată. Îi îndreptă lavaliera.

- Nu, vreau doar să mă asigur că totul e gata.

- Am avut eu grijă. Și te asigur că tot ce mi-a scăpat mie a fost realizat de Lucy, Samuel sau Johnny. Cred că până și Tim a participat la aranjatul casei.

Ea aruncă o privire nerăbdătoare printre copaci, către clădire.

- Ar trebui să mai fac o ultimă verificare...

- Am o idee mai bună, șopti Morgan, cu ochii licărind.

Și, înainte ca ea să-și dea seama ce punea la cale, o trăgea pe potecă, înspre umbrar.

- Morgan! protestă ea slab, în timp ce el o conducea, prin perdeaua de caprifoi, în interiorul peșterii vegetale. Doar nu te gândești să...

Sărutul lui fierbinte, plin de dorință îi amuți toate protestele. Când se trase înapoi, el zâmbea larg.

- Ce spuneai, iubita mea?

- Copiii vor ajunge din clipă-n clipă, diavol nesățios ce ești, îl avertiză ea, deși simțea dorința înflorindu-i în pântec. Iar oaspeții nu se vor lăsa așteptați. Ce vor crede dacă ne vor descoperi în umbrar, făcând... ei bine, știi tu?

El râse cu poftă.

- Având în vedere că m-ai rugat să te siluiesc întâia oară când am fost singuri împreună, uneori poți fi surprinzător de modestă.

- Asta crezi, nu-i așa? spuse ea, ridicând din sprâncene. Prea bine, facem un târg. Dacă poți să-ți controlezi poftele pe durata întregii zile, îți voi da ce vrei la noapte. Îi puse degetele la buze. Șansa de a mă gusta. Apoi îi luă mâna și i-o așeză pe sân. De a mă mângâia. Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, îi prinse lobul urechii între dinți, șoptind: Orice vrei.

Respirația lui se acceleră deasupra obrazului ei.

- Vreau să te siluiesc.

- Bine, replică ea, apoi îl împinse. Dar abia diseară.

El oftă.

– Bine, ai câștigat. Dar trebuie să respecti târgul, îngerul meu. Și vreau să o facem aici. După ce pleacă toți oaspeții, și după ce trimitem copiii la culcare. Las-o pe Juliet să o ia pe Lydia în seara asta. Sau chiar și pe mătușa ta.

Ea trase aer în piept. Trecuseră luni întregi de când nu mai fuseseră complet singuri, fără a trebui să fie atenți la plânsetele copilului din încăperea de lângă dormitor. La urma urmelor, de-abia o întârcase pe Lydia.

În plus, simplul fapt că își amintea de momentul în care făcuseră dragoste ultima dată în umbrar îi stârnea fiori de neastâmpăr între coapse. Și să o facă pe furiș, pe întuneric, pe domeniul căminului... Ideea era absolut incitantă.

– Prea bine, am încheiat târgul.

– Acum trebuie să-l pecetluim cu un sărut, spuse el cu ochi strălucitori, întinzându-se după ea.

– O, nu, nu facem asta. Ieși din umbrar înainte ca el să apuce să o oprească. Trebuie să te ții de cuvânt și să fii cuminte. Și sigur nu vei fi dacă mă săruți din nou.

El o urmă, cu o privire resemnată.

– Mă cunoști prea bine, nevastă.

Când ieșiră din pădure, auzi ceea i se păru inițial a fi un tunet. Aproape că intră în panică, dar își dădu seama că era sunetul care anunța sosirea a numeroase trăsuri.

– Au ajuns copiii! Îl apucă pe Morgan de braț pentru a-l îndemna să se grăbească. Vreau să le văd expresiile când vor da prima dată cu ochii de locul ăsta.

Ajunseră la trăsuri exact la timp pentru a-i vedea pe copii năvălind afară. Chipurile lor curate se luminară de încântare, umplând-o de o nemăsurată satisfacție.

Morgan se așeză în spatele ei.

– Pare că le place, iubito.

– Da, nu-i așa?

Apoi îl văzu pe David strecurându-se lângă Sebastian, care nici măcar nu băgă de seamă că băiatul era cu ochii pe buzunarele lui cu un licăr calculat. Morgan mormăi, căci văzuse același lucru, din câte se părea.

– Te rog, spune-mi că i-ai mituit pe copii ca să nu-i jefuiască pe oaspeții noștri până la piele.

– Le-am promis că vor primi dulciuri câte vor, timp de o săptămână, cu condiția ca nici măcar unul dintre ei să nu fure ceva astăzi.

Mary se apropie de David și schimbă câteva cuvinte. Din fericire, fata câștigă disputa și reuși să-l tragă pe David pentru a li se alătura celorlalți copii. Morgan râse.

– Văd că Mary nu intenționează să piardă dulciurile. Ai făcut un târg perfect, îngerul meu. Întotdeauna știi să fluturi pe dinaintea nasului ispita perfectă pentru a obține ce vrei.

– Mă străduiesc.

Își aplecă creștetul, șoptind:

– Și, că tot veni vorba de ispită, ești sigură că nu te pot tenta să ne întorcem în umbrar? Nu știu dacă mai pot aștepta până la noapte ca să te seduc.

Ea râse.

– Ah, dar așteptarea va face ca seducția să fie mult mai dulce, nu crezi?

Petrecându-și brațele în jurul mijlocul ei, o strânse la piept.

– Nu așteptarea face ca totul să fie mai dulce, *mon bel ange*. Ci iubirea. Ea face totul mai dulce.

Și, cum stăteau acolo, privind la copiii care mișunau peste tot, țipând fericiți, ea hotărî că avea dreptate.